

Điềm Hoa Phảng

CÁ CỬA TÔI
Trái Rong
TOÁN TINH TẾ

Mục lục

Chương 1: 1: Thật Là Thơm

Chương 2: 2: Chỗ Này Của Tôi Không Phải Tiệm Ve Chai

Chương 3: 3: Không Có Chuyện Gì Một Người Không Quá Quan Trọng

Chương 4: 4: Anh Chịu Lên Giường Với Tôi

Chương 5: 5: Đừng Có Dụ Dỗ Tôi

Chương 6: 6: Đây Là Claykerrstie

Chương 7: 7: Thời Kỳ Tìm Bạn Đòi

Chương 8: 8: Ánh Sáng

Chương 9: 9: Nhảy Lên Điệu Valse Vì Vẻ Đẹp Của Ngài

Chương 10: 10: Nhật Ký Lấy Lòng Của Hestia

Chương 11: 11: Cậu C ần Tôi Bảo Vệ Cậu

Chương 12: 12: Huyết Thực Làm Núng Giỏi Nhất

Chương 13: 13: Một Đám Này Của Tôi Mà Đám Xuống Thì Cậu Có Thể Sẽ Chết

Chương 14: 14: Tôi Không Muốn Các Ngài Vì Tôi Mà Cãi Nhau Đ ều Là Do Tôi Không

Tốt

Chương 15: 15: Khế Ước Thành Lập Anh Là Của Tôi

Chương 16: 16: Tôi Sẽ Cân Nhắc Để Anh Đi

Chương 17: 17: Cướp Mãng

Chương 18: 18: Permia

Chương 19: 19: Ánh Mắt Của Anh Ngày Càng Giống Anh Ấy

Chương 20: 20: Dậy Đi Vợ Mày Bỏ Trốn Theo Người Ta Rồi!

Chương 21: 21: Ch ờng Oi!!!

Chương 22: 22: Một Vị Vua Mất Nước

Chương 23: 23: Cứ Thích Tôi Làm Gì

Chương 24: 24: Tinh Linh Vương Gặp Phải Bi Kịch

Chương 25: 25: Người Đẹp Ngủ Say

Chương 26: 26: L ần Đ ầu Mọc Đuôi Không Có Nhi ều Kinh Nghiệm Kiểm Soát

Chương 27: 27: Anh Là Nhất Nhất Anh Rồi!

Chương 28: 28: Anh Muốn Cưỡi Ngựa Xem Hoa

Chương 29: 29: Ai Có Thể Đánh Cắp Chân Ái Của Một Con R ồng

Chương 30: 30: Cậu Đã Nhìn Thấy Cảnh Tượng Sau Khi Cậu Bị Phong Ấn Ở Kiếp

Trước

Chương 31: 31: Khung Cảnh Dã Man Tàn Bạo

Chương 32: 32: Tôi Yêu Em

Chương 33: 33: Chạy Ngay Đi

Chương 34: 34: Thức Dậy Từ Giấc Mơ Dài

Chương 35: 35: Chết Cùng Nhau

Chương 36: 36: Yuanna Cũng Thích Em

Chương 37: 37: Ishilia Đôi Mắt Của Anh Thật Đẹp Như Một Mùa Xuân Trần Đ ầy Sức

Sống

Chương 38: 38: Lỡ Như Lục Tước Bị Ăn Sạch Sẽ Thì Làm Sao!

Chương 39: 39: Cậu Ghét Mất Đồ

Chương 40: 40: Người Ấy Cái Gì Cũng Tốt Nhưng Không Yêu Tôi

Chương 41: 41: Tại Sao Lại Nhìn Người Khác
Chương 42: 42: Dù Làm Một Chú Hề Cũng Được
Chương 43: 43: Anh Đã Phá Hỏng Đồ An Của Em
Chương 44: 44: Tôi Không Cần Yêu
Chương 45: 45: Cậu Muốn An Nghỉ Ở Nơi Đó
Chương 46: 46: Tôi Sẽ Mang Đến Cho Ngài Một Cuộc Sống Mới
Chương 47: 47: Được Tôi Đành Ý Với Anh
Chương 48: 48: Chỉ Là Em Đã Quên Mất Anh Cũng Không Nhớ Ra
Chương 49: 49: Em Tìm Được Anh Rồi
Chương 50: 50: Ấm Áp Trước Nay Chưa Từng Có
Chương 51: 51: Hoa Vách Núi
Chương 52: 52: Đừng Nghiện Rượu
Chương 53: Ngoại truyện 1: Rừng ảo ảnh và? Chiến tranh
Chương 54: Ngoại truyện 2: Rừng ảo ảnh và? Chiến tranh
Chương 55: Ngoại truyện 3: Rừng thời không và? Vĩnh hằng
Chương 56: Đối với rừng thời không và? Vĩnh hằng ma? Nói, ít có thứ gì? Có thể gọi là? Vĩnh hằng, tuổi thọ của
Chương 57: Ngoại truyện 5: Permilia
Chương 58: Ngoại truyện 6: Permilia
Chương 59: Ngoại Truyện 7: Hestia
Chương 60: Ngoại truyện 8: Mất răng cửa
Chương 61: Ngoại truyện 9: Yuanna
Chương 62: Ngoại truyện 10: Bức thư

Chương 1: 1: Thật Là Thơm

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

"Lạch cạch."

Có một tiếng vang lạnh lạnh từ căn phòng yên tĩnh truyền đến, chỉ thấy một bàn tay gầy guộc và xanh xao đang đẩy tấm ván quan tài ra, bàn tay đó dường như hiếm khi nhìn thấy ánh mặt trời, lạnh đến mức nó không giống màu da mà một người sống phải có, dòng máu xanh biếc tượng trưng cho thân phận của quý tộc uốn lượn chảy trong các mạch máu.

Mái tóc đen dài tựa như lụa tuôn ra từ trong quan tài, người nằm trong quan tài vắn vẹo đứng dậy trong tư thế mà con người không thể làm được, tóc xõa ra như nước, lộ ra một làn da gầy như hoàn hảo, cậu từ từ nhắm mắt lại, tấm vải trắng tinh khiết rườm rà và tinh xảo quấn lấy cơ thể cậu, tư thế cứng đờ bất động của cậu để lộ dấu vết mục nát xói mòn từ trong ra ngoài.

Hoa hồng trong bình dính đầy những đốm nấm mốc li ti, con nhện bị treo lơ lửng trong không khí bụi bặm dọc theo sợi chỉ nhện trắng, Đường Ân đột nhiên mở mắt ra, lộ ra đôi mắt đỏ như máu.

Nó không giống như đôi mắt của một người sống, trông rỗng, lộng lẫy và điên cuồng, giống như rượu vang đỏ đã được niêm phong cả trăm năm, toát ra hương thơm êm dịu và quyến rũ, một sự tĩnh lặng tuyệt vời tràn ngập sự điên loạn tột cùng.

Thật sự Đường Ân muốn phát điên rồi.

Cậu không biết mình đã bị phong ấn bao lâu, chỉ biết rằng linh hồn của cậu đã bị nhốt trong một thân thể không thể động đậy, chịu đựng sự dày vò của cô đơn và đói khát mỗi ngày, chính là bóng tối kéo dài mới khiến cho người ta tuyệt vọng, dường như nó sẽ mãi mãi không bao giờ kết thúc.

Đường Ân là thân vương của huyết tộc, thế hệ thứ ba của ma cà rồng, mang trong mình dòng máu cao quý, khuôn mặt hoàn mỹ và năng lực mạnh mẽ, trong cuộc đời Đường Ân hầu như chưa từng chịu bất cứ ngăn trở nào nhưng cuộc đời suôn sẻ này của cậu đã kết thúc trong việc theo đuổi ba người mà cậu không nên dính líu đến.

Nguyên soái liên bang Lục Tước, cự long Cleckelste, hoàng tử nhân ngư Yuanna an Anhial.

Cậu muốn ném thử máu của ba người này, giống trống khua chiêng theo đuổi ba người họ trong nhiều năm, cuối cùng cậu tổ chức một bữa tiệc khiêu vũ lớn trong lâu đài và mời ba người đàn ông này, đầu tiên cậu mời hoàng tử nhân ngư Yuanna đến phòng của mình để thưởng thức âm nhạc, sau khi bị từ chối cậu mời cự long Cleckelste đến phòng của cậu đánh giá đồ cổ, sau khi bị từ chối một lần nữa cậu mời nguyên soái Lục Tước vào phòng của mình để tâm sự về cơ giáp, sau khi bị cả ba người từ chối, Đường Ân vốn đã quen, trong men say trở về nhà một mình.

Ngày hôm đó cậu chẳng biết tại sao trời đặc biệt u ám, lúc sắp thiếp đi thì chợt nghe thấy tiếng gõ cửa từ ngoài cửa truyền đến.

Đường Ân hỏi là ai, bên kia cửa liền nghe thấy một giọng nói quen thuộc: "Không phải mời tôi đến sao?"

Đường Ân vô thức mở cửa ra, liền thấy đối phương đeo mặt nạ trắng được phân phát cho bữa tiệc hóa trang, còn chưa kịp phân biệt thân phận của đối phương thì Đường Ân đã bị phong ấn.

Rất ít người có thể phong ấn một thân vương huyết tộc nhưng thật tình cờ, ba người mà Đường Ân mời lại tình cờ có thể phong ấn cậu, Đường Ân thậm chí còn không biết người kia dùng phương pháp gì để phong ấn linh hồn của cậu cũng không biết tâm lý của người kia là gì.

Chẳng lẽ vì sự theo đuổi của cậu quá phiến phức nên cuối cùng lại chọn cách phong ấn này để tránh rắc rối sau này? Nhưng không ai dứt khoát từ chối sự theo đuổi của cậu, có đôi khi phản ứng của bọn họ thậm chí còn khiến Đường Ân ôm lấy chờ mong.

Mà đã phong ấn cậu thì tại sao lại thả cậu ra?

Trong khoảng thời gian cậu bị phong ấn, Đường Ân nghiêm túc suy ngẫm về những gì mình đã làm, cậu thề nếu người kia mở phong ấn ra, cậu sẽ thành thật xin lỗi người đó và bồi thường cho đối phương những tổn thất tinh thần mà bị cậu theo đuổi trong nhiều năm nay.

Sau khi bị phong ấn một khoảng thời gian, Đường Ân nghĩ nếu người đó mở phong ấn, lúc này cậu sẽ tự giác tránh xa người kia, nước giếng không phạm nước sông.

...!

Rất lâu sau khi bị phong ấn, Đường Ân nghĩ, nếu người đó thật sự mở phong ấn, cậu sẽ giết anh ta.

Mà tới một ngày thật sự được giải phong ấn, mặt thân vương bấy lâu nay không hề có cảm xúc đột nhiên nở nụ cười rạng rỡ, cười cho đến khi da thịt như muốn nứt ra, toát ra mùi son phấn máu tươi — —

Cậu muốn làm cho cuộc sống của tên đó tồi tệ hơn cái chết.

Trong bóng tối yên tĩnh, Đường Ân chậm rãi cất đi nụ cười, cậu chuyển động cổ một chút, thân thể này không hề cứng nhắc như cậu nghĩ, giống như trước khi bị phong ấn, tỉnh lại từ một giấc ngủ say bình thường.

Nơi cậu đang ở không phải là cái lồng giam xa lạ mà cậu tưởng tượng, mà là lầu đài cổ kính của chính cậu, với những tấm rèm dày che khuất ánh sáng ban ngày, hơi lạnh thấm vào tường và ánh sáng mờ ảo đan vào một tấm lưới vô hình.

Những con nhện với tứ chi thon dài bò ngang qua tòa lầu đài lộng lẫy và tối tăm này, chúng chính là "đôi mắt" của Đường Ân, Đường Ân "nhìn thấy" lầu đài cổ y như trong trí nhớ của cậu, hàng trăm huyết bộc nín thở thi hành nhiệm vụ, quản gia mặc lễ phục bước đi như một bóng ma, để giày dẫm lên trên thảm đỏ không phát ra tiếng động.

Cảnh tượng trật tự như vậy tuyệt đối không thể xảy ra sau khi một thân vương bị phong ấn trong một thời gian dài.

Đường Ân cảm thấy có chút kỳ quái, lúc này quản gia bước tới trước cửa phòng và gõ cửa ba cái: "Thưa ngài, lịch trình của ngài ngày hôm nay là đến thăm hội nghị và triển lãm gia súc với ngài Cleckelste, buổi chiều 7:10 đưa điện hạ Yuanna đến quốc gia Thủy Chi..."

Lịch trình mà quản gia nhắc tới không thể giải thích được rất quen thuộc, thời gian dài bị phong ấn khiến ký ức của Đường Ân khá mơ hồ.

Một con nhện đen treo lơ lửng trong nhà bếp với một sợi dây bạc, chỉ thấy một huyết bọ đang công một nhân loại tới trước mặt đầu bếp.

"Trời ơi, tại sao cậu lại mang con người ốm yếu có vẻ bị bệnh này vào bếp sau?!" Huyết bọ phụ trách việc bếp núc cau mày, nhân loại bị chỉ kia sắc mặt tái nhợt, môi tái xanh, quần băng gạc trên người, trông như thể hẳn sẽ chết bất cứ lúc nào.

"Chẳng phải gần đây ngài ấy không thèm ăn sao? Máu của nhân loại này nghe nói rất ngon, tôi đến đây để dâng cho ngài ấy..."

Con người của Đường Ân đột nhiên co rút lại, cậu không thể tin nhìn người đàn ông đang thoi thóp kia, cho dù trí nhớ của cậu có hơi mơ hồ trong thời gian dài bị phong ấn, nhưng cậu sẽ không bao giờ quên được người này — —

Liên bang Lục Tước, một nhân loại tằm tằm tại đặc biệt có thể so sánh với thằn lằn.

Trung bình loài người là một chủng tộc tằm thường, đặt trong vũ trụ thì khá tương đối yếu thế, một số ít người có khả năng thức tỉnh được gọi là người thức tỉnh, loài người là chủng tộc kỳ lạ nhất trong vũ trụ, chính chủng tộc tằm thường này luôn tạo ra một số ít những cá thể tuyệt vời ở mỗi thời đại, và một cá thể duy nhất dẫn dắt toàn bộ chủng tộc vươn lên mà Lục Tước chính là người được chọn trong thời đại tinh tế này.

Hắn là sự tồn tại duy nhất đã thức tỉnh sức mạnh của mình và vượt qua giới hạn của con người, hắn là thần hộ mệnh của loài người và là cái gai trong mắt của kẻ thù, sự tích của hắn được lưu truyền rộng rãi trong vũ trụ, hắn là một huyền thoại sống.

Lục Tước công thành danh toại là người tình trong mộng của vô số nhân loại, nếu là lần đầu tiên nhìn thấy Lục Tước, khó có thể tưởng tượng được một người đàn ông như vậy lại có xuất thân quân nhân.

Luôn khoác lên người mình một bộ âu phục cổ điển và không bao giờ quên đeo găng tay trắng, keo kiệt đến mức không để lộ dù chỉ một tấc da thịt, thậm chí còn dùng nước hoa để che đi hơi thở của mình, ngăn ngừa những huyết tộc mất bình tĩnh khi ngửi được mùi máu.

Nhưng những huyết tộc đã từng ngửi thấy mùi máu của Lục Tước sẽ không bị thứ này quấy nhiễu, chẳng hạn như Đường Ân, mỗi khi nhìn thấy Lục Tước, cậu lại bất giác nhớ tới mùi hương quyến rũ đó, loại mong muốn khiến người ta phải cào xé trái tim nhưng chính là điểm đến để dừng lại khát vọng là nét độc đáo của Lục Tước.

Mỗi khi Lục Tước chạm vào cà vạt, cài khuy măng sét...! Thậm chí chỉ là đơn thuần ngồi xuống, khi bên đùi lộ rõ vòng đai đeo chân (*), Đường Ân muốn xé quần áo của đối phương ra mà tàn bạo ăn.

Bởi vì Đường Ân luôn nhớ tới lần đầu tiên gặp nhau của mình với Lục Tước, đó có lẽ là lúc Lục Tước chột vật nhất, gặp phải kẻ phản bội, lưu lạc tới mức bị xem như đồ ăn, ngay cả quần áo che thân cũng mỏng và hư hỏng, chúng không thể che giấu được mùi thơm quyến rũ chết người kia chút nào — —

Giống như giờ phút này.

Đường Ân kinh ngạc nhìn người đàn ông yếu ớt ở phòng bếp phía sau, mái tóc vàng chói lóa dính đầy vết máu, con người màu xanh thâm tan rã, trên người hầu như không còn một chỗ da lành lặn, làn da trần đầy dấu vết bị tra tấn từ cuộc thẩm vấn, trạng thái có thể nói là thê thảm.

Đây là sự tra tấn đủ khiến người ta đau đến không muốn sống, tất cả đều rơi lên người Lục Tước nhưng cậu không thấy Lục Tước không lóc xấu xí, khuôn mặt của hắn căng thẳng, hàm răng nghiến chặt, đôi môi trắng bệch đôi khi không tự chủ được mà run rẩy kịch liệt, trừ cái đó ra thì Lục Tước không hề lộ ra một chút đau đớn nào.

Cho dù lớp vỏ chạt vật có bị phá vỡ cũng không thể che đậy được sự bình tĩnh đến tột cùng trong xương của hắn, xem ra dù có đập đầu gối cũng không thể khiến hắn thực sự cúi đầu, có vẻ như ngay cả khi hắn rơi trong bùn, mái tóc vàng của hắn vẫn tỏa ra một ánh sáng nóng bỏng như ánh mặt trời.

Đây là bài thánh ca của lòng dũng cảm, sức mạnh không khuất phục và sự kiêu ngạo của con người, nhưng khi loại tồn tại này gặp phải sự sỉ nhục và lăng nhục, nó lại càng toát ra vẻ rực rỡ bắt mắt hơn trước.

Đường Ân thở gấp, huyết tộc cũng không cần thở, nhưng khi nhìn thấy máu của Lục Tước rỉ ra từ băng gạc, trong đầu cậu dường như có từng lớp hoa hồng nở rộ, tỏa ra một mùi hương ngọt ngào và quyến rũ.

Cậu đang mơ sao? Tại sao lại nhìn thấy cảnh tượng từ nhiều năm trước? Chẳng lẽ cậu đã gặp phải một lần quay ngược thời gian hiếm hoi?

Vô số suy nghĩ tràn ngập trong đầu nhưng đang suy nghĩ nửa chừng lại bị cái mùi ngọt ngào kia làm gián đoạn tưởng tượng.

Trong cơn tuyệt vọng bị phong ấn dài đằng, Đường Ân không thể nhớ mình đã bao lâu không nếm mùi máu, mỗi khi cực kỳ đói và muốn ăn, cậu không thể không nghĩ đến tư vị của Lục Tước.

Chắc là ngon lắm.

Mà bây giờ hương vị thơm ngon khó tìm trên đời này đang ở ngay trước mắt cậu.

Sự tự chủ từng bị tra tấn đến sụp đổ bởi phong ấn đã biến thành bột trong chốc lát, Đường Ân còn chưa kịp mặc áo khoác và mang giày thì cậu

đóng sầm cửa lại, đi chân trần xuống cầu thang lạnh lẽo, cậu bước rất nhanh, nhanh đến mức như muốn chạy xuống cầu thang xoắn ốc, mái tóc đen dài đung đưa như dòng nước chảy sau lưng cậu.

Khứu giác mạnh mẽ cho phép cậu ngửi thấy một mùi thơm rất nhẹ bay lơ lửng trong không khí, con người màu máu của Đường Ân trong nháy mắt co rút lại, giữa con người xuất hiện một đường kẻ màu vàng.

Thơm quá.

Bóng dáng Đường Ân lóe lên, hầu như trong nháy mắt, cậu đã xuất hiện từ không khí tới sau nhà bếp có mùi máu tươi nồng nặc nhất.

Nhìn thấy thân vương đột nhiên xuất hiện, tất cả huyết bộc ở sau phòng bếp đều quỳ xuống trên mặt đất, toàn bộ đều lạnh ngắt như tờ, Lục Tước cố hết sức ngược mắt lên, đầu tiên nhìn thấy một đôi bàn chân tái nhợt giống như một tác phẩm được hoàn thiện một cách cẩn thận bởi một nghệ nhân điêu khắc bằng thạch cao.

Ánh mắt hướng lên thì thấy bắp chân mảnh khảnh yếu ớt, người này dường như rất ít khi đi lại, đơn giản nhẹ nhàng lại biến ảo khôn lường, khi đi lại không mấy may phát ra tiếng động.

Bộ đồng tử tinh xảo và rườm rà bao trùm lấy thân thể xinh đẹp này, Lục Tước nhìn thấy một đôi tay tinh xảo vươn về phía mình, lạnh lẽo mà mềm mại, rất dịu dàng ôm lấy khuôn mặt hắn, trong một khoảnh khắc Lục Tước nghĩ mình đã gặp một thiên thần đến cứu vớt hắn — —

Thiên thần hôn hắn dịu dàng, lộ ra những chiếc răng nanh sắc nhọn với hắn.

Khoảnh khắc răng nanh đâm vào cổ, huyết tộc và nhân loại đồng thời mở to mắt.

Kiếp trước, Đường Ân chưa từng cắn qua Lục Tước.

Lúc đó Đường Ân còn chưa đói đến mất kiểm soát, Đường Ân có chút bệnh thích sạch sẽ và bắt bẻ đối với đồ ăn, bộ dáng của Lục Tước quả thực rất thâm hiểm.

Khi cậu chăm sóc vết thương cho Lục Tước gần như tốt lên thì Lục Tước đã tỉnh cậu Đường Ân rời đi, Đường Ân không muốn làm một điếu nhục nữa như bị giam cầm, cuối cùng lựa chọn thả Lục Tước rời đi, sau đó Lục Tước mạnh đến mức trở thành tỳ tại mà một thân vương huyết tộc có thể tùy ý cưỡng bức, cho đến khi bị phong ấn, Đường Ân vẫn chưa chạm vào Lục Tước.

Dòng máu quyến rũ ngọt ngào kích nổ vị giác ngay lúc ở cửa vào, vô não và linh hồn của Đường Ân dường như đang run rẩy, dường như cậu nhìn thấy những bông hồng đỏ tươi nở rộ khắp cơ thể, chúng là những bông hoa của quỷ dữ có thể thu hút linh hồn con người, kết ra trái cấm ngọt ngào đến đáng sợ, lá cây phủ đầy chất độc phản chiếu ánh sáng chói lọi.

Mọi tế bào trong cơ thể đều phát ra cảm giác sáng khoái và ngay cả cơn giận dữ vừa mới được giải phóng cũng đã phai nhạt, chỉ còn lại niềm khao khát vô tận.

Lúc này sức mạnh của Lục Tước vẫn chưa được thức tỉnh hoàn toàn, nhưng năng lượng chứa trong máu của hắn lại gây sốc cho người khác, Đường Ân gần như tham lam ăn, chẳng biết lúc nào móng tay đã chuyển sang màu đen, bám chặt vào da thịt của Lục Tước, cậu có thể cảm nhận được cơ thể Lục Tước run lên, con mồi bị hút máu sẽ có khoái cảm cực kỳ mãnh liệt, có thể làm tê liệt cơ thể nguyên bản đau đớn, nhiều con mồi lúc mất nhiều máu mà chết thậm chí còn cười.

Không thể ăn được nữa.

Lục Tước sẽ chết.

Đường Ân không chắc liệu Lục Tước có phải là người đã phong ấn cậu hay không, cậu không muốn giết Lục Tước khi chưa chắc chắn.

Khi cậu khó khăn thu hồi răng nanh của mình, lúc muốn buông tay ra, một cảnh bất ngờ xảy ra khiến Đường Ân không ngờ tới — —

Lục Tước sắp chết dùng sức ôm lấy cậu.

Cứ như là sự cứu rỗi duy nhất.

(*) 滑夹腿环: Vòng đai đeo trên đùi

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 2: 2: Chỗ Đây Của Tôi Không Phải Tiệm Ve Chai

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tay Lục Tước ràng buộc eo Đường Ân, hấn ôm rất chặt, cho dù có kiên nhẫn như Lục Tước thì đối với hấn đau đớn trên người một ngày như bằng một năm.

Người thăm vấn hấn đã tiêm cho hấn một lọ thuốc cải thiện độ nhạy cảm với cơn đau, hiệu lực của lọ thuốc này vẫn chưa kết thúc, nâng nỗi đau vốn dĩ không thuộc về con người lên địa ngục, chỉ khi bị Đường Ân hút máu, tất cả đau đớn mới rời hấn mà đi.

Người ôm lấy hấn thật mềm mại, làn da vô cùng tinh tế, người được hấn ôm có mái tóc đen dài, đôi môi đỏ như máu, nước da trắng như băng, sự tương phản màu sắc mãnh liệt tụ lại trên khuôn mặt làm cho người ta say mê này, giống như một bông hoa bất tử được tưới bằng máu, sự thối rữa trong xương tạm thời được bao phủ bởi sức sống nóng hổi sinh động

— —

Cho dù là ác ma, cũng làm cho hấn quyến luyến loại ôm ấp này.

Đôi mắt màu xanh thẳm cuối cùng cũng nhắm lại, đầu của Lục Tước rơi vào trên vai Đường Ân, mà hai tay kia vẫn còn ôm chặt Đường Ân.

Đường Ân để cho Lục Tước ôm mình, cậu chỉ mới nếm thử còn chưa được uống đã nghiến thì lúc này mùi hương vương vấn bên chóp mũi, Đường Ân hơi cúi đầu, răng nanh rơi vào vết thương trên cổ Lục Tước.

Đường Ân hé môi, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm đi giọt máu đỏ sẫm tràn ra vết thương, liếm sạch giọt máu vừa mới chảy ra, Đường Ân liền gỡ tay Lục Tước ra.

"Đưa hấn đi chữa trị." Đường Ân đứng dậy, dặn dò nói.

"Vâng!"

Ngay lập tức một huyết tộc mang theo Lục Tước rời đi.

Không bị máu của Lục Tước quấy nhiễu, não của Đường Ân đã hoàn toàn tỉnh táo, cậu nhìn lướt qua mọi thứ trước mắt và phát hiện ra mình thật sự đã trở về năm năm trước, trở lại khi vừa gặp Lục Tước, theo đuổi Yuanna năm năm, theo đuổi Cleckelste mười năm.

Thật không thể tin được, đơn giản tựa như một giấc mơ, nhưng trong giấc mơ không thể nào có được dòng máu ngọt ngào và thơm ngon, tràn đầy năng lượng như vậy.

Huyết tộc quỳ xuống trên mặt đất, bọn họ không thể nhìn thẳng vào thân vương, Đường Ân đi tới trước mặt huyết tộc đã dâng Lục Tước lên, lạnh giọng hỏi: "Làm sao người có thể phát hiện ra hắn?"

Kiếp trước Đường Ân cũng không hỏi nhiều chỉ tùy tiện ban thưởng cho huyết tộc này.

"Tôi, tôi, tôi, thưa ngài, tôi tìm thấy một chiếc máy bay bị hỏng trong khu rừng thứ mười, lúc đầu tôi định đưa chiếc máy bay này đến trạm thu mua phế liệu nhưng khi tôi mở nó ra, có một con người trong đó và mùi máu của hắn rất thơm — —"

Huyết tộc này là một nửa huyết tộc, không phải là người thuần chủng, cũng không phải là huyết tộc thuần chủng, độ nhạy cảm đối với máu của cậu ta không cao bằng huyết tộc thuần huyết và cậu ta cũng không quá khát vọng như vậy, thêm nữa máu người rất đắt đỏ, cho tới nay cậu ta thường uống nhất là máu động vật.

Nhưng khi nhìn thấy nhân loại bị thương nặng này, cậu ta dấy lên bản năng khát vọng sâu thẳm nhất trong lòng, gần như ngay lập tức lộ ra răng nanh, lao lên như một con chó hung dữ rồi sau đó cậu ta bị người đàn ông sắp chết này bóp nghẹt cổ.

Rõ ràng trông có vẻ như sắp chết bất cứ lúc nào, rõ ràng toàn bộ cánh tay đều bị quấn băng, nhưng bàn tay bóp lấy lại rắn chắc và mạnh mẽ như vậy.

"Muốn hút máu của tao." Đôi mắt xanh biếc kia lộ ra vẻ hung tợn như sói, lúc này đã nở mạnh hết đà, máu trào ra khóe môi khi nói, ngay cả giọng nói khàn khàn nhẹ nhàng đến mức khó nghe, nhưng những sát khí nhuộm máu trong từng lời khiến cậu ta không thể nào quên được: "Mày không xứng."

Cậu đối mặt với ánh mắt tàn nhẫn rét lạnh kia, trong phút chốc sống lưng trở nên lạnh lẽo, mọi thứ từ suy nghĩ đến xương tủy đều như đông cứng lại, như thể có một thanh kiếm băng tùy ý khuấy động đại não của cậu ta, đọc được trí nhớ của cậu ta, những ngón tay bóp cổ cậu ta lần lượt được nói lỏng, nhưng cậu ta không thể cử động được, trở thành một con rối, ngờ ngác cõng quỷ dữ trên lưng.

"— — Tôi nghĩ đến trong khoảng thời gian này ngài không có khẩu vị, cho nên tôi dâng hắc cho ngài."

Đường Ân cúi người, tóc đen xõa xuống, dùng đầu ngón tay nâng lên cằm của bán huyết tộc này, đôi mắt đỏ như rượu yên tĩnh chăm chú nhìn cậu ta.

Ồ, bị thôi miên rồi.

Một trong những khả năng của Lục Tước, thôi miên.

Đường Ân búng tay một cái với bán huyết tộc này, đối phương kinh ngạc nhìn cậu, sau đó giống như chột tỉnh táo lại hoảng hốt sợ hãi quỳ xuống mặt đất.

"Lan Y, thưởng cho cậu ta đi." Đường Ân nói với quản gia ở bên cạnh.

Quản gia khéo léo đuổi huyết tộc đi, sau đó từ trong túi lấy ra một chiếc khăn lụa sạch, cẩn thận lau đầu ngón tay Đường Ân đã chạm vào tên

bán huyết tộc kia, sau đó lấy ra một đôi dép lê mềm mại, nửa quỳ trên mặt đất thay đổi cho Đường Ân.

"Thưa ngài, quần áo của ngài bị bẩn, lát nữa có cần giặt không?" Quán gia nhìn bộ đồ ngủ của Đường Ân, trên người đã dính đầy máu của Lục Tước.

"Ừ."

Quán gia lại nói: "Vậy thì trong lúc ngài ngâm bồn tắm, tôi sẽ đi chuẩn bị đồ uống là máu nhân ngư thượng hạng được ướp lạnh."

Đường Ân nhớ lại mùi vị máu của nhân ngư trên thị trường, lại nhớ tới mùi vị vừa rồi của Lục Tước, đột nhiên cảm giác trong miệng không còn khẩu vị: "Không cần chuẩn bị đồ uống."

Quán gia nghe vậy ngạc nhiên, ông nhìn vết máu trên môi Đường Ân còn chưa phai nhạt, thấp giọng nói: "Vâng."

...!

Đường Ân đang ngâm mình trong bồn tắm, tiếng trong phòng tắm vọng lại, khi bản nhạc do quán gia đặc biệt chọn vang lên, giọng nam thanh tao như xuyên qua từng tầng mây núi biển, như cột sáng từ nơi rất cao rơi xuống.

Không cần lời ca nào, giọng ca ngân dài miên man tuyệt diệu át cả tiếng sóng vụn dậm, để người nghe không khỏi liên tưởng đến hình ảnh một chiếc đuôi cá đánh tung mặt nước, những chiếc vảy được sắp xếp gọn gàng lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, nước bắn tung tóe và những hạt châu như pha lê lấp lánh.

Đường Ân cau mày tắt nhạc.

Đây là bài hát của siêu sao vũ trụ Yuanna an Anhial.

Nhân ngư là một chủng tộc rất giỏi ca hát, trong truyền thuyết phương Tây cổ đại, những hải yêu dựa trên tộc nhân ngư sử dụng giọng hát êm tai của mình để hấp dẫn các thủy thủ, mê hoặc nhân tâm.

Hoàng tử của tộc nhân ngư, Yuanna an Anhial là người nổi bật nhất trong chủng tộc này, với âm thanh của tự nhiên và gương mặt đẹp đẽ, những bài hát của hắn không có lời, chỉ riêng giọng hát không chệ vào đâu được và giai điệu đẹp đẽ đã có thể chinh phục vô số người mê âm nhạc, trở thành siêu sao lừng lẫy khắp vũ trụ.

Kiếp trước Đường Ân là người hâm mộ số một của hắn, sau khi theo đuổi Yuanna suốt năm năm, tiền bạc chỉ là thứ yếu, cậu mua một hành tinh để xây dựng thủy quốc cho Yuanna, công dụng duy nhất của hành tinh là để cho Yuanna tổ chức một buổi hòa nhạc trên đó.

Lý do khiến Đường Ân mê mẩn Yuanna cũng không phải cậu thích âm nhạc của Yuanna đến mức nào, trước khi Yuanna chính thức ra mắt, tuyên bố ca khúc dưới hình thức ẩn danh thì Đường Ân còn dùng một tài khoản trên trục Yuanna rất nhiều lần.

Trong cuộc đời vĩnh hằng buồn chán của huyết tộc, bọn họ có rất nhiều thời gian và sức lực vùi đầu vào sở thích của mình, Đường Ân thích ẩm thực, âm nhạc và sưu tập.

Cậu lớn tuổi hơn so với Yuanna rất nhiều, trên đời này ít có người nào sống lâu hơn thân vương huyết tộc.

Đường Ân đã nghe qua tiếng hát của ca sĩ nhân ngư giỏi nhất, may mắn được nếm máu của ca sĩ nhân ngư đó, mùi vị thơm ngon vô cùng, thậm chí nếu so với máu của Lục Tước thì hai mùi vị này hoàn toàn khác nhau.

Sau khi ca sĩ nhân ngư qua đời, Đường Ân không bao giờ được nếm lại mùi máu đó nữa mà cậu cũng không bao giờ quên được.

Yuanna rất giống ca sĩ nhân ngư kia, không phải giống giọng hát mà là khuôn mặt.

Khi Yuanna lần đầu tiên lộ diện mạo trước công chúng, lộ ra khuôn mặt giống hệt ca sĩ nhân ngư kia, đầu lưỡi Đường Ân không khỏi nhớ lại hương vị ngọt ngào tao nhã kia, cá nhân cậu cảm thấy dòng máu của hai người chắc hẳn giống nhau.

Làm một huyết tộc luôn theo đuổi thức ăn ngon, Đường Ân luôn tiếc nuối vị máu của vị ca sĩ nhân ngư giỏi nhất đó, tuy rằng đã nếm qua máu của nhân ngư, nhưng cách nếm lại là cách bình thường nhất.

Máu ngon thật sự thì phải được hấp thụ trong lúc cả hai đều cao trào về tinh thần lẫn cơ thể, chỉ có thông qua cách này mới có thể kích thích ra mùi thơm của máu triệt để.

Để nếm được món ngon như vậy, Đường Ân đã dụ dỗ ca sĩ nhân ngư giỏi nhất kia, đến hôm nay cậu vẫn nhớ câu trả lời của người kia: "Đường Ân, nhân ngư là một chủng tộc rất trung trinh, loại chuyện này chúng ta chỉ có thể làm với người mình yêu."

Nhân ngư đó dùng một loại ánh mắt mà Đường Ân nhìn không hiểu nhìn cậu, khẽ nói: "Nhưng người đó không yêu tôi."

Lo sợ sẽ lặp lại những sai lầm tương tự với Yuanna, Đường Ân đã theo đuổi Yuanna một cách nghiêm túc suốt năm năm ở kiếp trước nhưng hình như không có tác dụng lớn, Yuanna có vẻ như không quan tâm đến tiền bạc, còn không hề rung động trước cách thể hiện tình yêu quá phô trương của Đường Ân.

Bây giờ tất bài hát của Yuanna, không phải là Đường Ân đã chán sự theo đuổi năm năm qua không được đáp lại, vì muốn nếm thử món ngon cao cấp thì bỏ ra chút thời gian chuẩn bị bữa ăn này là đi đâu hoàn toàn xứng đáng.

Cậu chỉ đang bực bội Yuanna có một phần ba khả năng phong ấn cậu.

Không giống như hầu hết các nhân ngư yếu đuối khác, tài năng thức tỉnh tốt nhất của Yuanna không phải là ca hát, mà là tài năng chiến đấu, mặc dù giọng hát của Yuanna không phải hay nhất trong những ca sĩ mà

Đường Ân biết đến, nhưng sức chiến đấu dũng mãnh của nhân ngư Yuanna chắc chắn là ghê gớm nhất, một nhân ngư có sức chiến đấu hung hãn, quả thật có khả năng làm ra hành động phong ấn cậu.

Đường Ân cau mày.

Đến cùng có phải Yuanna không?

Có lẽ cậu nên bắt đầu thăm dò thái độ thật sự của Yuanna đối với cậu, đến cùng là phớt lờ, hay chỉ đơn giản là căm ghét, hay là căm ghét đến mức nổi lên sát tâm.

Đã có dòng suy nghĩ này, Đường Ân mở quang não ra, mở tài khoản đánh giá âm nhạc của mình.

Cậu có rất nhiều tài khoản trên mạng, hai tài khoản có liên quan mật thiết nhất với Yuanna, một tài khoản theo dõi ngôi sao cậu dùng để điên cuồng đập tiền và thổ lộ đã thăng cấp thành fan hâm mộ số một của Yuanna, còn có một tài khoản trước khi biết đến tướng mạo của Yuanna là tài khoản chuyên gia đánh giá âm nhạc thường xuyên đánh giá nghệ nghiệp ca hát của Yuanna.

Nói đến cũng kỳ diệu, cậu đã thêm thông tin liên hệ cá nhân của Yuanna cho cả hai tài khoản, tài khoản theo dõi ngôi sao là do cậu dùng tiền đập vào quá nhiều mà có, đập đến mức khiến người đại diện của Yuanna chủ động đưa tài khoản riêng tư của Yuanna cho cậu.

Tài khoản đánh giá âm nhạc thì do lúc trước cậu làm qua mấy lời đánh giá nhận xét ca hát cho Yuanna, tài khoản riêng tư của Yuanna cho cậu là lúc đang nhắn tin, ngay sau khi hai người kết bạn với nhau, Yuanna đã chuyển cho cậu một khoản tiền lớn, đồng thời nói cảm ơn vì những lời đánh giá phê bình của cậu, Đường Ân đoán Yuanna bị cậu mắng đến đau đầu nên sẵn sàng chi tiền để trừ tiêu tai.

Từ khi Đường Ân thấy được khuôn mặt của Yuanna, cậu đã từ bỏ tài khoản đánh giá âm nhạc rồi một lần nữa mở một tài khoản mới theo dõi ngôi sao, rần rộ sôi nổi theo dõi Yuanna, toàn bộ quá trình theo dõi đều

xì hơi cầu vòng (*), chưa từng mắng Yuanna một câu, bởi vậy từ lâu đã không dùng tài khoản đánh giá âm nhạc.

(*) 彩虹屁: ngôn ngữ mạng, dịch thô là "cái rắm cầu v ồng, dụng ý chỉ fan khen idol, dù có thả rắm cũng như cầu v ồng

Cậu đã lâu không vào tài khoản này, cộng thêm việc bị phong ấn quá lâu khiến Đường Ân khi mở lại tài khoản này, cậu cảm giác như mình đã cách mấy đời.

[Tích — — bạn nhận tin nhắn đến từ Yuanna]

[Tích — — bạn nhận được tin nhắn đến từ Yuanna]

[Tích — — bạn nhận được tin nhắn đến từ Yuanna]

...!

[Tích — — bạn nhận được tin nhắn đến từ Yuanna]

Những lời nhắc nhở liên tục về tin nhắn chưa đọc khiến Đường Ân có hơi bối rối, thậm chí còn thắc mắc không biết có phải mình bị mất tài khoản rồi hay không, bấm vào xem thì phát hiện tất cả đều là đường link do Yuanna đặc biệt gửi đến mỗi khi có bài hát mới.

Đường Ân: "?"

Đường Ân nhìn vào đường link bài hát mới mà Yuanna gửi cho cậu gần nhất, tên bài hát là "Sea", tình cờ là bản nhạc mà quản gia vừa chọn trong phòng tắm.

Trong trí nhớ của Đường Ân, bài hát "Sea" là bước ngoặt cho sự nghiệp âm nhạc của Yuanna, sau khi sáng tác ra "Sea", Yuanna cuối cùng cũng chán ghét phong cách âm nhạc không thay đổi của mình, hẳn mong muốn được tiến thêm một bước đột phá, thay vì đi tới đi lui trong vùng thoải mái.

Hắn đã mất một thời gian rất dài để quyết tâm thử sức với những nghề nghiệp và cuộc sống khác nhau, đồng thời tìm ra bước đột phá cho những

ca khúc của mình.

Thật đáng tiếc là trước khi cuộc sống cuối cùng của Đường Ân bị phong ấn, Yuanna vẫn không tìm thấy được bước đột phá mà mình thực sự mong muốn.

Lúc này nhìn hàng loạt tin nhắn chưa đọc của Yuanna rồi hồi tưởng lại quá trình âm nhạc của Yuanna ở kiếp trước, Đường Ân đột nhiên hiểu tại sao Yuanna làm vậy là vì cái gì — —

Tìm chữ.

Ai cũng khen ngợi âm nhạc của hắn, không ai biết hắn đang đi vào ngõ cụt, không ai đọc được nỗi đau và vùng vẫy đằng sau những bài hát của hắn, đối với những người sáng tác như Yuanna mà nói thì không tạo ra được những tác phẩm khiến hắn hài lòng là đi đâu làm hắn đau khổ nhất.

Đường Ân một lần nữa ấn mở "Sea" để phát nó ra, phát hiện ra một trong những bình luận hot nhất dưới bài hát vẫn do tài khoản theo đuổi ngôi sao của cậu để lại: [Ôi ~ Thật là một bản nhạc cảm động hoàn hảo, chỉ có một giọng ca thanh tao và thu âm khiết của điện hạ Yuanna mới có thể hát một bản "Sea" hoàn hảo thế này, đây là bài hát thích hợp nghe với mọi tâm trạng của chúng ta, khi tinh thần sa sút hãy lắng nghe bài hát này đi, nó nói cho bạn biết sự bao la của biển, khi vui hãy nghe bài hát này vì nó khiến bạn vui vẻ như đang tắm nắng...]

Toàn bộ bình luận đều xì hơi cái vòng không có đầu óc và nội hàm, nhưng bởi vì chi tiền nhiều nên mọi người đều quen thuộc với tên thổ hào này, liền vui vẻ nâng bình luận của Đường Ân thành hot cmt.

Sau khi nghe xong bài hát "Sea", Đường Ân suy nghĩ một lát, liền gửi một tin nhắn bằng tài khoản đánh giá âm nhạc của mình: [Anh gửi cho tôi nhiều bài hát như vậy làm gì?]

[Chỗ này của tôi không phải tiệm ve chai]

[Con kiến còn đi bộ được năm năm mà anh vẫn còn dậm chân tại chỗ]

[Im lạng.jpg]

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 3: 3: Không Có Chuyện Gì Một Người Không Quá Quan Trọng

Carl quẹt cửa khách sạn qua thẻ phòng của mình, đây là căn phòng đặc biệt của nhân ngư, một nửa chìm trong nước, khi đèn ngủ được bật sáng, qua lớp kính Carl nhìn thấy bóng dáng một nhân ngư dài hơn hai mét xuất hiện giữa vùng biển u ám.

Hắn giống như một con trăn khổng lồ chiếm cứ chiếc giường vỏ sò đang lộ ra, đuôi cá từ xanh lam đến đen thể hiện một cảm giác nghệ thuật của sự kết hợp sức mạnh và vẻ đẹp trong trạng thái tĩnh lặng...! Những đường cơ bắp trên cơ thể trăn trụi mang vẻ đẹp của các tác phẩm điêu khắc Hy Lạp cổ đại.

Lúc Carl bước vào phòng, nhân ngư ngẩng đầu lên, mái tóc dài màu trắng bạc hơi xoắn xoắn ra như rong biển, dưới làn sóng gợn sóng, mờ mờ nhìn thấy một đôi mắt bạc lạnh lùng như dã thú.

Lúc bị nhìn vào, da đầu Carl đầu tê dại, chỉ cảm thấy chính mình quấy rầy thủy quái đang nghỉ ngơi.

Yuanna bắt đầu từ từ trôi nổi,...!đuôi cá của hắn rất dài và vị trí của nó sẽ dần nhô lên khi căng hoàn toàn trong nước, vẻ đẹp của gương mặt điển trai khiến vạn người hâm mộ phát cuồng, bàn tay thon dài và mạnh mẽ bám vào kính, hắn từ trên cao nhìn xuống người đại diện Carl, những giọt nước nhỏ xuống từ đôi lông mày cao ngất của hắn.

Hắn có một đôi mắt bạc sâu thẳm được người hâm mộ gọi là "Lòng khoan dung của Chúa", khi đôi mắt cực kỳ đẹp này hơi sụp xuống, người ta dễ liên tưởng đến những vị thần thiêng liêng đang thương xót chúng sinh.

Nhưng hắn ta đã từng thấy qua Yuanna dùng móng vuốt của mình cắt cá sống mà chậm rãi ăn, Carl không thể kết hợp chuyện này với các vị thần

với nhau, đôi mắt cao cao tại thượng đó thật sự lộ ra lòng thương xót nhưng nó giống như lòng thương xót đối với những sinh vật cấp thấp.

"Yuanna, công ty đã sắp xếp cho anh địa điểm tổ chức buổi biểu diễn, đó là một hành tinh được thiết kế riêng cho anh bởi người hâm mộ lớn của anh, gọi là quốc gia Thủy Chi, nó rất đẹp, lúc bảy giờ tối chúng ta cùng đi xem quốc gia Thủy Chi một lần đi?" Carl nói với một nụ cười.

Yuanna không nói gì, hắn mới ngủ dậy không thích nói chuyện, khoảng cách giữa lông mày và mắt của hắn rất gần khiến cho người ta cảm thấy cảm giác ngột ngạt rất lớn, xinh đẹp lại sắc sảo.

Carl nín thở, ngoài mặt vẫn là cười, thật ra trong lòng cũng sắp khóc rồi, gã biết tính tình tổ tông này khi rời giường, không thể đánh thức hắn trong khi hắn còn đang ngủ say, nhưng Yuanna đã ngủ hai ba ngày rồi, khi ngủ không đọc tin tức, công ty sắp xếp lịch trình cho hắn đều bỏ qua, bỏ lỡ các thông báo khác không phải là vấn đề lớn nhưng buổi diễn tập vẫn rất quan trọng đấy.

Yuanna vẫn là thản nhiên nhìn xuống gã, đôi mắt bạc nửa lim dim có một loại cảm giác sâu xa đáng sợ.

"Ding dong ~" Tiếng nhắc nhở riêng biệt của tin tức đã phá vỡ sự bế tắc trong căn phòng, Carl còn tưởng đó là tiếng quang não của mình phát ra, nhưng tiếng nhắc nhở của tin nhắn liên tục truyền đến từ trên thân Yuanna lại làm cho Carl cảm thấy trở nên hoảng hốt — —

Tổ tông này thế mà lại cài đặt thông báo của người đặc biệt?

Carl nhìn thấy Yuanna cầm quang não, ánh sáng yếu ớt từ quang não phản chiếu vào trong mắt Yuanna, không biết đối phương nói gì, đôi mắt Yuanna khẽ nhúc nhích, giống như nắng mai rơi trên mặt biển, lúc này Yuanna không còn một tia lệ khí, đúng như những gì người hâm mộ nói, đó là khuôn mặt của thiên thần được phác họa tinh xảo bằng bột vàng và chỉ bạc bởi Chúa.

[Anh gửi cho tôi nhiều bài hát như vậy làm gì?]

[Chỗ này của tôi không phải tiệt ve chai]

[Con kiến còn đi bộ được năm năm mà anh vẫn còn dậm chân tại chỗ]

[Im lặng.jpg]

Nhìn thấy những tin tức liên tiếp, Yuanna mệt mỏi tỉnh dậy, nhưng hấn vẫn tự hỏi liệu mình có đang mơ không.

Trong khoảng thời gian này Yuanna vẫn luôn rất thích ngủ, khó có thể tưởng tượng rằng hai tháng trước, hấn còn đang mất ăn mất ngủ sáng tác và sửa chữa bài hát, cố gắng tìm cảm hứng bằng mọi cách có thể nghĩ ra.

Nhưng ngu ồn cảm hứng khác với con m ẫ, dù cố gắng hết sức vẫn không thể chạm vào chiếc đuôi tượng trưng cho ngu ồn cảm hứng.

Hấn tự nhận mình là ca sĩ hàng đầu của thế hệ này chiến thắng trong cuộc tuyển chọn ca sĩ nhân ngư, tài năng của hấn có thể so sánh với những ca sĩ hàng đầu được bình chọn ở các thế hệ trước, nhưng bản thân Yuanna cũng biết rằng danh hiệu của mình có chỗ vô ích.

Việc tuyển chọn ca sĩ nhân ngư tuân theo hệ thống cổ xưa, yêu cầu nhân ngư đi đến vùng biển cấm để thu phục cự thú dưới đáy biển sâu, cự thú bị bắt càng mạnh thì giọng ca của nhân ngư càng đẹp, bởi vì thông thường, nhân ngư dùng giọng hát tuyệt vời của mình để quyến rũ những cự thú dưới đáy biển sâu.

Duy chỉ có Yuanna là một ngoại lệ.

Trong lần tuyển chọn kia, Yuanna đã chạy đến biển cấm và chọn được cự thú mạnh mẽ nhất biển sâu, hấn tràn đầy tự tin hát cho con cự thú dưới đáy biển sâu kia, kết quả là, cự thú biển sâu lười biếng trương bụng, trong lòng không có chút dao động nào, thậm chí còn phun ra một cái bong bóng...!

Thế là Yuanna đánh đập dữ dội con cự thú biển sâu kia.

Cự thú biển sâu bị đánh rơi nước xuống mắt cảm động trước tiếng ca của Yuanna.

Mặc dù quá trình chiến thắng có phần không giống bình thường, nhưng Yuanna cuối cùng vẫn chiến thắng và trở thành ca sĩ nhân ngư hàng đầu mới ra đời.

Hắn rất thích âm nhạc vì để cho nhiều người có thể nghe được tiếng hát của mình, ngay từ đầu Yuanna đã chọn đăng bài hát lên mạng.

Chính lúc đó hắn mới gặp được người đánh giá âm nhạc, người đánh giá âm nhạc nhận xét dưới bài hát đầu tiên của Yuanna là: [Đây thật sự là ca sĩ hàng đầu của bộ tộc nhân ngư mới ra đời sao? Rõ ràng là sinh vật sống ở đại dương, tại sao lại giống rau hẹ trong đất, một thế hệ sau không bằng một thế hệ trước?]

Trước khi tiếp xúc với Internet, chưa từng có ai dám nói cho hắn biết sự thật như thế này, ngay cả trưởng lão nghiêm khắc nhất trong bộ tộc nhân ngư, tận mắt chứng kiến Yuanna tóm lấy một con cự thú dưới đáy biển sâu, sau khi tung từng cú đấm đánh cho cự thú đến máu thịt be bét cũng sẽ rất dạn dày nói với Yuanna: "Cậu đúng là một người đặc lập độc hành, một ca sĩ nhân ngư với phong cách cá nhân mạnh mẽ."

(*) 特立独行: đi đứng một mình, không đua theo ai.

Người đánh giá âm nhạc đã gửi đến một bài phê bình âm nhạc rất dài, chuyên nghiệp, chính xác và không chê vào đâu được, từng câu từng chữ đã chọc vào điểm yếu và tự ti sâu thẳm nhất trong lòng Yuanna.

Lần đầu tiên đối mặt tình huống này, Yuanna cãi bướng cố gắng chống đỡ nói: [Nói mà không có chứng cứ, nói còn hay hơn hát.]

Người đánh giá âm nhạc: [Hả? Tôi hát còn nghe hay hơn.]

Yuanna không tin, hắn thêm thông tin liên lạc của người đó, hắn nhấn một đoạn hội thoại mà đối phương gửi tới, giọng nói hoa lệ và lười biếng ngâm nga một giai điệu ngắn, lộng lẫy, suy tàn, tươi tắn rồi lại sa sút như

thể vô số bông hồng máu nở rộ trong bóng đêm, một người đưa tay ra mời người nghe đến một buổi khiêu vũ hoành tráng.

Yuanna lặp lại đoạn hội thoại ngắn này mười lần, hấn hỏi người đánh giá âm nhạc: [Đây có phải là bài hát do bạn làm không? Tôi có thể nghe bản đầy đủ được không?]

Đối phương trả lời: [Xin lỗi, tôi không thể gửi bản đầy đủ cho bạn, đây là bài hát do một người bạn nhân ngư viết cho tôi cách đây rất lâu, hấn nói hấn hy vọng chỉ có mình tôi có thể nghe được bài hát này.]

Dù chỉ nghe một đoạn nhỏ, Yuanna cũng có thể chắc chắn đây là bài hát chưa từng được lưu trữ ra ngoài, nếu người sáng tác sẵn sàng công khai bài hát này thì ngay cả cự thú hùng mạnh nhất của biển sâu cũng sẵn sàng bằng lòng cúi đầu xưng thần.

Nhân ngư quyền rũ tất cả các sinh vật sống bằng cách hát, bài hát này có nghĩa là quyền lực tối cao và vinh quang đối với nhân ngư, nhưng nhân ngư đó chỉ đưa riêng bài hát cho người này, đối với nhân ngư mà nói, có lẽ là sự lãng mạn lớn nhất mà hấn có thể cho.

Yuanna chưa bao giờ thấy qua người đánh giá âm nhạc nhưng hấn nghĩ, đó chắc chắn là người rất đẹp giống như đoạn giai điệu hoa lệ kia, cho dù một ngày nào đó người này sẽ già đi và chết đi, nhưng vẻ đẹp được hát lên bởi giai điệu ấy sẽ không bao giờ phai nhạt.

Trong khoảng thời gian người đánh giá âm nhạc chợt xuất hiện rồi chợt biến mất thì Yuanna đã lặp đi lặp lại giọng hát ngắn ngủi kia, có lúc hấn cảm hận mình đã từng nghe qua giai điệu này, nếu như hấn chưa từng nghe đến thì hấn sẽ không nhận thức rõ ràng, khoảng cách giữa sáng tạo âm nhạc của hấn và thiên tài chân chính không cách nào vượt qua.

Nếu như hấn chưa từng nghe qua thì sẽ không bị hoa tươi và ánh đèn vây quanh cũng không thấy được nỗi lo lắng sợ hãi như hình với bóng mà bị hấn dẫm dưới chân.

Dưới sân khấu vỗ tay ầm ầm, dưới sự chú ý của công chúng, xung quanh là hoa và đèn, trong thời đại giải trí lấy tên hấn thì hấn là một thần linh giả tạo bị sự cuồng tín và bạo lực đẩy lên.

Yuanna: [Xin lỗi.]

Hấn gõ r ễ xóa đến cuối cùng chỉ có thể gõ ra hai chữ này, đến khi người này rút cuộc quay lại nhưng hấn lại không biết mình đang mong cầu thứ gì.

Tại sao cứ gửi liên kết tác phẩm cho người này?

Tại sao chờ lâu mà không thấy hồi âm, vẫn cố gắng tiếp tục gửi tác phẩm?

Người đánh giá âm nhạc: [Nếu anh không có linh cảm và trạng thái thì trong nửa năm anh không nhất thiết phải ép mình phát hành một bài hát mới, ý định ban đầu của anh khi ký hợp đồng với một công ty môi giới không phải là để kiếm tiền, phải không?]

Trong khoảng thời gian này Yuanna bỏ mặc bản thân đắm chìm trong trạng thái ngơ ngơ ngác ngác chột ngây ngẩn cả người, hấn nhìn tin nhắn người đánh giá âm nhạc gửi tới: [Tốt hơn hết anh nên làm đi ều gì đó mà anh từng muốn thử nhưng chưa được thử, tôi nghĩ anh có thể thích cuộc sống của một lính đánh thuê tinh tề? Mũi dao liếm máu, khói và lửa, tại sao không thử xem? Có thể thử nghiệm khác biệt như vậy có thể truy ền cảm hứng cho cuộc sống giống như vết nước đọng trước đây của anh.]

Người đánh giá âm nhạc: [Tôi tin tưởng nếu là anh, dù là dọc theo dòng sông bùn l ầy, anh cũng có thể tìm thấy biển cả.]

Người đánh giá âm nhạc: [Rất mong được nghe "Sea" khác biệt của anh.]

Yuanna im lặng nhìn màn hình, một lúc lâu sau, hấn mới trả lời: [Được.]

...!

Thấy Yuanna trả lời đơn giản, Đường Ân tự hỏi có phải canh gà của mình không có tác dụng gì không, dù sao thì thân vương huyết tộc đã sống nhiều năm như vậy, lại là lần đầu tiên bán canh gà cho người khác, chắc chắn nghề nghiệp chưa thành thạo là đi đâu không thể tránh khỏi.

Đường Ân cảm thấy mình đồ canh gà này coi như đồ đi, cậu hỏi vấn đề mình quan tâm nhất: "Đúng rồi, tôi nghe nói một người hâm mộ của anh đã đặc biệt mua cho anh một hành tinh và biến hành tinh đó thành một quốc gia nước làm địa điểm tổ chức buổi hòa nhạc cho anh, anh nghĩ gì về người hâm mộ đó?"

"Đối phương đang trả lời" xuất hiện ở phía trên cùng của hộp nhật ký trò chuyện, Đường Ân suy đoán Yuanna có thể nói tài khoản theo đuổi ngôi sao của hắn là tên gốc lấm tiền, có thể nói người này rất phiền, hơn nữa tài khoản theo đuổi ngôi sao của Đường Ân đã thêm thông tin liên hệ cá nhân của Yuanna, vẫn luôn kiên trì việc chúc buổi sáng tốt lành và chúc ngủ ngon bằng cách gửi phong bì màu đỏ.

Yuanna: [Đó là ai?]

Đường Ân nhìn câu hỏi lại này, cậu chớp mắt, tạm thời loại trừ Yuanna ra ngoài là người đã phong ấn cậu, năm năm cậu theo đuổi ngôi sao không để lại chút dấu vết trong lòng của Yuanna, năm năm tới nữa cũng giống như vậy.

Kiếp trước cậu theo đuổi Yuanna mười năm, trong lòng Yuanna cũng không nổi lên bọt nước, đối phương cũng sẽ không tốn nhiều thời gian để phong ấn người mà mình không quan tâm.

Rất tốt, tạm thời loại trừ một kẻ tình nghi.

Nghĩ tới đây, Đường Ân vui vẻ cười, nhanh chóng gõ chữ nói: [Không có chuyện gì, một người không quá quan trọng.]

"Thưa ngài, bây giờ là mười một giờ ba mươi, vẫn còn một tiếng rưỡi nữa mới đến giờ hẹn giữa ngài và ngài Cleckelste." Người quản gia lớn tiếng nhắc nhở bên ngoài cửa.

Cleckelste một long tộc cũng là bạn kho báu lâu năm của Đường Ân, bọn họ có sở thích chung là sưu tập những kho báu có giá trị.

Hầu hết các chủng tộc trong thời đại tinh tế vẫn chưa hiểu rõ hết về long tộc, đặc biệt là một số chủng tộc mạnh mẽ nhất trong long tộc, hầu hết những long tộc đó đều ở ẩn và về cơ bản không giao lưu với các chủng tộc khác.

Trong cuộc đời của bọn họ thời gian hoạt động chỉ dành cho giao phối, kiếm ăn hay là thu thập kho báu.

Cleckelste là một long tộc mạnh mẽ, ít có người biết thời gian và rồng vĩnh hằng là một trong những loài rồng tiếp cận tột đỉnh nhất với vĩnh hằng.

Đường Ân tìm đọc sách cổ, mơ hồ biết rồng vĩnh hằng có thể đi đầu khiến thời gian nhưng trong sách cổ không nói tới cách đi đầu khiến thời gian, là chỉ có thể kiểm soát thời gian của bản thân hay vẫn có thể kiểm soát thời gian của người khác, thậm chí ảnh hưởng đến toàn bộ dòng chảy của thời gian?

Cậu hoài nghi mình bị phong ấn có quan hệ rất lớn với Cleckelste, thậm chí nghi ngờ mình trùng sinh có lẽ liên quan đến Cleckelste nhưng cậu không có bằng chứng.

Quan hệ giữa cậu và Cleckelste rất bình thường, bọn họ chỉ là đôi bạn có cùng sở thích sưu tập.

Ngoài mối quan hệ giữa bạn bè thích thu thập kho báu thì có lẽ tăng thêm một mối quan hệ là người theo đuổi và người bị theo đuổi.

Đường Ân chưa từng nếm thử qua máu của rồng thời gian và vĩnh hằng, cậu rất tò mò máu của một sinh vật mạnh mẽ và bí ẩn như vậy có mùi

vị gì.

Máu của rồng luôn được tôn vinh bằng nhiều cách khác nhau, ví dụ như kỵ sĩ rồng có thể dùng máu rồng để nâng cao sức mạnh của mình, ví dụ như nhiều pháp sư dùng máu rồng để vẽ trận pháp, nhưng Đường Ân đọc sách cổ, chưa ai có thể ghi lại mùi máu của rồng thời gian và vĩnh hằng.

Sức mạnh của Cleckelste quá mạnh, muốn uống máu rồng thì không thể dùng vũ lực, vì vậy kiếp trước Đường Ân đã rất nỗ lực để có quan hệ tốt với Cleckelste, sau khi quan hệ trở nên tốt hơn thì dự định xin một chén máu rồng để uống.

Nhưng mà cự long là loài sinh vật khó lấy lòng nhất, chúng tham lam, kiêu ngạo, máu lạnh và lười biếng, về cơ bản, chúng lười ra khỏi cửa, lười kết giao bạn bè, cho đến khi bị phong ấn kiếp trước thì Đường Ân vẫn chưa được uống máu rồng.

Vốn dĩ mỗi lần tưởng tượng về máu rồng thời gian và vĩnh hằng ở kiếp trước sẽ khiến Đường Ân cảm thấy không thể chịu nổi, nhưng lần này phản ứng đầu tiên của Đường Ân là...!Không biết máu có ngon hơn máu của Lục Tuyết không.

"Thưa ngài, ngài rửa mặt xong chưa?" Người quản gia thúc giục bên ngoài.

Đầu lưỡi đỏ tươi liếm môi dưới, Đường Ân nhẹ giọng nói: "Ông có thể hủy chuyển đi này với Cleckelste."

Quản gia: "?"

Người quản gia sững sờ một lát rồi nhanh chóng nói: "Được rồi, tôi sẽ hủy bỏ nó, vậy cuộc gặp với ngài Yuanna tối nay thì sao?"

"Đầu hủy bỏ."

Những ngón tay mảnh khảnh nắm lấy thành bồn tắm, đầu ngón tay ấn mạnh xuống, như thể đang chịu đựng thứ gì đó: "Tình huống của tên nhân

loại đó thế nào?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 4: 4: Anh Chịu Lên Giường Với Tôi

Lục Tước mở mắt ra, hấn phát hiện cơ thể mình tr`ần đ`ầy sức lực, đau đ`ón không cánh mà bay, ngay cả những vết thương bên trong không thể chữa lành bởi khoáng thuy`ền đi`ều trị cao cấp nhất của Liên bang cũng đ`ều đ`ược chữa trị, thậm chí m`ấy vết thương cũ năm xưa cũng đ`ều đ`ược xóa bỏ, cơ thể này như bừng lên sức sống mới không bao giờ hết.

Mà chiếc giường hấn đang nằm vô cùng m`ềm mại, giống như một chiếc giường cao với hàng chục lớp chăn nhung trong truyện cổ tích.

Lục Tước nhìn phong cách trang trí cổ điển thời trung cổ đen và đỏ trong căn phòng này, thật lạnh lẽo và lộng lẫy, các góc phòng đ`ược bao phủ bởi tơ nhện, có một con dơi treo ngược trên đèn chùm.

Con dơi biến thành một màn sương đen, từ màn sương đen ngưng tụ một người đàn ông đẹp trai trong chiếc áo đuôi tôm.

"Cuối cùng cậu cũng tỉnh lại rồi." Quản gia nhìn chăm chú Lục Tước một lát, khí sắc của tên nhân loại này trông rất tốt, tất cả đ`ều là bởi vì ngài thân vương của bọn họ đã sử dụng tinh hoa của sinh mệnh trong bộ sưu tập.

Tinh hoa sinh mệnh là th`ần dược có thể chữa lành cho mọi chủng tộc, có ti`ền cũng không mua đ`ược, vạn kim khó c`ần, khi lọ tinh hoa sinh mệnh nho nhỏ đ`ược sử dụng cho nhân loại này, mỗi một giọt nhỏ xuống thì trái tim quản gia đ`ều đang chảy máu nhưng ngài thân vương của bọn họ ngay cả mắt cũng không chớp một cái đã rót vào miệng tên nhân loại này hết cả lọ tinh hoa sinh mệnh.

"Mặc quần áo này vào, sau khi mặc xong, tôi sẽ dẫn cậu đi gặp ngài thân vương, nhớ kỹ, cái mạng này của cậu là do thân vương cứu đ`ấy." Quản gia lạnh lùng nói.

Lục Tước không nói lời nào nhận lấy bộ quần áo chế tạo tinh xảo...!Trang phục người h`ài đ`ược may khá kỹ này, nói là quần áo của

huyết bộc, nhưng kiêu dáng càng giống âu phục của nhân loại, kỳ lạ là ngoài quần áo còn có rất nhiều dây lưng màu đen, trên thắt lưng có hàng cúc bạc, dường như muốn thắt lại một số chỗ trên người.

Khi Lục Tước nhắc thắt lưng lên nhìn quản gia, hắn nhận ra trong mắt người quản gia phảng phất một tia ghen tị, nói đến cũng hoang đường, giống như một con chó trung thành nhìn thấy con chó hoang bên ngoài bị chủ nhân buộc lên vòng cổ.

Điều này khiến cho Lục Tước từ bỏ ý định tham khảo ý kiến của quản gia, hắn dựa theo hiểu biết mặc những thứ này, sau đó đi theo sau lưng quản gia bước ra khỏi căn phòng ngủ này, không có một ai trên hành lang, quản gia vừa đi vừa dặn dò nói: "Hôm nay tâm trạng của thân vương không tốt, việc người cần làm chính là để thân vương vui vẻ, cậu phải hoàn thành mọi mệnh lệnh của ngài ấy, đừng nghĩ đến chuyện dùng mách lới, đợi lát nữa thì cậu ở một bên xem tôi phục vụ cho ngài ấy như thế nào..."

Vừa bước đến cửa, quản gia im lặng, hai tay mở ra cánh, một căn phòng sách to lớn đập vào trong tầm mắt, giá sách hai tầng chứa đầy những cuốn sách dày, trong thời đại tinh tế, phòng làm việc khổng lồ hiện ra trong tầm mắt, trong thời đại tinh tế, con người vốn đã thích đọc sách kỹ thuật số, có rất người sẽ dùng sách giấy, đây là lần đầu tiên Lục Tước nhìn thấy một số lượng lớn sách giấy như vậy trong đời, hắn nhìn sơ qua một lượt thì thấy tên sách bằng ngôn ngữ tinh linh, ngôn ngữ ác ma, ngôn ngữ nhân ngư, ngôn ngữ rồng.

Không giống như sách của con người, sách của một số chủng tộc ẩn chứa sức mạnh quyên năng, chẳng hạn như ngôn ngữ của ác ma, có lẽ một đoạn trong sách khi đọc ra là một lời nguyền rửa tà ác.

Đây không chỉ là một phòng sách, mà còn là một kho báu khổng lồ.

"Thưa ngài, tôi đã đưa người đến." Quản gia cung kính nói.

Tiếng sột soạt khi lật sách dừng lại, người thanh niên đứng trước giá sách quay đầu lại, cậu buộc sợi tóc đen dài đến thắt lưng của mình bằng

một sợi dây buộc tóc màu xanh lam, vài sợi tóc dài không cột trước trán xõa xuống, lộ ra một loại khí chất của người trí thức lãng mạn.

"Anh qua đây." Đường Ân mở miệng nói.

Quản gia vội vàng tiến lên nhưng lại nghe thấy ngài thân vương nói: "Lan Y, ông đi ra ngoài trước."

Lúc đầu quản gia đang định thể hiện trước mặt tên nhân loại này.

làm mẫu phải làm như thế nào để phục vụ ngài thân vương thì chột nghẹn họng lại, trước khi đi ông cố sức nhìn Lục Tước một cái, mới nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Trong phòng sách chỉ còn lại Đường Ân và Lục Tước, Lục Tước không biết vị thân vương huyết tộc này muốn làm gì, hắn thậm trọng đứng tại chỗ.

"Tới đây."

Lục Tước im lặng bước đến chỗ Đường Ân, hắn nhìn thấy cuốn sách mà Đường Ân đang cầm là sách ngôn ngữ của r òng, Lục Tước không biết rõ nội dung cụ thể là gì, hắn cũng không thành thạo ngôn ngữ r òng.

Bàn tay cầm quyển sách trắng nõn, mảnh mai, từng khớp xương dường như đều được tinh tế gia công cẩn thận, Đường Ân đặt quyển sách xuống, xoay người tháo dây cột tóc, mất đi trói buộc của cột tóc, mái tóc đen mềm mại đổ xuống như nước chảy.

Đường Ân nắm chặt dây cột tóc, nói với Lục Tước cao hơn cậu một cái đầu: "Quy xuống."

Cậu nói như là chuyện đương nhiên, tựa hồ sinh ra đã nên vênh mặt hát hàm sai khiến như thế, Lục Tước nghe vậy ngược mắt lạnh lùng nhìn Đường Ân.

Lục Tước sinh ra đã rất đẹp trai, là sự kết hợp của sự lạnh lùng và vẻ đẹp cực độ, sống mũi cao thẳng tắp, đường nét khuôn mặt lập thể sâu sắc,

khi mái tóc vàng chải ngược ra sau làm lộ vầng trán đầy đặn cùng với ánh vàng chói mắt là đôi mắt xanh thẳm như bầu trời như đại dương mênh mông, lúc này đôi mắt màu xanh lam rất lạnh lẽo, sự khuất nhục và kiêu ngạo chế độ màu môi nhạt mơn thành một đường thẳng, rõ ràng tình thế là bị người khác khống chế nhưng vẻ kiêu ngạo giữa lông mày không hề suy yếu mảy may.

Hôm nay, một Lu Jue kiêu ngạo như vậy khác với sự kiêu ngạo của Lu Jue đang đi đầu khiên, một là anh ta vẫn lạnh lùng và kiêu ngạo ngay cả khi bị kiếm chĩa vào, hai là anh ta cần kiếm một cách kiêu hãnh.

kiểm soát người khác.

Kiêu ngạo

Kiêu ngạo của Lục Tước bây giờ với Lục Tước kiêu ngạo khi nắm quyền lực lớn trong tay rất khác biệt, một người là dù cho bị người chĩa kiếm vào vẫn lạnh lùng kiêu ngạo, một người là lạnh lùng và kiêu ngạo giờ kiểm soát người khác, so với người sau, Đường Ân càng yêu sự kiêu ngạo ẩn dưới ánh mắt khi bị người khác khống chế của đối phương.

Tất nhiên, có lẽ cũng có một lý do tại sao Tang Yin sẽ lạnh lùng chĩa mũi kiếm vào quả táo của Adam khi anh ta muốn hút máu của Lu Jue ở kiếp trước.

Tất nhiên có lẽ ở kiếp trước có một nguyên nhân khiến mỗi khi Đường Ân muốn hút một chút máu của Lục Tước đều sẽ bị đối phương lạnh lùng sử dụng kiếm nhọn chỉ vào hần kết, gần từng chữ một "Ngài thân vương xin hãy tự trọng."

Bây giờ tình thế đã đảo ngược, bên yếu hơn đã trở thành Lục Tước, biểu hiện của đối phương lúc này khiến người ta thật sự khó chịu nhưng cũng làm người mê muội, Đường Ân hài lòng thưởng thức xong thần sắc ẩn nhẫn của Lục Tước, cậu nhón chân lên, dùng dây cột tóc rộng bằng ba ngón tay che khuất đôi mắt Lục Tước.

Dù sao nếu nhìn nhau lần nữa có lẽ sẽ bị thôi miên.

Đường Ân nghiêm túc nghi ngờ kiếp trước cậu sẽ chữa khỏi vết thương ròi thả Lục Tước đi, là khi đối mặt với đôi phương sau đó bị thôi miên.

"Người hầu không nghe lời phải bị trừng phạt." Đường Ân buộc dây cột tóc thành nơ con bướm, cậu dán vào bên tai Lục Tước nói khẽ: "Tôi nên trừng phạt anh như thế nào cho phải đây?"

Đầu ngón tay vuốt quanh cổ Lục Tước, chậm rãi vẽ những vòng tròn ở hầu kết, Đường Ân có thể cảm nhận được bắp thịt toàn thân đều đang căng thẳng lên, nhiệt độ cơ thể con người cao hơn nhiều so với huyết tộc để Đường Ân lưu luyến quên về, chưa kể đến mùi thơm đã bị bốc hơi bởi nhiệt độ này, mùi hương nóng bỏng chỉ thuộc về riêng Lục Tước.

Vùi ở cổ Lục Tước, Đường Ân hít sâu một hơi, cậu không biết Lục Tước đến cùng có phải hung thủ phong ấn cậu hay không, thời gian trùng sinh cũng làm cho cậu khó mà truy cứu, bởi vì cậu bây giờ gặp phải là Lục Tước của năm năm trước.

Năm năm chỉ là một giấc ngủ dài đối với huyết tộc, nhưng có thể xảy ra rất nhiều thay đổi trên người Lục Tước.

Trong năm năm ngắn ngủi này, Lục Tước lãnh đạo đội quân nổi dậy lật đổ sự thống trị của đế quốc, thức tỉnh toàn hệ dị năng, còn bồi dưỡng được một đội quân có dị năng cho mình, Lục Tước lãnh đạo nhân tộc đưa đến hướng hùng mạnh, hết thảy nhân tố cản trở mọi sự phát triển của nhân tộc đều bị hắn không hề nề mặt mũi diệt trừ.

Quan hệ giữa huyết tộc và nhân tộc không thể nói là thân thiết, năm năm sau với tư cách là thân hộ mệnh của nhân loại thì Lục Tước hoàn toàn có khả năng phong ấn vị thân vương là cậu đây, cho dù giữa bọn họ có ân cứu mạng thì Lục Tước cũng rất có thể làm như thế.

Bàn tay nhợt nhạt rời khỏi hầu kết rơi xuống một chỗ bên trái cổ, đây là nơi trước đây Đường Ân đã cắn, nhưng được tinh hoa sinh mệnh chữa trị, vết cắn không còn thấy nữa.

Răng nanh sắc bén từ từ nhô ra, Đường Ân hung ác cắn lên làn da mỏng manh này, máu ấm tràn đầy năng lượng thấm vào răng môi, đây là máu của Lục Tước, khác với vẻ ngoài lạnh lùng không có tình người của người đàn ông, máu của hắn có hương thơm ngọt ngào nồng nặc để lý trí Đường Ân dần dần sụp đổ, chỉ còn lại xúc động nguyên thủy nhất và cảm xúc mãnh liệt trong đầu.

Áo giác tinh thần do thân vương huyết tộc phát ra trong lúc ăn có thể so sánh với ma túy trong nhân gian, Đường Ân cảm thấy cơ thể Lục Tước từ căng thẳng chuyển sang thả lỏng, rồi từ thả lỏng chuyển sang khẽ run.

Quá trình này giống như mở một con sò.

Mà thứ mà cậu phá hủy là ý chí cứng như sắt thép của Lục Tước, là Lục Tước cao cao tại thượng chưa từng chịu khuất phục, là người phạm Lục Tước sánh vai như thần linh, cảm giác thành tựu không có gì sánh kịp che mất Đường Ân, sự thỏa mãn này thậm chí vượt xa khoái do hút máu mang lại.

Dòng máu tượng trưng cho sức sống đang nhanh chóng rút ra khỏi cơ thể này, Đường Ân khó khăn thu hồi răng nanh, định kết thúc hình phạt này thì giây tiếp theo, Lục Tước trong mắt cậu không còn chút phản kháng nào, đột nhiên vươn tay bàn tay nóng hổi rộng lớn ra, ấn đầu Đường Ân về chỗ cũ.

"Rất thoải mái, tại sao lại không tiếp tục." Giọng nói hơi khàn trầm đến.

Đường Ân: "...?"

"Xem ra là máu của tôi không đủ để hấp dẫn cậu." Lục Tước nói nhỏ: "Muốn nếm thử máu ngon hơn so với tôi bây giờ không?"

Tuy không biết Lục Tước đang bán cái gì, nhưng Đường Ân đã nhận ra vừa rồi Lục Tước không có bị cậu chinh phục, thậm chí còn có tâm tư nghĩ cách đối phó khi cậu hút máu.

Đường Ân không vui nhìn Lục Tước.

Lục Tước bị dải tóc màu xanh đen che mắt, để lộ sống mũi cao và đôi môi khép hờ, "Tôi có cách làm cho máu của tôi ngon hơn bây giờ."

Đường Ân nhú mày nói: "Anh chịu lên giường với tôi?"

Có như vậy trong nháy mắt, Đường Ân cảm thấy có một vết nứt xuất hiện trong biểu hiện bình tĩnh thông dong không có kẽ hở của Lục Tước.

"Khi đạt cực khoái cả hai vệt tinh thần và thể xác, máu của anh quả thực sẽ uống tốt hơn nhiều so với hiện tại, nếu anh thực sự chịu khuất thân dưới người tôi, tôi sẽ xem xét nâng địa vị của anh lên thành tình nhân của tôi." Đường Ân chân thành nói.

Tình nhân của thân vương huyết tộc, đặc biệt là tình nhân của Đường Ân, là miếng bánh ngọt trong toàn bộ huyết tộc, đi đâu này đại biểu cho sự giàu có và địa vị tối cao, hàng năm có vô số huyết tộc muốn bò lên giường của Đường Ân, nhưng Đường Ân chưa từng có bất kì tình nhân nào.

Đường Ân chân thành thương lượng nói đi đâu kiện với Lục Tước.

Dù cậu có thể ép buộc Lục Tước phát sinh quan hệ như thế với mình nhưng trước khi cậu có thể xác định Lục Tước có phải là người phong ấn cậu hay không thì Đường Ân cũng sẽ không làm như vậy.

Dù sao kiếp trước Lục Tước đã giúp cậu.

Dù sao từ đầu đến cuối Lục Tước đều là người kiêu ngạo như vậy.

"Tôi sắp thức tỉnh một sức mạnh mới, chỉ cần cậu giúp tôi hoàn thành lần thức tỉnh này, máu của tôi sẽ trở càng trở nên ngon hơn."

Đường Ân suy nghĩ: "Cho nên anh thật sự không cân nhắc chuyện lên giường với tôi sao?"

Lục Tước: "..."

Lục Tước: "Không."

"Vây quên đi." Đường Ân lưu manh nói: "Anh mạnh hơn một chút thì tôi có khả năng đánh không lại anh rồi, máu như bây giờ uống cũng rất ngon, tôi đã rất thỏa mãn."

Đường như Lục Tước không ngờ tới Đường Ân sẽ từ chối đơn giản như vậy, hắn cố gắng dùng giọng nói trềnh thấp lần nữa mê hoặc nói: "Ngài thân vương quá mức khiêm tốn rồi, bây giờ cậu là tềnh tại cường đại nhất của huyết tộc, làm sao tôi có thể là đối thủ của cậu?"

Đường Ân đã từng nhìn thấy dáng vẻ cao cao tại thượng của Lục Tước cũng đã gặp qua dáng vẻ Lục Tước chậ vật rơi xuống vũng bùn nhưng chưa từng nhìn thấy qua dáng vẻ nịnh nọt của Lục Tước.

Cậu vui vẻ nói: "Nói hay lắm."

Nói rồi Đường Ân mở quang não bật chế độ ghi âm, hết sức phấn khởi nói: "Lại nói thêm vài câu nữa!"

Lục Tước: "..."

Môi mỏng Lục Tước nhếch lên, không muốn mở miệng nữa.

Mà mở ra quang não thì Đường Ân phát hiện cự long Cleckelste gửi cho cậu tin nhắn, một tin nhắn rất ngắn gọn: [Tại sao không gặp tôi?].

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 5: 5: Đừng Có Dụ Dỗ Tôi

Không có nhiều tên tại trên thế giới này sống lâu hơn thân vương huyết tộc và cự long Claykerrstie chính là một người trong số đó.

Hắn sống lâu hơn Đường Ân, giàu có hơn Đường Ân, địa vị cao hơn Đường Ân, ngay cả cái tên của hắn cũng khó đọc hơn Đường Ân, Đường Ân ngại cái tên này dài quá sẽ khó đọc, thế là bỏ đầu bỏ đuôi và gọi hắn là "Kerr"

So với tên "Claykerrstie" thì "Kerr" trông phổ thông bình thường, nhưng long quân lại ngần ngại cho phép Đường Ân gọi.

Tính tình Kerr rất tốt hoặc là nói, tính tình Kerr luôn rất tốt trước mặt Đường Ân.

Ngày đầu tiên Đường Ân trở thành huyết tộc, trên tế đàn chảy đầy máu, thứ đầu tiên cậu nhìn thấy là Kerr, một con rồng đen che khuất cả bầu trời.

Móng vuốt to khỏe ấn trên hài cốt của một vị huyết tộc, vảy toàn thân tỏa ra ánh sáng mờ ảo, nó chiếm giữ tế đàn nơi xác chết chất từng đống, cẩn thận bao quanh Đường Ân với chiếc đuôi rồng mảnh mai của nó, đừng tử màu vàng dựng đứng ẩn chứa uy thế đáng sợ đang chăm chú nhìn vào bảo vật mà hắn canh giữ.

"Tôi là ai?" Huyết tộc mới ra đời mờ mịt hỏi.

Rồng nói: "Cậu là Đường Ân."

Huyết tộc mới ra đời không có ký ức liên quan gì tới lúc trước, cũng không có sinh vật sống xung quanh ngoại trừ con rồng này, cho nên cậu chấp nhận lấy tên là Đường Ân, Đường Ân hỏi: "Anh là ai?"

Rồng nói: "Claykerrstie, đây là tên của tôi."

Đường Ân lại hỏi: "Anh có quan hệ gì với tôi?"

Lần này con rồng không thốt ra lời, nó dường như dành một chút thời gian đắn đo cân nhắc kỹ mối quan hệ giữa bọn họ là gì, trời và đất đều im lặng, những đám mây lững lờ trên bầu trời buổi tối, mọi thứ dưới ánh hoàng hôn rực rỡ trông thật trang nghiêm, rồng chậm rãi nói: "Tôi là cha của cậu."

Rồng rõ ràng không thể sinh ra một huyết tộc.

Đường Ân trừng mắt nhìn rồng, rồng vỗ cánh, thản nhiên sửa lời nói: "Được rồi, thật ra tôi vừa rồi chỉ đi ngang qua."

Nó bay đi sau khi nói xong, con rồng bay rất nhanh, khi khoảng cách kéo dài vô tận, thân rồng to lớn giống như một con chim nhỏ trên bầu trời.

Đây là cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa Đường Hoài và Kerr

Đường Ân luôn cảm thấy đây là một con rồng không quá nghiêm chỉnh, lũ rồng rất tham lam, không ai biết huyết tộc ngày hôm đó đã xảy ra chuyện gì, mới sẽ xảy ra thảm trạng máu chảy thành sông trên tế đàn, con rồng kia có lẽ thấy huyết tộc xảy ra tai họa, dự định cháy nhà mà hôi của, vợ vét một ít bảo tàng nhiều năm của huyết tộc, không ngờ tới lại tình cờ gặp được thân thương huyết tộc mới chào đời, không muốn đánh nhau với vị thân vương này nên mới vỗ cánh bay đi.

Sau này bọn họ lại gặp lại nhau lần nữa nhưng là ở hội đấu giá, lúc đó Đường Ân đã nắm huyết tộc trong tay lại phát hiện không có bất kỳ huyết tộc nào có ký ức ngày cậu chào đời, chuyện ngày hôm đó giống như trở thành một thứ cấm kỵ.

Đường Ân muốn biết sự thật nên đã chủ động tiếp cận con rồng to lớn này.

Sau đó Đường Ân lại phát hiện ra cự long hình như cũng không biết chuyện gì xảy ra, hẳn chỉ đơn giản là đi ngang qua, Đường Ân liền từ bỏ việc hỏi tin tức từ con rồng.

Trong sinh mệnh lâu dài của hai loài trường sinh ít nhiều sẽ xảy ra chuyện nào đó, chính xác thật sự khiến quan hệ giữa Đường Ân và Kerr trở nên tốt đẹp hơn là do Đường Ân mười năm trước vô tình biết được thân phận thật sự của Kerr là r ồng thời không và vĩnh hằng.

Cậu khao khát máu của Kerr nên từ thái độ thờ ơ sang nhiệt tình theo đuổi Kerr nhưng thái độ Kerr đối với cậu luôn rất khó đoán.

Cự long rất hiếm khi đi ra ngoài, Kerr chịu nhận lời mời của Đường Ân ra ngoài để thu thập các bộ sưu tập, trời sinh cự long tính tình kiêu ngạo, Kerr cho phép Đường Ân gọi thẳng là Kerr, cự long tham lam keo kiệt, Kerr sẵn sàng tặng Đường Ân bộ sưu tập yêu thích của mình...! Mỗi một chuyện giống như cho thấy Kerr coi Đường Ân là một người bạn.

Nhưng từ đầu đến cuối, Kerr không chịu cho Đường Ân máu r ồng.

Biết rõ thứ Đường Ân muốn nhất chính là máu r ồng, Kerr lại kiên quyết không cho, có đôi khi Đường Ân thậm chí còn tự hỏi có phải Kerr đang cố tình câu cậu không, muốn nhìn bộ dáng cậu thêm ăn đến chết cũng không uống được.

Ngẫm lại cảm giác có hơi tức giận.

Bất quá, cho dù như thế nào vừa lòng người cũng không thể hút máu, r ồng rất khả nghi phong ấn hẳn, Đường Ân c ầm chừng nói: [Bạn rộn, không có thời gian.]

Dù sao lấy lòng hẳn như thế nào cũng không hút được máu, lại thêm cự long là người có hi ền nghi rất lớn phong ấn cậu, Đường Ân qua loa nói: [Bạn r ồi, không rảnh.]

Kerr: [Bạn theo đuổi Yuanna?]

Tài khoản theo đuổi ngôi sao của Đường Ân trên mạng rất r ầm rộ theo đuổi Yuanna, dù có rất ít người biết tài khoản lắm ti ền ngu ngốc kia là Đường Ân nhưng không thể gạt được Kerr.

Kerr chưa từng theo đuổi ngôi sao, đối với rùng mà nói, màn trình diễn trên sân khấu của một ngôi sao không tính là trình diễn gì, sự thịnh vượng của một thành phố, của một quốc gia và thậm chí cả một chủng tộc mới là màn trình diễn khiến bọn họ muốn xem nhất, Kerr thích xem quá trình trỗi dậy của các nền văn minh và đôi khi hắn sẽ giúp đỡ một số nền văn minh, điều này thật may mắn cho những nền văn minh đó.

Một khi bạn gặp phải một con cự long thích xem sự hủy diệt, đó sẽ là một cơn ác mộng kinh hoàng.

Kerr: [Cậu có biết rùng sẽ theo đuổi đồ vật mà mình muốn có như thế nào không?]

Kerr: [Vào thời cổ đại, nếu loài rùng thích công chúa của một quốc gia, chúng sẽ trực tiếp đưa công chúa về tổ và đặt vào trung tâm kho báu của mình, thay vì giao tất cả kho báu cho công chúa như cậu thì cuối cùng thì không có người cũng không đuổi tới tay.]

Đường Ân muốn bác bỏ hành vi như cướp giết của Kerr đã quá lỗi thời rồi, sau đó cậu đột nhiên cảm thấy câu này quen thuộc một cách khó hiểu.

Đường Ân buông quang não xuống, ngẩng đầu nhìn Lục Tước đang bị cậu bịt mắt, mái tóc vàng chói lọi dường như phát ra ánh sáng nhàn nhạt, so với tất cả sách vở trong phòng sách này càng thêm sáng chói mê người hơn.

Đường Ân suy nghĩ, nhẩn tin nói: [Anh nói đúng, quả nhiên trời người rất thoải mái.]

Kerr: [?]

Kerr: [???

Lúc này Đường Ân đã tiện tay tắt quang não, nắm tay Lục Tước, dẫn Lục Tước đến bàn làm việc, để Lục Tước ngồi xuống.

Bóng đen dưới chân Đường Ân đột nhiên bóc ra khỏi mặt đất, giống như một cái bóng, sau đó bị lực vô hình kéo căng, chuyển thành sợi dây màu đen trói chặt Lục Tước vào ghế, bóng đen được buộc rất cẩn thận, thậm chí còn không quên cố định chân ghế và mắt cá chân của Lục Tước.

Dáng người của Lục Tước rất tốt, vai rộng, eo hẹp và đôi chân dài, tỷ lệ rất hoàn hảo, hắn mặc một bộ âu phục màu xám bạc do Đường Ân đặc biệt chuẩn bị cho hắn, đáng lẽ ra là bộ dáng thượng lưu văn nhã nhưng lúc này bị sợi dây màu đen buộc chặt vào chiếc ghế cao, sợi dây buộc chặt vào vải, vẽ ra dáng người rắn chắc mạnh mẽ hoang dã.

Cho dù có bị đối xử như vậy, lưng của Lục Tước vẫn thẳng tắp, đây là kết quả của quá trình huấn luyện nghiêm ngặt trong quân đội.

Sự kiên trì sắc bén lộ ra từ trong xương, vẻ mặt rất bình tĩnh, chỉ cần nhìn dáng vẻ của hắn, không ai có thể biết hắn hiện tại đang suy nghĩ gì.

Lục Tước không biết rõ thân vương huyết tộc đến tột cùng muốn làm gì, nhưng loại cảm giác mặc cho người định đoạt như thế này thật khó chịu, kế hoạch ban đầu của Lục Tước vốn định dùng năng lực thôi miên để thoát khỏi đối phương, nhưng sử dụng dị năng thôi miên thì nhất định phải đối mặt với đối phương, hử hử là đối địch với đối phương, bây giờ hắn bị bịt mắt, không thể kích hoạt năng lực thôi miên, muốn dùng những biện pháp khác để thoát ra thì cả hai đều sẽ bị thua thiệt, nếu không còn cách nào khác thì Lục Tước không muốn làm tổn thương đến huyết tộc này.

Nhưng nếu hành vi tiếp theo của huyết tộc này quá tởm, hắn...

Trong khi Lục Tước đang suy nghĩ các biện pháp đối phó, một cảm giác mềm mại không thể diễn tả được từ đùi của hắn truyền tới.

Suy nghĩ của Lục Tước bị ngưng trệ trong giây lát.

Đường Âm thoải mái ngồi trên đùi Lục Tước, coi đối phương như một chiếc ghế tựa làm bằng thịt người, nhiệt độ cơ thể ấm áp, hương thơm cơ thể quyến rũ mà càng quan trọng hơn chính là chiếc ghế tựa này là Lục Tước.

Người ngồi trên một chiếc ghế nhích tới nhích lui chắc chắn sẽ không thoải mái.

Tất nhiên nếu cậu ngồi trên ghế nhích tới nhích lui thì không cần cần nhắc xem sự không thoải mái của chiếc ghế hay không.

Sau khi đi đầu chỉnh tư thế ngồi thoải mái nhất, Đường Ân lật ra những cuốn sách cổ về phép thuật của rồng và nghiêm túc đọc nó, nếu có thể tìm thấy một câu thần chú tương tự như phong ấn linh hồn trong đó, cậu sẽ có thể chứng minh phỏng đoán Kerr chính là người phong ấn cậu.

Ngôn ngữ của rồng khó hiểu và sâu sắc, trước đó Đường Ân vì theo đuổi Kerr nên có học qua một chút nhưng vẫn cần dùng từ điển để hiểu nghĩa của một số từ đặc biệt, đi đầu này khiến Đường Ân không thể đọc nhanh được.

Cậu lật từng trang sách, đọc một thì vùi vào trong lòng Lục Tước hít thật sâu mùi hương của Lục Tước, hành trình đọc sách nhằm chán ban đầu dường như cũng trở nên sinh động và thú vị hơn.

So với Đường Ân hài lòng, tình trạng của Lục Tước trông khá gay go, trên trán hằn rịn mồ hôi, hương thơm đậm đà mờ mịt bay hơi ra, đó là mùi từ trên người Lục Tước tản ra, Đường Ân không biết mùi của người khác như thế nào nhưng cậu nghĩ được mùi của Lục Tước là hương thơm ngọt ngào giống như một vườn hoa hồng được tưới bằng máu.

Đường Ân hít mũi một cái, cậu cảnh cáo với Lục Tước: "Đừng dụ dỗ tôi nữa làm tôi không có tâm tư để đọc sách."

Một đường gân xanh nổi ra trên thái dương Lục Tước.

Đường Ân thấy mình thích nhìn dáng vẻ Lục Tước tức giận, tạm thời không thể đánh cậu được, cậu vui vẻ tựa đầu vào vai Lục Tước, có lẽ trong những ngày bị phong ấn đó, cậu vẫn luôn bị mắc kẹt trong bóng tối lạnh lẽo, không có bất cứ chỗ dựa nào, không có bất kỳ điểm tựa nào, giống như đang ở một vực sâu không đáy không ngừng rơi xuống, bởi vậy sau khi giải phóng cậu bắt đầu đặc biệt tham lam nhiệt độ nóng hổi.

Cậu thích nhiệt độ cơ thể ấm áp của Lục Tước, khí chất sống động toát ra từ cơ thể Lục Tước và cảm giác chạm vào làn da của Lục Tước, có lẽ chính kiểu này mới có thể khiến cậu chống lại được cái lạnh lẽo và sự cô đơn mà phong ấn dài đằng đằng mang lại cho cậu.

Cậu thừa nhận lúc này bản thân có chút mềm yếu, may mà không có ai nhìn thấy cảnh này, ngay cả Lục Tước cũng bị cậu che mắt lại.

Đường Ân tiếp tục nhìn quyển sách ngôn ngữ rỗng trong tay, ngay sau đó cậu liền hứng thú với một câu thần chú nhỏ, câu thần chú rỗng này không liên quan gì đến phong ấn, mà liên quan đến cách chống lại thuật thôi miên.

Chỉ cần chế tạo ra ma pháp này dựa theo lời giải thích trong sách thì có thể chống lại thuật thôi miên.

Không tệ, hôm nay đọc sách cũng không tính là không có thu hoạch.

Tạm thời tâm trạng Đường Ân không tệ, cậu đặt sách xuống, sờ sờ mái tóc vàng của Lục Tước, huyết tộc ghét ánh sáng mặt trời, nhưng Đường Ân lại không ghét ánh vàng chói mắt này, thậm chí còn có hơi thích màu sáng như thế này, cậu nói với Lục Tước: "Tôi thích đưa trẻ nghe lời, anh muốn khen thưởng thứ gì?"

Lục Tước không muốn nói yêu cầu phi thực tế như trả tự do, hần im lặng một lát, trầm giọng nói: "Tôi muốn ăn cơm."

Muốn ăn cơm là muốn kiểm tra thái độ của người kia đối với hần dựa trên thức ăn mà huyết tộc này phân cho hần, đó là dịch dinh dưỡng, thức ăn đơn giản của con người hay thứ gì khác.

Và, Lục Tước đang rất đói.

Khi Lục Tước nói ra yêu cầu này, hần nghe thấy tiếng cười khẽ của huyết tộc từ trong lòng ngực truyền, thị giác của hần bị tước đoạt, các giác quan khác của hần trở nên nhạy cảm hơn, mái tóc đen mềm mại kia xẹt qua

cổ hần như lông vũ, mang theo cảm giác ngứa ngáy: "Yên tâm, sẽ cho anh ăn no."

Kích thích lan khắp cơ thể và tinh thần còn mãnh liệt hơn so với giết chóc, cả người Lục Tước căng thẳng, hận không thể mắng chửi người.

Chết tiệt.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 6: 6: Đây Là Claykerrstie

Đường Ân vừa mở cửa, quản gia đã đợi rất lâu lập tức nói: "Ngài có phân phó gì không?"

"Ông đi chuẩn bị một ít thức ăn cho con người.

"

Quản gia vốn nóng lòng xắn tay áo định làm việc thì có hơi thất vọng, "Vâng.

"

Đường Ân suy nghĩ một chút, mới nói: "Không được dùng dịch dinh dưỡng, chuẩn bị một ít đồ ăn nóng cho anh ta, anh ta thích cánh gà hơn chân gà, thích phần thịt mềm ở bụng cá, thích miếng thịt nướng chín sáu phần, không thích cà rốt, thích ngọt và không cay! "

Đây là những thông tin quý giá mà Đường Ân để tâm quan sát thu thập được mỗi lần ăn cơm với Lục Tước ở kiếp trước, Đường Ân tưởng mình sẽ quên, nhưng không ngờ cậu lại có trí nhớ khá tốt đấy chứ.

Quản gia nghe vậy quản lý biểu hiện có chút không tự chủ được, cái tên nhân loại này dám đưa ra nhiều yêu cầu như vậy đối với ngài thân vương, đúng là hành động được chiêu quá sinh kiêu đến mức láo xược!

Huyết tộc không có cảm giác với đồ ăn của con người, nhưng sau khi báo nhiều tên món ăn như vậy, Đường Ân cũng tính đến bữa tối của chính mình.

Huyết tộc cao quý không cần ăn thường xuyên, mỗi tháng ăn một lần là có thể đáp ứng đủ năng lượng tiêu hao cho các hoạt động thường ngày, huyết tộc cao quý còn suy nghĩ tới ba bữa cơm một ngày thì đơn thuần bởi vì thèm.

Đã có Lục Tước, Đường Ân không cần uống máu bình thường nữa, một số máu không uống bây giờ sẽ lãng phí, Đường Ân suy nghĩ một chút rồi nói: "Lan Y, tôi sẽ thưởng cho ông tất cả máu của nhân ngư chưa được xử lý gần đây."

"

Quản gia vội lắc đầu nói: "Đó là máu nhân ngư quý giá mà chỉ có ngài mới có thể uống."

"

Đường Ân cười "Tôi nhớ ông rất thích máu nhân ngư."

"

Quản gia đáng lẽ không nên nhìn thân vương trong lúc nói chuyện, huyết tộc có giai cấp rõ ràng, những tên cấp dưới thậm chí còn không đủ tư cách để nhìn thẳng vào những người cấp trên, nhưng lúc này ông vẫn không thể không nhìn thoáng qua.

Thực ra ông không thích máu nhân ngư lắm.

Chỉ là ngài thân vương theo đuổi Yuanna rất rầm rộ, ông khiến sở thích của mình dựa vào thứ này chỉ vì ông muốn cách gần thêm chút với ngài ấy.

"Đúng rồi, mấy ngày gần đây, hãy tăng cường cảnh giác, sẽ có lũ bọ không nghe lời kéo đến."

"Đường Ân nhớ tới chuyện có người dám xông vào lãnh địa của cậu để cướp người ở kiếp trước."

Lục Tước rất quan trọng đối với loài người, nói chung loài người chỉ có thể thức tỉnh một sức mạnh, nhiều nhất là hai, nhưng hiện tại, Lục Tước đã thức tỉnh hai sức mạnh, theo thứ tự đó là thôi miên và cảm giác máy móc tuyệt đối.

Thôi miên rất dễ hiểu, chỉ cần nhìn Lục Tước, tinh thần lực càng thấp thì càng dễ bị thôi miên.

Cảm giác máy móc tuyệt đối thuộc lĩnh vực cơ khí, Lục Tước là vị thần vĩnh cửu, hẳn có quyên kiểm soát tuyệt đối mọi tạo vật máy móc nào, đi đâu khiến cơ giáp dễ dàng như đi đâu khiến tay chân, lúc đi đâu khiến phi thuyền như cá gặp nước.

Khi Lục Tước đánh thức hai sức mạnh ở kiếp trước, các thế lực khác nhau của nhân loại lao vào cướp đoạt đến đâu rơi máu chảy, khi Lục Tước thức tỉnh được ba sức mạnh, nhân loại sôi trào, khi Lục Tước thức tỉnh bốn sức mạnh thì nhân loại nghi ngờ Lục Tước không phải người! Cuối cùng, khi không ai biết Lục Tước đã thức tỉnh bao nhiêu sức mạnh, vị trí của Lục Tước trong nhân loại đã trở thành một sự tồn tại giống như thần thánh.

Trên đời này, không ai rõ Lục Tước đến tột cùng là một tên quái vật như thế nào hơn Đường Ân.

Sở dĩ cậu bây giờ có thể khống chế Lục Tước là vì không cho Lục Tước tiếp xúc với sáng tạo máy móc cũng không cho Lục Tước có cơ hội thôi miên cậu, nếu để cho Lục Tước thành công thức tỉnh sức mạnh thứ ba "Lôi phạt" thì Đường Ân không nắm chắc có thể tiếp tục nhất Lục Tước.

Sau khi phân phó xong cho Lan Y, Đường Ân đi vào mật thất luyện chế một pháp khí nhỏ chống thôi miên, cậu mang theo pháp khí, theo mùi vị tìm Lục Tước đang dùng bữa.

Lục Tước đang ngồi ở trước bàn ăn nóng hổi, đám huyết tộc xung quanh nhìn Lục Tước nóng hôi hôi mà nuốt nước miếng.

Nhìn thấy Đường Ân đến, đám huyết tộc đều rớt tóc rít cú đầu.

Đường Ân hiểu rất rõ những huyết tộc này, dường như cậu đã nhìn thấy chính mình khi đó, kiếp trước Đường Ân rất thích hện ăn cơm với Lục Tước, dù cho Lục Tước đến hện ăn với cậu lúc nào cũng thích xịt nước hoa, nhìn Lục Tước trước mặt, tưởng tượng một chút hương vị của Lục Tước, Đường Ân đâu có thể làm thêm hai chén máu lớn.

Đi tới chỗ đối diện Lục Tước ngồi xuống, Đường Ân chống cằm nhìn chằm chằm Lục Tước, có lẽ tần mắt của cậu quá mức thẳng thắn, Lục Tước ngừng ăn nhìn lại cậu, đôi mắt xanh biếc như bầu trời xanh thăm sâu xa không mây, Đường Ân rất thích màu xanh thăm này.

Bọn họ nhìn nhau trong mười giây.

Lục Tước thấy thuật thôi miên của mình không hiệu quả liền thu hồi ánh mắt tiếp tục ăn, hẳn hiện tại đã ăn xong, đang ăn ba món tráng miệng còn chưa uống nước, nhìn thấy hình ảnh mặt không hề cảm xúc của Lục Tước cắn nát chocolate, Đường Ân có hơi tò mò nói: "Chocolate có ngọt bằng anh không?"

Lục Tước đột nhiên không kịp chuẩn bị nghe đến câu này bị nghẹn họng một lát, hẳn thấp giọng ho khan vài tiếng, sau đó uống nhanh một ngụm nước dừa hầu.

Đường Ân thấy Lục Tước của năm năm trước so với năm năm sau còn thú vị hơn rất nhiều, dù là kiếp trước cậu có nói gì với Lục Tước, sắc mặt Lục Tước chết cũng không thay đổi, rõ ràng là có đôi mắt và màu tóc rực rỡ như vậy, nhưng tính cách lại cứng nhắc và lạnh lùng.

Nhìn Lục Tước ăn món tráng miệng cuối cùng rồi lấy khăn tay lau cằm thức ăn trên khóe miệng, Đường Ân nói với đầy vẻ mong đợi: "Tâm trạng của anh có tốt hơn chưa?"

Lục Tước nhìn huyết tộc trước mặt, trong mắt đối phương viết lên mong đợi rõ ràng, sáng lấp lánh, mỗi khi nhìn hẳn, vị huyết tộc với khí chất sa sút tinh thần, trầm lặng và có chút kiêu ngạo này sẽ lộ ra đôi mắt sáng ngời như vậy, giống như hẳn là một thiên tài cực kỳ đặc biệt, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến tâm can của đối phương.

Bữa ăn này thực sự rất hợp khẩu vị của hẳn, Lục Tước gật đầu, sau đó hẳn liền nghe thấy huyết tộc vui vẻ nói: "Đúng vậy, giữ tâm trạng tốt, máu uống vào sẽ tốt hơn.

"

! Trong mắt huyết tộc này, hãn quả thực là một t ờn tại rất đặc biệt.

Ăn rất ngon.

Trong mắt đối phương, hãn có vẻ không hấp dẫn ngoại trừ giá trị làm một nguyên liệu nấu ăn, mà vị huyết tộc này dường như đã sớm nhìn thấu năng lực thôi miên của hãn và đây phòng bị.

Lục Tước cố ý tiết lộ cho huyết tộc này hãn đang thức tỉnh sức mạnh mới, phát hiện đối phương không có ý định gì, hãn đoán chừng đối phương không biết hãn có hai sức mạnh, bằng không cũng khó giải thích được rằng huyết tộc này lại có thể thờ ơ với việc bắt được một loài người có nhiều sức mạnh.

Nhưng ngay cả khi huyết tộc này không chút nào phòng bị với sức mạnh cảm giác máy móc tuyệt đối của hãn thì sức mạnh của hãn vẫn không phát huy tác dụng nhiều trong lâu đài cổ này, hầu như không có thiết bị điện tử và sáng tạo máy móc nào trong lâu đài, đến nỗi khiến hãn thậm chí không thể ăn cắp một số bộ phận để chế tạo vũ khí.

Lục Tước không có ý định bị mắc kẹt trong lâu đài cổ này cả đời như đồ ăn của huyết tộc này, nhưng mà vị thân vương huyết tộc này cũng không thể canh giữ hãn 24/24, chỉ cần hãn nắm bắt cơ hội trốn khỏi lâu đài cổ thì xác suất thành công phải là 70%.

Lục Nghiên nghĩ tới ưu và nhược điểm của quan hệ, nhìn Đường Ân đang đi về phía mình, hãn nâng cằm lên lộ ra cái cổ chờ đối phương ăn.

Đường Ân đi đến trước mặt Lục Tước, cậu lấy ra một miếng băng dán, dán lên vết cắn trên cổ Lục Tước.

Lục Tước: "?"

Đường Ân liếm môi dưới, "Tuy tôi rất muốn muốn anh, nhưng tình trạng cơ thể của anh thì mỗi ngày một lần tốt hơn, nhiều quá lại chịu không nổi.

"

Nói xong Đường Ân đầu khiến mình bị cảm động, một Lục Tước mỹ vị như vậy ở trước mặt, cậu còn có nhớ tới việc phát triển lâu dài và chăm sóc sức khỏe cho Lục Tước, cậu đã vượt qua một nỗi căm dỗ lớn như vậy cũng không biết Lục Tước nghe xong thì đáng vẻ có phải rất vui vẻ!

Duy trì tâm trạng tốt có thể làm cho máu của đồ ăn có mùi vị thơm ngon, do đó có một khu vực đặc biệt dành cho đồ ăn để thư giãn trong lâu đài cổ.

Sau khi Lục Tước nói hẳn muốn rèn luyện cơ thể thì hẳn được dẫn đến khu thể hình.

Trang thiết bị trong khu thể hình khá tân tiến, nhưng cảm giác trải nghiệm của Lục Tước không tốt lắm, bởi vì bất cứ khi nào hẳn tập thể dục, luôn có những người lạ lòng chạy đến chỗ hẳn nói những đi ều kỳ quái: "Đây là nhân loại mà ngài thân vương thích? Nhìn qua thì ngoài vẻ ngoài đẹp trai ra thì cũng không có gì đặc biệt lắm nha.

"

"Anh chớ có đắc ý, điện hạ Yuanna với ngài Claykerrstie mới là hương vị yêu thích của ngài ấy, chẳng qua bây giờ ngài thân vương đối với tên này có cảm giác mới mẻ, qua mấy nữa ngài ấy sẽ chán anh ta thôi.

"

"Hừ, còn dùng băng dán che dấu vết cắn của thân vương, chẳng lẽ anh ta muốn làm bộ dáng ra vẻ từ chối nhưng thật ra là mời chào đó sao? Nhân loại đúng là hèn hạ!"

Hoặc là.

"Anh có thể giới thiệu tôi với ngài thân vương không, tôi đã ở đây gần một năm, ngài thân vương vẫn còn chưa nếm máu của tôi! "

"Bị thân vương hút máu có thật sự thoải mái hay không? Tôi nghe nói có thể sáng khoái đến mức [bản--] đi ra, anh có thể nói cho tôi biết anh cảm thấy thế nào được không?"

"Anh đặc biệt tập thể dục để khiến cho máu bản thân nóng lên, có phải là do ngài thân vương yêu thích những tên đàn ông nhiệt huyết?"

Lục Tước chịu không nổi cuối cùng cũng ngược mắt lên nhìn những tên đờ ẫn đang líu ríu này, những tên đờ ẫn này đến từ mọi chủng tộc đều kém xa hẳn, dễ dàng bị hấn thối miên.

Lục Tước hít một hơi thật sâu đang định tiếp tục tập thể dục, đột nhiên như cảm nhận được đi đâu gì đó, hấn quay đầu nhìn ra cửa.

Một bóng người cao lớn đứng ở trước cửa, trên người mặc một chiếc áo choàng sang trọng màu đen, giống như trong màn đêm tĩnh mịch, mũ trùm đầu che nửa trên khuôn mặt, váy đen mỏng bao phủ gò má, mang vẻ đẹp lạ lùng, hấn chậm rãi vươn tay cởi mũ trùm đầu xuống.

Đôi mắt vàng vô cơ đó hoàn toàn lộ ra trước tầm mắt của Lục Tước, người đàn ông bí ẩn với mái tóc đen và đôi mắt vàng này mang dáng vẻ cô điển hiếm có, hiện tại khi kích hoạt sức mạnh thối miên của mình, Lục Tước phát hiện mình không thể nào rung chuyển mảy may một chút ý chí của đối phương.

Đôi mắt vàng không vui không buồn đó nhìn thẳng vào Lục Tước, áp lực mạnh mẽ không thể diễn tả âm thầm bao phủ Lục Tước, sức mạnh từ rờng này, thứ có thể khiến người thường thất khiếu chảy máu, nhưng uy long cũng không ảnh hưởng gì đến Lục Tước.

"Ngài Claykerrstie, đây là đờ ẫn mới của ngài ấy.

"Quản gia ở bên cạnh giải thích, giọng nói của ông có hơi run rẩy, ông bị uy long ảnh hưởng, cho dù uy long này không có đặc biệt nhắm vào ông.

Claykerrstie thản nhiên nói: "Đó là gu của cậu ấy.

"

Giọng điệu của hắn rất bình thản, nhưng da đầu quản gia tê dại, chỉ có thể đổi chủ đề "Ngài thân vương cũng biết gu của ngài, biết ngài lần này tới thăm còn đặc biệt lệnh cho tôi chuẩn bị đá ruby La Melana.

"

Thức ăn của r ồng thời gian và vĩnh hằng là đá quý.

Ruby La Melana là một viên đá quý mà Đường Ân rất thích.

Nghे đến đây, vẻ mặt của Claykerrstie tr ầm xuống trong chốc lát, có vẻ vui hơn một chút, nhưng ngoài miệng thì giọng điệu của hắn vẫn rất bình tĩnh: "Đi thôi.

"

Nhìn cảnh hai người rời đi, Lục Tước đột nhiên nghĩ đến những gì một thú nhân nói một cách chua chát trong buổi tập thể dục vừa rồi --

"Anh chớ có đắc ý, điện hạ Yuanna với ngài Claykerrstie mới là hương vị yêu thích của ngài ấy, chẳng qua bây giờ ngài thân vương đối với tên này có cảm giác mới mẻ, qua mấy nữa ngài ấy sẽ ngán anh ta thôi.

"

Đây là Claykerrstie?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 7: 7: Thời Kỳ Tìm Bạn Đời

Claykerrstie sải bước đi ở trong lâu đài cổ yên tĩnh, áo choàng mềm mại của hắn vẽ một đường vòng cung sắc nét phía sau, quản gia không dám bước tới trước mặt Claykerrstie, Claykerrstie cũng không cần ông dẫn đường.

Khi Claykerrstie nhìn thấy Đường Ân, vị thân vương huyết tộc này đang chơi cờ một mình.

Bàn cờ và quân cờ là từ bộ sưu tập của nền văn minh Tuan đã tuyệt chủng, không giống như những nhà sưu tập đặt bộ sưu tập của họ lên kệ và đối xử với chúng một cách cẩn thận, dù bộ sưu tập có giá trị đến đâu thì Đường Ân sẽ sử dụng nó một cách tự nhiên sau khi mang nó về nhà.

Cậu hạ cờ rất nhanh giống như thật sự có một người khác đang cùng cậu đánh cờ, Claykerrstie đã học qua trò chơi cờ này gọi là "Cờ tướng", hắn nhìn thoáng qua, nhìn thấy tình hình chiến đấu khốc liệt giữa hai bên trắng đen, chém giết từng bước, thứ này khiến Claykerrstie nhớ đến về nhiều trận chiến trong dòng sông dài lịch sử, lần nào cũng máu chảy thành sông, tiếng kêu than vang khắp trời đất.

Bàn tay mảnh khảnh nghịch bàn cờ, Đường Ân đã đến thời khắc máu chốt khi đánh cờ, cậu hoàn toàn không quan tâm đến việc Kerr đã đến.

Kerr không lên tiếng quấy rầy Đường Ân, hắn lặng lẽ ngồi ở đối diện Đường Ân, khi Đường Ân chơi cờ rồi cúi đầu, lộ ra một đoạn cổ tái nhợt, Đường Ân nghiêm túc nhìn trên bàn cờ, hắn cũng nghiêm túc nhìn Đường Ân.

Hai người giống như hai bức tranh sơn dầu hoàn toàn khác nhau, một bức thì đẹp đến chói mắt làm cho người hoa mắt mê mẩn, một bức thì giống như chân dung của một bậc quân vương uy nghiêm, nếu họa sĩ vẽ kém một chút sẽ bị vua lôi ra chém đầu.

Quản gia ở một bên không dám thở mạnh, trên đời này dám trắng trợn bỏ qua t ần tại của r ồng thời gian và vĩnh th ần chỉ sợ thân vương của bọn là duy nhất.

Chờ Đường Ân rốt cuộc cũng kết thúc trò chơi, ngẩng đầu lên li ền nhìn thấy vảy trên mặt của Kerr, nếu Đường Ân nhớ không l ầm, Kerr hiện tại đang trong thời kỳ tìm bạn đời nên sau khi biến thành hình người thì vảy r ồng sẽ không kiểm soát xuất hiện trên khuôn mặt, nghe nói cự long trong thời kỳ tán tỉnh đầu có vảy r ồng đẹp và bảo vật để thu hút giống cái.

Cự long tìm bạn đời sẽ thay đổi hình tượng otaku (*), tích cực chủ động ra ngoài để tỏa ra sức hấp dẫn của mình, Đường Ân gọi đây là hành vi ném ti ền.

(*) 死宅: Tử trạch là một thuật ngữ hiện đại dùng để chỉ một số người hay một sách và một tả một người không còn hy vọng.

Nghĩa gốc dùng để chỉ những người nghiện hoạt hình, một thuật ngữ xúc phạm, đ ồng nghĩa với "otaku".

Cũng được sử dụng để mô tả một ngôi nhà cũ không có người ở hoặc bị ma ám.

Dù sao thì cái cách mà một con cự long kiếm ti ền cho bạn là hấp dẫn nhất.

Một người đàn ông vốn đã có mặt mày uy nghiêm trên mặt lại có vảy còn vẻ mặt nghiêm nghị tư thế ng ồi đ ạo chính rất dễ dàng khiến người xem căng thẳng theo.

"Bạn không tham dự cuộc hẹn vì con người đó sao?" Cự long tr ần giọng hỏi.

Đường Ân dựa vào sô pha hơi nghiêng đầu, dù cho có một số người không đứng đắn thì nhìn b ề ngoài từ đầu tới chân vẫn không k ềm được khí chất tao nhã toát ra.

Lúc đầu cậu không lo lắng về việc Kerr giận dữ vì việc này do Kerr đã sống hơn mấy vạn năm, đối với cậu luôn có lòng khoan dung của người lớn tuổi nhưng lúc này Kerr có vẻ có hơi bất mãn cũng không phải bất mãn khi cậu chơi cờ không để ý tới hắn, cũng không phải bất mãn khi cho leo cây.

Kerr hầu như chưa bao giờ lộ ra vẻ không vui trước mặt Đường Ân nhưng bây giờ lông mày lại bắt đầu cau lại.

Đường Ân đứng dậy đi về phía Kerr, vào lúc đầu ngón tay sắp chạm vào Kerr, trên tay Đường Ân đột nhiên xuất hiện một bông hồng.

Kerr cũng không phản ứng với bông hồng đột ngột này.

"Anh biết không?" Đường Ân đưa hoa hồng cho Kerr, đôi mắt của cậu còn đỏ hơn cả bông hồng, dường như có một loại yêu mến ngưng tụ sâu đậm.

Kerr khẽ giật mình, hắn nghe thấy Đường Ân vui vẻ nói với hắn: "Máu của Lục Tước là mùi hoa hồng ngọt ngào.

"

Gắn bông hồng xinh đẹp này vào tai Kerr, bông hồng mỏng manh này không hợp với Kerr tràn đầy uy nghi của vua, nhìn qua phấp phới như hoa mang theo trong đó một tia buồn cười.

Trong khoảnh khắc tiếp theo bông hồng mỏng manh xinh đẹp nhanh chóng bị lão hóa, dường như thời gian bị một đôi bàn tay vô hình đi đầu chinh nhanh hơn khiến nó mất đi màu sắc trong tích tắc, khô héo rồi tàn lụi chỉ còn lại thân mọc đầy gai, sau đó thân cây kia cũng tan biến, biến mất trong dòng sông dài của thời gian và không gian.

À rõ rồi.

Trông có vẻ tức giận hơn.

Đường như giận là do Lục Tước.

Lần này Đường Ân không còn dám trêu chọc đối phương nữa, hai tay nhanh chóng dâng lên bảo thạch đỏ tươi như máu, người đàn ông im lặng một lúc, cắn rơi một miếng trong ánh mắt không nỡ của Đường Ân, thậm chí còn không nhai nó kỹ! Đã ăn tươi nuốt sống! Phung phí của trời!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 8: 8: Ánh Sáng

Đường Ân không thể hiểu được tâm tư của Kerr nhưng người huyết khế đúng là một lựa chọn rất tốt mà cậu có sự lựa chọn người huyết khế tốt hơn Kerr.

Lục Tước.

Cậu nhìn cách ký khế ước với người huyết khế, nếu người huyết khế càng nhỏ yếu hơn thì thực lực người cấp dưỡng càng mạnh, càng về sau người cấp dưỡng càng được nhận lại nhiều hơn.

Nếu như cậu và Kerr ký khế ước cũng chỉ có thể có được khả năng tự bảo vệ mình còn nếu ký khế ước với Lục Tước đang trong giai đoạn yếu ớt thì khi Lục Tước trưởng thành, nguồn sống mà giai đoạn đầu mà cậu đầu tư sẽ tăng lên theo cấp số nhân giống như một triệu lợi nhuận, so với đầu tư vào trứng rỗng thì còn muốn có lời hơn.

Mà phương pháp người huyết khế này...

Về mặt Đường Ân có hơi quái dị, cậu phát hiện ra phương pháp người huyết khế mà Kerr cho cậu càng xem càng giống một bí thuật của huyết tộc, chẳng qua là phiên bản nâng cao của bí thuật đó.

Bí thuật của huyết tộc được tạo ra đặc biệt để mang lại tuổi thọ cho con người, trong bí thuật này con người sẽ không trở thành huyết tộc mà duy trì tuổi trẻ và tuổi thọ thông qua sức mạnh của huyết tộc còn huyết tộc có thể làm gián đoạn bí thuật bất cứ lúc nào, một khi gián đoạn, con người sẽ già đi nhanh chóng và chết ngay lập tức.

Mục đích ban đầu của bí thuật này là để kéo dài "Thời hạn sử dụng thực phẩm", dù sao con người so sánh với huyết tộc thì thật sự quá đoản mệnh rồi có mấy huyết tộc bởi vì thích hương vị máu của con người và có thể thường xuyên uống được nên hao tổn một chút sức mạnh để duy trì mạng sống của con người.

Đương nhiên những đi đầu trên là theo hiểu biết của Đường Ân nhưng trong mắt một số huyết tộc, bọn họ là vì yêu.

Mà thuật huyết khế do Kerr cung cấp cần người chủ đạo phải trả giá cao hơn, đầu tư ngu ồn sống nhiều đến làm cho người đau lòng, dù cho người chủ đạo muốn gián đoạn huyết khế, ngu ồn sống mất rồi cũng sẽ không lấy trở lại được nhưng bỏ ra nhiều như vậy thì đã có thể để người huyết khế giúp mình đỡ tổn thương, sau khi sức mạnh người huyết khế gia tăng thì người chủ đạo cũng có thể được hưởng lợi sẽ không giống bí thuật của huyết tộc chỉ có thể nuôi một túi máu và bạn giường.

Đường Ân rất hứng thú tới thuật huyết khế nhưng cậu không yên lòng phương pháp Kerr cho cậu, định kết hợp cả hai xem liệu cậu có thể tìm ra một thuật huyết khế phù hợp với tình huống của mình không.

Cậu đến mật thất một mình để thử một bí thuật mới, mật thất ở trong trạng thái hoàn toàn khép kín tối tăm, huyết tộc có khả năng nhìn ban đêm mà không cần ánh sáng, lần trước ở mật thất luyện tập chế thuật chống thôi miên rất đơn giản chỉ đợi chừng khoảng một tiếng, lần này Đường Ân ở trong mật thất lâu hơn, cậu cần trạng thái yên tĩnh mới có thể nghĩ ra bí thuật.

Sẽ có vướng mắc trong quá trình suy nghĩ, lúc Đường Ân thoát khỏi trạng thái đắm chìm thì nhìn thấy mật thất hoàn toàn yên tĩnh khép kín, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy phiền muộn không nói nên lời.

Cậu nghĩ tới phong ấn mãi mãi.

Ngay khi ý nghĩ kinh hãi này hiện ra, khiến tim cậu không tự chủ được thối lại, tim của huyết tộc sẽ không đập nữa nhưng Đường Ân lại cảm thấy trái tim đã chết bắt đầu co giật vì đau đớn, cảm xúc hoảng sợ bị đè nén tràn ra từ lồng ngực, lan ra đến toàn thân, dường như cậu lại ở trong bóng tối vô biên vô tận, không có một tiếng động nào, không thấy được tận cùng giống như bị bao trùm trong một hộp đen tuyệt vọng.

Khó chịu quá.

Đường Ân há to miệng nhưng không có âm thanh phát ra từ trong cổ họng, trong suốt thời gian dài bị phong ấn không nói được cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Bỏ qua bí thuật vừa mới bắt đầu học, sắc mặt Đường Ân tái nhợt đứng lên dùng lòng bàn tay mở trận pháp cửa mật thất, vừa mở cửa ra cậu liền thấy hành lang chìm trong bóng tối.

Huyết tộc thích bóng tối, trong lâu đài cổ chỉ có mấy ngọn đèn tường mờ mờ, Đường Ân bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ khiến cậu phát lạnh cả người.

Chẳng lẽ không có trùng sinh nào cả mà cậu ở trong phong ấn dài đằng đẳng đã hoàn toàn điên loạn rồi?

Cơ thể Đường Ân cứng đờ bước đi trên tòa lâu đài im lặng, cậu nhìn thấy đám huyết tộc đều cúi đầu hành lễ với mình, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của mỗi người, Đường Ân chợt ớn lạnh hơn.

Cậu cũng không biết mình phải chạy đi đâu cũng không có người tới hỏi thăm cậu muốn đi đâu, đêm khuya yên tĩnh im ắng, trong góc bụi bặm đầy mạng nhện những con nhện thuộc về "đôi mắt" của cậu leo lên chẳng có mục đích, một con nhện dừng lại trước mặt một con người.

Nhân loại tóc vàng cần cuốn sách trên tay im lặng đọc, bên cạnh hắn có ngọn đèn dầu, ánh nến vàng ấm áp chập chờn trong đôi mắt xanh thẳm của hắn tựa như bầu trời nắng chói chang.

Huyết tộc không cần thở nhưng con người đều thở mọi lúc, Lục Tước ngồi ở ngai vàng sáng duy nhất, thậm chí hơi thở của hắn dường như tràn ngập hơi thở của ánh sáng mặt trời.

Hắn đang đọc một câu chuyện tình yêu buồn cười nhằm nhí giữa huyết tộc và nhân loại, một vị huyết tộc đã yêu say đắm một cô gái nhân loại, anh ta dùng thuật huyết khế kéo dài mạng sống của cô gái để cô gái trẻ mãi không già.

Lục Tước nhíu mày.

Huyết tộc trong sách cho cô gái vẻ ngoài không bao giờ già nhưng lại tiếp tục ép buộc cô gái phải sống trong bóng tối dài đằng đẵng với anh ta.

Thứ tình cảm này ngay từ đầu chỉ là không nhìn thấy được ánh sáng, nói dễ nghe là tình yêu, nói thẳng ra chỉ là vì ăn mà thôi.

Dù không đồng ý với quan điểm của cuốn sách này nhưng thật sự không có gì để xem trong khu vực của huyết thực, hắn tiếp tục lật từng trang sách, chợt, một bóng đen xuất hiện trên trang giấy trắng, một sợi tóc đen rơi trên dòng chữ.

Lục Tước ngẩng đầu lên nhìn thấy huyết tộc thoáng hiện ở trước mặt, đối phương da dẻ đã tái nhợt mà khi đôi mắt đỏ máu kia tối tăm dần giống như người sắp chết.

Loại tối tăm đó ngay cả ánh nến đều không thể chiếu sáng, đó là một nỗi tuyệt vọng sâu thẳm nào lại mang theo một chút khẩn cầu mà đối phương cũng không nhận ra.

"Ánh sáng." Huyết tộc này nói khẽ.

Lục Tước không biết ý đồ của đối phương có phải ngại đèn sáng quá không? Hắn cẩn thận đưa đèn dầu cho đối phương, vẻ mặt Đường Ân mang theo một ít hoảng hốt, cậu nắm chặt chân đèn lạnh lẽo, ánh nến sáng tối chập chờn hắt lên trên mặt của cậu, mơ hồ có thể nhìn thấy mạch máu xanh nhạt dưới làn da.

Đôi môi xám ngắt mở ra, đầu lưỡi đỏ tươi duỗi ra, Đường Ân chậm rãi liếm ngọn lửa nóng bỏng muốn nếm thử hương vị của ánh sáng.

Thế là ánh sáng yếu ớt biến mất vào bóng tối sâu thẳm.

Mọi thứ trở lại bóng tối, tất cả lo lắng và hoảng sợ đều chôn vùi trong bóng tối, Đường Ân véo gáy Lục Tước, cắn mạnh vào cổ Lục Tước để

phát tiết, máu nóng ngọt ngào tràn vào miệng Đường Ân, tràn ra toàn thân, xua tan đi cái lạnh thấu xương.

Đường Ân hút vừa vội lại nhanh, thậm chí máu còn tràn ra từ môi, một lượng ảo giác dư thừa được tiêm vào cơ thể Lục Tước trong thời gian ngắn, cậu cảm nhận được bả vai của Lục Tước có hơi run lên.

Đường Ân đè mạnh vai Lục Tước, bóng đen nhanh chóng ngưng tụ thành một sợi dây, khống chế cơ thể Lục Tước.

Cơ thể của con người tràn đầy sức sống, tỏa ra nhiệt độ không ngừng cũng sẽ không giống đung phải lửa sẽ bị đốt đến bị thương, tay Đường Ân lạnh như băng cũng nhiệm phải ấm áp khiến những bộ phận khác bị bỏ quên rất lạnh lẽo.

Bóng dây thừng nhanh chóng quấn lấy từng khớp xương của Lục Tước, khiến Lục Tước giống như một con rối bị người ta đi đầu khiển.

Đường Ân nhắm mắt lại, khống chế Lục Tước ôm lấy mình.

Lần đầu tiên gặp nhau Lục Tước đã ôm Đường Ân theo cách này, một cảnh tượng tương tự tái diễn để Lục Tước trong lúc này có hơi thất thẩn, Đường Ân cũng không quan tâm đến phản ứng của Lục Tước, bây giờ cậu chỉ tham lam nhiệt độ lúc này, vòng tay của Lục Tước là nóng, máu cũng là nóng, hơi thở phun ra trên người cậu cũng là nóng để Đường Ân cảm thấy mình sống lại một lần nữa.

Cậu chắc chắn tất cả những thứ này không phải trí tưởng tượng của cậu, bởi vì trước khi thật sự nếm thử máu của Lục Tước, cậu không thể ngờ lại có một hương vị thơm ngon đến vậy.

Ăn ngon đến mức hận không thể một hơi ăn hết rồi lại lo lắng ăn hết rồi thì không còn nữa.

Đường Ân cố hết sức dừng ăn lại, giải thoát xiềng xích của cái bóng đang trói buộc, phát hiện Lục Tước trong lúc nhất thời không có phản ứng

vẫn còn ôm lấy cậu, Đường Ân nghiêm túc nói: "Ôm ôm ấp ấp còn ra thể thống gì."

Lục Tước: "?"

Đường Ân ăn uống no nê thì tâm trạng rất tốt: "Đừng làm nũng nữa.

Nói đi, anh muốn gì?"

Lục Tước bị hút quá nhiều máu một lúc nên yếu đến mức không mở miệng nổi, hẳn không muốn nói chuyện lúc này vì sợ cơ thể chìm đắm trong niềm vui sướng tột cùng sẽ phát ra âm thanh kỳ quái nào đó.

"Chỉ chọn một ngọn đèn dầu để đọc sách thì làm sao đủ vậy lấp hết tất cả các thiết bị chiếu sáng trong lâu đài thì thế nào?" Đường Ân hỏi.

Lục Tước ngạc nhiên một lát, hẳn biết huyết tộc đang vui thềm nhưng đối phương thế mà lấp đặt toàn bộ đèn trong lâu đài chỉ vì một người là hẳn.

Đường Ân nói xong có hơi chột dạ, dù sao lấp đèn cũng là ý muốn của mình, sau đó nhìn thấy trên bàn của Lục Tước đặt một câu chuyện tình yêu máu chó, hiển nhiên đây không phải là loại mà Lục Tước thích r ồi, có lẽ là vì giết thời gian nên mới đọc.

Chuyện Lục Tước thích đọc sách Đường Ân đã biết từ lâu, xuất thân của Lục Tước cũng không tốt, hẳn rất trân trọng tìm mọi cách mọi con đường để có được kiến thức, Đường Ân tặng cho Lục Tước rất nhiều quà chỉ khi đưa sách là lúc Lục Tước vui vẻ nhất mà đưa sách xong lần sau gặp mặt còn có thể tâm sự nội dung về sách gia tăng chủ đề nói chuyện.

"Sau này muốn đọc sách thì vào phòng sách của tôi."

Lục Tước lại bất ngờ, hẳn đã từng đến phòng sách của Đường Ân nên biết phòng sách kia thật sự là một kho báu khổng lồ, không ngờ Đường Ân lại bằng lòng để hẳn vào phòng sách, giọng Lục Tước hơi khàn nói:
"...!Cảm ơn."

Đường Ân không khỏi vui vẻ khi nghe Lục Tước nói "cảm ơn", Lục Tước ở kiếp trước không dễ dãi dành như vậy, cậu tặng vì sao và mặt trăng cho Lục Tước còn không thể nghe thấy một lời cảm ơn mà những món quà quá quý giá thì Lục Tước đâu trực tiếp trả lại cho cậu, người đàn ông này hẳn tâm từ chối thật sự không để lại chút thể diện nào.

"Bây giờ anh muốn đi phòng sách với tôi không?" Đường Ân hỏi.

Lục Tước gật đầu, hắn và Đường đi vào phòng sách, Đường Ân cần lấy cuốn sách ghi lại bí thuật của huyết tộc ra đọc do vừa mới ở trong mật thất hồi hộp nên Đường Ân không định trở lại mật thất nghiên cứu bí thuật.

Sách trong phòng sách rất nhiều, trong lúc nhất thời Lục Tước có hơi hoa mắt, hắn không khỏi nhìn bóng người trước bàn làm việc đang cầm sách nghiêm túc đọc, khóe môi còn vương lại vết máu.

Lục Tước thu hồi ánh mắt tiếp tục tìm kiếm sách nhưng trong đầu hắn thỉnh thoảng nghĩ đến một ít vết máu chưa lau kia, thứ này khiến hắn khó chịu, có lẽ khó chịu khi nhìn thấy trang sách bị gập góc.

Lục Tước chịu đựng hồi lâu vẫn là không nhìn được đi về phía Đường Ân nói: "Trên khóe miệng của cậu có vết máu."

Đường Ân nghe vậy liếm nhẹ môi, thấp thoáng lộ ra răng nanh sắc bén, dưới tình huống không hút máu thì hai cây răng nanh kia cũng không gớm ghiếc mà nhỏ nhắn, thậm chí có vẻ hơi đáng yêu.

Lục Tước thoáng cảm thấy mảnh da bị cắn có hơi ngứa ngáy, hắn nhanh chóng nhìn sang chỗ khác như muốn che giấu đi điều gì đó, vội vàng nhìn thấy nội dung Đường Ân đang đọc — —

"...!Để con người có được tuổi thọ cao hơn...!Thuật huyết khê...!Tiêu hao nguồn sống...!Để cho con người trẻ mãi không già...".

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 9: 9: Nhảy Lên Điệu Valse Vì Vẻ Đẹp Của Ngài

Đường Ân nghiên cứu bí thuật huyết tộc rất lâu, cảm thấy chỉ riêng chuyện này chỉ dựa vào mình thì không đủ nên còn cần tìm thêm người hỗ trợ.

Nói đến người nắm rõ bí thuật huyết tộc nhất, không phải là người sáng tạo ra bí thuật này mà là một vị công tước huyết tộc Hestia, vị công tước này là người thực hành tốt nhất bí thuật của huyết tộc do hắn ta dùng huyết khế nuôi quá nhiều người đẹp, sức mạnh suy giảm rất nhiều, từ cao thủ số một số hai biến thành...!tép riu.

Đường Ân và vị công tước này có mấy phần nghiệp duyên, đương nhiên nghiệp duyên là lời đối phương nói còn Đường Ân đơn phương cảm thấy là nghiệp chướng.

Khi Đường Ân vừa xuất hiện, thật ra có rất nhiều người trong huyết tộc ở sau lưng không phục vị thân vương mới ra đời này nhưng Hestia lại ra sức dẹp nghị luận của mọi người tuyên bố sẽ chết đi theo Đường Ân, sẵn lòng đầu rơi máu chảy vì Đường Ân, lúc đó Đường Ân vẫn còn có một chút cảm động, cho đến khi Hestia thẹn thùng trèo lên giường của Đường Ân...!

Nhưng Đường Ân không có hứng thú so sánh người yếu hơn mình mà cậu với vị công tước này không hiểu nhau.

Dù đầu thích hút máu nhưng Đường Ân lại thích máu của kẻ mạnh còn công tước chỉ thích máu của người đẹp, loại người đẹp một trận gió có thể thổi ngã thở hổn hển ba lần, Hestia nuôi một đống nên mùi vị máu rất nhạt nhẽo đến mức không tìm thấy năng lượng nào, Hestia hoàn toàn nhìn mặt uống máu, mặt đẹp thì máu có khó uống thì hắn ta đầu có thể nhéo lỗ mũi uống hết.

Cuối cùng Đường Ân đe dọa công tước bằng cách giả vờ xấu xí, mỗi lần Hestia vừa leo lên giường thì Đường Ân sẽ ném mấy thứ kỳ quái giày

vò lên mặt mình, chẳng hạn như cạo trọc đầu, cạo lông mày, dán râu quai nón, sau khi Hestia nhìn thấy thì vô cùng đau đớn, biểu cảm lộ ra so với bị Đường Ân đánh còn muốn đau đớn hơn, sau này Hestia sợ Đường Ân lại giày vò mặt mình nên miễn cưỡng tránh xa Đường Ân, sau đó nuôi một đồng thể thân của Đường Ân trong lâu đài cổ của mình.

Đôi mắt tương tự, mũi tương tự, thân hình tương tự những thứ này đều có thể hiểu, hẳn ta còn đặc biệt nuôi một người có giọng điệu chửi như Đường Ân, mỗi ngày tìm chửi.

Đường Ân đã lâu không liên lạc với Hestia rồi, cậu nghĩ tới đây liền mở quang não ra, chuẩn bị liên lạc với Hestia một hồi, trong quá trình tìm kiếm người trong danh sách, cậu phát hiện có rất nhiều người gửi tin nhắn cho mình, tin nhắn lâu nhất chưa đọc đã có trăm năm rồi nên cũng không biết người gửi tin nhắn còn sống hay không.

Bình thường Đường Ân không sử dụng quang não mà người trẻ tuổi thích dùng, cộng thêm huyết tộc ngũ một giấc có thể dài đến trăm năm, tin nhắn trở về không kịp trở về lại chuyện bình thường.

Đường Ân nhìn lướt qua tin nhắn chưa đọc.

[Hoa mặt trăng trong khu rừng cổ tích đang nở, rất đẹp (hình ảnh.jpg)]

[Tôi dùng lông rụng của tôi chọc len con hổ có giống dáng vẻ lúc trước cậu cứu tôi hay không (hình ảnh.jpg)]

...!

[Hôm nay tôi viết một bài hát mới, tôi có thể hát cho cậu nghe được không?]

Đây là tin nhắn Yuanna gửi.

Đường Ân đang bận lập huyết khế, cậu mở sổ của Hestia ra, ghê thật, mới nhấn mở đã bị choáng ngợp bởi hàng ngàn tin nhắn chưa đọc trong một lúc, sơ sơ là rời xa ngài thân vương ngày đầu tiên, nhớ cậu, ngày thứ

hai rời xa ngài thân vương, nhớ cậu nhớ cậu...!Rời xa ngài thân vương ngày thứ N, nhớ cậu *N.

Khóe miệng Đường Ân hơi run rẩy, cậu thử gửi tới một tin nhắn: [Có rảnh không?]

Hestia: [!!!!!!?!!!!!!]

Hestia: [Tôi có phải bị hoa mắt không!!! Ngài thân vương!!! (Chu choa mẹ ơ thật không thể tin được.jpg) đang rảnh! Đương nhiên là rảnh rỗi! Tôi có thể cho ngài chơi bất cứ lúc nào!!!]

Đường Ân: "..."

Hestia: [Đối phương vừa thu hồi một tin nhắn]

Hestia: [Tôi xin lỗi, vừa nãy là con mèo của tôi gửi tin nhắn, xin hỏi ngài thân vương tìm tôi có chuyện gì không?]

Đường Ân nói ngay vào điểm chính: [Tôi muốn nói chuyện với anh về chuyện của huyết khế.]

Hestia: [Được, tôi sẽ dọn giường chiếu để đón ngài, biết gì thì nói này.]

Sau khi quyết định hành trình với Hestia, Đường Ân không định khởi hành một mình, bởi vì Lục Tước tuyệt đối không thể ở trong lâu đài một mình, lỡ như Lục Tước chạy trốn, Đường Ân đi chỗ nào tìm một Lục Tước khác đây.

Nếu muốn đưa Lục Tước đi cùng, tốt nhất không nên sử dụng phương tiện giao thông như phi thuyền xe bay, nếu không Đường Ân lo lắng Lục Tước có thể tháo dỡ phi thuyền mà chạy mất.

Suy nghĩ xong, Đường Ân bước đến góc Lục Tước đang đọc sách: "Đọc vụn quyển sách không bằng đi vụn dặm đường, không bằng chúng ta đi dạo một chuyến đi."

Lục Tước: "?"

Đường Ân rút quyển sách trong tay Lục Tước ra, sau đó nắm lấy tay Lục Tước, sau khi Lục Tước có sức mạnh sấm sét ở kiếp trước, dường như trong quá trình thức tỉnh đã xảy ra vấn đề gì đó, bàn tay sẽ vô tình rò rỉ sấm sét nên Lục Tước luôn đeo găng tay.

Bây giờ Lục Tước vẫn chưa thức tỉnh sức mạnh sấm sét, Đường Ân có thể nắm hai tay mà không có thứ gì ngăn cản, Đường Ân nắm chặt tay Lục Tước, cảm thấy dường như quá dễ dàng thế mà tại sao kiếp trước lại nắm không được, luôn khó chịu suy nghĩ thì bây giờ không hiểu tại sao rốt cuộc cũng đã có được niềm vui của thành tựu.

Đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt có hơi không được tự nhiên của Lục Tước, Đường Ân càng vui vẻ hơn.

"Đi thôi, tôi mang anh bay."

Một đôi cánh khổng lồ tối đen như mực vươn ra từ phía sau Đường Ân với khí thế uy nghiêm, mép cánh toát ra ánh sáng đen lờ mờ, cậu là thế hệ thứ ba của thân vương huyết tộc, kích thước và vẻ đẹp của đôi cánh đầu hàng đầu, bóng đen bao trùm lấy Lục Tước, giữa đôi cánh vỗ về Đường Ân dễ dàng đưa Lục Tước ra khỏi lầu đài cổ.

Dù con người có thể đi đâu khiến cơ giáp bay trong khoảng cách ngắn nhưng loại cảm giác này vẫn khác với cảm giác huyết tộc.

Gió đêm thổi bay mái tóc đen của Đường Ân, khi đôi cánh to lớn vỗ xuống thì những chấm sáng đen sẽ tràn ra giống như yêu tinh trong đêm đen múa xung quanh hắn, Đường Ân quay đầu lại nhìn Lục Tước ở bên cạnh liền phát hiện ra Lục Tước đang nhìn cánh của cậu.

Kiếp trước ở giai đoạn sau thì Lục Tước đã chế tạo đôi cánh cơ khí cho chính mình, màu trắng bạc, sáu cánh và khả năng cảm giác cơ khí tuyệt đối cho phép Lục Tước đi đâu khiến hoàn hảo cặp cánh cơ khí, bất cứ khi nào hắn giang rộng đôi cánh của mình và xuất hiện đều trông giống như thần thần phán xét trong thần thoại.

Đôi cánh cơ khí của Lục Tước rất đẹp, mặc dù chúng đều được làm bằng kim loại nhưng mỗi chiếc lông đều được điêu khắc đến sinh động như thật, ngược lại với đôi cánh to lớn và trụi lủi không có gì đáng xem của Đường Ân, dẫn đến Đường Ân sau này đều không thích lộ cánh trước mặt Lục Tước.

Bây giờ thừa dịp Lục Tước vẫn chưa tạo ra đôi cánh cơ khí của mình, Đường Ân quyết định thể hiện trước mặt Lục Tước trước: "Nhìn có đẹp không?"

Ánh mắt Lục Tước từ đôi cánh nhìn xuống khuôn mặt của cậu, hấn im lặng một lát rồi khẽ gật đầu, sau đó cầm thật chặt tay Đường Ân, nếu ở độ cao này Đường Ân lựa chọn buông tay, hấn té xuống ngoài thịt nát xương tan ra thì hấn cũng không nghĩ ra kiểu chết nào khác, dù Đường Ân mang hấn bay bằng cách bao bọc hấn trong sức mạnh bóng tối nhưng nếu Đường Ân thật sự bỏ đi sức mạnh này thì nắm tay sẽ miễn cưỡng xem như lớp bảo vệ cuối cùng.

Có lẽ là đã nhận ra lo lắng của Lục Tước, huyết tộc mang hấn bay lượn bỗng nhiên nảy ra ý đồ xấu thoáng vọt đến phía xa, trong trường hợp bay tốc độ cao rồi dùng khoảng cách thời gian ngắn nhảy vọt hiển nhiên để Lục Tước giữ chặt hơn.

Đùa ác thành công khiến tâm trạng Đường Ân rất tốt, cậu ngẫu nhiên hát một bài hát không tên, ca hát của cậu đều do ca sĩ người cá giỏi nhất kia dạy đó, ca khúc của người cá không cần ca từ, giai điệu đẹp là tất cả.

Tiếng gió rít trở thành nhạc đệm của cậu, âm thanh hoa mỹ tựa như một chú chim thoát khỏi trói buộc của lồng vàng, tự do lại kiêu ngạo xông tới phương xa vô biên vô tận, dường như không có gì có thể cản trở bước chân của cậu.

Trong cuộc đời của Lục Tước hầu hết thời gian đều phải chịu đủ cực khổ tra tấn, hiếm khi tiếp xúc với những thứ khác ngoài sinh tồn và giết chóc nhưng lúc này hấn không thể phủ nhận bộ dáng ngâm xương của vị thân vương huyết tộc này rất động lòng người khiến trái tim hấn không biết tại sao khẽ nhói lên.

Sợi tóc bay trong không trung, giờ phút này đôi mắt đỏ kia giống như ngọc đã bị lau sạch sẽ, sáng lên rạng rỡ, chói lóa mắt, núi non trập trùng và sông nước mênh mông lướt qua bên dưới đầu yên tĩnh thanh thản dưới ánh trăng, Đường Ân nhìn địa bàn thuộc về mình lại nhìn con người thuộc về cậu, cậu bỗng nhiên nói: "Lục Tước, nếu có một ngày anh phản bội tôi, tôi sẽ nuôi những bông hồng của mình bằng máu thịt của anh."

Nói ra những lời độc ác, giọng điệu của Đường Ân vẫn nhẹ nhàng như cũ, đôi cánh của cậu ngừng vỗ, bọn cậu lơ lửng trên không trung, Đường Ân chăm chú ngắm nhìn Lục Tước, một bông hồng đỏ tươi bỗng dưng xuất hiện từ đầu ngón tay cậu, dịu dàng cài ở bên tai Lục Tước.

"Nhưng bây giờ tôi chỉ muốn tặng anh hoa hồng."

Hoàn thành thuật pháp nhỏ để phòng ngừa tổn thương.

Bước vào phòng sách là quà tặng, hoa hồng là hạn chót, Lục Tước đã nhận món quà của cậu thì Lục Tước cũng không thể làm tổn thương cậu cho đến khi hoa hồng héo tàn.

Thấy pháp thuật đã thành lập, Đường Ân tiếp tục mang theo Lục Tước bay, cậu không biết Lục Tước cảm thấy thế nào khi nhận được hoa hồng này, cậu cũng không biết đây là lần đầu tiên trong hai mươi năm cuộc đời của Lục Tước nhận được một hoa hồng.

Đã đến địa bàn của Hestia, Đường Ân nhìn thấy công tước Hestia mặt mày rạng rỡ đứng ở cổng lâu đài cổ kính, đối phương mặc trang phục lỏng lẻo giống như một con công đực lông lẩy, sau khi nhìn thấy Đường Ân thì mỉm cười phong độ hành lễ, ẩn ý đưa tình nói: "Nhiều năm không gặp, hôm nay cũng không nhận được muốn nhảy lên điệu Valse vì vẻ đẹp của ngài."

Đường Ân khẽ gật đầu, cậu biết phải lạnh lùng đối xử với Hestia, bởi vì đối phương đừng phải gây gộc, nếu như thái độ của cậu hơi dịu đi một chút, không biết Hestia sẽ nói ra những lời kinh thiên động địa không biết xấu hổ nào.

Hestia dùng ánh mắt vô cùng say mê miêu tả gương mặt này, sau đó hẳn ta mới đưa mắt nhìn vật trang sức hình người bên cạnh Đường Ân một lát

— —

Ái chà chà, đây cũng là một người đẹp hiếm gặp ~

Hestia nhanh chóng chấm chín điếm cho người đẹp này đang định thu hồi ánh mắt để tiếp tục chiêm ngưỡng vẻ đẹp của ngài thân vương thì đột nhiên dờng tử khê co lại, thấy được vết cắn trên cổ Lục Tước.

Dựa vào độ rộng và kích thước của hai lỗ nhọn, Hestia chắc chắn đây là dấu vết do ngài thân vương để lại.

Ý cười tùy tiện trên mặt Hestia đông ứng lại rồi, hẳn ta chưa từng thấy qua Đường Ân nhắm ngay dưới cổ của huyết thực.

Cách ăn uống thường thấy nhất của Đường Ân là rút máu huyết thực vào trong chén, nếu huyết thực trong mắt cậu có mùi máu ngon thì Đường Ân sẽ dịu dàng nắm tay, hôn lên đầu ngón tay rồi cắn cổ tay của đối phương.

Vì cách ăn uống độc đáo này nên Đường Ân sẽ nghĩ rằng người đeo găng tay rất quyến rũ.

Hestia luôn mê đắm sự xa lánh và tao nhã của Đường Ân, hẳn ta biết mình có thể không bao giờ có được Đường Ân nhưng những người bị hút máu sẽ không bao giờ dừng lại ở khoảng cách này.

Khi máu của những người đó đã bị Đường Ân chán ghét, bọn họ thậm chí không có cách nào có thể gặp lại Đường Ân.

Nhưng hẳn ta có thể ở rất lâu trên địa bàn của Đường Ân, tuy máu của hẳn ta sẽ không bị Đường Ân hút nhưng có thể rơi lên mảnh đất thuộc về Đường Ân này.

Mỗi khi nhớ tới hẳn ta đã đổ máu vì Đường Ân theo cách này thì trong lòng Hestia sẽ hiện ra bệnh trạng ngọt ngào lạ thường.

Nhưng giờ đây, hạnh phúc của hắn ta bỗng chốc tan biến.

Tên con người này từ đâu ra vậy hả?!!!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 10: 10: Nhật Ký Lấy Lòng Của Hestia

Hestia ghen ghét đến vẻ mặt hoàn toàn thay đổi, hẳn ta cũng muốn bị ngài thân vương cắn cổ!

Huyết tộc cũng có thể hút máu lẫn nhau nhưng máu của huyết tộc quý giá hơn, nói bọn họ là những sinh vật bất tử nhưng cơ thể thật ra càng gần với người chết, không có nhịp tim, không cần thở, máu là nguồn sống của bọn họ, hút một ít mất một chút.

Đường Ân từ chối uống máu của Hestia do máu của Hestia có vị như chanh.

Quá chua, uống không ngon.

Mà cậu cũng không muốn làm suy yếu sức mạnh của Hestia, dù thế nào thì Hestia cũng là người dưới tay cậu.

"Ngài thân vương, con người bên cạnh ngài có phải là huyết thực của ngài không?" Dù Hestia biết phán đoán của mình sẽ không sai, bởi vì đầu năm nay biến thái giống hẳn ta nhớ kỹ chính xác vị trí và kích thước của hai chiếc răng nanh của ngài thân vương không nhiều lắm nhưng Hestia vẫn ôm một chút hy vọng xác nhận lại.

Đường Ân nhớ kỹ thuộc tính nhan khống của Hestia, cậu phát hiện ánh mắt của Hestia nhìn Lục Tước không đúng, cảm giác nguy cơ không khỏi tăng nhiều hơn, nắm tay Lục Tước chắc nịch nói: "Đúng vậy, anh ấy là của tôi.

"

Hestia: "! "

Hestia sắp chua muốn chết đây.

Lục Tước nhìn về mặt nhăn nhó của vị huyết tộc kỳ lạ này, trong chốc lát, hẳn nghi ngờ huyết tộc này muốn giết hẳn.

Sau khi gặp Đường Ân, Lục Tước luôn cảm thấy trên đời này có nhiều người muốn giết mình nhiều hơn!

Hestia nhanh chóng mỉm cười, hẳn ta lại nhếch môi lên nói: "Xin chúc mừng ngài thân vương có được một huyết thực ưng ý, con người này có thể làm cho ngài thân vương nhìn với con mắt khác, chắc hẳn máu phải đặc biệt ngon, nếu có cơ hội tôi rất muốn nếm thử."

"

Vừa nói vừa không chế thể kiêu căng chế được nổi chua chát nhìn Lục Tước, Lục Tước và Hestia nhìn nhau, về mặt bình thản không chút rung động.

Tuy đều là bị hút máu nhưng Lục Tước chẳng biết tại sao lại không bài xích vị thân vương kia hút máu, hẳn cũng nói không rõ tình cảm xúc phức tạp kia nhưng Lục Tước có thể chắc chắn, khi hẳn nghe thấy Hestia muốn nếm máu của mình thì trong lòng chỉ có ghê tởm và giết chóc.

Huyết tộc đối với huyết thực rất tùy ý, thường xuyên xảy ra việc quý tộc trao đổi huyết thực.

Đường Ân sẽ xem hẳn như một món quà chia sẻ cho huyết tộc này không?

"Anh không có cơ hội."

"Đường Ân lạnh lùng nói: "Tôi đã nói rồi, anh ấy là của tôi."

"

Đây là máu mà cậu hai đời mới uống được, bản thân cũng không uống đủ, trừ cậu ra, không ai có thể làm cho Lục Tước mất một giọt máu.

Hestia có thể leo lên giường của cậu hết lần này đến lần khác nhưng cậu sẽ không bao giờ cho phép đối phương ngấp nghé Lục Tước.

Khi Đường Ân thật sự tức giận, uy thế của huyết tộc cấp cao không che giấu chút nào tỏa ra, cấp bậc của huyết tộc rõ ràng, Hestia đứng mũi chịu sào đối mặt với luồng uy áp này, dường như bị một sợi dây thừng vô hình bóp nghẹt cổ, bóng đen biến thành roi xuất hiện trong tay Đường Ân.

Đường Ân cầm chặt bóng roi, không chút lưu tình đưa tay quất vào trên mặt Hestia, Hestia không né tránh bị một roi này đánh tới trực tiếp quay đầu lại, bên mặt hiện ra một vết máu mới đổ tươi.

"Hestia, đừng để tôi nói lại lần thứ ba.

"

Giọng điệu lạnh lùng vô cùng.

Hestia ngẩng đầu, đối diện với đôi mắt máu lạnh kia, ánh mắt kiêu ngạo và lãnh đạm như vậy quả thực rất thích hợp với khuôn mặt này, cao cao tại thượng, tin đồn chỉ có thể quỳ trên mặt đất mà thờ phụng.

Chạm vào vết thương của mình, Hestia thấp giọng cười: "Vâng, thưa ngài.

"

Uy áp của ngài thân vương còn chưa thu hồi, tất cả huyết tộc bên ngoài tòa lâu đài đều run rẩy quỳ xuống.

Ngài thân vương bình thường trông dễ tính nhưng thủ đoạn ban đầu của vị thân vương này để giữ vững vị trí chính là giết chóc, tất cả những huyết tộc khiêu khích ngài ấy đều trở thành cái xác chết thành đống phoi dưới cái nắng như thiêu đốt của mặt trời.

Đường Ân thu tay lại, roi quấn quanh ở trên tay cậu như măng xà rỗng lại rơi xuống, tan ra xuống bóng của mặt đất.

Lần đầu tiên Lục Tước phát hiện lúc trước Đường Ân thủ đoạn đối xử với hắn có thể gọi là dịu dàng, dù sao cái bóng kia hóa thành vũ khí chưa bao giờ khiến hắn bị tổn thương mấy may.

Sau khi phản ứng lại mình đang nghĩ gì thì Lục Tước nghi ngờ không biết có phải não của mình có vấn đề không ổn nào đó hay không hay là do bị Đường Ân cản cố, dù huyết tộc cứu hắn nhưng cũng hạn chế tự do cá nhân của hắn.

Nhưng có lẽ kiếp trước hắn hiểm khi chấp nhận lòng tốt nên cho dù là ác ma giả nhân giả nghĩa cũng sẽ để tâm hắn không ngừng động lòng.

Đường Ân cũng không biết Lục Tước đã bắt đầu lo lắng về sức khỏe tâm thần của mình, cậu dẫn Lục Tước vào lâu đài cổ của Hestia, khác với Đường Ân bảo thủ không chịu thay đổi, chỗ ở của Hestia đầu đã sử dụng người máy còn bày biện một số cơ giáp quý giá, nghe nói là mua cho những người mà Hestia nuôi.

Lục Tước vừa vào cửa đã nhìn thấy những cơ giáp được đặt ngổn ngang làm vật trưng bày, ánh mắt hắn đầu không thể dời đi.

Nếu như hắn không nhìn lầm thì đây là tác phẩm tâm huyết vất vả của bậc thầy Hoắc Lão, trong buổi đấu giá bị người một người giàu có bí ẩn mua lại với giá bảy trăm triệu cao ngất ngưỡng, nhiều người đồn đoán đến tột cùng ai là người có được người máy này nhưng bọn họ không ngờ đó là người huyết tộc.

"Thưa ngài, tôi thấy huyết thực ngài của ngài có hứng thú với người máy này, không bằng tôi đưa cục sắt này tặng cho huyết thực của ngài xem như một lời xin lỗi.

" Hestia mỉm cười lấy lòng, cơ giáp bảy trăm triệu trong miệng hắn ta không có gì khác biệt với rác rưởi, nói đưa mà mắt đầu không nháy một chút.

Cơ giáp này do Hestia mua cho một con người mà hắn ta nuôi, kết quả người đi đầu khiến máy này có tinh thần lực giới hạn thấp nên người đẹp

nhỏ bé kia hoàn toàn không thể lái nên Hestia để đó đến tích bụi.

Hắn ta biết sở thích của ngài thân vương, sức mạnh của con người được chọn nhất định không yếu đâu, tối thiểu nhất cũng có thể khởi động được người máy này.

Dù không thích cái tên con người là huyết thực này lắm nhưng nếu con người là huyết thực này có thể vui vẻ thì tâm trạng của ngài thân vương cũng sẽ tốt hơn, tâm trạng ngài thân vương tốt thì sẽ chịu mỉm cười với hắn.

Đường Ân nhíu mày, tự hỏi có phải Hestia cố tình gây khó dễ cho cậu không, Lục Tước có cơ giáp như hồ thêm cánh, nói không chừng không chú ý thì chạy mất.

"Anh muốn không?" Đường Ân hỏi Lục Tước.

"Hừm, vậy tôi giúp anh bảo quản nó.

"Đường Ân nói xong quả nhiên liền thấy vẻ mặt Lục Tước cứng đờ trong chốc lát, Đường Ân thấy thế thì khóe môi có hơi nhếch lên.

Dù Hestia không rõ lý do thật sự khiến ngài thân vương vui vẻ nhưng nhìn thấy thái độ của Đường Ân đối với Lục Tước, hắn ta đã tìm ra một con đường mới để nhanh chóng lấy lòng ngài thân vương.

"Tôi nhớ rằng ngài rất ít nuôi huyết thực là con người, đoán chừng không biết nhiều việc việc nuôi dưỡng con người, đúng chỗ tôi có một số đầu bếp chuyên nghiệp, chuyên gia dinh dưỡng, bác sĩ!" Hestia một hơi kể đầy đủ các nghề nghiệp bao gồm hầu hết tất cả các nghề nghiệp mà con người sẽ gặp phải từ khi sinh ra đến khi xuống mồ "Nếu không ngài mang ít người từ chỗ tôi về? Việc này cũng sẽ mang đến chăm sóc toàn diện nhất cho huyết thực của ngài.

"

Đường Ân: "!"

Ánh mắt Đường Ân nhìn Hestia dịu lại: "Đúng vậy, đây quả thực là thứ tôi cần."

"

Hestia phấn khích tới nỗi hai mắt đều sáng lên, nếu như hẳn ta có đuôi thì lúc này có lẽ đã vun vẩy: "Vì ngài chia sẻ nỗi lo là trách nhiệm của tôi."

"

Đường Ân và Hestia một đường vừa đi vừa nói về cách chăm sóc con người là huyết thực như thế nào, bầu không khí rất thân thiện mà làm trung tâm của chủ đề nhưng Lục Tước cảm thấy mình là người ngoài cuộc.

Nhìn đôi tay đang nắm chặt của Đường Ân, Lục Tước lại một lần nữa cảnh báo trong lòng mình, huyết tộc mãi sẽ không bao giờ đối xử bình đẳng với con người, Đường Ân coi hẳn là đồ ăn hoặc súng vật mới đối xử tốt với hẳn và tương lai nhiều nhất có thể phát triển thành mối quan hệ bạn giưòng.

"Đúng rồi thưa ngài, lần này ngài đến tìm tôi nói chuyện là vì con người này sao?" Hestia hỏi.

Đường Ân gật đầu.

Cho dù Lục Tước có suy đoán, lúc này cũng không khỏi nhìn thẳng vào Đường Ân.

"Vậy ngài có thể cho tôi ký kết huyết khế với con người này, như vậy mới có thể cho con người này sống lâu hơn mà không cần tiêu hao sức sống của ngài."

" Hestia tích cực chủ động đề nghị."

Đường Ân: "?"

Đường Ân lại một lần nữa nghi ngờ tự hỏi phải chăng Hestia, tên quý thông minh này cố tình chơi tâm lý với cậu à nhưng xem ở mức Hestia vừa

rồi nhiệt tình giúp đỡ cậu nhiều như vậy, Đường Ân kiên nhẫn giải thích: "Hestia, huyết khế mà tôi muốn thương lượng với anh không phải loại huyết khế này.

"

"Anh ấy đối với tôi rất đặc biệt, tôi không muốn coi anh ấy chỉ là huyết thực mà đối xử, tôi muốn vì anh ấy tạo ra một huyết khế hoàn toàn mới và chỉ có tôi có thể ký kết huyết khế, anh hiểu rõ ý của tôi chứ?" Đường Ân chân thành nói.

Hestia ngây ngẩn cả người.

Lục Tước cũng ngây ngẩn cả người.

"! Tôi không hiểu.

"Hestia không thể kìm được giọng cười của mình: "Ngài không coi anh ta là huyết thực mà lại muốn xem anh ta thành thứ gì?"

Đường Ân suy nghĩ: "Anh ấy sẽ là tấm khiên vững chắc nhất và là ngọn giáo sắc bén nhất trong tay tôi.

"

Lục Tước cup mắt nhìn xuống bàn tay của Đường đang nắm chặt tay hắn.

"Tôi cũng có thể làm lá chắn mạnh nhất trong tay ngài, ngọn giáo sắc bén nhất và tôi còn có thể làm con! chó trung thành nhất.

"Hestia tủi thân trông mong nói.

"Anh quá yếu.

"Đường Ân không chút do dự nói.

"Anh ta trông cũng không mạnh lắm.

" Hestia làm nhảm.

"Hệ dưỡng thành nha, anh ấy có nhiều tiềm năng hơn anh.

"

Hestia cay cú không chịu được, hẳn ta biết mình nên im lặng vào lúc này nhưng hẳn ta không thể kiểm soát được bản thân: "Tại sao ngài biết anh ta có tiềm năng? Con người là một trong những chủng tộc tầm thường nhất trong vũ trụ, có lẽ ngài nhìn lầm?"

Đường Ân nghe vậy liền không vui, nghi ngờ sức mạnh của Lục Tước nhưng không thể hoài nghi khẩu vị của cậu!

"Anh ấy khác với những con người tầm thường đó, anh ấy có hai sức mạnh và tương lai đầy hứa hẹn.

" Đôi mắt đỏ của cậu nheo lại một cách nguy hiểm, nhìn chằm chằm vào Hestia còn muốn tranh cãi: "Tôi nói anh ấy tương lai đầy hứa hẹn thì là tương lai đầy hứa hẹn.

"

Hestia tủi thân buồn bã nói: "Vậy! Vậy ngài muốn lãng phí bao nhiêu tài nguyên và sức lực cho con người này? Có đáng giá không?"

"Đáng giá.

"

Trắng trợn thiên vị không che giấu chút nào.

Rốt cuộc Hestia không nói được gì nữa, hẳn ta phát ra tiếng ngẩn có hơi nghẹn ngào giống như một con gà trống bại trận bị nhổ lông: "Tôi biết rồi, tôi sẽ giúp ngài hoàn thành huyết khế, sau này có anh ta rồi thì chắc hẳn ngài sẽ không cần tôi nữa, sau này chúng ta nước sông không phạm nước giếng, tôi sẽ không quấy rầy địa bàn của ngài nữa! "

"! Nhưng mà hu hu người khác xum xoe với ngài thì tôi không yên lòng mà.

"

Tác giả có lời muốn nói:

Nhật ký lấy lòng 01 của Hestia:

Ngài ấy c ãn roi quất tôi, hu hu hu ngài ấy phải yêu tôi lắm, nếu không tại sao ngài ấy không quất người khác.

Nhật ký lấy lòng 02 của Hestia:

Ngài ấy lấy ti ền của tôi nuôi tên con người kia, vui quá, tôi còn có một chút liên quan trong mối quan hệ này.

!

Nhật ký lấy lòng N của Hestia:

Thận của tên con người mà ngài nuôi có tốt không, không tốt thì tôi sẽ cắt thận đưa cho anh ta b ấi bở QAQ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 11: 11: Cậu Cần Tôi Bảo Vệ Cậu

"Yuna vẫn đang đòi hủy hợp đồng hả?! Gì, anh ta coi nơi này là vùng biển hoang dã của anh ta à? Anh ta có thể trả phí bồi thường khi vi phạm hợp đồng không?"

Carl kiên trì nói: "Anh ấy là hoàng tử nhân ngư cũng không thiếu tiền."

"Anh ta quả thật không thiếu tiền, tôi nghĩ anh ta thiếu chính là đầu óc! Anh ta thành công đến mức bây giờ công ty không thể chờ đợi để dồn hết nguồn lực lên người anh ta, mấy bộ phim đó không quay còn chưa tính mà quảng cáo rắc rối thì cũng dẹp qua một bên cho anh ta rồi, giờ còn không muốn hát! Gì mà muốn trải nghiệm cuộc sống?! Đúng là được voi đòi tiên!"

Một tên yêu tinh trung niên cúi kính nhảy lên bàn làm việc, gã tức giận nói với Carl: "Thằng vô dụng này! Nghệ nhân dưới tay còn không kiểm soát được!!"

Carl ngoan ngoãn bị mắng, đúng lúc này, quang não của cậu ta đột nhiên vang lên tiếng nhắc nhở đặc biệt, là tin nhắn của Yuanna.

Phòng họp chìm vào im lặng, ngay cả yêu tinh đang hăng say mắng mỏ cũng dường như bị ấn nút tạm dừng, Carl mở quang não ra, nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Yuanna: "Liên lạc với Đường Ân được không?"

Carl ngạc nhiên một hồi, không phải bởi vì Yuanna đột nhiên muốn tìm Đường Ân, cậu ta đã làm người đại diện cho tổ tông này năm năm rồi nên rất quen thuộc với giọng điệu tiếng nói của hắn, giờ phút này giọng nói phát ra từ quang não khiến cậu ta cảm nhận được một sự khác biệt tinh tế.

Như sợ Carl không biết Đường Ân là ai, Yuanna theo sát giải thích: "Chủ nhân của thủy quốc, thân vương huyết tộc."

"Tôi đương nhiên biết fan lớn của cậu, trước đó tôi đã bảo cậu đi thủy quốc sớm chút nên đã sắp xếp cho fan này đi cùng." Nhưng mà Yuanna rút

khỏi giới giải trí nói ra phát ngôn gây sốc lại thêm fan bên kia có chuyện tới không được nên chuyển đi liền kết thúc.

Quang não bên kia im lặng một hồi: "Đường Ân cùng tôi đến thăm thủy quốc?"

Carl cảm thấy không hiểu ra sao: "Không, chuyển đi này anh không từ chối?"

"Tôi từ chối gặp Đường Ân?" Giọng Yuanna có hơi cao lên, lộ ra vẻ không thể tin.

Carl nghe xong Yuanna hỏi cũng thiếu tự tin hơn, cậu ta ngập ngừng nói: "Ừ, chẳng lẽ không phải?"

"Cậu miêu tả toàn bộ quá trình tôi từ chối chuyển đi lần này."

...!

Yuanna im lặng nghe Carl kể lại những gì đã xảy ra đêm qua, vẻ mặt thờ ơ và lạnh lùng xa cách như thể đang nghe câu chuyện của người khác.

Khi Carl nói đến: "Người anh đặc biệt chú ý gửi tin nhắn cho anh", con người của hắn có hơi co lại, nhanh chóng tìm thấy chú ý đặc biệt duy nhất — —

Người đánh giá âm nhạc.

Khi nhìn thấy lịch sử dài tin nhắn ghi lại trò chuyện giữa hắn và người đánh giá âm nhạc, vẻ mặt Yuanna ngây ra trong giây lát, không ai biết trong lòng hắn đang nhắc lên sóng to gió lớn như thế nào.

Xảy ra chuyện gì vậy? Hắn đã từng nói chuyện với người đánh giá âm nhạc vào thời gian này à? Sao không giống với trí nhớ của hắn?

Đúng vậy, Yuanna trùng sinh rồi.

Khi Yuanna phát hiện mình trùng sinh đến năm năm trước, việc đầu tiên hẳn làm là đi tìm Đường Ân, tìm tới tri âm là "người đánh giá âm nhạc" đau khổ tìm kiếm suốt mười năm.

Kiếp trước khi hẳn rớt cuộc tìm được đối phương, thứ hẳn nhìn thấy là một cái xác lạnh như băng.

Hắn đã tưởng tượng về khuôn mặt của đối phương không biết bao nhiêu lần, tưởng tượng một ngày kia nếu như hẳn có thể sáng tác một bài hát vượt trội hơn người đó có lẽ sẽ nhận được đáp lại từ đối phương.

Nhưng không ngờ người đã luôn bên cạnh hẳn, đồng hành cùng hẳn suốt mười năm ra mắt.

Ngay lúc này Yuanna mới nhớ ra rất nhiều chuyện, ấn tượng ban đầu của hẳn đối với Đường Ân là bởi vì đối phương ra tay rất hào phóng, Đường Ân thăm hỏi được sở thích của hẳn, dựa vào đó xây cho hẳn một hành tinh như tiên cảnh cũng chính là thủy quốc.

Sau đó khi hẳn phát hành mỗi một bài hát, Đường Ân đều sẽ mua một hành tinh, nói muốn tạo ra một thiên hà cho hẳn.

Sau đó khi hẳn quyết định trở thành lính đánh thuê tinh tế để trải nghiệm cuộc sống thì Đường Ân đã đặc biệt mua một hạm đội vũ trụ, mỗi ngày đổ bộ vào các chủng tộc văn minh lớn, buộc phải hát Amway.

Người đại diện để hẳn lấy lòng fan giàu có này, trong tình huống hẳn mất kiên nhẫn nên đã cho Đường Ân thông tin liên lạc cá nhân của mình, Đường Ân thường xuyên gửi tin nhắn cho hẳn, ngay cả khi không nhận được trả lời vẫn vui vẻ cũng giống như hẳn luôn gửi tin nhắn cho người đánh giá âm nhạc.

Khi Đường Ân thật sự sống động trong trí nhớ của hẳn, đó là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy Đường Ân người thật, gương mặt suy đồi và công cụ ầy đập vào mặt hẳn khiến hẳn nhớ đến giai điệu tuyệt đẹp không thể xóa nhòa trong đầu.

Trái tim của hắn cứ như vậy trong lúc bất ngờ không dè phòng bị gãy một chút.

Sau đó sinh ra ghê tởm rất lớn, làm sao hắn có thể làm ô uế người đánh giá âm nhạc bằng khuôn mặt của Đường Ân.

Về sau Đường Ân luôn mang một khuôn mặt phù hợp với mọi trường tượng của hắn, xuất hiện trong cảnh diễn tập của hắn, bên ngoài phòng thu âm, xuất hiện ở hàng ghế đầu của buổi hòa nhạc, đôi mắt đỏ đỏ bị ánh đèn rực rỡ chiếu rọi xuống giống như mặt trời gay gắt, toát lên sự ngưỡng mộ, khâm phục và si mê, không ai không bị rung động trước ánh mắt thâm tình như vậy.

Có lẽ Yuanna là một ngoại lệ.

Hắn luôn đối xử lạnh nhạt với Đường Ân.

Hắn đã từng nghe qua chuyện tình phong lưu của thân vương huyết tộc, màn tán tỉnh to lớn này chi bong bóng hào nhoáng, đối phương hoàn toàn không xứng đáng giả bộ những cảm xúc chân thành và nóng bỏng như vậy, cậu chỉ là một sinh vật bất tử khao khát máu tươi thì có tư cách gì nói chuyện yêu đương?

Cái mà Yuanna theo đuổi là cộng hưởng của tâm hồn là người bạn tri kỷ khó tìm.

Người đánh giá âm nhạc luôn giữ một vị trí rất đặc biệt trong lòng hắn, hắn khao khát được người này tán thành, hắn cố gắng tìm mọi cách để tìm kiếm tung tích của người này, sau này cuối cùng đã tìm ra một ít manh mối, trong lâu đài cổ tối tăm và chìm trong bóng tối, quãng thời gian khi Đường Ân chết tạo ra một trận hỗn loạn lớn thì hắn thấy một con ốc biển vàng trong phòng ngủ của Đường Ân.

Ma xui quỷ khiến, hắn cầm ốc biển lên đặt ở bên tai, trong biển vi vu, hắn nghe nghe thấy giọng hát đẹp đến khiến người ta phải khóc, hát lên giai điệu của người đánh giá âm nhạc — —

Hắn như bị sét đánh, đứng tại chỗ, nhìn Đường Ân đang ở gần trong gang tấc, đôi mắt đỏ như máu đóng lại giống như mặt trời chói chang chìm vào đáy biển sâu mà cả đời này hắn cũng thể thoát về cái nắng thiêu đốt này, bởi vì mối quan hệ của bọn họ bị ngăn cách bởi vùng biển gọi là sự sống và cái chết.

Trong lúc tuyệt vọng Yuanna cuối cùng cũng viết được bản nhạc mà hắn tha thiết mơ ước nhưng bài hát ấy là hát đưa tang cho Đường Ân, hắn hát đi hát lại nhiều lần, từ bình minh đến hoàng hôn cho đến khi khàn cả giọng, cổ họng đẫm máu nhưng mãi mãi không bao giờ có thể đợi người đó trả lời.

Hắn bỏ lỡ mười năm cũng liền bỏ lỡ cả đời.

Yuanna vốn tưởng hắn sẽ hối hận cả đời nhưng không ngờ khi mở mắt ra lại trở về như trước khi tiệc cưới còn chưa bắt đầu, lúc này Đường Ân vẫn còn sống còn lấy thân phận fan hâm mộ theo đuổi hắn, chỉ cần hắn đồng ý với Đường Ân thì có thể có được một mối tình đẹp.

Chỉ là lịch sử tin nhắn trước mắt chỉ ra lần trùng sinh này dường như xảy ra một ít sai lầm.

Yuanna xem qua lịch sử tin nhắn, trong lòng phảng phất cảm thấy ghen tị chính mình kiếp này, kiếp trước Đường Ân không dùng tài khoản của người đánh giá âm nhạc đừng nói chỉ là mảng "Con kiến còn thi đi bộ được năm năm mà anh vẫn còn dậm chân tại chỗ", ngay cả Đường Ân

Nhưng tại sao Đường Ân lại hỏi [Tôi nghe nói có một fan hâm mộ đặc biệt mua cho anh một hành tinh còn biến hành tinh đó thành một thủy quốc để làm nơi tổ chức buổi hòa nhạc cho anh, anh nghĩ về fan hâm mộ đó] như vậy?

Chẳng lẽ Đường Ân cũng trùng sinh?

Nhìn thấy câu trả lời trước khi trùng sinh của mình [Người đó là ai], Yuanna dự cảm có chuyện không ổn, hắn cứng đờ nhìn xuống chỉ thấy Đường Ân trả lời cho hắn câu kia:

[Không có gì chỉ là một người không quá quan trọng.]

Không, không phải.

Em không phải là người không quan trọng.

Yuanna nhú lông mày lên, đôi mắt bạc mà người hâm mộ gọi là "Lòng nhân từ của Chúa" đau khổ đến dường như sắp khóc, đôi tay có thể đánh chết những con quái vật dưới đáy biển sâu kia lúc này vụng về gõ chữ, nhập lại rồi lại xóa, sửa rồi ngập ngừng dừng lại giống như một đứa trẻ đã làm chuyện gì đó sai trái nên cố gắng bù đắp lỗi lầm của mình.

Có thể nói ngôn ngữ là thứ vũ khí sắc bén dễ làm tổn thương con người, dùng vũ khí này thì dễ nhưng chữa lành vết thương lại khó như lên trời.

— — Em là người quan trọng nhất của tôi.

— — Em là biển cả mà tôi muốn tìm.

Cuối cùng, Yuanna chỉ có thể cẩn thận nói: [Hôm nay tôi viết một bài hát mới, tôi có thể hát cho cậu nghe được không?]

Hắn đợi rất lâu nhưng không nhận trả lời của Đường Ân.

...!

Lúc này Đường Ân sau khi nghe xong những phát ngôn lấy lòng của Hestia thì cậu dở khóc dở cười nói: "Ai muốn anh đi? Thôi, đừng khách sáo, nói cho tôi biết một ít chuyện huyết khế đi."

Hestia ngay lập tức mỉm cười, nói chuyện với Đường Ân về nội dung của huyết khế mới.

Hestia không hề là người đàn ông hiểu rõ huyết khế nhất trong toàn bộ huyết tộc, sau khi đọc xong kế hoạch của huyết khế long tộc thì hắn rất nhanh đã có dòng suy nghĩ, một người đuổi theo suy nghĩ về ý tứ cụ thể của huyết khế thì hắn ta còn lo lắng Đường Ân sẽ nhàm chán khi ở nơi này còn rất chu đáo chuẩn bị huyết thực mà hắn ta nuôi đến biểu diễn giải trí

cho Đường Ân, cái gọi là biểu diễn giải trí là xem biểu diễn trước rồi mới hút máu.

Đường Ân từ chối lòng tốt của Hestia, nói mình chỉ cần có Lục Tước là đủ rồi.

"Ngài thân vương, ngài có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra với huyết tộc này không?" Lục Tước im lặng hồi lâu chợt mở miệng hỏi.

Đường Ân còn tưởng Lục Tước sẽ không hỏi, nghĩ tới đây cậu suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi cho anh cuộc sống vĩnh hằng và anh hiến dâng lòng trung thành cho tôi, trở thành ngọn giáo và lá chắn của tôi, lấy mạng ra thì không bao giờ phản bội tôi."

"Tôi có thể từ chối không?"

Lục Tước nhìn thấy huyết tộc khế nâng cằm lên, kiêu ngạo đến tự nhiên mà thành, dường như không có thứ gì trên đời có thể lọt nổi vào mắt xanh của cậu: "Kẻ yếu không có quyền từ chối."

Thái độ kiêu căng và câu trả lời như vậy có thể dễ dàng khiến người ngoài cảm thấy có mấy phần không cam lòng tức giận nhưng Lục Tước không biết vì sao lại nhớ tới đối phương cần nên trong bóng tối đáng vẻ yếu ớt khao khát ôm ấp của hắn, động tác hút máu vừa nhanh vừa vội, thậm chí vết cắn cũng không khớp với vết cắn ban đầu.

Cậu có vẻ thiếu cảm giác an toàn.

Lục Tước nảy ra ý nghĩ lạ lùng này.

Huyết tộc mạnh mẽ như vậy tại sao lại thiếu cảm giác an toàn chứ?

"Cậu cần tôi bảo vệ cậu?" Lục Tước hỏi.

Huyết tộc kiêu ngạo ngạc nhiên một chút, dường như không còn giữ được dáng vẻ bất khả chiến bại, trừng lớn đôi mắt xinh đẹp đỏ rực, tựa hồ muốn nói gì đó nhưng lại đột nhiên không biết nên nói gì cho phải.

Hả, thật à.

Lục Tước cúi đầu nhìn hoa hồng mà Đường Ân đưa cho mình, hẩn nhẹ nhàng nhét hoa hồng vào trong túi áo: "Tôi hiểu rồi."

Ý nghĩa của hoa hồng đỏ là im lặng.

Cậu im lặng đáp lại mà không nói..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 12: 12: Huyết Thực Làm Nũng Giỏi Nhất

Trong lúc nhất thời Đường Ân không biết nên làm sao phản bác lại Lục Tước, dù quả thực cậu rất cần Lục Tước bảo vệ nhưng cũng phải chờ đến lúc Lục Tước mạnh mẽ, bây giờ nói như vậy giống như cậu bỗng dưng yếu thế hơn Lục Tước.

"Anh nói chuyện với tôi thế à." Đường Ân quyết định lập quy tắc từ bây giờ, nếu không chờ sau này Lục Tước mạnh mẽ rồi thì nói chuyện lại không biết phân biệt lớn nhỏ.

Tình cờ ở trong nhà Hestia, dù Đường Ân không thích phong cách của những huyết thực kia nhưng bọn họ ăn nói nhẹ nhàng dịu dàng lại lịch sự.

Đường Ân đứng dậy, bóng đen hóa thành một sợi dây xích trói vào cổ tay Lục Tước, một tay cậu cần dây xích kéo Lục Tước đi.

Một nửa trong lâu đài cổ của Hestia là chỗ cho huyết thực, cách thật xa Đường Ân đã nghe thấy tiếng hát du dương truyền đến từ nơi đó, giai điệu dường như là bài hát của Yuanna.

Càng tới gần thì Đường Ân đã nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ, cậu nhìn thấy những người đẹp như hoa trong phòng khách đầy màu sắc, có người đẹp đang khiêu vũ, có người đẹp đang chơi dương cầm, có người đẹp cầm bút vẽ trên giá vẽ...! Phải công nhận bức tranh này quả thật cảnh đẹp ý vui.

Đường Ân suy nghĩ một chút đến đám huyết thực trong lâu đài của mình ở chung một chỗ chỉ biết đánh nhau, ở trần đánh lộn, chiến đấu bằng vũ khí lạnh, dùng tài năng chủng tộc để chiến đấu khiến cậu không khỏi rơi vào trầm tư.

Đường Ân đứng ở cửa phòng khách, một người đẹp đang khiêu vũ nhìn thấy cậu đầu tiên, thiếu niên nhân loại kia chân trần đang xoay tròn nhưng lúc nhìn thấy Đường Ân liền quên động tác dưới chân, không đứng vững

nên ngã thẳng xuống đất nhưng mắt cậu ấy vẫn còn ngơ ngác nhìn Đường Ân.

Những vũ công khác bỗng nhiên dừng lại, các người đẹp bốn phía đang đuối theo đùa giỡn cũng nhận ra khác thường nên đều rớt rít nhìn nhìn về phía cửa, tiếng đàn dương cầm cũng ngừng lại, cọ vẽ dính thuốc màu rơi xuống tấm thảm trắng tinh, cảnh tượng thoáng im lặng và hỗn loạn đến lạ lùng.

Đường Ân vốn dĩ muốn khen b ầu không khí ở đây nhưng bây giờ mình vừa mới bước vào thì ngược lại để b ầu không khí trở nên khó xử.

"Anh đi tìm hiểu quy củ với các huyết thực đi." Đường Ân nói với Lục Tước.

Cậu nói xong nhìn thấy các người đẹp ở đây trông vẫn rất mất tự nhiên, thế là khẽ gật đầu với bọn họ: "Làm phiền mọi người rồi." Nói xong liền xoay người rời đi.

Thiếu niên nhân loại ng ồi dưới đất mấp máy môi nhưng không có phát ra âm thanh, cậu ấy ngơ ngác nhìn Đường Ân rời đi, cho đến khi bóng dáng cao lớn hoàn toàn biến mất ở cuối hành lang, cậu ấy mới giống như từ trong ma chú kỳ quái lấy lại tinh thần.

Sau khi đến lâu đài này, cậu vẫn luôn biết Hestia ngưỡng mộ một thân vương huyết tộc, khi người kia đứng im lặng ở cửa, cậu ấy tự dung đã biết thân phận của người này.

Hèn chi công tước Hestia sẽ thích người này.

"Anh là huyết thực của ngài thân vương?" "Ngài thân vương muốn anh học quy củ gì?" "Anh đã phạm sai lầm sao?" Những người đi tới, vây xung quanh Lục Tước giống như đang nhìn vật hiếm có nào đó.

Lục Tước một lần nữa cảm thấy lúng túng khó xử mà hắn đã trải qua trong lâu đài cổ của Đường Ân nhưng huyết thực ở đây phần lớn đều là

con người, lời nói cũng so với huyết thực của Đường Ân uyển chuyển và nhẹ nhàng hơn một ít.

Hắn muốn thôi miên những người này này nhưng sau khi nghĩ đến dặn dò của Đường Ân thì Lục Tước nhíu mày khẽ gật đầu: "...!Có thể là học cách nói chuyện của huyết thực."

Những người đẹp cười duyên rồi bắt đầu: "Anh thật sự nên học, anh vừa nhìn liền biết không biết nói chuyện, Tiểu Niên, cậu dạy cho anh một chút, đừng nhìn tuối Tiểu Niên nhỏ nhưng cậu ấy là người có kỹ năng trà đạo tốt nhất ở đây."

Trà đạo?

Pha trà có liên quan gì đến việc nói chuyện?

Lục Tước nhìn thiếu niên khiêu vũ kia dịu dàng nhỏ nhẹ nói: "Xin chào, em tên là Tiểu Niên, em rất hâm mộ anh có chủ nhân như ngài thân vương đó."

"Để em dạy cho anh một vài câu thường ngày nha, ngài thân vương muốn ăn anh thì anh nên nói Mời ngài xơi tôi đi." Nói xong thiếu niên nhắm mắt lại, lộ ra cái cổ thon dài trắng nõn giống như cừu non tự nguyện cam lòng hiến dâng.

Lục Tước rơi vào im lặng.

"Khi ngài ấy đang ăn, anh cần phải tỏ ra ngài ấy rất giỏi." Thiếu niên nhíu mày thở hển hển vài lần, đôi mắt đẹp rung rung và gò má ửng đỏ: "Anh phải nói A, nhẹ chút, thưa ngài, ư ư ~"

Lục Tước ngó ra.

"Sau đó anh có thể vòng tay qua cổ ngài ấy, bàn tay nhẹ nhàng mơn trớn chỗ này của ngài ấy còn có nơi này, nhìn xem em chạm vào như thế nào." Nói rồi thiếu niên tìm một huyết thực khác lên làm mẫu.

Biểu cảm của Lục Tước trông rỗng.

"Vậy đó, em đã làm mẫu xong ba thủ đoạn thường dùng nhất, anh tới học một ít xem." Thiếu niên giống như một giáo viên tốt kiểm tra bài tập của học sinh.

Lục Tước chưa bao giờ thấy thử thách khó khăn như vậy, hấn im lặng hồi lâu mới gian nan nói: "Còn gì nữa không?"

"Được rồi, vậy em sẽ dạy cho anh mấy chiêu nữa, huyết thực muốn leo lên giường của ngài thân vương rất nhiều, em nghe nói đám huyết thực ở chỗ anh đều không phải người, đặc biệt giỏi đánh nhau, anh nhìn qua cũng không có khả năng phản kháng." Lúc này vẻ mặt Lục Tước hết hoảng, ánh mắt đờ đẫn, quả thật không có bao nhiêu phong thái của kẻ mạnh bày mưu nghĩ kế kiến thức uyên bác.

"Nếu có huyết thực đánh anh, anh nhớ kỹ phải bảo vệ mặt, có thể bị thương ở bất cứ đâu nhưng không phải mặt, nếu anh mặt mũi bầm dập thì khóc lên cũng sẽ không lấy được tình thương của ngài thân vương đâu." Thiếu niên đã giải thích một lần, sau đó bày ra bộ dáng bị người ta đánh, yếu đuối té ngã trên đất, ôm ngực nói: "Ư...!~ đau quá, ngài ~ ngài ơi...!"

Lục Tước: "..."

Thiếu niên giống như đang diễn kịch với ngài thân vương vô hình, ngã vào vòng tay của không khí mà khóc: "Em cũng không biết xảy ra chuyện gì có lẽ anh ấy hiểu lầm em, tất cả lỗi đều do em."

Lục Tước: "..."

Khóc đến một nửa, thiếu niên ngừng đầu dạn dò: "Nhớ đừng chảy nước mũi, học kỹ năng khóc của em, nước mắt đủ nhiều rơi xuống từng viên một như trân châu, thế này mới đẹp."

Nói đến đây thiếu niên tức giận vỗ đùi: "Tức quá, tộc nhân ngư rất có thiên phú trong loại chuyện này, mấy đứa hèn đó vừa khóc thì đàn ông hận không thể cầm cái bát hứng trân châu của bọn nó."

Lục Tước: "..."

*

Lúc này Đường Ân cũng chưa nhận ra mình đến cuối cùng đã đưa Lục Tước đến một nơi thần kỳ như thế nào, cậu đang cùng Hestia thảo luận về chuyện huyết khế, Hestia hiếm khi nghiêm túc nói: "Muốn đạt được hiệu quả thay thế của huyết khế cho người nhận thì giai đoạn đầu ngài cần phải đầu tư rất nhiều nguồn sinh mệnh, có thể là gần một nửa lượng máu trong cơ thể."

"Điều này có nghĩa là ngài chỉ có thể thực hiện huyết khế tối đa với một người, một khi ngài đã thực hiện huyết khế thì không thể hối hận, ngài có chắc muốn thực hiện một huyết khế với con người đó không?"

Đường Ân nhìn Hestia, Hestia trịnh trọng nói: "Không bằng ngài suy nghĩ đến tôi một chút?"

"Đưa đồ cho tôi." Đường Ân đưa tay ra.

Hestia vô cùng miễn cưỡng lấy ra một thứ giống như con dấu: "Rót tất cả nguồn sống vào người huyết khế cùng một lúc sẽ khiến cơ thể ngài chịu không nổi nên tôi đã đặc biệt đi đầu chế pháp khí này, nó có thể giúp ngài rót nguồn sống vào trong người huyết khế theo từng đợt."

Đường Ân tiếp nhận con dấu, trong lòng có hơi do dự, mình đến tận cùng có muốn cùng ký khế ước với Lục Tước hay không, nếu như Kerr là hung thủ thì sau này Lục Tước có lẽ đánh thắng được Kerr nhưng bây giờ thì không thể đánh Kerr được, lỡ như Kerr sớm động tay vậy cậu sẽ xong đời.

Chỉ có thể mau chóng tăng lên sức mạnh cho Lục Tước.

Đường Ân biết một số bí mật về khả năng thức tỉnh của Lục Tước, khả năng thức tỉnh của Lục Tước cần phải dựa vào vùng cấm của nhiều chủng tộc, kiếp trước Lục Tước mỗi lần chỉ có thể trộm gà bắt chó hoặc là đánh

thắng nên gây nên không ít sóng gió, tiến độ thức tỉnh năng lực cũng rất chậm.

Chẳng qua nếu cậu mang theo Lục Tước thức tỉnh sức mạnh thì tốc độ hẳn là nhanh hơn nhiều, dù sao Đường Ân cũng có rất nhiều người quen ở các chủng tộc.

Đường Ân nhớ khả năng sấm sét của Lục Tước dường như được thức tỉnh trong biển cấm của tộc nhân ngư, lúc đó Yuanna tuyên bố giải nghệ, chạy sang làm lính đánh thuê tinh tế, tình cờ gặp Lục Tước, hai người gặp nhau rồi giống như còn trở thành bạn tốt, Yuanna đưa Lục Tước vào khu vực cấm.

Cuối cùng cả hai người này còn suýt làm thịt một con rồng trên chiến trường, kẻ suýt mất mạng là rồng ảo ảnh và chiến tranh, một con rồng khổng lồ thích xem các nền văn minh bị tiêu diệt.

Bởi vì trận chiến này mà hai người cũng hoàn toàn nổi tiếng.

Lúc Đường Ân tìm tới Lục Tước, Lục Tước đang bị vây quanh bởi nhóm người đẹp như hoa như ngọc, những người đẹp trái một cái "Anh mau tới thử chút đi mà" phải một cái "Anh không thử một chút thì chúng em làm sao biết anh học được như thế nào", mà vẻ mặt Lục Tước ngưng trọng giống như hẳn đang phải chịu áp lực rất lớn.

Theo đạo lý mà nói, Đường Ân nhớ tới kiếp trước Lục Tước dẫn quân lật đổ đế quốc thì vẻ mặt của hắn cũng chưa bao giờ nặng nề như thế.

"Anh học thế nào rồi?" Đường Ân tò mò nói.

Cậu vừa lên tiếng, tất cả mọi người đều an tĩnh lại.

Lục Tước tránh đi ánh mắt nhiệt tình của Đường Ân, dáng vẻ nghiêng đầu có hơi bối rối, hắn thấp giọng nói: "Không có gì."

"Gì mà không có gì?" Đường Ân không vui: "Anh học lâu như vậy, làm sao cũng phải cho tôi một kết quả."

Lục Tước nghĩ đến kế hoạch của mình, hấn chịu đựng nhục nhã nhắm mắt lại, hít sâu một hơi, duỗi ra một bàn tay cứng ngắc như hy sinh anh dũng nắm lấy góc áo của Đường Ân.

Đường Ân: "?"

Lục Tước nắm lấy góc áo của cậu lắc lạnh hai lần, nếu Lục Tước dùng hai tay kéo áo, Đường Ân thậm chí còn nghi ngờ Lục Tước sẽ biểu diễn một tay xé xác cậu ngay tại chỗ, trong ánh mắt mờ mịt của Đường Ân, Lục Tước thốt lên từng chữ: "Xin ngài, đừng tức giận."

Đường Ân: "..."

Xảy ra chuyện gì vậy?

...!

Đợi đã đây có phải đang làm nũng hay không?!!!

Đường Ân: "!!!?!!!"

Đường Ân trợn mắt há miệng, Đường Ân hoài nghi nhân sinh, Đường Ân nhìn mà than thở.

Đây là lần đầu tiên Lục Tước làm nũng, rõ ràng là không có kinh nghiệm, hấn đã xé rách áo của Đường Ân bằng cách kéo áo của Đường Ân hai lần, với âm thanh xé rách thì Lục Tước ngừng động tác lại, khuôn mặt đẹp trai như mất đi ánh sáng.

Quả nhiên loại quy củ của huyết thực này không thích hợp với hấn, hấn đoán chừng phải điên rồ mới nghe những người đó nói: "Không có huyết tộc nào có thể từ chối một huyết thực xinh đẹp có thể làm nũng."

Một lúc lâu Đường Ân dựa vào vai Lục Tước bật cười thành tiếng.

"Ừ, không tức giận."

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 13: 13: Một Đám Này Của Tôi Mà Đám Xướng Thì Cậu Có Thể Sẽ Chết

Lục Tước không ngờ Đường Ân sẽ cười ngã vào trên người hắn, hắn cảm nhận được đầu vai mình hơi run lên, trên tay hắn vẫn đang nắm lấy góc áo vừa bị xé ra.

Tất cả huyết thực đều ngơ ngác nhìn Đường Ân và Lục Tước, vẻ mặt của người thiếu niên dạy kỹ năng nói chuyện cho Lục Tước càng thêm kinh ngạc nhưng cậu ấy yên lặng nhìn đáng vẻ ngài thân vương cười lên.

Cậu ấy đã từng được công tước Hestia sủng ái một thời gian, đã đến phòng ngủ của ngài công tước, có một bức chân dung trong phòng, người thanh niên trong bức chân dung đang ng ỡ trên ngai vàng và cầm một quyền trượng, dường như có máu lan khắp nơi, tấm thảm đỏ rực kéo dài từ dưới chân đến khung hình, thanh niên giống như một viên ngọc cô đọng từ tất cả các màu đỏ trong bức tranh này, mỗi bề mặt cắt đều lạnh và thẳng, các đường cong cứng rắn hội tụ ánh sáng chói mắt.

Do ngài ấy không thường xuyên cười nên công tước không cho phép huyết thực hắn ta nô đùa cười khi h ầu hạ.

Thì ra ngài ấy cười lên thì như thế này.

"Anh còn học được gì nữa?" Đường Ân ng ẩng đầu cười hỏi.

Nhìn thấy phản ứng của Đường Ân, Lục Tước như nghe được lời thầy dạy trà đạo của mình nói bên tai "Trò vật của em đã thành công thu hút chú ý của tôi" lại nhìn thấy vô cùng hâm mộ từ bốn phương tám hướng, nhất là công tước Hestia ghen ghét đến mức ánh mắt muốn nhỏ ra máu, Lục Tước chợt nhận ra hạnh phúc đến từ trà xanh là gì.

Kiểu không đánh mà thắng này, cách giết người vô lương tâm như thế này biểu hiện ra hơi khó mà mở miệng nhưng hiệu quả kinh người.

Mặt hắn không thay đổi nắm chặt tay, đấm mạnh vài cái vào ngực Đường Ân, dù đã kiên chế sức lực nhưng vẫn phát ra một vài tiếng động nhẹ, nghiêm cẩn lại lạnh lùng nói lại những lời mà huyết thực đã dạy cho hắn: "Tôi muốn dùng bàn tay nhỏ đánh cậu."

Đường Ân cảm thấy nắm đấm này không nhỏ chút nào, cậu nhin không được cười nói: "Đánh người nào."

"Người tôi yêu."

Cứu mạng sao mà ngáo ngơ thế này!

Đường Ân cười đến tắt thở, cậu nắm lấy nắm đấm của Lục Tước thúc giục nói: "Anh, anh đánh lại một lần nữa."

Lục Tước: "...". Phiền phức, một đấm này của tôi mà đấm xuống thì cậu có thể sẽ chết.

Lần này Lục Tước nắm chắc tốt sức lực, khẽ chạm vào Đường Ân nhưng giọng điệu vẫn lạnh lùng như băng: "Tôi còn muốn đánh người khác."

Đường Ân: "Hả? Anh còn có người yêu khác?"

"Không, là kẻ thù." Lục Tước thản nhiên nói.

Kiếp trước có hai nhóm người đến địa bàn của Đường Ân tìm Lục Tước, một người là tra hỏi Lục tước, một người là kẻ phản bội đâm sau lưng Lục Tước, đoán chừng đây là kẻ thù mà Lục Tước nói.

Đường Ân suy nghĩ, sau đó thở mạnh nói: "Được, tôi sẽ đưa cơ giáp đó giúp anh đánh."

Lục Tước là loại người sẽ bị cơ giáp giá trị bảy trăm triệu kia đã động sao?

Đôi mắt xanh biếc kia bất khả xâm phạm như núi tuyết phủ, hắn nhìn chăm chú Đường Ân rồi vỗ vào ngực Đường Ân để tỏ lòng biết ơn.

Đúng thế, Lục Tước là loại người này.

Đường Ân rất vất vả nhin cười lại lần nữa cười lên, thật sự Lục Tước bây giờ rất khác so với trí nhớ của kiếp trước mà Lục Tước thật sự rất thích hợp bức người lương thiện làm kỹ nữ này, à không, cưỡng ép thì không có kết quả tốt nhưng tiết mục người đẹp bị ép buộc đặt trên người Lục Tước lại không có gì vui.

"Đừng cảm ơn quá sớm, tôi phải ký kết huyết khế với anh trước."

Đường Ân định quay lại lâu đài của mình để ký khế ước với Lục Tước, cậu từ chối tiễn đưa của Hestia đưa Lục Tước rời đi.

Trở lại lâu đài, quản gia thông báo cho Đường Ân biết có một khách quý đến, người kia đang đợi phòng khách đã lâu.

"Yuanna?" Đường Ân nghi hoặc nói: "Anh ta tới đây làm gì?"

"Nói là có việc muốn tìm ngài nhưng quang não không liên lạc được với ngài, hôm nay điện hạ Yuanna ăn mặc rất đẹp giống như là đặc biệt ăn mặc để đi gặp ngài vậy." Quản gia nghĩ sẽ nhìn thấy vẻ vui mừng trên mặt ngài thân vương, dù sao mấy năm này trình độ coi trọng của ngài thân vương với điện hạ Yuanna thì tất cả mọi người đều nhìn ở trong mắt ghi ở trong lòng.

Tuy lần trước ngài ấy đã từ chối đi thủy quốc với điện hạ Yuanna nhưng có lẽ nhất thời chỉ là do tâm tình không tốt, lần này điện hạ Yuanna đến thăm thế nhưng là lần đầu tiên cũng để quản gia không nghĩ tới chính là ngài thân vương nhìn qua cũng không vui vẻ gì lắm.

Quản gia yên lặng liếc nhìn Lục Tước đứng ở phía sau ngài ấy, trong lòng không khỏi cân nhắc địa vị cao thấp giữa Lục Tước và Yuanna ở trong lòng ngài thân vương.

Đường Ân mở quang não ra, thấy tin nhắn Yuanna gửi tài khoản đánh giá âm nhạc của mình là: [Hôm nay tôi viết bài hát mới, tôi có thể hát cho

cậu nghe được không], tin nhắn gửi cho cậu là: [Khi nào cậu rảnh, chúng ta cùng đi thủy quốc nhé].

Chỉ cần nhìn hai tin nhắn này cũng không có gì to tát, tại sao Yuanna lại tới đây vào lúc này làm gì?

Đường Ân vốn dĩ muốn trực tiếp ký kết huyết khế với Lục Tước nhưng sau khi nghĩ lại có lẽ Yuanna còn có chuyện quan trọng khác muốn tìm cậu nên cuối cùng vẫn quyết định đi gặp Yuanna.

Yuanna mặc một bộ trang phục màu trắng đặc trưng của tộc nhân ngư, đuôi cá biến thành hai chân thon dài, mái tóc dài màu trắng bạc được tết thành hình dáng tinh xảo phóng khoáng, phối hợp với vẻ đẹp khuynh đảo chúng sinh của hấn tựa như trăng sáng trong nước, đẹp lại hoàn mỹ.

Hấn không ngừng nhìn về phía cửa phòng khách, cứ như một mỹ nhân ngư đang ng ỡ trên đá ng ần hóa thành hòn vọng phu, khi bóng dáng của Đường Ân đột xuất hiện trong tầm mắt của hấn, Yuanna bỗng nhiên thay đổi, lúc này giống như ma pháp hóa đá bị tiêu trừ, đôi mắt bạc đang nhìn chăm chú Đường Ân toát ra quá nhiều cảm xúc, mãnh liệt lại kìm nén rất phù hợp với nhân vật trong MV câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Ừa, đây có phải là kỹ năng mắt mà Yuanna bị mấy anti fan chế giễu MV trông giống như AI không? Mà không đúng, vấn đề là Yuanna lại đột nhiên lộ ra loại ánh mắt này?

Đường Ân nghi ngờ quay đầu nhìn về phía sau, người đứng phía sau cậu chính là quản gia, Lục Tước đứng ở bên ngoài chưa có đi vào.

Chẳng lẽ acc clone đánh giá âm nhạc của cậu bị lộ rồi?

"Đường Ân." Yuanna run giọng gọi, âm thanh nhân ngư có loại khả năng mê hoặc nhân tâm, người nghe không khỏi phấn chấn.

Đường Ân không không thừa nhận Yuanna ngoài tướng mạo vui tai vui mắt, giọng nói cũng đủ dễ nghe, đáng lẽ máu của Lục Tước đã thỏa mãn

cậu r ồi nhưng khi Yuanna sống sờ sờ xuất hiện trước mắt cậu thì Đường Ân không khỏi lại thèm.

Mỹ nhân ngư lạnh lùng thì máu uổng vào chắc hẳn cũng ngọt ngào mát lòng mát dạ nhỉ.

"Điện hạ Yuanna, anh đến để cho nơi này của tôi như r ồng đến nhà tôm." Đường Ân thành thạo biến ra một đóa hoa hồng r ồi thâm tình chậm rãi đưa tới trước mặt Yuanna, dù biết Yuanna có thể sẽ không nhận loại hoa này nhưng nếu Yuanna có thể tiếp nhận hoa hồng thì pháp tự vệ li ền thành lập, Đường Ân ôm tâm thái muốn thử một lần: "So với vẻ ngoài của anh, hoa hồng cũng ảm đạm phai mờ."

Ánh mắt xa cách khinh thường trong tưởng tượng cũng không xuất hiện, đôi mắt màu bạc kia giống như sóng ngầm mãnh liệt dưới ánh trăng, cảm xúc dâng trào g ần như truy ền đến trên mặt Đường Ân như thủy tri ều, ánh mắt của hắn đều không rời từ trên người Đường Ân dờn một tí, nhận lấy hoa hồng từ trong tay Đường Ân mà động tác giống như phim chiếu chậm: "Cảm ơn."

Đường Ân: "?"

Chuyện gì xảy ra? Không phải lúc này hắn nên nói mình bị ứng với phấn hoa sao? Tôi biết cái tên chó chết này không hề bị dị ứng với phấn hoa!!!

Kiếp trước Đường Ân cũng từng gửi hoa qua cho Yuanna, lần đầu tiên gặp nhau ở thủy quốc, Đường Ân đã cẩn thận lựa chọn hoa hồng đẹp nhất từ vườn hoa hồng của mình, trong lòng cậu tràn đầy vui vẻ ôm bó hoa hồng tới gần Yuanna, Yuanna lặng lẽ lùi lại một bước với đôi mắt lạnh lùng, người quản lí bên cạnh hắn tràn đầy xin lỗi nói: "Xin lỗi ngài, Yuanna của chúng tôi bị dị ứng với phấn hoa."

Hoa hồng không được gửi đi cuối cùng đã héo tàn trên tay Đường Ân.

Đường Ân lập tức cảnh giác, Yuanna trước mặt cậu khác thường đến mức không giống Yuanna mà cậu biết trong trí nhớ, chuyện khác thường

phải có yêu, người mà khác thường nhất định có dao, chẳng lẽ Yuanna thật ra là hung thủ phong ấn cậu, bây giờ muốn dùng mỹ nam kế mê hoặc cậu?

"Điện hạ Yuanna tới tìm tôi làm gì?" Đường Ân hỏi.

Cũng giống như Đường Ân, Yuanna cũng nhận thấy Đường Ân khác với trong trí nhớ, so với kiếp trước thì lạnh nhạt hơn một ít, nếu như Đường Ân cũng thật sự trùng sinh về thì có phải bị hấn kiếp trước từ chối tổn thương thấu tâm can hay không?

Nghĩ đến khả năng này, trái tim Yuanna như bị siết chặt.

Không! Nếu thật sự trái tim tan nát thì Đường Ân sẽ không đưa hoa cho hấn, hơn nữa còn là loại hoa tượng trưng cho tình yêu không gì lay chuyển được!

Nghĩ tới đây, Yuanna càng nâng niu hoa hồng trong tay hơn như thể hấn đang ôm một trái tim chân thành.

"Hôm nay tôi viết một bài hát mới, muốn hát cho cậu nghe." Đôi mi dài màu bạc khẽ run lên, khi nhắc đến bài hát này, Yuanna kìm lòng không được rơi vào trong hồi ức đau buồn khi mất đi Đường Ân.

Hấn đã từng hát đi hát lại giai điệu đó và có người lén thu âm tiếng ca của hấn, bài hát kia rất nhanh đã trở nên nổi tiếng khắp tinh tể, vô số người nghe được tiếng ca của hấn, không chút nào keo kiệt lời khen ngợi của mình lại chỉ thiếu Đường Ân đánh giá.

Bây giờ, hấn cuối cùng cũng có cơ hội làm lại và có thể đứng trước mặt Đường Ân chỉ hát cho một mình cậu.

Ánh mắt Yuanna khẽ run, trong mắt cất giấu làn sóng lưu luyến dịu dàng, hấn lo sợ lo lắng nhìn Đường Ân, vẻ mặt mong đợi mong manh như pha lê dễ vỡ, hầu như không ai có thể từ chối một mỹ nhân ngụy lộ ra ánh mắt như vậy.

"Thật có lỗi, hiện tại tôi không muốn nghe hát." Đường Ân không chút do dự từ chối nói, vũ khí của tộc nhân ngư chính là giọng hát của bọn họ, một số bài hát cụ thể có thể vô hình giết người, có lẽ Yuanna vừa cất giọng thì đã có thể lấy mạng cậu.

Mà nghi ngờ của cậu có lí do có căn cứ, nếu như chỉ đơn thuần là ca hát thì nơi cậu xa thế mà Yuanna vẫn chạy đến ư? Trừ khi Yuanna muốn giúp ngựa của cậu, xem cậu có phải cùng một người với người đánh giá âm nhạc hay không.

Yuanna ngây ngẩn cả người, hẳn không biết nói làm sao: "Đây là đặc biệt vì cậu..."

"Anh còn có chuyện gì khác không?" Đường Ân cắt ngang Yuanna: "Bây giờ tôi còn nhiều việc quan trọng hơn phải làm, nếu không có gì chuyện gì thì tha thứ tôi tạm thời xin lỗi không tiếp được,"

"...!Cậu chừng nào thì rảnh, tôi muốn cùng cậu đi xem thủy quốc." Yuanna nói khẽ.

"Gần đây tương đối bận rộn, tôi cũng không biết khi nào mới rảnh." Đường Ân không kịp chờ đợi muốn đuổi khách, bây giờ cậu càng nhìn Yuanna càng cảm thấy người này không đúng, không bằng chờ chừng nào rảnh rồi thì trời Yuanna lại.

Yuanna thất hồn lạc phách ngẩn im một hồi rồi mới đứng dậy rời đi, trước khi đi hẳn quay đầu lại nhìn Đường Ân một lần rồi mới lưu luyến không rời thu lại ánh mắt, cầm hoa hồng trong tay như muốn hấp thụ hơi ấm duy nhất.

Cầm hoa hồng này đi ngang qua một người con người trên hành lang, bước chân Yuanna đột nhiên dừng lại, hẳn quay đầu lại nhìn thấy một đóa hoa hồng tươi tinh xảo cắm trong túi âu phục màu xám bạc giống loại hoa hồng trong tay hẳn.

Yuanna: "?"

Lục Trước: "?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 14: 14: Tôi Không Muốn Các Ngài Vì Tôi Mà Cãi Nhau Đều Là Do Tôi Không Tốt

Yuanna mất ba giây để xác nhận hoa hồng trong túi áo người đối diện là cùng loại với hoa hồng trên tay hắn, loại hoa hồng này chỉ được trồng trong vườn của ngài thân vương được tưới bằng máu, so với hoa hồng khác trên thị trường thì nhiều hơn một vẻ đẹp độc đáo như thể trên nhánh hoa được phủ một lớp chất độc ngọt ngào.

Ánh mắt hắn dời lên, từ hoa hồng trong túi áo rơi xuống một vết cắn màu đỏ sẫm trên cổ.

Đó rõ ràng là vết cắn do huyết tộc để lại, vết cắn rất sâu và là dấu vết không rõ ràng do chúng chất nhiều vết cắn để lại.

Trong lòng Yuanna có linh cảm không lành, hắn nhìn vào khuôn mặt của con người này, phát hiện những suy đoán tồi tệ nhất mà hắn có thể nghĩ tới cũng đều không có hồng bét như lúc này — —

Lục Tước?

Sao lại là Lục Tước?!

Sau khi Yuanna sống lại đối thủ mà hắn lo lắng nhất gặp phải chính là Lục Tước, hắn và Lục Tước làm đồng đội trong một khoảng thời gian, hiểu rõ người đàn ông này đến tột cùng nguy hiểm như thế nào nhưng đi đâu khiến hắn càng thêm kiêng dè chính là kiên nhẫn và lòng dạ kinh người của đối phương.

Trước khi Đường Ân chết, không có ai biết Lục Tước thích Đường Ân, ngay cả Yuanna kẻ vai chiến đấu với Lục Tước càng không biết, hắn đã từng nói qua những lời vượt giới hạn của Đường Ân cho Lục Tước nhưng lúc ấy Lục Tước bảo hắn ngậm miệng, hắn cũng chỉ nghĩ là do Đường Ân từng có ân cứu mạng với Lục Tước.

Cho đến khi Đường Ân chết rồi, Lục Tước mới hoàn toàn mất kiểm soát, cướp đi thi thể của Đường Ân trong tay Claykerrstie, hẳn mới biết được Lục Tước đến cuối cùng đã che giấu thứ gì suốt bao năm qua.

Yuanna nhìn chăm chăm vào đôi mắt có hơi ngạc nhiên của Lục Tước, trong nháy mắt hẳn tự nhận mình đã hiểu rõ mọi chuyện — —

Khó trách thái độ của Đường Ân đối với hắn đột nhiên lạnh nhạt, Lục Tước cũng trùng sinh rồi, chắc chắn cái thằng cha tâm cơ thâm trầm này nói gì với Đường Ân rồi.

Nếu người mà Yuanna muốn gặp nhất sau khi trùng sinh nhất là Đường Ân, người muốn giết nhất chính là hung thủ đã giết Đường Ân thì người muốn đánh một trận nhất chính là Lục Tước.

"Hèn hạ, anh cũng chỉ có thể dùng máu để dụ dỗ em ấy." Yuanna từng bước đi về phía Lục Tước, lớp ngực trắng từ lúc vào lâu đài đã rách nát rồi, giờ phút này hẳn không có một chút yếu ớt xinh đẹp trước mặt Đường Ân nữa, đôi mắt màu bạc kia giống như vũ khí sắc bén phản chiếu ánh trăng, lúc này giọng nói động lòng người biến ảo khôn lường đê thấp giống như tiếng thì thào của ác ma trong vực sâu mang đến cảm giác ớn lạnh vô biên lẫn run rẩy cho người nghe.

Lục Tước: "?"

Nhìn khuôn mặt của siêu sao vũ trụ thay đổi theo tốc độ ánh sáng, Lục Tước nhớ đến thầy trà đạo giảng dạy kiến thức điển hình của trà xanh "Người mà trước mặt một bộ, ở sau lưng một bộ".

"Anh có thấy không?" Yuanna cầm hoa hồng mà Đường Ân đưa cho hắn, lạnh lùng nói: "Tôi không cần dụ em ấy bằng máu mới lấy được hoa hồng mà em ấy tặng, anh xứng sao?"

Trong khoảng thời gian này Lục Tước chỉ mới thức tỉnh hai loại sức mạnh, Yuanna không kiêng nể gì mà chế nhạo, không chế nhạo thì không trút được cơn tức trong lòng của hắn, kiếp trước muốn hát bài hát đó cho

Đường Ân nghe dù là hát cho thi thể của Đường Ân nhưng ngay cả nơi chôn cất Đường Ân ở đâu mà Lục Tước cũng không chịu cho biết.

Lục Tước cảm nhận được vẻ mặt giấu cợt của Yuanna, bọn họ lần đầu gặp mặt cùng cần một loại hoa hồng, không biết từ đâu mà có cảm giác ưu việt hơn người một bậc.

Mà không biết tại sao, nhìn thấy lòng tham chiếm hữu của Yuanna đối với Đường Ân thì sâu trong nội tâm Lục Tâm toát ra một chút khó chịu giống như cuốn sách hán thích bị bàn tay bản chạm vào.

Nhưng hắn không muốn nghĩ về cảm xúc nhỏ bé này nên chỉ đơn giản tóm gọn cảm giác không vui thành đối phương cũng có một hoa hồng.

Lục Tước nghiêm túc thận trọng nói: "Ngài ấy sắp lập huyết khế với tôi, anh xứng sao?"

Yuanna: "..."

Yuanna không thể tin nhìn Lục Tước: "Anh dám dụ em ấy lập huyết khế với anh?! Việc này sẽ làm hao mòn nguồn sống của em ấy!!!"

Tận mắt chứng kiến cái chết của Đường Ân, Yuanna không thể chấp nhận bất cứ thứ gì có thể làm tổn hại đến sức khỏe của Đường Ân.

Lục Tước nheo mắt lại, không thể nào hiểu nổi cảm xúc kích động của nhân ngư này nhưng rất hiển nhiên Yuanna có thể lợi dụng mà có lẽ còn có thể dùng đối phương để bỏ đi ý định lập huyết khế của Đường Ân với hắn, hắn bình tĩnh nói sự thật: "Tôi cũng không muốn ngài ấy lập thành huyết khế nhưng ngài ấy không cho tôi quyền từ chối."

Yuanna: "..."

Yuanna: "!!!!!!!"

Đồ vô sỉ kia đang khoe khoang ư?! Cái này chắc chắn là khoe khoang rồi!!!

Tên khốn chết dẫm!!!

Một giọng nói trầm thấp tức giận rung động từ trong lồng ngực tuôn ra từ cổ họng giống như tiếng đàn cello trầm thấp vỡ tan trong tích tắc, Yuanna vươn tay về phía Lục Tước, bàn tay thon dài nhanh chóng biến thành móng vuốt có màng, sắc bén lạnh lùng ẩn chứa sức mạnh hủy diệt kinh ngạc!

Móng vuốt sắc bén cắt ngang một sợi tóc vàng, Lục Tước đã tránh được đòn tấn công đang tới chỉ trong gang tấc, màng nhĩ của hắn có hơi đau nhói, tấn công bằng âm thanh của nhân ngư khó để phòng hơn Lục Tước tưởng tượng, nếu hắn không phải luôn chú ý về mặt biến đổi của Yuanna thì ở khoảng cách gần như vừa rồi thì chỉ cần sơ ý trong nháy mắt sẽ bị trúng chiêu.

"Dừng tay!"

Xiềng xích được hình thành bởi bóng đen gông chặt móng vuốt có màng đang giơ cao, Đường Ân quát lớn: "Anh muốn làm gì người của tôi?!"

Yuanna đơ cả người, hắn cố gắng hết sức để giả vờ cao quý lạnh lùng trước mặt Đường Ân nhưng hành động bảo vệ Lục Tước của Đường Ân khiến trái tim hắn cháy hừng hực cơn đố kỵ muốn làm tan lớp băng giả tạo này, hắn không cam lòng nhìn thoáng qua Đường Ân, ngón tay co lại rồi nắm chặt, móng vuốt sắc bén cắm vào lòng bàn tay, hắn siết chặt đến nỗi gân trên mu bàn tay lộ ra khớp xương phát ra tiếng răng rắc giòn tan.

"Xin lỗi." Yuanna khẽ nói.

Đường Ân bước nhanh đến giữa Yuanna và Lục Tước, bảo vệ Lục Tước ở sau lưng, cậu giận dữ nhìn Yuanna, lúc này Yuanna đã khác xa so với vị nhân ngư số một thanh lịch và trí tuệ trong trí nhớ, dáng vẻ vụn vẹo dữ tợn hoàn toàn không giống hắn.

"Anh nên mừng vì Lục Tước đã tránh được, điện hạ Yuanna." Giọng Đường Ân dường như kết thành băng.

Lục Tước nhìn Đường Ân tức giận không chút do dự che chở hấn sau lưng, trong lòng không thể giải thích được sinh ra an tâm và thỏa mãn.

Hấn đối mặt với vô số kẻ thù nhưng đây là lần đầu tiên hấn nếm trải mùi vị được người khác bảo vệ.

Cách Đường Ân, Lục Tước hơi nhếch môi với Yuanna.

Yuanna nắm chặt tay, máu xanh sẫm từ kẽ ngón tay trào ra và nhỏ xuống trên nền gạch đen.

Khi giọt máu xanh đầu tiên rơi xuống trên mặt đất thì mũi Đường Ân khẽ động một chút.

Mùi thơm cay.

Như thanh kiếm bị xối rượu nồng bị gió biển gào thét cuốn đi, rượu và biển hòa vào nhau, ấm áp trào ra, dai dẳng triền miên.

Lại một giọt máu xanh rơi xuống trên mặt đất.

Mùi thơm nồng đậm trộn lại với nhau giống như một cơn sóng gió nổi lên trong nháy mắt trên biển tĩnh lặng, bầu rượu của hải thần đổ trên biển mặt biển đang cuộn trào mãnh liệt, trời quang mây tạnh, giấc mơ bỗng tan.

Thơm quá.

Máu xanh chảy xuống từ đầu ngón tay của Yuanna, tí tách tí tách, mùi thơm nồng nàn quấn chặt Đường Ân như rong biển, đôi mắt đẫm máu của Đường Ân không ngừng co lại dưới kích thích của hương thơm nồng nàn, giữa cơn ngơ hiên lên chút ánh sáng vàng.

Yuanna cúi đầu cũng không nhận thấy thay đổi trong mắt Đường Ân mà ngược lại mí mắt phải Lục Tước hơi nháy, hấn vô thức đi đến bên cạnh Đường Ân, nhìn thấy huyết tộc đang nhìn chăm chăm vào vết thương đang chảy máu của Yuanna như người nghiện rượu.

Cho dù Lục Tước có tu dưỡng tốt như thế nào đi chăng nữa thì nội tâm lúc này của hắn cũng không nhịn được mắng một tiếng.

Lục Tước không muốn lập huyết khế với vị thân vương huyết tộc này, hơn nữa đó là huyết khế do đối phương đặc biệt tạo ra cho hắn, hắn kiêng dè loại trói buộc huyền bí không biết này.

Nhưng hắn cũng không muốn đối phương hút máu người khác.

Vừa nghĩ tới Đường Ân sẽ nâng mặt của hắn lên rồi đâm răng nanh vào cổ của hắn đi đối xử với Yuanna giống như thế để Yuanna cũng trải qua cảm giác sắp chết lại rơi vào hạnh phúc thì cả người Lục Tước bỗng trở nên bần chần vô có, cảm giác chết tiệt ứa ra đột nhiên xuất hiện không hiểu nổi này còn khó chịu hơn nhiều so với hành vi tấn công bất ngờ của Yuanna.

"Tôi xin lỗi, tôi không phải cố ý, tôi cũng biết tôi đã nói gì để chọc giận điện hạ Yuanna." Đầu óc Lục Tước rất tỉnh táo, hắn nhanh chóng nhớ lại những bài học mà mình đã học được ngày hôm đó, quả nhiên học nhiều kỹ năng càng tốt, tay nghề học được đầu có lúc dùng.

Yuanna: "???"

Tôi chưa bao giờ thấy một người trơ trẽn như thế!

Yuanna đột nhiên ngẩng đầu lên muốn tố cáo Lục Tước không biết xấu hổ nhưng thân hình cao lớn của Lục Tước đã chặn tầm mắt của Đường Ân nhìn Yuanna.

Lục Tước đứng trước mặt Đường Ân, vươn hai tay ôm chặt vai Đường Ân, lơ đãng nói với Đường Ân: "Tôi không muốn các ngài vì tôi mà cãi nhau đâu là do tôi không tốt, máu của tôi có thể bình tĩnh được cơn tức của ngài không?"

Đường Ân đã bị mùi máu xanh hấp dẫn không nghe thấy lời Lục Tước, cậu quay đầu muốn lách qua Lục Tước đang cản đường nhìn Yuanna.

Lục Tước: "..."

Đường Ân hoàn toàn không biết Lục Tước đang u oán nhìn mình bằng ánh mắt nhìn trai cận bã, trong lòng cậu chỉ có giọt máu như nho xanh đầy cám dỗ kia, có trời mới biết khi nhìn thấy máu của nhân ngư hảo hạng từng giọt rơi xuống trên mặt đất thì nội tâm cậu đau lòng cỡ nào.

Phung phí của trời là gì?! Đây là phung phí của trời đó!

Dù máu Yuanna có mùi khác với ca sĩ nhân ngư trong trí nhớ của cậu nhưng không sao mùi thơm này hiển nhiên là một hương vị thơm ngon theo phong cách khác.

Chỉ là Lục Tước không biết có chuyện gì, hấn bỗng nhiên nhiệt tình như lưỡng nghiêng người trước mặt cậu, dùng khuôn mặt điển trai ngăn cản tầm mắt trông mai giải khát của Đường Ân.

(* Trông mai giải khát (望梅止渴): ví với việc dùng ảo tưởng để tự an ủi)

Ngay lúc Đường Ân muốn trói Lục Tước sang một bên thì mùi thơm quen thuộc khác lại xông lên dưới mũi cậu.

"Đây là thành ý của tôi." Lục Tước lấy ra một con dao nữa không biết giấu từ khi nào, không chút do dự cắt cổ tay mình.

Hấn cắt rất sâu, máu tươi ào ạt chảy ra, lượng lớn máu đỏ thơm ngọt lập tức bao trùm lên mùi vị của Yuanna, hoa hồng dại đỏ tươi mọc dại trên mặt đất, chúng nở rộ như ngọn lửa quên cả sống chết, Đường Ân bỗng nhiên quay đầu lại, cậu bị mùi thơm ngọt ngào tận xương quen thuộc này hấp dẫn.

Một món ngon hấp dẫn như vậy chỉ cần nếm thử một lần là sẽ biết vị.

Nhìn trước thấy máu trước mặt giống như không cần tí nào rơi xuống còn nhiều hơn máu xanh rơi trên mặt đất, trong mắt Đường Ân lộ rõ vẻ đau lòng, cậu cúi đầu xuống, mái tóc đen như nước chảy xuống, môi như

cánh hoa ngậm lấy cổ tay Lục Tước giống như thân sĩ cẩn thận khẽ hôn bạn nhảy nhưng không có thân sĩ nào sẽ lộ ra răng nanh như thế.

Đó là rắn độc chập chờn là bông hoa bất tử được tưới bằng máu là một giấc mơ khó nắm bắt trong đêm tối.

Tại sao khi mới gặp người này hấn lại nhàn lẩn thành thiên sứ?

Lục Tước nghĩ th`ân.

Đây rõ ràng là ác ma đã kéo hấn xuống địa ngục.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 15: 15: Khế Ước Thành Lập Anh Là Của Tôi

Tốc độ máu chảy ra quá nhanh nên rất nhanh đã chảy xuống mặt đất, Đường Ân theo bản năng muốn bảo vệ thức ăn khiến cậu nửa quỳ trên mặt đất, dùng mặt hứng được máu chưa kịp uống hết, giọt máu đỏ tươi chảy trên hàng mi dày, đôi môi hơi hé mở và chiếc cổ mảnh khảnh.

Cậu giống như nhận lấy thứ chất lỏng quý giá, tham lam vờn lười ra.

Yuanna nhìn cảnh tượng trước mắt như hóa đá chỉ cảm thấy cảnh này mang một ý nghĩa khó tả.

Một giọt máu tình cờ rơi vào mắt trái của Đường Ân, đôi mắt ửng đỏ mạnh mẽ mở ra, Đường Ân không chớp mắt mang theo si mê không chút nào che giấu nhìn vẻ mặt có hơi tái nhợt của Lục Tước.

Dù cho Lục Tước biết tình cảm của Đường Ân dành cho mình lúc này chỉ là do máu hấp dẫn nhưng hấn cũng kìm lòng không được muốn làm gì đó cho Đường Ân.

Trong đầu Lục Tước nhớ lại mấy chiêu mà thầy trà đạo đã bày cho hấn: "Sau đó anh có thể vòng qua cổ ngài rồi nhẹ nhàng mượn trớn chỗ này của ngài ấy còn có nơi này, nhìn em chạm vào như thế nào.

"

Hấn đưa bàn tay không bị thương còn lại ra, dùng ngón tay thô ráp vuốt ve gáy Đường Ân, Đường Ân cúi đầu hưởng thụ, răng nanh đâm vào vết thương rỉ máu, dòng máu nóng ấm ngọt ngào tràn vào cổ họng làm Đường Ân không nhịn được muốn cướp lấy càng nhiều hơn, cậu đặt môi lên cổ tay như cướp đoạt mà đôi mắt lại mê say cực kỳ.

Sau khi uống vài ngụm máu tươi, Đường Ân mới miễn cưỡng dừng lại.

Vết thương trên cổ tay của Lục Tước cần phải được chữa trị kịp thời, Đường Ân nhìn thấy mảnh vải rách bị Lục Tước xé rách từ trên người

mình trước đó nên cậu qua loa băng bó vết thương cho Lục Tước.

Đường Ân không lãng phí máu còn sót lại trên lòng bàn tay, cậu mút từng khớp bàn tay của Lục Tước, đầu lưỡi lướt tới lòng bàn tay dọc theo khe hở giữa các ngón tay! Bàn tay Lục Tước bỗng như nhũn ra.

Hắn vuốt ve gáy của Đường Ân vô thức dùng sức một chút, tay kia di chuyển mở rộng đôi môi đỏ tươi, Đường Ân ăn đến say sưa ngon lành, máu đỏ tươi chảy xuống theo khóe môi.

Lục Tước nhìn đi chỗ khác như bị điện giật, cố kìm nén nhịp thở gấp gáp của mình, lúc này Lục Tước cũng không nhận ra Đường Ân đang say sưa hút máu hắn đang nhìn cái gì — —

Đường Ân ngậm lấy đầu ngón tay nhuộm máu của Lục Tước, đôi mắt đẹp kia nhướng lên, đôi mắt đỏ bừng vì hưng phấn mà nhìn chăm chú vào lòng bàn tay bị thương của Yuanna.

Cậu chậm rãi thè lưỡi ra giống như một con con mèo ăn vụng đang liếm môi.

Đầu ngón tay Yuanna run lên như thể vết thương của hắn đang được liếm vậy.

Tiếng nước chảy trong căn phòng im lặng là tiếng liếm ngón tay phát ra, Yuanna đột nhiên cảm thấy âm thanh từ miệng Đường Ân phát ra chạm vào lòng hắn hơn bất cứ bài hát nào.

Con mắt bên trái bị máu tươi nhỏ xuống giống như mã não quấn đầy máu, nhìn chằm chằm Yuanna không chớp mắt giống như một con thú săn mồi đang khóa chặt con mồi, cậu tao nhã lại tùy ý chớp mắt với Yuanna đang đờ ra, nước mắt máu chảy ra từ khóe mắt, uồn lượn chảy xuống từ gương mặt có thể gọi là hoàn hảo này.

Yuanna ngơ ngác nhìn Đường Ân, lần đầu tiên phát hiện bộ dáng hút máu của đối phương toát ra sức quyến rũ kinh người khiến hắn không thể dời nổi mắt.

Ngay khi ý nghĩ này xuất hiện, Yuanna sợ hãi lùi lại một bước, hai chân đã biến thành đuôi cá có xúc động muốn khôi phục.

Lúc nhân ngư đang tiến hành giao phối đều là dùng nguyên hình.

Ở dưới nước, bọn hắn mới có thể phát huy tối đa thế mạnh của mình.

Chiếc lưỡi đỏ tươi kia tùy ý đùa bỡn ngón tay nhưng Yuanna lại cảm thấy từng sợi chỉ tê dại xuyên thấu vào từng lớp vảy mà hắn ẩn giấu, hắn bối rối lùi lại, thậm chí không thêm nói lời từ biệt đã bỏ chạy khỏi lâu đài cổ, máu xanh nhỏ xuống trên mặt đất.

Đường Ân: "?"

Anh chạy làm gì? Thức ăn rơi hết rồi!

Mặc dù đã ăn cơm trong bát nhưng Đường Ân lại không vui chút nào khi thấy đồ trong nĩa chạy mà còn đồ cơm lên đất.

Cậu nhìn chằm chằm vài giọt máu xanh chảy ra trên mặt đất, đùa gì thế? Chẳng lẽ đường đường là thân vương huyết tộc mà cậu lại ăn thức ăn vượt quá quy tắc ba giây trên mặt đất?!

"Anh làm gì thế!"

Lục Tước ngẩng đầu xồm trên mặt đất lau sạch sẽ giọt máu rồi bình tĩnh nói:
"Làm việc nhà.

"

Đường Ân đáng thương ngẩng đầu xồm trên mặt đất, nói nhỏ với Lục Tước:
"Anh cũng không phải người hầu nên không cần tự mình làm những việc này.

"

Lục Tước vò nát chiếc khăn tay dính máu xanh, nhét vào trong túi rồi nói với Đường Ân: "Tôi là thương và khiên của ngài, dưới chân có vết bầm

thì tôi nhất định phải thu dọn cho ngài.

"

Câu này nghe không sai, thậm chí rất có lý cũng hợp với quy củ, Đường Ân khó mà phản bác nhưng cậu rất muốn xin chiếc khăn tay của Lục Tước, đương nhiên đường đường thân vương huyết tộc chắc chắn sẽ không bao giờ mang một chiếc khăn tay như này, cậu chỉ muốn gửi chút mùi thôi! ừm, đúng vậy chỉ là muốn gửi chút mùi.

Ngay khi Đường Ân đang suy nghĩ nên lấy cớ gì để lấy chiếc khăn tay này, thì nghe thấy Lục Tước đột nhiên hỏi: "Đây là loại hoa hồng ai cũng có mà ngài tặng cho tôi hay là tặng cho mỗi một mình tôi?"

Đường Ân nhớ lại những hoa hồng mà cậu đưa ra trong nhiều năm qua, thời gian cần thiết để vật phẩm thành lập pháp thuật kia rất khắc nghiệt, trước mắt cậu chỉ phát hiện loại hoa hồng này có thể sử dụng được vì tự vệ đưa cho mấy người không phải rất hợp lý sao?!

Đúng mà! Quá hợp lý!

Nhìn thấy khuôn mặt tái nhợt vì mất quá nhiều máu của Lục Tước, Đường Ân ho khan một tiếng, đứng dậy tự nhủ: "Máu uống nhiều quá có hơi nồng, tôi đi pha một tách trà uống.

"

Quản gia lập tức nói: "Ngài muốn máu trà hương gì?"

"Máu nhân ngư.

" Đường Ân vẫn chưa thỏa mãn nói: "Bật thêm mấy bài hát của Yuanna.

"

Nói đến đây Đường Ân mở quang não ra, đăng nhập vào acc chính trả lời cho Yuanna: [Anh đi vội quá, nếu có cơ hội muốn lắng nghe bài hát của anh.

]

Có cơ hội thì trời Yuanna lại.

Thuận tay thu hồi ánh sáng quang não, Đường Ân đưa cho Lục Tước một lọ nhỏ tinh hoa sinh mệnh để Lục Tước chữa thương, sau đó về phòng ngủ của mình thu dọn đồ đạc.

Quản gia đưa trà máu cho Đường Ân, tiếng hát kỳ ảo của Yuanna vang lên trong phòng ngủ, Đường Ân nhấp một ngụm trà, nhắm mắt lại tưởng tượng mùi vị máu của Yuanna.

Lục Tước vừa vào cửa liền nhìn thấy thân vương huyết tộc kia cởi áo khoác ngoài, mặc áo sơ mi trắng như tuyết đang được quản gia xoa bóp cơ thể.

Đường Ân nằm trên giường, gục mặt xuống, mái tóc đen dày được vén sang một bên, lộ ra chiếc cổ thon dài, sau gáy còn có dấu tay của Lục Tước.

Cơ thể của các sinh vật bất tử thường cứng và dày nhưng Đường Ân là khác biệt trong đó.

Quản gia đau lòng lấy tinh dầu xoa lên gáy Đường Ân, khi nhìn thấy Lục Tước xuất hiện, quản gia không khỏi trừng mắt nhìn Lục Tước một cái, sau đó thành thạo đấm vai và lưng cho Đường Ân.

"Anh đến rồi."

"Đường Ân lật người, dùng một tay gối đầu, mái tóc đen nhánh xoa xuống, dán vào bên mặt cùng trên vai, ngoắc ngón tay về phía Lục Tước như là đang gọi một chú chó mèo con nào đó đến.

Lục Tước bước đến bên giường Đường Ân, nhìn thấy tâm tình Đường Ân không tệ nên hỏi thăm: "Huyết khế cần tôi đánh dấu tổng cộng mười dấu ấn, lần này tôi sẽ đánh dấu ấn đầu tiên, anh muốn tôi đánh dấu ở đâu?"

Động tác quần gia xoa bóp dừng lại.

Lục Tước im lặng.

Khi hần ở lâu đài của Hestia đã hỏi qua những huyết thực kia về dấu ấn huyết khê, những huyết thực cũng cung cấp thông tin giảng dạy cho hần về dấu ấn.

Dấu ấn trong mắt huyết tộc là dấu hiệu của chủ quyền là kích thích lẫn trợ hứng, dấu ấn đánh dấu ở những nơi khác nhau thì không có tác dụng gì mà ảnh hưởng lớn nhất có thể là huyết tộc muốn cắn ở chỗ in lên dấu ấn.

Có mấy huyết tộc thích chơi phía sau thì sẽ đóng dấu lên eo của huyết thực.

Sở dĩ lúc này Lục Tước im lặng là bởi vì hần nhớ tới những lời nói không trong sáng chẳng hạn như in vào miệng.

"Tay.

" Lục Tước vươn bàn tay vừa mới bị cắt cổ tay, hần vừa r ã đi xử lý vết thương dùng tinh hoa sinh mệnh mà Đường Ân cho hần, vết sẹo kinh hoàng trước kia giờ đây đã biến mất không thấy bóng dáng.

"Ngài ban con dấu lên trên vết thương ban đầu của tôi đi.

"

Hần không muốn bị lãng quên dễ dàng như vậy.

Đường Ân lấy ra con dấu nhỏ bé tinh xảo kia, trước khi có thể in dấu cậu cần phải ép ra tinh hoa sinh mệnh của mình.

Cậu một tay cởi ba cúc áo sơ mi, móng tay đen nhánh trở nên dài nhọn, Đường Ân cup mắt nhìn móng tay của chính mình, cảm thấy thật xấu xí.

Cậu dùng bàn tay xấu xí này chạm tới ngực trái của mình, móng tay sắc nhọn cắm vào da thịt, xuyên qua xương sườn, đâm vào trái tim không thể

đáp

Cậu đã từng bị rất nhiều hỏi: "Đường Ân, cậu có trái tim không?"

— — "Tại sao tôi lại không có trái tim chứ?"

Biểu cảm của những người đó khác nhau, cảm xúc trong mắt bọn họ cậu xem không hiểu.

Móng tay sắc bén móc ra một giọt sinh mệnh từ trong tim, Đường Ân rút tay ra, nhìn giọt máu vàng đỏ trên đầu ngón tay, trái tim chết lặng trải qua đau đớn liên tục khi bị cưỡng ép rút ra.

Khi giọt sinh mệnh này xuất hiện, quản gia không khống chế được nhe nanh, mặt mày đỏ bừng, hâu kết của ông không ngừng run run, cả khuôn mặt đều có xu hướng vặn vẹo như thể một giây sau có thể vồ tới Đường Ân — —

Quả thật ông cũng vồ tới Đường Ân!

Giờ phút này ở trong thế giới của ông, ông đã quên tôn ti, quên thực lực chênh lệch, ông không có chút nào tao nhã của huyết tộc cấp cao so với con chó điên đại ven đường còn không bằng.

Một bóng đen cực lớn bao phủ quản gia đang mất lý trí giống như một bàn tay to lớn tóm lấy côn trùng nhỏ sa vào lưới.

Quản gia liêu mạng vùng vẫy, trong cổ họng không ngừng gầm thét như một con dã thú, đôi cánh khổng lồ dang ra từ phía sau, tượng trưng cho thân tử tước của ông.

Nhưng dù cố gắng thế nào, ông cũng không thể tiến gần hơn một bước tới huyết tộc trên giường.

Đường Ân nhắm mắt lại nghĩ tới sinh mệnh của mình, huyết tộc không thèm khát máu của chính mình, cậu chỉ có thể nghĩ thấy mùi máu tươi.

Thứ này khiến cậu không hứng thú.

Tiếng gào thét bên tai khiến cho người khó chịu, Đường Ân che miệng quản gia, cậu mở to hai mắt nhìn quản gia đang rơi vào điên cuồng, bỗng nhiên nói: "Huyết tộc là chủng tộc nhìn xấu xí thật sự.

"

Lục Tước ngạc nhiên một chút, nghi ngờ mình nghe nhầm.

Nhưng Đường Ân sau khi nói xong cũng không nói gì nữa, cậu thản nhiên bôi cội ngũ sinh mệnh trên đầu ngón tay lên con dấu, sau đó cầm lấy tay Lục Tước ấn chặt dấu ấn vào giữa cổ tay Lục Tước.

Nỗi đau nhói như lửa cháy ở đây.

Trán Lục Tước toát ra mồ hôi mỏng.

Không biết qua bao lâu, Đường Ân mới thu hồi con dấu, tự nhiên nói: "Khế ước thành lập, anh là của tôi.

"

Trên cổ tay ở đằng kia xuất hiện một hình xăm — —

Là một đóa hoa hồng nhỏ.

Vàng đỏ.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 16: 16: Tôi Sẽ Cân Nhắc Để Anh Đi

Lúc dấu ấn đầu tiên được in xuống, Lục Tước cảm nhận được mối liên hệ không thể giải thích được giữa hắn và Đường Ân và hắn dường như đã tiến gần hơn một bước với huyết tộc này.

Loại cảm giác này thật huyền diệu khó giải thích.

Quản gia tỉnh dậy từ trạng thái mất kiểm soát, ông quỳ xuống đất nói nhỏ: "Tôi đã xúc phạm ngài, sẵn sàng chịu phạt"

Về mặt Đường Ân rất nhợt nhạt, cậu chống đỡ đầu suy nghĩ một hồi: "Vậy thì tháng này phạt ông mất tư cách hầu hạ cá nhân."

Hầu hạ cá nhân bao gồm một loạt các công việc phức tạp như pha trà, mát xa, đánh thức...!nói theo nghĩa nào đó của Đường Ân thì cậu đang giảm bớt gánh nặng cho quản gia nhưng quản gia lại lộ ra vẻ mặt long trời lở đất.

Trong lâu đài tối tăm và không có sự sống này, mỗi ngày chỉ có cách gần nhìn khuôn mặt của ngài thân vương thì mới có thể khiến ông cảm nhận được hơi ấm.

"...!Vâng." Quản gia run giọng nói: "Vậy tiếp theo ai sẽ hầu hạ ngài?"

"Lục Tước."

Dù trong lòng quản gia đã đoán trước việc này nhưng vẫn không kiềm chế được lòng ghen tị, ông vô cùng đau đớn nhìn Lục Tước như một con chó già nhìn một con chó đi lạc từ bên ngoài chiếm ổ chó của mình, ăn thức cho chó của mình, đeo vòng cổ cho chó mà nó không có mà cuối cùng chiếm luôn chủ nhân của mình!

"Lục Tước không có kinh nghiệm hầu hạ ngài." Quản gia cố thay Lục Tước.

Cho dù là ai ở đây phục vụ ngài ấy không quan trọng, xin đừng cho Lục Tước chiếm được lợi!

Đường Ân lại nằm ở trên giường, cậu lười biếng nói: "Vậy ông dạy anh ấy đi như bây giờ dạy cho anh ấy xoa bóp như thế nào."

Quản gia muốn tát cho mình một bạt tai khi nghe vậy, nếu ông không nói như thế thì có lẽ Lục Tước tay chân vụng về chọc cho ngài thân vương ghét, ngài thân vương sẽ thay Lục Tước!

Mà ngài thân vương bây giờ yêu cầu ông dạy Lục Tước, nếu Lục Tước không làm tốt thì Lục Tước đúng thật bị ngài thân vương ghét nhưng ông là người dạy cho Lục Tước cũng sẽ bị giận chó đánh mèo.

Sao lại như thế!

Cho bây lăm miệng!

Quản gia nhìn Lục Tước bằng ánh mắt vừa đau khổ vừa phẫn nộ: "Tôi làm mẫu cho cậu xem trước, cậu thấy rõ chưa."

Nói rồi ông đấm vai cho Đường Ân, vẻ hạnh phúc mơ hồ lơ đãng xuất hiện trên khuôn mặt chết lặng.

Lục Tước: "..."

Khi đến lượt Lục Tước vẽ mặt của quản gia lại chết lặng trở lại, ông đã sẵn sàng chuẩn bị vạch lá tìm sâu chỉ cần Lục Tước phạm sai lầm nhỏ nhất, ông lập tức lao vào thay thế Lục Tước.

Lục Tước đứng ở bên giường, hấn vươn tay đặt lên trên vai Đường Ân, Lục Tước không biết Đường Ân đang mặc chất liệu gì nhưng sờ vào rất mịn, làn da xuyên qua lớp vải này thậm chí còn tinh tế là mềm mại hơn.

Lục Tước cup mắt xuống, làm lại hoàn hảo động tác của quản gia.

Nhiệt độ cơ thể của con người so với huyết tộc cao hơn rất nhiều đối với Đường Ân mà nói vừa lúc là nhiệt độ dễ chịu, kèn sát vào lưng rất thoải

mái.

Đường Ân rất gầy, Lục Tước sờ tới xương bả vai trên lưng, làn da nhẵn nhụi dường như lúc nào cũng có thể sẽ bị xương cốt sắc bén này đâm thủng bất cứ lúc nào, mọc ra đôi cánh lộng lẫy.

Lục Tước không khỏi nghĩ đến cảnh Đường Ân đưa hấn bay đêm đó, ánh mắt hấn trở nên nên dịu dàng mà bản thân hấn không hề nhận ra được.

Quản gia: "..."

Biểu hiện hạnh phúc ghê tởm...!

Một con côn trùng đang bay rơi vào mạng nhện trắng trên bệ cửa sổ, con nhện quấn chặt con mồi của nó như vàng.

Đường Ân mở mắt ra: "Người anh muốn đánh đến rỗi."

*

"Chúng ta thật sự có thể tìm thấy anh ta ở đây không?" "Anh ta bị hút khô chưa?"

Bốn con người đang ngổ trong khu vực huyết thực thì thân to nhỏ, bọn họ lên vào lầu đài bằng một cơ giáp loại nhỏ đặc biệt, trước mắt thân phận hiện tại của bọn họ cũng không phải là huyết thực của ngài thân vương huyết tộc chủ lầu đài này mà là huyết thực trong lầu đài khác.

Vị thân vương huyết tộc này có uy vọng rất cao trong lầu đài cổ, khâu vị của cậu thay đổi nhanh như chong chóng, gần đây vị thân vương này tỏ ra ưu ái khác thường đối với một con người, một đám chó hòa trong lầu đài cổ chắc chắn sẽ đi theo xu nịnh.

Đám huyết thực mới mua này đều là tóc vàng mắt xanh, trông chúng chỉ ở độ tuổi ngoài hai mươi, phù hợp với thẩm mỹ của thân vương, Gia Mẫn sờ lên mái tóc vàng vì để lên vào mà mới nhuộm màu của mình, quyết định hỏi thăm mấy huyết thực khác một chút.

Ngay sau đó cậu ta đã hỏi thăm được những đánh giá mơ hồ về tên con người Lục Tước kia.

"Chiếm lấy sủng ái của ngài thân vương, anh ta khiến ngài ấy yêu thương mỗi một mình!"

"Không biết dùng thủ đoạn gì quyến rũ ngài ấy khiến cả lâu đài đều lấp bóng đèn."

"Anh ta mỏng manh và rắc rối còn cần một đám con người khác phục vụ mình, công tước Hestia đã cử mấy người đến chăm sóc ẩm thực và cuộc sống hàng ngày của anh ta!"

"Nếu có cơ hội tôi phải đánh cho thằng cha đó một trận toi bời để xem anh ta quyến rũ ngài thân vương như thế nào."

Gia Mẫn nghe xong rơi vào im lặng.

Tên con người là huyết thực kia được nuông chiều nên sinh kiêu ngạo trong miệng mọi người không giống Lục Tước lắm.

Cách đó không xa xảy ra một vụ náo loạn, nói công tước Hestia mang thứ gì tới, Gia Mẫn đứng dậy và nhìn thấy một vật thể to lớn bọc vải đen đang được mấy thú nhân cẩn thận di chuyển.

Gia Mẫn nghe ai đó nói đây là món quà lấy lòng ngài thân vương của Hestia, món quà đặc biệt dành tặng cho tên con người là huyết thực được ngài thân vương yêu thương kia.

Sau khi đám huyết thực nói xong đều lộ ra ánh mắt hâm mộ, mong muốn có thể thế chỗ.

Gia Mẫn khinh thường cười một tiếng.

Một đám huyết thực bị nhốt r ồi bị chăn nuôi như heo trong lâu đài cô còn có thứ gì muốn theo đuổi nữa, chẳng lẽ ý nghĩa cuộc đời của bọn họ chỉ muốn có được yêu thương của vị thân vương kia thôi?

"Trời ơi, Gia Mẫn cậu nhìn kìa! Đó là Frost Snow!! Đó là cơ giáp Frost Snow bị một người thần bí mua với giá cao trên trời!!!: Một tên con người kích động nắm lấy vai Gia Mẫn.

Gia Mẫn: "...!!!"

Khoảnh khắc khi tấm vải đen được cởi ra, cơ giáp màu bạc dưới ánh đèn chói lóa, nó giải thích hoàn hảo ý nghĩa của thẩm mỹ máy móc và bạo lực là người tình trong mộng của mọi chiến sĩ cơ giáp, Gia Mẫn nhìn bộ giáp trong mơ của mình, khoang chiếc cơ giáp mở ra dưới ánh nhìn chăm chú của cậu ta để lộ một đôi mắt xanh thẳm — —

Là Lục Tước!

Trong lúc bốn mắt nhìn nhau, Gia Mẫn khó tránh khỏi rơi vào hỗn loạn, trước khi bất tỉnh, cậu ta nghĩ đến khả năng thôi miên của Lục Tước, nghiến răng kích hoạt thiết bị thủ nhỏ mà cậu ta mang theo, nghe nói khả năng thôi miên của Lục Tước rất mạnh nhưng cũng không phải là không thể chống lại.

Giống như người chết chìm nếu được thuyền cứu nạn thì người đó nhất định có thể sang bờ bên kia và thoát khỏi dòng sông thôi miên này.

Nhưng khi Gia Mẫn kích hoạt thiết bị để kích thích thần kinh của mình, cậu ta chợt phát hiện mình không phải rơi vào dòng sông mà là một đại dương vô tận.

Trước hàng trăm cặp mắt, bốn tên con người ẩn nấp trong lâu đài đầu kinh ngạc, báo ra một loạt con số.

Đó là nơi mà đội khác đang ẩn nấp.

Cơ giáp màu bạc nhẹ nhàng nhảy ra, nhảy ra khỏi lâu đài như một con chim bạc, cơ giáp lạnh lẽo giẫm lên mặt đất phát ra âm thanh dồn dập như tiếng trống chiến tranh, làn khói bụi bay theo chân hắn, Lục Tước đột nhập vào tuyến phòng thủ của kẻ thù bằng một thái độ thẳng thắn nhất.

Hắn giơ nắm đấm lên và va chạm với các chiến sĩ cơ giáp, lực lượng mạnh mẽ khiến mỗi lần đối đầu đều kết thúc trong vòng ba giây, hình dạng cơ giáp màu bạc như một lưỡi dao sắc bén bay tới bay lui.

Cơ giáp cấp cao, cảm giác máy móc tuyệt đối và cội nguồn sinh mệnh của thân vương huyết tộc khiến hắn trở nên mạnh mẽ đến mức tình trạng nghiêng về một bên.

Trận chiến không chút hời hợt nào nhanh chóng kết thúc, Đường Ân nhớ tới kiếp trước, Lục Tước đã dùng khả năng thôi miên tóm lấy cơ giáp của kẻ ẩn úp, sau đó giải quyết gọn gàng đám người này.

Khi đó Đường Ân vừa đi xem thủy quốc với Yuanna, nghe thấy tiếng đánh nhau mới nhớ tới còn có một người như Lục Tước.

Khi đó trên người Lục Tước dính máu của kẻ thù làm cho mùi thơm hấp dẫn kia để lại để Đường Ân lần đầu tiên tỉnh táo không bị quấy nhiễu bởi mùi thơm nhìn nhận lại con người này.

Cậu nhìn thấy Lục Tước đang đứng nghiêm rất phù hợp với thân phận quân nhân của hắn, mỗi tất da thịt lộ ra đều toát ra sức nóng rực rỡ, đôi mắt xanh thẳm và mái tóc vàng của hắn phù hợp với lâu đài cổ bóng tối.

Hắn nói với Đường Ân: "Công ơn cứu mạng của ngài thân vương với họ Lục này sẽ ghi mãi trong lòng, nếu tôi chỉ lẻ loi một mình thì tôi sẽ bằng lòng hầu hạ ngài suốt đời, làm ngọn giáo sắc bén và tấm khiên vững chắc nhất trong tay ngài."

"Nhưng trước khi tôi gặp ngài tôi đã thề sẽ hiến thân và đổ giọt máu cuối cùng vì tương lai của loài người."

Đôi mắt xanh thẳm giống như sóng biển lăn tăn trên mặt biển, Đường Ân nhìn thấy mình trong đôi mắt đó, cậu như bị trúng thuật thôi miên của hắn trong thoáng chốc gạt đầu, từ bỏ dễ dàng đồ ăn ngon trong tay.

Huyết tộc luôn sống trong bóng tối không nhìn thấy ánh mặt trời, thỉnh thoảng nhìn thấy bầu trời trong xanh thì Đường Ân sẽ nghĩ đến con người

đã nguyện đổ giọt máu cuối cùng cho loài người.

Cậu nghe nói tên con người kia lại làm một số việc nguy hiểm, có lẽ hẳn thật sự sẽ mất mạng vì cái gọi là lý tưởng và sự nghiệp, ôm suy nghĩ muốn nhìn đối phương một cái vì sợ đây có thể là nhìn thấy lần cuối hoặc là đi xem lúc đối phương chảy máu có thể ném được chút máu hay không, cậu bí mật theo dõi con người kia vài lần.

Dù lúc đầu Lục Tước có mạnh cỡ nào nhưng không mạnh đến mức bất khả chiến bại, Đường Ân bí mật giúp đỡ con người kia một vài lần nhưng lần đó giúp sớm quá nên Lục Tước còn chưa kịp bị thương thì Đường Ân đã ra tay cứu.

Sau đó Đường Ân chuẩn bị kiên nhẫn chờ Lục Tước bị thương rồi mới ra tay, kết quả tốc độ Lục Tước phát triển nhanh đến mức không ai có thể làm tổn thương Lục Tước nữa.

Về sau ánh mắt trong mắt Lục Tước dần dần không còn sáng như lúc mới gặp, ánh sáng vẫn còn tồn tại nhưng bị sự trầm ổn nội liễm của người bề trên che đi.

Đường Ân quan sát Lục Tước rất lâu, cậu phát hiện Lục Tước càng ngày càng hấp dẫn, lúc vừa mới gặp chỉ là một quả xanh, cậu nhìn quả này lớn lên từng ngày, khát vọng trong lòng cậu càng ngày càng tăng, cuối cùng Đường Ân phát hiện mình vẫn muốn nếm thử hương vị Lục Tước thế là bắt đầu theo đuổi Lục Tước.

Nhưng từ đầu đến cuối Lục Tước không đồng ý với cậu.

Lục Tước là thần bảo hộ của loài người, dường như hắn đã cống hiến tất cả xương máu và lòng trung thành của mình cho chủng tộc của mình, không còn tình cảm dư thừa nào dành cho cậu.

Nhìn Lục Tước nhảy ra khỏi cơ giáp đi về phía mình, Đường Ân nắm chặt pháp khí ngăn cản thôi miên, cậu chắc chắn lần này không có nhìn vào mắt Lục Tước rơi vào trạng thái bị thôi miên nhưng cậu suy nghĩ vẫn nói: "Lục Tước, khi mọi thứ tôi muốn làm đã sắp xếp xong..."

"Tôi sẽ cân nhắc để anh đi."

Lục Tước: "?"

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Tước: Thì ra so với kiểu đàn ông lực lưỡng, em ấy càng thích kiểu trà xanh yếu đuối..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 17: 17: Cướp Mãng

Lục Tước ngơ r ỡ.

Dù lúc đầu hắn cũng định giã dựa một chút như côn trùng mắc kẹt trong mạng nhện biết rõ thân mình đang ở trong tù nhưng bản năng sinh tồn vẫn buộc hắn phải vùng vẫy giãy chết.

Kết quả còn chưa kịp cố gắng hết sức thì con nhện đột nhiên đá hắn ra khỏi lưới.

Đáng lẽ hắn phải vui khi bỗng nhiên nhận được một lời hứa như vậy nhưng Lục Tước lại không vui như trong tưởng tượng.

Hắn nhìn thấy đôi mắt Đường Ân có hơi lờn biếng khép lại, hàng mi dài phủ bóng nhỏ lên gương mặt cậu, ưu s ầu mà lại xa cách, người này đã từng nhìn hắn bằng ánh mắt hết sức chăm chú cu ồng nhiệt si mê như thể hắn là tình yêu của đời cậu nhưng một khi Đường Ân thu lại ánh mắt lại có thể rút đi sạch sẽ không giữ lại một chút tình cảm nào.

Chẳng lẽ đối phương không thích dáng vẻ hung bạo khi giết người của hắn?

Hắn chỉ có nghĩ ra được như thế.

"Anh xử lý những người này, xử lý xong thì đi đến hành tinh nhân ngư." Đường Ân dặn dò xong thì rời đi, không để ý đến phản ứng của Lục Tước.

Biển cấm của hành tinh nhân ngư có thể giúp Lục Tước thức tỉnh sức mạnh s ẫm sét, không phải ai cũng có thể vào biển cấm, Đường Ân có chút giao tình với tế ti của tộc nhân ngư nên có thể đưa Lục Tước vào.

Tính thời gian thì lúc này có vẻ là thời kỳ tìm bạn đời của tộc nhân ngư?

Nhân ngư trong thời kỳ tìm bạn đời thích ca hát và nhảy múa, khi bọn họ ca hát thì những chú chim hải âu bay lượn tự do, cá voi sát thủ nhảy lên khỏi mặt nước, cá voi lưng gù vui vẻ phun nước trong bầu không khí lên đến đỉnh điểm có thể có một cảnh sống động về lũ cá voi lưng gù đánh bại cá voi sát thủ.

Nhân ngư hát hay nhất sẽ là người được săn đón nhiều nhất, nếu như nhân ngư si tình bị từ chối có thể rơi nước mắt trên châu, lúc này mà lùm trên châu thì có thể kiếm được một số tiền không nhỏ.

Đường Ân đã từng đến tinh cầu nhân ngư một lần vào thời kỳ tìm bạn đời, đó là chuyện cách đây rất lâu, khi cậu mới trở thành thân vương huyết tộc thì nhận được lời mời từ ca sĩ giỏi nhất kia.

Đêm hôm đó, trăng tròn phản chiếu trên mặt biển, hàng ngàn nhân ngư tụ tập ở vùng biển này nhìn tế ti của bọn họ đỡ Đường Ân đứng trên đá ngầm.

Ánh mắt các nhân ngư sáng rực nhìn Đường Ân và ca sĩ nhân ngư, trong miệng bọn họ phát ra giọng trầm hoặc bổng như một loại nhạc cụ kỳ diệu nào đó những âm thanh này tụ họp lại một nơi vừa trang nghiêm vừa thần bí.

Đường Ân tò mò hỏi những nhân ngư này đang làm gì.

Vị ca sĩ nhân ngư kia nói khẽ, bọn họ đang đợi tôi hát cho cậu nghe.

Đường Ân tự nhiên nói, vậy anh hát đi.

Vị ca sĩ nhân ngư kia lắc đầu lấy ra một ốc biển bằng vàng đặt nó vào tay Đường Ân — —

"Tôi chỉ muốn hát cho mỗi cậu nghe."

Dưới ánh trăng vị nhân ngư kia đưa ốc biển cho Đường Ân xong thì lao xuống nước biển, đuôi cá đung đưa vẽ nên một vòng cung tuyệt đẹp giữa không trung những tia, nước bọt văng khắp nơi chỉ hiện ra trong chốc lát

như một tình cảm không tên r ồi lại tan biến vào gợn sóng lăn tăn trên mặt biển.

Những nhân ngư khác dường như đã nhận được mệnh lệnh của thần linh, bắt đầu không ngừng hát tặng người yêu trong lòng của mình, Đường Ân ng ồi trên đá ngầm, c ằm ốc biển bằng vàng đặt ở bên tai, giọng hát như tiếng trời đẹp đến mức không từ ngữ nào có thể diễn tả được, ngâm xướng đầy cảm xúc bao trùm tất cả những âm thanh mà cậu đang nghe thấy.

Đường Ân vô thức muốn tìm bóng dáng của nhân ngư nhưng vị nhân ngư kia đang trốn trong lễ hội lớn này, giọt nước chảy xuống trên mặt hắn, hắn quay đầu lại nhìn Đường Ân như là đang khóc.

Khi nhân ngư rơi lệ thì nước mắt sẽ hóa thành trân châu.

Nên hắn không có khóc.

Đường Ân nở một nụ cười rục r ỉ với hắn, nói với hắn bằng khẩu hình

— —

"Nghe rất hay."

Sau này ca sĩ nhân ngư kia chết r ồi, Đường Ân không bao giờ đến hành tinh nhân ngư nữa.

Đã cách nhiều năm Đường Ân đưa Lục Tước lên phi thuyền vũ trụ đến hành tinh nhân ngư do chuyến đi lần này là đi hành tinh nhân ngư nên khắp nơi đều có quảng cáo và giới thiệu về nhân ngư cũng tình cờ nhắc đến thời kỳ tìm bạn đời của tộc nhân ngư.

Ngay cả tin tức giải trí cũng có liên quan đến tộc nhân ngư, nghe nói buổi hòa nhạc của hoàng tử Yuanna an Anhilal sẽ bị hoãn lại do hoàng tử Yuanna muốn trở về hành tinh nhân ngư để tham gia vào thời kỳ tìm bạn đời.

Sau bao nhiêu năm dù tộc nhân ngư đã có nhiều thay đổi nghi thức trong thời kỳ tìm bạn đời nhưng người chủ trì buổi lễ vẫn không thay đổi

và cần ca sĩ giỏi nhất trong tộc đến chủ trì buổi lễ.

Lục Tước nhìn Yuanna trên màn hình nổi, dù đối phương đang đeo mặt nạ và đội mũ lưới trai nhưng thân phận của hắn vẫn bị bại lộ bởi "Dáng người có tỉ lệ như thần" trong miệng phóng viên.

Được bao quanh bởi một vòng camera thu nhỏ, Yuanna khoanh tay bị chặn ở lối vào của tàu vũ trụ, chiều cao của hắn cao hơn đám phóng viên một chút, đôi mắt bạc lạnh lùng mơ hồ có thể nhìn thoáng qua dưới vành mũ.

Lục Tước nhớ tới vẻ mặt này cũng giống như lần trước Yuanna đột nhiên ra tay với hắn cũng là loại ánh mắt này.

— "Điện hạ Yuanna có thể cho tôi biết thời gian cụ thể của buổi hòa nhạc được không?"

— "Có người nào mà ngài muốn hát trong buổi lễ của thời kỳ tìm bạn đời này không?"

— "Nghe nói gần đây ngài gặp rắc rối với công ty, đây là sự thật sao?"

Bàn tay thon dài khẽ nâng vành mũ lên để lộ cặp mắt hẹp dài cố nén cái kỉnh và nóng nảy cực độ, vốn đám phóng viên đang lải nhải không ngừng thoáng yên tĩnh lại, fan hâm mộ tụ tập cách đó không xa cũng ngỡ ngác không dám tới gần.

Fan hâm mộ của Yuanna luôn được khen ngợi vì có kỷ luật có trật tự, ngay cả khi gặp phải Yuanna cũng sẽ không chủ động đi lên quấy nhiễu cuộc sống của người ta.

Nhưng có fan hâm mộ ẩn danh đăng bài nói qua, đây không phải là chuyện có tổ chức có kỷ luật không nhưng khi nhìn thấy gặp được người thật của Yuanna thì sẽ cảm giác đối phương có một luồng khí vô hình người sống chớ đến gần.

Nói tiếng người, đây có thể là xuất phát từ bản năng sinh tồn mà fan hâm mộ các chủng tộc đã khắc sâu trong xương để tìm kiếm lợi thế và tránh bất lợi.

Làm phiên nữa thì có khả năng sẽ chết.

Mạng nhỏ quan trọng hơn.

Trong màn hình livestream, Yuanna lại kéo vành mũ xuống, vượt qua kiểm tra an ninh vào phút cuối cùng.

Vốn dĩ đây một cảnh tượng rất bình thường, Lục Tước nhìn một hồi chợt nhận ra...!

Chuyến bay lần này của Yuanna hình như cùng chuyến với bọn họ.

Lục Tước bình tĩnh nhìn thoáng qua Đường Ân bên cạnh, Đường Ân cầm một ốc biển bằng bên tai, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ giống như đang hồi tưởng lại việc gì, cậu hoàn toàn không chú ý tới màn hình giải trí vừa rồi chỉ phát hình ảnh Yuanna.

Lần đầu tiên Lục Tước phát hiện phẩm chất không tim không phổi của Đường Ân không tệ.

Bọn họ ngồi ở khoang hạng nhất, trong khu này chỉ có bốn chỗ ngồi, trước mắt hẳn và Đường Ân chiếm hai cái, chỉ cần Yuanna không trùng hợp đến mức chọn hai ghế kia thì chuyến đi này bọn họ hẳn là sẽ không chạm mặt nhau.

Lục Tước nhìn chăm chăm vào lối vào, ngay sau đó hẳn nghe thấy tiếng bước chân nặng nề, một con gấu trúc của tộc thú nhân nghênh ngang đi đến, ngồi vào chiếc ghế trống bên cửa sổ.

Hành khách này ngồi ở hàng ghế trước đang nhấm nháp măng tươi một cách vui vẻ, cậu nhóc mở miệng cách âm, dù không nghe được âm thanh gì nhưng từ biểu cảm của nhóc ta hẳn là ăn rất ngon.

Lục Tước nhìn tên nhóc thú nhân một cái, tiếp tục nhìn chăm chăm cửa, có lẽ đó là định luật Murphy, một người đàn ông tóc bạc mang khẩu trang bước vào không gian này.

Đầu tiên Yuanna nhìn thấy người ngồi cạnh ghế hần mua là một tên nhóc cường tráng, khuôn mặt tuấn tú, cơ bắp cuồn cuộn lạ thường, hàm răng đều tăm tắp, cắn một phát là cắn đứt mĂNG.

Nhìn thấy hần đến nhóc hành khách cời lòng cách âm ra, kinh ngạc nói: "Trời ơi Yuanna hả! Em là fan của anh, ID của em tên là Manh Manh Cướp MĂNG á."

Mặt Yuanna không hề cảm xúc.

"Manh Manh? Là cậu hả Manh Manh? Mình tên là Cơm Cơm." Một âm thanh quen thuộc từ bên kia truyền đến, Yuanna không thể tin quay đầu lại thì thấy Đường Ân đang nhận người quen của mình, ngồi bên cạnh Đường Ân còn có Lục Tước.

Kể từ lần trước chạy trốn chết không một lời từ biệt, Yuanna còn chưa nghĩ ra nên đối mặt với Đường Ân thế nào, vốn tưởng lần này có thể trở về tộc để hỏi ý kiến của các trưởng lão nhưng lại không nghĩ tới trên đường trở về lại gặp được Đường Ân.

Lẽ nào đây chính là duyên phận?

Sẽ tốt hơn nếu cái tên con người chướng mắt bên cạnh Đường Ân và thú nhân đáng ghét bên cạnh hần không tồn tại thì càng tốt.

Yuanna tháo mũ và khẩu trang xuống, dùng tay túm lại mái tóc bạch kim chói lọi của hần, lộ ra khuôn mặt làm điên đảo chúng sinh, nói khẽ với Đường Ân: "Trùng hợp quá."

Không ngờ tới Đường Ân chỉ đơn giản khẽ gật đầu với hần, sau đó nhiệt tình trò chuyện với tên nhóc cường tráng: "Cậu cũng đến hành tinh nhân ngư hả?"

"Ừ, mình nghĩ nếu có cơ hội thì có thể tiếp xúc gần gũi với thần tượng."

"Quá trùng hợp, không ngờ chúng ta lại có thể gặp nhau ở đây mà không cần hẹn trước."

"Nhưng mà Cơm Cơm ơi, không phải cậu nói không muốn đi hành tinh nhân ngư sao? Nếu không thì mình nhất định sẽ mời cậu đi cùng, mua ghế liền kề thì bây giờ chúng ta đã có thể ngồi cùng nhau rồi."

Idol Yuanna ngồi ở giữa hai người hâm mộ, cảm thấy mình cơ hội thừa thãi.

Đường Ân và gấu trúc tộc thú nhân có ID "Manh Manh Cướp Măng" là bạn bè trên mạng, bọn họ quen biết nhau đầu do theo đuổi Yuanna, ném tiền ném rất nhiều nên kim bảng mỗi lần trước sau đều có tên trong danh sách lại thêm ảnh đại diện của Manh Manh là hình hũ bé của nhóc, một bánh bao đen trắng dễ thương nên Đường Ân có cảm tình với người bạn này liền trao đổi thông tin liên lạc với nhau.

Dù kiếp trước Đường Ân theo đuổi Yuanna chưa từng được đáp lại trông rất hèn mọn nhưng Đường Ân cũng tương tự như anh lớn trong giới fan, buồn buồn thì ném ít tiền nghe mọi người phóng đại cậu xa hoa lãng phí cũng khá giải trí đó.

Kiếp trước cậu và Manh Manh gặp nhau được một hai lần, phát hiện Manh Manh ngoại trừ không biết cách ăn nói và tinh ý ra thì không có khuyết điểm nào khác.

Manh Manh một chú gấu trúc thích khoe khoang nhà mình dư dả nhiều phúc, vừa khoe người trong nhà thịnh vượng còn không quên lo lắng về chuyện lớn của quốc gia, buồn bã cho vua tộc thú nhân của nhóc già như vậy mà chưa tìm được vợ.

Mỗi lần nói đến chủ đề này thì Đường Ân đều rất xấu hổ.

Bởi vì máu của vua tộc thú vương, cậu ném qua.

Sau khi vị mãnh hổ kia chảy quá nhiều máu nên hùng hổ hào phóng nói thẳng nếu Đường Ân uống máu của hắn thì phải làm vợ của hắn mà từ nay về sau cậu chỉ có thể uống máu của một con hổ, Đường Ân sợ đến mức mang phi thuyền bỏ chạy trong đêm.

"Cơm Cơm, cậu với mình thật may mắn, hôm nay chúng ta có thể cùng ng ỡ một chuyến bay với điện hạ Yuanna, nói ra sẽ khiến mấy Mục Ống hâm mộ chết mất, có phải là do thần may mắn thấy chúng ta quá yêu quý điện hạ Yuanna nên mới an bài phúc lợi cho chúng ta không." Gấu Mạnh Mạnh cười ngây ngô.

Cơm Cơm là biệt danh mà nhóc gọi Đường Ân còn Mục Ống là tên tự xưng fan hâm mộ của Yuanna.

Yuanna rất cuộc tìm lại được chút cảm giác t ần tại, nghe gấu Mạnh mạnh điên cuồng tâng bốc hắn, cảm giác mình trước mặt Lục Tước không chỉ cao hơn một cái đầu, thậm chí hắn còn nghĩ chủ động hỏi gấu Mạnh Mạnh có cần chữ ký và chụp hình hay không.

Lục Tước im lặng.

Lục Tước lẳng lẳng xắn tay áo, vô tình lộ ra hình xăm hoa hồng vàng đỏ.

"Quào, Cơm Cơm ơi, sao cậu để lại dấu răng trên tay bạn trai như chó vậy, từ xa mình đã ngửi thấy mùi trên người của anh r ỡ." Gấu Mạnh Mạnh ngu ngơ cười hai tiếng.

Yuanna im lặng.

Yuanna lẳng lẽ gạch bỏ ý định mang lại phúc lợi cho fan hâm mộ.

Đường Ân giải thích nói: "Đây là huyết khế, không phải dấu răng."

"Nói đến huyết khế, vua của mình muốn lập huyết khế với một huyết tộc nhưng mình nghe nói huyết tộc kia hút máu của ổng xong thì chạy mất,

không giống như Cơm Cơm, cậu là một huyết tộc sẵn sàng chịu trách nhiệm." Gấu Mạnh Mạnh ngu ngơ cười ba tiếng.

Đường Ân im lặng.

Đường Ân im lặng một hồi nói: "Ăn mẳg của cậu, đừng nói nữa."

"À, được."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 18: 18: Permia

Cách đây rất lâu khi Đường Ân đến hành tinh nhân ngư thì biển rộng mà cá hiếm, trên đường cũng hiếm gặp được nhân ngư, bây giờ công nghệ ngày càng tiến bộ, hành tinh nhân ngư không chỉ có nhân ngư mà còn có rất nhiều người hành tinh di dân tới có thể nhìn thấy người tinh tể đi lại khắp nơi.

Hành tinh nhân ngư là một hành tinh nổi tiếng với vẻ đẹp kỳ ảo, các tòa nhà mà mắt thường có thể nhìn thấy đều chìm trong nước nên hầu hết những tòa nhà này đều sử dụng các vật liệu dành riêng cho hành tinh nhân ngư như đá Sanit Large, đá aquamarine, đá thủy tinh,...!màu sắc của đá Sanit Large sẽ thay đổi theo nhiệt độ và phản chiếu đá thủy tinh trên mặt nước như những ngôi sao sáng.

Nhân ngư có thể bơi qua thẳng, các sinh vật thông minh ngoài biển có thể chọn lối phương tiện giao thông trên nước hoặc thuy ền nổi.

Đường Ân vừa xuống phi thuy ền thì đã có nhân ngư nhiệt tình bán ô che mưa cho Đường Ân, Đường Ân ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy nắng, cảm thấy trời thế này cũng mưa không nổi, cậu lắc đầu lễ phép từ chối.

Một giây tiếp theo một du khách đi ngang qua chiếc thuy ền nhỏ đột nhiên dội nước lên người Đường Ân.

Đường Ân nhanh nhẹn nghiêng người sang một bên để tránh được đòn đánh lén nhưng sau đó cậu không ngờ tới nhân ngư đi ngang cũng đổ dội nước lên người cậu ở phía sau.

Đường Ân bất cẩn không tránh đi.

Một tay Lục Tước cướp dù từ trong tay người bán hàng, tay kia ôm eo Đường Ân, ôm Đường Ân vào trong ngực, dù che chắn nước dội từ khắp nơi.

"Vị khách này, quả nhiên ngài rất được hoan nghênh." Nhân viên bán hàng cười giải thích nguyên khiến người qua đường hást nước.

Hành tinh nhân ngư đang ăn mừng ngày tìm bạn đời, có một phong tục trong thời kỳ tìm bạn đời, nếu như trên đường gặp người mình thích thì hást nước lên người đó, đội càng nhiều càng nói rõ rất thích.

Đây là lần đầu tiên Đường Ân nghe nói đến phong tục này, khi lần đầu tiên cậu tới hành tinh nhân ngư cũng không có ai hást nước lên người.

"Hây, tại sao không có ai hást nước lên người mình?" Gấu Mạnh Mạnh gãi đầu.

Yuanna kéo vành mũ xuống nhưng hấn không để lộ đuôi cá bởi vì có rất nhiều nhân ngư là mê đuôi cá, lúc hấn để lộ ra đuôi cá thì ngay cả khi đã che mặt kỹ càng vẫn sẽ thu hút rất nhiều nhân ngư.

Yuanna đi tới trước mặt Đường Ân, hấn có chút lúng túng không biết nên nói gì tiếp theo: "Lần này tôi sẽ chủ trì lễ hội thần biển, tình cờ tôi còn có một chỗ ở hàng ghế đầu."

Yuanna chưa bao giờ nói lời này với bất kỳ ai.

Nhưng hấn nghiêm túc nghĩ lại, hấn rất muốn hát cho Đường Ân nghe.

Hấn làm Đường Ân tức giận trên phi thuyền cũng chưa từng thấy Đường Ân giận hấn, kiếp trước hấn có làm chuyện quá đáng như thế nào với Đường Ân hay coi Đường Ân như không khí, ném món quà của Đường Ân cho hấn, châm chọc khiêu khích Đường Ân thì đối phương đều dùng đôi mắt đỏ khắc cốt ghi tâm thâm tình đó dụ dằng nhìn hấn.

"Đường Ân không phải lúc trước cậu đã nói có cơ hội thì đến nghe tôi hát một lát đúng không?"

Đối với nhân ngư mà nói, tôi hát cho em nghe ở lễ hội thần biển có nghĩa là "Tôi thích em."

Dù Yuanna vẫn là dáng vẻ ưỡn ngực ngẩng đầu nhưng vẫn có loại ngượng ngùng muốn che giấu dưới chiếc khăn trang và chiếc mũ của mình, khác một trời một vực so với hẳn thường ngày.

Bàn tay nhợt nhạt vươn ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng vành mũ lên, Đường Ân nhìn thấy đôi mắt bạc sắc bén lãnh đạm từ trước đến nay lúc này lại băng tan thành tuyết đúng là dịu dàng hiếm có.

Động tác của Đường Ân có thể nói là săn sóc mập mờ sửa sang lại mái tóc cho Yuanna, bắt lấy một sợi tóc bạc đặt ở sau tai Yuanna như thế mới để đôi mắt bạc không bị sợi tóc che giấu chút nào nào lộ ra trước mặt cậu, Đường Ân cẩn thận ngắm nhìn đôi mắt này, đầu ngón tay vẫn dừng lại bên tai Yuanna.

Tai của nhân ngư nhọn và rất nhạy cảm, đột nhiên xuất hiện một màu ửng đỏ nhàn nhạt.

Đường Ân mỉm cười, đôi mắt đỏ khi cậu cười lên giống như ly rượu đỏ chập chờn, ánh mắt đầy thâm tình của Đường Ân lúc này không khác gì với ánh mắt kiếp trước khi cậu ngồi ở dưới sân khấu ngẩng đầu nhìn Yuanna, thậm chí càng thêm dịu dàng.

Đường Ân nhìn Yuanna như vậy, từng chữ nhẹ nhàng như đang nói chuyện yêu đương, nói với Yuanna: "Ánh mắt của anh ngày càng giống anh ấy."

Ửng đỏ nhàn nhạt vừa mới xuất hiện ngay lập tức biến mất không còn chút nào.

Giống anh ấy?

Anh ấy là ai?

Đường Ân thu tay về không chút do dự từ chối: "Xin lỗi nha, lần này tôi có việc ở hành tinh nhân ngư nên không thể tham gia lễ hội của thần biển được."

Dáng vẻ xa cách như một giây trước đó cậu chưa từng chỉnh lại mái tóc cho Yuanna.

Đột nhiên Yuanna rất khó chịu, loại cảm giác khó chịu này không phải là bị từ chối đơn giản mà khó chịu, hấn giống như đang chiến đấu trong một trận tranh tài đột nhiên bị một mũi tên không biết từ chỗ nào bắn lên đâm bị thương nhưng hấn cũng không biết người bắn lên là ai.

Giống hấn?

Ai giống hấn?

Là Lục Tước?

Đúng vậy chắc chắn là Lục Tước, sau khi sống lại Lục Tước luôn thích thể hiện yếu đuối để chiếm lấy tình yêu của Đường Ân.

Sau khi xác định là Lục Tước, tia đau lòng chợt lóe lên dường như đã biến mất, Yuanna nhìn chằm chằm vào Lục Tước sau khi sống lại li ền kỳ quái, nhớ tới những hành động đê hèn khác nhau của đối phương thì từ trong đáy lòng hấn tức giận càng ngày càng tức, bắt chước giọng điệu của đối phương đáng thương nói: "Cậu là fan hâm mộ gắn bó với tôi rất lâu, tôi rất mong cậu có thể xuất hiện ở lễ hội thần biển, nếu không có cậu đồng hành thì tôi có lẽ không thể đến được đây ngày hôm nay..."

Lục Tước: "?"

Lục Tước nhướn mày lên, cắt ngang câu thần chú của Yuanna, hấn chân thành nhìn gấu Manh Manh, bùi ngùi nói: "Thời gian trôi qua mau, ngày tháng như thoi đưa, tôi rất cảm động trước tình cảm chân thành của gấu Manh Manh khi đồng hành với điện hạ Yuanna."

Trong khoảng thời gian ngắn ở chung với gấu Manh Manh, Lục Tước đã phát hiện gấu Manh Manh là người tài có thể sử dụng, nếu chưa tìm ra cách đối phó với Yuanna thì tốt hơn hết là để cho ông tướng này ra tay.

Quả nhiên gấu Mạnh Mạnh cảm động nhìn thoáng qua Lục Tước, sau đó càng thêm cảm động nhìn Yuanna: "Nam thần, em biết anh tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến những Mục Ống, anh yên tâm, dù Cơm Cơm không rảnh tham gia lễ hội tế thần biển nhưng em rảnh, em đặc biệt đến đây vì lễ hội tế thần biển! Em chỉ giành được một suất ở ngoài sân nhưng không nghĩ tới nam thần sẽ giúp Mục Ống của anh nâng cấp lên hàng ghế đầu!"

Móng gấu vỗ vai Yuanna đang hóa đá: "Huhuhuhu nam thần ơi, anh tốt quá, em sẽ gọi điện thoại cho Cơm Cơm ủng hộ anh!"

Yuanna: "..."

Đường Ân giơ ngón tay cái cho gấu Mạnh Mạnh, rời đi dưới sự hộ tống của Lục Tước, Yuanna nhìn bóng lưng hai người bọn họ, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói của Lục Tước — —

"Hâm mộ Yuanna quá, có nhiều fan hâm mộ muốn đồng hành với anh ấy như vậy, không giống tôi, tôi chỉ có ngài thôi..."

Yuanna: "..."

Yuanna cũng không có nghe thấy khi Đường Ân với Lục Tước đi thêm một đoạn, Lục Tước đột nhiên hỏi: "Ngài vừa rồi nói với điện hạ Yuanna Đôi mắt của anh càng giống anh ấy" là ai vậy?"

Đường Ân rất thẳng thắn nói: "Permilia."

"Permilia có phải là người yêu cũ của ngài không?"

Đường Ân kỳ lạ nhìn thoáng qua Lục Tước: "Sao anh lại nghĩ như vậy, anh ấy chỉ là bạn tốt trước đây của tôi thôi."

"Vậy tại sao ngài lại nhớ mãi không quên anh ấy?"

"Do máu của anh ấy uống rất ngon." Đường Ân không chút do dự nói, sau khi nghĩ xong lại nói thêm: "Hát cũng rất hay."

Lục Tước cậ̀n ô cho Đường Ân đi dạo trong thành phố nước này, hặ́n nhẹ giọng hỏi: "Ngài tới hành tinh nhân ngư là vì gặp Permilia hả?"

Huyết tộc bên cạnh hặ́n về mặt bình tĩnh nói: "Tiện đường cũng có thể tới gặp."

"Ồ?"

Lục Tước vốn tưởng Đường Ân tới hành tinh nhân ngư là vì Yuanna, kết quả lại không phải, hặ́n lại tưởng Đường Ân đến là để gặp bạn cũ nhưng kết quả cũng không phải, vậy đối phương tới đây làm gì?

"Thi hài của anh ấy chôn trong biển cấm, tôi dẫn anh đến biển cấm để nâng cao thực lực cũng là để tưởng niệm anh ấy."

Nhắc đến người bạn cũ đã chết, về mặt Đường Ân vẫn bình thản, trong mắt cậu sinh lão bệnh tử và xuân hạ thu đông không khác nhau mấy, bất tử sinh vật chứng kiến quá nhiều cái chết đối với cái chết của Pemilia cậu từng có tiệc nuôi nhưng loại tiệc nuôi này có lẽ là do không thể ăn được món ngon như trong trí nhớ của mình nữa.

Có lẽ còn có tiệc nuôi khi không thể nghe được tiếng ca của đối phương nữa.

Biển cấm của tộc nhân ngư là nghĩa trang của tộc nhân ngư, cá voi rơi xuống đáy biển, nuôi sống tất cả chúng sinh trong thế giới bóng tối trong mười lăm năm mà thi hài của nhân ngư thống nhất chôn ở biển hình thành một biển cấm với sức mạnh bí ẩn.

Trong vùng biển cấm này, ngoài việc chôn cất nhân ngư đã qua đời ra thì sẽ xuất hiện một số người được lựa chọn trở thành ca sĩ nhân ngư giỏi nhất theo hệ thống cổ xưa, trong hầu hết các trường hợp thì chỉ có tộc cự thú biển sâu đi lang thang trong vùng biển rộng lớn.

Những cự thú biển sâu là sinh vật hùng mạnh nhất biển sâu, sức mạnh thể chất của chúng có thể so sánh với một con rồng trưởng thành, ngoại hình xấu xí, những con cự thú dưới biển sâu trong trạng thái ngủ yên lặng

trôi nổi trên biển như một hòn đảo đang chuyển động, nếu dám quấy rầy giấc ngủ sâu của chúng thì đám cự thú khó chịu khi rời giường này sẽ một ngụm nuốt mất cái tên có mắt không trông này.

Nếu như đánh thức bọn chúng là những giọng hát hay thì đám cự thú biển sâu này sẽ đưa cho đối phương một món quà, chẳng hạn như kích thích tiềm năng sấm sét.

Bởi vậy tộc nhân ngư có tiêu chuẩn để lựa chọn ca sĩ nhân ngư giỏi nhất theo hệ thống cổ xưa chính là dùng tiếng ca của tộc nhân ngư có thể bắt được cự thú biển sâu, bắt cự thú biển sâu càng mạnh thì không chỉ có thể chứng tỏ năng lực ca hát của nhân ngư rất mạnh mà còn có thể nhận được quà từ cự thú biển sâu.

Cự thú biển sâu và tộc nhân ngư đôi bên cùng có lợi, trong biển cấm của tộc nhân ngư hoạt động của cự thú biển sâu là phương tiện bảo vệ tốt nhất không cần lo lắng người ngoài xâm phạm bởi vậy chỉ có một nhân ngư lớn tuổi canh giữ lối vào cửa biển cấm.

Lúc Đường Ân đưa Lục Tước đến đây thì nhân ngư lớn tuổi kia đang nghe bài hát từ chiếc radio cổ, đó là một bài hát bubblegum pop mà tộc nhân ngư không quá ưa thích vì hầu hết nhân ngư đều thích các tác phẩm nghệ thuật sắc cao siêu ít người hiểu, bọn họ tôn sùng âm nhạc không có ca từ, âm vực lại rất cao, ca sĩ của các chủng tộc khác thậm chí khó có thể cover nó.

"Xin chào, tôi là bạn của Permilia, đây là tín vật mà anh ấy cho tôi." Đường Ân lấy ra ốc biển bằng vàng: "Anh ấy nói có thể dựa vào thứ này để ra vào vùng biển cấm."

Hai tay nhân ngư lớn tuổi cầm ốc biển bằng vàng, nheo mắt lại quan sát tỉ mỉ, sau đó mới từ từ chuẩn bị đặt ốc biển ở bên tai.

"Ngại quá, Permilia nói không muốn để cho người khác nghe thấy bài hát này."

Nhân ngư lớn tuổi cũng không giận, ông gõ ốc biển mấy cái, nói khẽ một câu: "Quý hẹp hòi", sau đó đưa lại ốc biển bằng vàng cho Đường Ân nói: "Là của nhóc ấy, cậu đi đ đ còn tên con người ở phía sau cậu..."

Hai mắt đục ngầu đánh giá Lục Tước, ánh mắt cuối cùng rơi vào hoa hồng đỏ vàng trên cổ tay Lục Tước: "Cũng vào đi."

Đường Ân nói cảm ơn với vị nhân ngư này, nghĩ một lát lại hỏi: "Ngài biết cự thú biển sâu mạnh nhất là vị nào không?"

Cự thú biển sâu càng mạnh càng có khả năng tặng quà nhiều hơn.

"Cự thú biển sâu mạnh nhất?" Nhân ngư lớn tuổi không biết nhớ tới việc gì, ông chậm rãi mỉm cười, nếp nhăn nơi khóe mắt lan ra, ông hiên lành nói: "Nếu như mấy cậu nhìn thấy con cự thú biển sâu mất răng cửa thì đừng nghi ngờ, đó chính là nhóc con mạnh nhất hiện nay."

Tác giả có lời muốn nói:

Mất răng cửa: Đúng vậy, mị chính là là đứa xui xẻo bị thằng già Yuanna hành hung một trận đó.

*

Con cá voi rơi xuống đáy biển và nuôi sống tất cả chúng sinh trong thế giới bóng tối trong mười lăm năm.

— Gary Snyder.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 19: 19: Ánh Mắt Của Anh Ngày Càng Giống Anh Ấy

Cách đây rất lâu khi Đường Ân đến hành tinh nhân ngư thì biển rộng mà cá hiếm, trên đường cũng hiếm gặp được nhân ngư, bây giờ công nghệ ngày càng tiến bộ, hành tinh nhân ngư không chỉ có nhân ngư mà còn có rất nhiều người hành tinh di dân tới có thể nhìn thấy người tinh tể đi lại khắp nơi.

Hành tinh nhân ngư là một hành tinh nổi tiếng với vẻ đẹp kỳ ảo, các tòa nhà mà mắt thường có thể nhìn thấy đều chìm trong nước nên hầu hết những tòa nhà này đều sử dụng các vật liệu dành riêng cho hành tinh nhân ngư như đá Sanit Large, đá aquamarine, đá thủy tinh,...!màu sắc của đá Sanit Large sẽ thay đổi theo nhiệt độ và phản chiếu đá thủy tinh trên mặt nước như những ngôi sao sáng.

Nhân ngư có thể bơi qua thẳng, các sinh vật thông minh ngoài biển có thể chọn lối phương tiện giao thông trên nước hoặc thuy ền nổi.

Đường Ân vừa xuống phi thuy ền thì đã có nhân ngư nhiệt tình bán ô che mưa cho Đường Ân, Đường Ân ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy nắng, cảm thấy trời thế này cũng mưa không nổi, cậu lắc đầu lễ phép từ chối.

Một giây tiếp theo một du khách đi ngang qua chiếc thuy ền nhỏ đột nhiên dội nước lên người Đường Ân.

Đường Ân nhanh nhẹn nghiêng người sang một bên để tránh được đòn đánh lén nhưng sau đó cậu không ngờ tới nhân ngư đi ngang cũng đổ dội nước lên người cậu ở phía sau.

Đường Ân bất cẩn không tránh đi.

Một tay Lục Tước cướp dù từ trong tay người bán hàng, tay kia ôm eo Đường Ân, ôm Đường Ân vào trong ngực, dù che chắn nước dội từ khắp nơi.

"Vị khách này, quả nhiên ngài rất được hoan nghênh." Nhân viên bán hàng cười giải thích nguyên nhân khiến người qua đường hást nước.

Hành tinh nhân ngư đang ăn mừng ngày tìm bạn đời, có một phong tục trong thời kỳ tìm bạn đời, nếu như trên đường gặp người mình thích thì hást nước lên người đó, dỗi càng nhiều càng nói rõ rất thích.

Đây là lần đầu tiên Đường Ân nghe nói đến phong tục này, khi lần đầu tiên cậu tới hành tinh nhân ngư cũng không có ai hást nước lên người.

"Hây, tại sao không có ai hást nước lên người mình?" Gấu Mạnh Mạnh gãi đầu.

Yuanna kéo vành mũ xuống nhưng hấn không để lộ đuôi cá bởi vì có rất nhiều nhân ngư là mê đuôi cá, lúc hấn để lộ ra đuôi cá thì ngay cả khi đã che mặt kỹ càng vẫn sẽ thu hút rất nhiều nhân ngư.

Yuanna đi tới trước mặt Đường Ân, hấn có chút lúng túng không biết nên nói gì tiếp theo: "Lần này tôi sẽ chủ trì lễ hội thần biển, tình cờ tôi còn có một chỗ ở hàng ghế đầu."

Yuanna chưa bao giờ nói lời này với bất kỳ ai.

Nhưng hấn nghiêm túc nghĩ lại, hấn rất muốn hát cho Đường Ân nghe.

Hấn làm Đường Ân tức giận trên phi thuyền cũng chưa từng thấy Đường Ân giận hấn, kiếp trước hấn có làm chuyện quá đáng như thế nào với Đường Ân hay coi Đường Ân như không khí, ném món quà của Đường Ân cho hấn, châm chọc khiêu khích Đường Ân thì đối phương đầu dùm dôi mắt đỏ khấn cốt ghi tâm thâm tình đó dụ dằng nhìn hấn.

"Đường Ân không phải lúc trước cậu đã nói có cơ hội thì đến nghe tôi hát một lát đúng không?"

Đối với nhân ngư mà nói, tôi hát cho em nghe ở lễ hội thần biển có nghĩa là "Tôi thích em."

Dù Yuanna vẫn là dáng vẻ ưỡn ngực ngẩng đầu nhưng vẫn có loại ngượng ngùng muốn che giấu dưới chiếc khăn trang và chiếc mũ của mình, khác một trời một vực so với hẳn thường ngày.

Bàn tay nhợt nhạt vươn ra, đầu ngón tay nhẹ nhàng nâng vành mũ lên, Đường Ân nhìn thấy đôi mắt bạc sắc bén lãnh đạm từ trước đến nay lúc này lại băng tan thành tuyết đúng là dịu dàng hiếm có.

Động tác của Đường Ân có thể nói là sẵn sóc mập mờ sửa sang lại mái tóc cho Yuanna, bắt lấy một sợi tóc bạc đặt ở sau tai Yuanna như thế mới để đôi mắt bạc không bị sợi tóc che giấu chút nào nào lộ ra trước mặt cậu, Đường Ân cẩn thận ngắm nhìn đôi mắt này, đầu ngón tay vẫn dừng lại bên tai Yuanna.

Tai của nhân ngư nhọn và rất nhạy cảm, đột nhiên xuất hiện một màu ửng đỏ nhàn nhạt.

Đường Ân mỉm cười, đôi mắt đỏ khi cậu cười lên giống như ly rượu đỏ chập chờn, ánh mắt đầy thâm tình của Đường Ân lúc này không khác gì với ánh mắt kiếp trước khi cậu ngồi ở dưới sân khấu ngẩng đầu nhìn Yuanna, thậm chí càng thêm dịu dàng.

Đường Ân nhìn Yuanna như vậy, từng chữ nhẹ nhàng như đang nói chuyện yêu đương, nói với Yuanna: "Ánh mắt của anh ngày càng giống anh ấy."

Ửng đỏ nhàn nhạt vừa mới xuất hiện ngay lập tức biến mất không còn chút nào.

Giống anh ấy?

Anh ấy là ai?

Đường Ân thu tay về không chút do dự từ chối: "Xin lỗi nha, lần này tôi có việc ở hành tinh nhân ngư nên không thể tham gia lễ hội của thần biển được."

Dáng vẻ xa cách như một giây trước đó cậu chưa từng chỉnh lại mái tóc cho Yuanna.

Đột nhiên Yuanna rất khó chịu, loại cảm giác khó chịu này không phải là bị từ chối đơn giản mà khó chịu, hẳn giống như đang chiến đấu trong một trận tranh tài đột nhiên bị một mũi tên không biết từ chỗ nào bắn lên đâm bị thương nhưng hẳn cũng không biết người bắn lên là ai.

Giống hẳn?

Ai giống hẳn?

Là Lục Tước?

Đúng vậy chắc chắn là Lục Tước, sau khi sống lại Lục Tước luôn thích thể hiện yếu đuối để chiếm lấy tình yêu của Đường Ân.

Sau khi xác định là Lục Tước, tia đau lòng chợt lóe lên dường như đã biến mất, Yuanna nhìn chằm chằm vào Lục Tước sau khi sống lại liền kỳ quái, nhớ tới những hành động đê hèn khác nhau của đối phương thì từ trong đáy lòng hẳn tức giận càng ngày càng tức, bắt chước giọng điệu của đối phương đáng thương nói: "Cậu là fan hâm mộ gắn bó với tôi rất lâu, tôi rất mong cậu có thể xuất hiện ở lễ hội thần biển, nếu không có cậu đồng hành thì tôi có lẽ không thể đến được đây ngày hôm nay..."

Lục Tước: "?"

Lục Tước nhướn mày lên, cắt ngang câu thần chú của Yuanna, hẳn chân thành nhìn gấu Manh Manh, bùi ngùi nói: "Thời gian trôi qua mau, ngày tháng như thoi đưa, tôi rất cảm động trước tình cảm chân thành của gấu Manh Manh khi đồng hành với điện hạ Yuanna."

Trong khoảng thời gian ngắn ở chung với gấu Manh Manh, Lục Tước đã phát hiện gấu Manh Manh là người tài có thể sử dụng, nếu chưa tìm ra cách đối phó với Yuanna thì tốt hơn hết là để cho ông tướng này ra tay.

Quả nhiên gấu Mạnh Mạnh cảm động nhìn thoáng qua Lục Tước, sau đó càng thêm cảm động nhìn Yuanna: "Nam thần, em biết anh tuy ngoài miệng không nói ra nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến những Mục Ống, anh yên tâm, dù Cơm Cơm không rảnh tham gia lễ hội tế thần biển nhưng em rảnh, em đặc biệt đến đây vì lễ hội tế thần biển! Em chỉ giành được một suất ở ngoài sân nhưng không nghĩ tới nam thần sẽ giúp Mục Ống của anh nâng cấp lên hàng ghế đầu!"

Móng gấu vỗ vai Yuanna đang hóa đá: "Huhuhuhu nam thần ơi, anh tốt quá, em sẽ gọi điện thoại cho Cơm Cơm ủng hộ anh!"

Yuanna: "..."

Đường Ân giơ ngón tay cái cho gấu Mạnh Mạnh, rời đi dưới sự hộ tống của Lục Tước, Yuanna nhìn bóng lưng hai người bọn họ, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói của Lục Tước — —

"Hâm mộ Yuanna quá, có nhiều fan hâm mộ muốn đồng hành với anh ấy như vậy, không giống tôi, tôi chỉ có ngài thôi..."

Yuanna: "..."

Yuanna cũng không có nghe thấy khi Đường Ân với Lục Tước đi thêm một đoạn, Lục Tước đột nhiên hỏi: "Ngài vừa rồi nói với điện hạ Yuanna Đôi mắt của anh càng giống anh ấy" là ai vậy?"

Đường Ân rất thẳng thắn nói: "Permilia."

"Permilia có phải là người yêu cũ của ngài không?"

Đường Ân kỳ lạ nhìn thoáng qua Lục Tước: "Sao anh lại nghĩ như vậy, anh ấy chỉ là bạn tốt trước đây của tôi thôi."

"Vậy tại sao ngài lại nhớ mãi không quên anh ấy?"

"Do máu của anh ấy uống rất ngon." Đường Ân không chút do dự nói, sau khi nghĩ xong lại nói thêm: "Hát cũng rất hay."

Lục Tước cậ̀n ô cho Đường Ân đi dạo trong thành phố nước này, hặ́n nhẹ giọng hỏi: "Ngài tới hành tinh nhân ngư là vì gặp Permilia hả?"

Huyết tộc bên cạnh hặ́n về mặt bình tĩnh nói: "Tiện đường cũng có thể tới gặp."

"Ồ?"

Lục Tước vốn tưởng Đường Ân tới hành tinh nhân ngư là vì Yuanna, kết quả lại không phải, hặ́n lại tưởng Đường Ân đến là để gặp bạn cũ nhưng kết quả cũng không phải, vậy đối phương tới đây làm gì?

"Thi hài của anh ấy chôn trong biển cấm, tôi dẫn anh đến biển cấm để nâng cao thực lực cũng là để tưởng niệm anh ấy."

Nhắc đến người bạn cũ đã chết, về mặt Đường Ân vẫn bình thản, trong mắt cậu sinh lão bệnh tử và xuân hạ thu đông không khác nhau mấy, bất tử sinh vật chứng kiến quá nhiều cái chết đối với cái chết của Pemilia cậu từng có tiệc nuôi nhưng loại tiệc nuôi này có lẽ là do không thể ăn được món ngon như trong trí nhớ của mình nữa.

Có lẽ còn có tiệc nuôi khi không thể nghe được tiếng ca của đối phương nữa.

Biển cấm của tộc nhân ngư là nghĩa trang của tộc nhân ngư, cá voi rơi xuống đáy biển, nuôi sống tất cả chúng sinh trong thế giới bóng tối trong mười lăm năm mà thi hài của nhân ngư thống nhất chôn ở biển hình thành một biển cấm với sức mạnh bí ẩn.

Trong vùng biển cấm này, ngoài việc chôn cất nhân ngư đã qua đời ra thì sẽ xuất hiện một số người được lựa chọn trở thành ca sĩ nhân ngư giỏi nhất theo hệ thống cổ xưa, trong hầu hết các trường hợp thì chỉ có tộc cự thú biển sâu đi lang thang trong vùng biển rộng lớn.

Những cự thú biển sâu là sinh vật hùng mạnh nhất biển sâu, sức mạnh thể chất của chúng có thể so sánh với một con rồng trưởng thành, ngoại hình xấu xí, những con cự thú dưới biển sâu trong trạng thái ngủ yên lặng

trôi nổi trên biển như một hòn đảo đang chuyển động, nếu dám quấy rầy giấc ngủ sâu của chúng thì đám cự thú khó chịu khi rời giường này sẽ một ngụm nuốt mất cái tên có mắt không trông này.

Nếu như đánh thức bọn chúng là những giọng hát hay thì đám cự thú biển sâu này sẽ đưa cho đối phương một món quà, chẳng hạn như kích thích tiềm năng sấm sét.

Bởi vậy tộc nhân ngư có tiêu chuẩn để lựa chọn ca sĩ nhân ngư giỏi nhất theo hệ thống cổ xưa chính là dùng tiếng ca của tộc nhân ngư có thể bắt được cự thú biển sâu, bắt cự thú biển sâu càng mạnh thì không chỉ có thể chứng tỏ năng lực ca hát của nhân ngư rất mạnh mà còn có thể nhận được quà từ cự thú biển sâu.

Cự thú biển sâu và tộc nhân ngư đôi bên cùng có lợi, trong biển cấm của tộc nhân ngư hoạt động của cự thú biển sâu là phương tiện bảo vệ tốt nhất không cần lo lắng người ngoài xâm phạm bởi vậy chỉ có một nhân ngư lớn tuổi canh giữ lối vào cửa biển cấm.

Lúc Đường Ân đưa Lục Tước đến đây thì nhân ngư lớn tuổi kia đang nghe bài hát từ chiếc radio cổ, đó là một bài hát bubblegum pop mà tộc nhân ngư không quá ưa thích vì hầu hết nhân ngư đều thích các tác phẩm nghệ thuật sắc cao siêu ít người hiểu, bọn họ tôn sùng âm nhạc không có ca từ, âm vực lại rất cao, ca sĩ của các chủng tộc khác thậm chí khó có thể cover nó.

"Xin chào, tôi là bạn của Permilia, đây là tín vật mà anh ấy cho tôi." Đường Ân lấy ra ốc biển bằng vàng: "Anh ấy nói có thể dựa vào thứ này để ra vào vùng biển cấm."

Hai tay nhân ngư lớn tuổi cầm ốc biển bằng vàng, nheo mắt lại quan sát tỉ mỉ, sau đó mới từ từ chuẩn bị đặt ốc biển ở bên tai.

"Ngại quá, Permilia nói không muốn để cho người khác nghe thấy bài hát này."

Nhân ngư lớn tuổi cũng không giận, ông gõ ốc biển mấy cái, nói khẽ một câu: "Quý hẹp hòi", sau đó đưa lại ốc biển bằng vàng cho Đường Ân nói: "Là của nhóc ấy, cậu đi đ̣ còn tên con người ở phía sau cậu..."

Hai mắt đục ngầu đánh giá Lục Tước, ánh mắt cuối cùng rơi vào hoa hồng đỏ vàng trên cổ tay Lục Tước: "Cũng vào đi."

Đường Ân nói cảm ơn với vị nhân ngư này, nghĩ một lát lại hỏi: "Ngài biết cự thú biển sâu mạnh nhất là vị nào không?"

Cự thú biển sâu càng mạnh càng có khả năng tặng quà nhiều hơn.

"Cự thú biển sâu mạnh nhất?" Nhân ngư lớn tuổi không biết nhớ tới việc gì, ông chậm rãi mỉm cười, nếp nhăn nơi khóe mắt lan ra, ông hiên lành nói: "Nếu như mấy cậu nhìn thấy con cự thú biển sâu mất răng cửa thì đừng nghi ngờ, đó chính là nhóc con mạnh nhất hiện nay."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 20: 20: Dậy Đi Vợ Mày Bỏ Trốn Theo Người Ta Rồi!

Nhân ngư đang trong thời kỳ tìm bạn đời còn cự thú biển sâu đã qua thời kỳ tìm bạn đời nhưng mất răng cửa không tham gia hoạt động quy mô lớn của tộc, lý do rất đơn giản, nó thiếu một răng cửa thì hình ảnh không tốt lắm nên mấy giống cái cũng không quá thích nó.

Cự thú biển sâu có ba hàng răng, bình thường tình trạng như răng gãy, răng lão hóa và sâu răng thì cũng không quan trọng, răng ở hàng sau sẽ thay thế trực tiếp bên trên.

Nhưng mất răng cửa khác với những cự thú biển sâu khác, nó gặp phải tình huống đặc biệt, một nhân ngư đánh thức nó, nó rất tức khi rời giường và phải hát một bài hát hay để dỗ dành, kết quả nhân ngư kia hát rất bình thường.

Mất răng cửa có mất rất cao, nó cảm thấy thế đấy, nhân ngư kia bấm đầu nó thừa nhận hát hay, mất răng cửa không a dua nịnh bợ, cái giá phải trả của cương trực công chính là mất một chiếc răng cửa, bao gồm hai chiếc răng dự phòng liên tiếp ở phía sau đầu bị đánh rớt.

Mất răng cửa trẻ tuổi nóng tính giờ mới hiểu được có đôi khi cần phải thỏa hiệp với thực tế giả dối.

Từ đó, mất răng cửa rơi vào trạng thái tự kỷ, nó không còn tính tranh giành háo thắng, không còn mưu cầu danh lợi thiết tha với xã hội, thường ngủ một mình như một hòn đảo hoang biệt lập.

Lúc Đường Ân tìm tới cự thú biển sâu mất răng cửa thì nhóc nhìn quá khổ này đang trôi lơ lửng ở trên biển, hai nơi da thịt trên đỉnh đầu và lưng lộ ra biển, lớp da không bằng phẳng dính đầy đất, trên đó có nhiều phân chim.

Đôi cánh của Đường Ân dài hai mét nhưng so với cự thú biển sâu này, cậu giống như một con chim đang bay.

Lục Tước lặn xuống đáy biển dùng cánh tay máy móc cạy miệng cự thú biển sâu này và nhìn thấy một khoảng trống ở trung tâm, bằng vào nhận dạng độc nhất vô nhị này mà nhận ra thân phận của đối phương.

Bọn họ đã mất nửa ngày để tìm ra cự thú biển sâu này, bây giờ câu hỏi đặt ra là làm thế nào để đánh thức cự thú biển sâu này.

Đường Ân và Lục Tước được cho phép bước vào biển cấm nên sẽ không chọc giận cự thú biển sâu, nếu có kẻ ngoại lai tự tiện xông vào biển cấm thì cả biển đều sôi trào lên, sức mạnh này có thể trực tiếp đánh thức tất cả cự thú biển sâu.

Mà trong trường hợp không có kẻ xâm nhập, đám cự thú biển sâu đều ngủ ngon lành.

Đường Ân cố gắng gọi cự thú biển sâu trước mặt: "Dậy đi, mày không còn răng cửa."

Mất răng cửa: "Zzzzzz."

Đường Ân nghĩ xong lại nói: "Dậy đi có người ng ồi ị trên đầu mày."

Mất răng cửa: "Zzzzzzzzzz."

Đường Ân cố gắng nghĩ ra những lời lẽ có tính sát thương hơn, sau khi đắn đo suy nghĩ liền thốt ra một câu: "Dậy đi, vợ mày bỏ trốn theo người ta r ồi!"

Mất răng cửa: "Zzzzzzzzzzzz."

Lục Tước bình tĩnh nói: "Chắc nó không có vợ."

Đúng ha.

Đường Ân không có biện pháp gì với cự thú biển sâu, bọn họ tìm con lợn này để nhận quà, nhất định phải lễ phép đánh thức đối phương nên không thể trực tiếp đánh thức.

Kiếp trước Yuanna làm thế nào đánh thức cự thú biển sâu này?

Lục Tước hẳn là có Yuanna giúp đỡ, nghe nói việc lựa chọn ca sĩ nhân ngư giỏi nhất cũng phải chinh phục cự thú biển sâu mạnh nhất, Yuanna đã ra mắt với tư cách là ca sĩ cấp cao nên hẳn chắc chắn đã từng quen biết với cự thú biển sâu này.

"Đáng tiếc biển cấm không có tín hiệu nếu không có thể Yuanna ở bên ngoài giúp đỡ một tí." Đường Ân mở quang não ra lại thất vọng đóng lại.

Vừa dứt lời, vùng biển yên tĩnh bỗng nhiên rung chuyển, ngay sau đó, một con sóng khổng lồ đáng sợ bất ngờ nổi lên tập trung vào cự thú biển sâu này, nếu như nói những con sóng có thể nhìn thấy trong một cơn bão biển thường chỉ hơn mười mét thì những con sóng do cự thú biển sâu này gây ra khi nó thức dậy có thể tạo thành thủy triều thấp nhất cũng có hơn mấy chục mét, cao hơn cả kiến trúc trong xã hội con người.

Từng đợt sóng biển lan truyền dần dập ập ra từng lớp như bức tường cao nhanh chóng đổ ra ngoài, sóng âm mà chỉ có cự thú biển sâu và nhân ngư mới có thể nghe thấy lan tràn trong vùng biển này, tràn ngập cảm xúc tức giận nóng nảy.

Đường Ân ôm lấy Lục Tước trước khi sóng thần bùng phát, đôi cánh khổng lồ quán lấy bọn họ như kén, trước cơn sóng gió dữ dội Đường Ân bất động như núi.

Dù không rõ tại sao cự thú biển sâu đột nhiên tỉnh lại nhưng xem ra đối phương rất tức giận, Đường Ân ôm Lục Tước lẳng lặng nghe cự thú biển sâu kia điên cuồng trút giận.

Giữa tâm bão bọn họ tưởng như đang đối mặt với ngày tận thế nhưng Lục Tước lại không hề dính vào một giọt nước, cơ thể huyết tộc ôm lấy hắn lạnh lẽo, hoàn cảnh chỗ hắn tối tăm, bên tai là một trận sóng thần kinh thiên động địa nhưng Lục Tước vẫn tràn đầy cảm giác được an toàn bảo vệ.

Hắn luôn là người ở bên bảo vệ người khác, hắn đã ký kết huyết khế với Đường Ân thì đáng lẽ ra hắn phải là người gánh chịu tổn thương cho Đường Ân nhưng huyết tộc mạnh mẽ này đã không ngần ngại do dự chút nào bảo vệ hắn trong lòng, bảo vệ chặt như vậy, cơ thể bọn họ dán vào nhau, huyết tộc lười biếng tựa cầm lên vai hắn, mái tóc đen mềm mại xõa trên người Lục Tước, Lục Tước có thể ngửi thấy mùi thơm thoang thoảng trên cơ thể đối phương.

"Tim của anh đập rất nhanh." Đường Ân chợt mở miệng nói, cậu không thể giải thích được mà duỗi tay đè lại ngực trái Lục Tước, xuyên qua da thịt, Đường Ân có thể cảm nhận được trái tim kia không ngừng đập, nảy lên, trái tim đập nhanh như trống.

Thật khó có thể tưởng tượng được một trái tim yếu ớt bằng xương bằng thịt như vậy lại có thể chi phối sự sống và cái chết của Lục Tước.

"Đừng sợ." Giọng nói của Đường Ân kiêu ngạo lại lạnh lùng, cậu bình tĩnh hứa hẹn: "Tôi sẽ bảo vệ anh thật tốt."

Giọng điệu của cậu có được sự tự tin mạnh mẽ mà sức mạnh của cậu cũng quả thật có làm được đi ầu đó.

Chính Lục Tước dường như cũng có thể nghe thấy nhịp tim đang đập như trống kia.

Tại sao tim hắn lại đập nhanh như vậy?

"Anh biết hát không?" Đường Ân hỏi.

Giọng Lục Tước hơi khô khốc: "Không biết."

Huyết tộc ôm hắn nghiêng đầu buồn bực: "Tôi còn tưởng anh sẽ biết chứ."

Kiếp trước Lục Tước nhận được món quà từ cự thú biển sâu ở nơi này, Đường Ân còn tưởng Lục Tước hát rất hay nên dễ dàng chinh phục cự thú

biển sâu, chẳng lẽ nói Lục Tước nước tới chân mới nhảy tìm Yuanna học hát tạm r ồi vào biển cấm?

Đoán chừng Lục Tước rất có năng khiếu ca hát, không sao, cậu cũng tạm thời dạy cho Lục Tước một bài hát là được.

Đường Ân nhớ lại một bài hát mà cậu đã từng nghe, lời bài hát rất thú vị và giai điệu rất hay, cậu nhẹ nhàng hát cho Lục Tước nghe:

"Lòng nàng tựa tòa thành nho nhỏ,

Gió hắt hiu vắng lặng thê lương,

Đá xanh lát kín mặt đường,

Tiếng chân chưa vọng, xuân dường, chưa qua,

Xuân tháng ba còn chưa vén mở,

Lòng nàng như song cửa then cài,

Đường xa vọng tiếng ngựa ai,

Chàng còn rong ruổi, một mai có v ẽ?"

Cậu nhắm mắt ngân nga một giai điệu tựa tiếng thở dài, tiếng thở dài ấy không s ầu khổ cũng không phải tiếng thở dài bi lụy vì bị mắc kẹt trong tình yêu càng không phải là nỗi muộn phiền, bộn bề khi chạy theo lao động vất vả trong cuộc sống, nó nhẹ nhàng đến giống như một cơn gió vừa đã tình lại vô tình, cuốn bay những cánh hoa rơi lại tựa như bu ồm r ồi hiu quạnh vì thương tiếc cho bông hoa héo tàn kia.

Nhưng trong giây tiếp theo, cơn gió kia lại tự do bay xa, ngay cả hương hoa cũng không kịp lưu lại trên người mảy may.

Lu ồng khí tạo thành âm thành đọc rõ từng chữ thổi qua tai Lục Tước cũng dường như thổi qua trái tim của Lục Tước.

"Anh đã học được chưa?" Đường Ân mong đợi nói.

"Chưa được."

Đường Ân: "?"

Lục Tước cảm thấy học hát khó quá, hấn nghiêm túc dò hỏi: "Tôi có thể trực tiếp đánh nó được không?"

Đường Ân: "??"

Lục Tước nói xong cảm thấy phá vỡ hình tượng xây dựng mà vị huyết tộc này càng thích trà xanh yếu đuối hơn, hấn cố gắng cứu vãn một chút: "Tôi có thể dùng nắm đấm hát cho nó nghe được không?"

Đường Ân: "???"

Tiếng ồn ào bên ngoài lúc này đã gần kết thúc, Đường Ân giương cánh liềm nhìn thấy cự thú biển sâu cực lớn, đối phương vừa xảy ra động tĩnh lớn như vậy rốt cuộc cũng tẩy sạch bụi đất trên người.

Đường Ân ra hiệu cho Lục Tước, Lục Tước trước ánh mắt cổ vũ của Đường Ân mở miệng hát một bài hát quân đội vang vọng hùng hân.

Cự thú biển sâu nghe xong không hề dao động, thậm chí ngay cả bọt cũng không phun ra.

Lục Tước: "..."

Luôn cảm giác bị giấu cợt.

Lục Tước xắn tay áo lên, chuẩn bị dùng nắm đấm của mình hát cho đối phương nghe.

Nhưng khi Lục Tước muốn bật nút cơ giáp để khởi động thì Đường Ân đã ngăn hấn lại.

Đường Ân bay tới trước mặt cự thú biển sâu, cảnh này như một con bướm đậu trên chóp mũi nó.

Cự thú biển sâu thản nhiên liếc nhìn huyết tộc gan to bằng trời dám được đà lấn tới với nó, trong ánh mắt khinh thường của nó, vị huyết tộc từ phía sau rút ra một đóa hoa hồng và mỉm cười nói với nó: "Bé đáng yêu, tôi có thể tặng hoa cho bé không?"

Đây là đầu tiên mất răng cửa nhìn thấy hoa hồng.

Hoa hồng này thật sự quá nhỏ, so với cự thú biển sâu như hạt cát trong sa mạc, hoa hồng đỏ tươi không ngừng xuất hiện từ tay Đường Ân, ngược lại giống như đang rót rượu đỏ vậy.

Trong khi cậu vừa cặm hoa vừa ngâm nga một bài hát không rõ tên, huyết tộc có kinh nghiệm phong phú đã từng nghe qua vô số bản nhạc tuyệt đẹp, Đường Ân bắt đầu hát cứ bài hát nào cậu có thể nghĩa, bài hát của tộc nhân ngư, bài hát của tộc thú nhân, bài hát của tộc tinh linh...!

Mất răng cửa nhìn chăm chú huyết tộc không ngừng ca hát trên mũi, những bông hoa từ tay đối phương tỏa ra thơm đến mức nó muốn hắt hơi nhưng nó không dám hắt hơi vì sợ thổi bay sinh vật nhỏ nhắn mảnh mai này bay mất.

Tặng hoa là thời hạn còn cần có quà tặng để tạo ra phép thuật.

Đường Ân sử dụng ma pháp không gian lấy ra một mảnh kim loại ký ức lớn, cậu nắn mảnh kim loại thành răng giả, sau đó đưa mảnh kim loại này vào miệng mất răng cửa còn to hơn cả cậu.

Cậu để Lục Tước dùng cánh tay máy móc mở miệng cự thú biển sâu ra, Đường Ân vốn nghĩ cự thú biển sâu có thể sẽ nóng nảy, có thể phát điên một ngụm nuốt chửng cậu và Lục Tước nên cậu đã làm xong chuẩn bị sẵn sàng bỏ chạy bất cứ lúc nào.

Nhưng tên nhóc to xác này thì không.

Mắt răng cửa thậm chí có thể nói là rất phối hợp há miệng ra.

Với sự phối hợp của cự thú biển sâu, Đường Ân đã thành công giúp đối phương lấp răng giả, bây giờ phép thuật được thành lập, đối phương không thể tùy ý tấn công cậu, đợi lát nữa mà có đánh nhau cũng là cậu chiếm ưu thế.

Nhưng mà ngôn ngữ khác biệt, làm như thế nào nói cho đối phương biết không tặng quà thì đánh nó?

Khi Đường Ân đang suy nghĩ về vấn đề này thì cự thú biển sâu đã phun ra hai quả cầu ánh điện.

Nó tặng hai món quà.

Ánh điện kích thích tiềm năng bao phủ Đường Ân và Lục Tước, tên nhóc to xác nhìn Đường Ân không chớp mắt, thật ra nó muốn ngậm người này trong miệng, đưa cậu đi khắp nơi chia sẻ những đám mây đẹp, những bài hát hay và những lời trong lòng của nó cho cậu — —

"Oa, thích cậu quá."

Sóng âm đặc biệt của cự thú biển sâu truyền khắp biển cấm, tất cả cự thú biển sâu dù thức hay ngủ, nhân ngư lớn tuổi canh giữ biển cấm đều nghe thấy những lời này nhưng thật đáng tiếc người mà nó muốn nói nhất lại không hiểu ngôn ngữ của nó.

Tác giả có lời muốn nói:

Nàng có thể là tình nhân trông đợi tình lang, mà cũng có thể là hiên thê mong ngóng phu quân.

Chàng có thể là kẻ qua đường, mà cũng có thể là tình lang – phu tướng – lãng tử chưa muốn buông roi tháo yên.

Gió Đông chưa đưa tin lành, tiếng bước chân chưa vang vọng, thì nàng vẫn còn nép mình trong u tối.

Rồi tiếng vó câu rầm rập kia làm cho nàng vụt tươi tắn nét xuân mỹ lệ.

Nhưng.

Đó chỉ là một sai lầm, một sai lầm mỹ lệ.

Chàng đâu có về, chàng vẫn còn rầm rập lên đường, còn bỏ lại bóng hồng hiu quạnh.

— — Trịnh Sầu Dư.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 21: 21: Chồng Oi!!!

Khi được bao bọc trong ánh điện, Đường Ân tràn đầy kỳ vọng vào niềm vui bất ngờ này, bản thân là huyết tộc, Đường Ân không giống một tên quái thai như Lục Tước có thể không ngừng kích thích tiềm năng của mình, cậu vốn tưởng sẽ khó tìm cách nâng cao thực lực, không ngờ hôm nay lại gặp phải chuyện tốt như vậy.

Ánh điện chói mắt ngứa ngáy kích thích làn da của Đường Ân, trên mặt ngứa ran rõ ràng nhất, Đường Ân đợi một hồi, cuối cùng khi ánh điện biến mất, cậu nóng lòng muốn xem mình được kích thích tiềm năng gì.

Sức mạnh bóng tối trở nên mạnh hơn? Không.

Phép thuật không gian mạnh hơn? Không có.

!

Cánh dài hơn? Không nốt.

Răng sắc bén hơn? Không luôn.

Đường Ân ngơ ngàng kiểm tra khắp toàn bộ cơ thể, cảm thấy không có gì thay đổi trong người, lẽ nào trong quá trình cậu mạnh lên bị rò rỉ điện?

Đường Ân nhìn Lục Tước đang ở một bên, cả người Lục Tước bị ánh điện màu xanh nhạt bao phủ, trong khi con ánh điện như rắn di chuyển, hai tay của hắn nổi lên một vòng hào quang màu xanh đậm, năng lượng đáng sợ được chứa trong ánh điện nhỏ này.

Mái tóc vàng óng dựng lên, trong đôi mắt màu xanh thẫm hiện lên một tia điện yêu dị, lúc này những đường vân lôi điện kỳ dị lan tràn trên da thịt, Lục Tước từ từ ấn xuống quả cầu điện trong tay, vô số ánh điện như rắn kéo dài ra bên ngoài như mạng nhện, ánh điện trắng chói lọi chiếu sáng nửa người Lục Tước, hắn giống như một vị thần trong truyền thuyết — —

Cơn thịnh nộ của thần linh, sấm vang chớp giạt.

Quả cầu điện màu xanh lam trong tay Lục Tước tiến đến mặt biển khiến cho mặt biển vốn yên tĩnh xuất hiện một cơn lốc xoáy, ngay sau đó, ánh điện chói lọi bùng nổ, ánh sáng chói lọi khắp biển sâu, xác nhân ngư tích tụ và chông chát dưới đáy biển có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đường Ân giờ phút này có thể thấy được mấy phần phong thái trên người Lục Tước kiếp trước, cậu nói với cự thú biển sâu bị điện giạt tê rần đang nổi giận: "Mày đã bao giờ ăn thử cá nhỏ chiên giòn chưa?"

Dùng sức mạnh bóng tối gom cá chiên khô trôi trên biển, Đường Ân bay tới trước mặt mất răng cửa, đút cá khô vào miệng lớn của đối phương.

Nguyên bản chỉ có da bên ngoài bị điện giạt tê tê, tim mất răng cửa cũng tê, nó dè dặt dùng mõm to của mình ăn cá khô thơm.

Đường Ân nhìn mất răng cửa ăn ngon lành như vậy thì cậu cũng đói bụng.

Đường Ân đi tới trước mặt Lục Tước vừa mới thức tỉnh sức mạnh sấm sét, ân cần hỏi han: "Anh cảm thấy thế nào? Tay có bị rò điện không?"

Kiếp trước Lục Tước dường như đã xảy ra một ít sai lầm khi thức tỉnh nên luôn đeo găng tay cách điện.

Lục Tước cúi đầu nhìn tay mình: "Không sao, thức tỉnh rất thành công.

"

Đường Ân rất vui nhưng vẫn hơi tiếc do không thể nhìn thấy bộ dạng gợi cảm của Lục Tước khi đeo găng tay nữa, nhưng sau khi nghĩ lại, bây giờ Lục Tước là người của cậu, cậu muốn Lục Tước mang thứ gì thì mang thứ đó!

"Bây giờ máu của anh chắc đã ngon hơn, để cho tôi nếm thử một ngụm đi!" Đường Ân hào hứng bay tới.

Lục Tước ngẩng đầu lên, bất ngờ không kịp đề phòng, lúc này hắn nhìn khuôn mặt của Đường Ân mà trong lúc nhất thời ngẩn ra.

Đường Ân vốn đã có một vẻ ngoài không chê vào đâu được, dù cho Lục Tước không phải là người hay đánh giá con người bằng vẻ bề ngoài cũng sẽ cảm thấy Đường Ân là thiên sứ khi mới gặp lần đầu, đương nhiên loại suy nghĩ vág đầu này Lục Tước cả đời sẽ không bao giờ nói ra.

Hắn đã ở cùng Đường Ân mấy ngày rồi, dù không đạt tới mức nhìn mặt đến mức phát ngấy đến trình độ thanh tâm quả dục nhưng chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện mất mặt như lúc mới gặp.

Nhưng vào lúc này hắn lại rơi vào ký ức trống rỗng bị vẻ đẹp mê hoặc, thời gian kiểu mất hồn này kéo dài ba giây, sau ba giây Lục Tước tỉnh táo lại phát hiện lúc này Đường Ân đã thuôn thực chạm vào tay hắn và đang tìm chỗ để cắn xuống.

Phải chăng tiềm năng của Đường Ân đã được kích phát?

Đẹp đến khiến người ta mất hồn?

Đây quả thực là một kỹ năng rất hữu ích trong giao tranh, cứ thử tưởng tượng, nếu Đường Ân vẫn luôn mang theo khẩu trang hoặc các loại đồ che mặt và tháo mặt nạ ra khi chiến đấu với đối thủ, trong lúc đối thủ sơ ý ba giây thì hoàn toàn có thể đi lên đâm một đao.

Đường Ân không biết đi đâu mà mình suy tư hồi lâu đã bị Lục Tước phát hiện, cậu chọn vị trí ở giữa lòng bàn tay Lục Tước do quả cầu điện từ nơi này phát ra nên luôn cảm thấy nơi này có hương vị thơm nhất và đậm đà nhất.

Cắn vào giữa lòng bàn tay của Lục Tước, tác dụng của góc nhìn giống như bàn tay của Lục Tước che giấu hết khuôn mặt của Đường Ân, từ góc độ này trông ngài thân vương rất ngoan ngoãn.

Răng nanh đâm thủng da, máu y như lúc trước lại có chỗ khác biệt rót vào răng môi.

Đường Ân mở to hai mắt, mùi vị vẫn là ngọt ngào nhưng cảm giác lại thay đổi giống như một quả mọng nước nổ tung, cần xuống dòng điện nhỏ bé kích thích vị giác từ đầu lưỡi đến da đầu tê rần.

Một hơi uống quá nhiều khiến toàn bộ đầu lưỡi đầu bị tê dại, tê dại như con người bị cay.

Đây là lần đầu tiên Đường Ân nếm trải mùi vị mới lạ này sau khi trở thành huyết tộc nhiều năm như vậy, cậu đã đánh giá sai khả năng chịu đựng của mình đã tê dại đến mức rơi nước mắt sinh lý.

Lục Tước nhìn thấy Đường Ân nhìn mình bằng ánh mắt "Ăn ngon đến khóc", lông mi dài của cậu dính một chút nước mắt, trái tim Lục Tước bỗng nhiên mềm nhũn ra, hần vươn tay còn lại dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nhẹ nhàng lau nước mắt cho Đường Ân, trên đầu ngón tay còn lưu lại dấu vết ẩm ướt, Lục Tước như ma xui quỷ khiến liếm giọt nước mắt kia của Đường Ân.

Sau khi nhận ra mình đang làm gì, Lục Tước lập tức rút tay về

Đường Ân không chú ý tới Lục Tước, cậu đắm chìm trong thế giới cơm khô của mình khó mà tự kiềm chế được — —

Tại sao có mùi máu đắng cấp như thế? Dù cay đến chảy cả nước mắt vẫn muốn ăn tiếp.

Nhưng mà cay quá, Đường Ân cảm thấy mình phải ăn chậm lại, cậu tạm thời dừng ăn lại, cảm giác không chỉ đầu lưỡi mà cổ họng cũng tê dại.

Lần này thời gian ăn ngắn hơn bình thường, Lục Tước nhìn vết máu trong lòng bàn tay còn chưa được liếm sạch, trong lòng khẽ run lên.

Chẳng lẽ máu của hần hiện tại không hợp khẩu vị của Đường Ân?

Mối liên hệ thân thiết nhất giữa hần và Đường Ân bây giờ cũng chỉ có máu, nếu Đường Ân không còn hứng thú với máu của hần nữa!

"Lục Tước.

" Đường Ân duỗi ra một ngón tay chọc vào Lục Tước, trong trạng thái hút máu, móng tay của cậu sẽ biến thành màu đen rất nhọn nhưng Đường Ân đã khống chế tốt lực độ của mình, Lục Tước không hiểu sao sinh ra ảo giác hấn đang đối mặt với một con mèo đang cẩn thận thu móng vuốt.

"Anh giúp tôi nhìn xem, đầu lưỡi của tôi có bị sưng không?" Đường Ân mở to đôi mắt đỏ he như ức hiếp mà khóc, há miệng, duỗi ra đầu lưỡi đỏ bồng.

Khi không hút máu, cậu có cẩn thận của huyết tộc, đầu lưỡi chỉ thè ra một chút, nho nhỏ, răng nanh nổi bật ở một bên càng lộ vẻ đáng thương.

Lục Tước nảy ra ý nghĩ như "Đưa tay kéo đầu lưỡi của cậu", hấn đến gần, cup mắt nhìn đầu lưỡi ướt át kia, so với răng nanh sắc bén thì rất mềm còn hơi run.

"Không có.

"

Hầu kết Lục Tước chột nhúc nhích một cái.

Đường Ân cảm thấy có hơi yên tâm khi nghe câu trả lời, cậu nắm lấy tay Lục Tước, do dự một hồi mới không hút nữa mà chậm rãi liếm vết máu còn sót lại trên vết thương.

Cảm giác ngứa ran vẫn còn đó nên Đường Ân liếm rất chậm, nước mắt trong mắt bị ép ra ngoài một chút, nước mắt trong suốt rơi xuống khóe mắt đỏ bồng của cậu.

Sau khi Đường Ân liếm sạch, cậu lấy con dấu và in một đóa hoa hồng khác vào giữa lòng bàn tay của Lục Tước.

Mỗi khi rút ra cội nguần sinh mệnh của mình, Đường Ân sẽ yếu đi một đoạn thời gian nên cậu không một hơi in tất cả mười dấu ấn, lần này thực

lực của Lục Tước tăng lên, trả lại cho Đường Ân một chút sức mạnh, lúc này Đường Ân mới in con dấu thứ hai, xem như vẽ lên một dấu chấm tròn cho chuyến đi hành tinh nhân ngư này.

Đi đâu tiếp theo đây?

Lục Tước mới thức tỉnh ba loại sức mạnh thì máu đã uống ngon như vậy rồi, sau này thức tỉnh thêm một vài sức mạnh nữa!

Ừm, nghĩ tới là vui liền.

Trên thế giới có thứ nào hạnh phúc hơn khi được ăn ngon không?

Có chứ!

Sau này món ăn này sẽ còn trở nên ăn ngon hơn! Ngon không thể tưởng tượng!

Đường Ân nhớ tới khu vực cấm của hành tinh thú nhân cũng có thể tăng cường sức mạnh của Lục Tước nhưng cũng giống tộc nhân ngư, khu vực cấm của tộc thú nhân cũng không cho phép người ngoài tùy ý bước vào.

Chỉ có thú vương mới có quyền cho người ngoài vào khu vực cấm.

Thú vương à!

Về mặt Đường Ân dần trở nên nghiêm túc.

Khi cậu quen biết vua của tộc thú nhân thì lúc đó đối phương vẫn chỉ là một con hổ bình thường của tộc thú nhân, lúc đó thú vương bất ngờ bị một chút tổn thương, mọi người đều biết Đường Ân không có sức đề kháng với mùi máu thơm, cậu nghĩ được mùi rồi cứu con mèo to xác này.

Lúc đó Đường Ân không đói, dù máu của thú vương có mùi thơm nhưng dù sao đối phương cũng bị thương, Đường Ân chăm sóc thú vương một đoạn thời gian, canh giữ cho con mèo to xác biến này biến thành hình người.

Con mèo to xác kia biết ơn nói với cậu: " n cứu mạng không thể báo đáp không bằng Khi được bao bọc trong ánh điện, Đường Ân tràn đầy kỳ vọng vào niềm vui bất ngờ này, bản thân là huyết tộc, Đường Ân không giống một tên quái thai như Lục Tước có thể không ngừng kích thích tiềm năng của mình, cậu vốn tưởng sẽ khó tìm cách nâng cao thực lực, không ngờ hôm nay lại gặp phải chuyện tốt như vậy.

Ánh điện chói mắt ngứa ngáy kích thích làn da của Đường Ân, trên mặt ngứa ran rõ ràng nhất, Đường Ân đợi một hồi, cuối cùng khi ánh điện biến mất, cậu nóng lòng muốn xem mình được kích thích tiềm năng gì.

Sức mạnh bóng tối trở nên mạnh hơn? Không.

Phép thuật không gian mạnh hơn? Không có.

!

Cánh dài hơn? Không nốt.

Răng sắc bén hơn? Không luôn.

Đường Ân ngơ ngàng kiểm tra khắp toàn bộ cơ thể, cảm thấy không có gì thay đổi trong người, lẽ nào trong quá trình cậu mạnh lên bị rò rỉ điện?

Đường Ân nhìn Lục Tước đang ở một bên, cả người Lục Tước bị ánh điện màu xanh nhạt bao phủ, trong khi con ánh điện như rắn di chuyển, hai tay của hắn nổi lên một vòng hào quang màu xanh đậm, năng lượng đáng sợ được chứa trong ánh điện nhỏ này.

Mái tóc vàng óng dựng lên, trong đôi mắt màu xanh thẳm hiện lên một tia điện yêu dị, lúc này những đường vân lôi điện kỳ dị lan tràn trên da thịt, Lục Tước từ từ ấn xuống quả cầu điện trong tay, vô số ánh điện như rắn kéo dài ra bên ngoài như mạng nhện, ánh điện trắng chói lọi chiếu sáng nửa người Lục Tước, hắn giống như một vị thần trong truyền thuyết --

Cơn thịnh nộ của thần linh, sấm vang chớp giạt.

Quả cầu điện màu xanh lam trong tay Lục Tước tiến đến mặt biển khiến cho mặt biển vốn yên tĩnh xuất hiện một cơn lốc xoáy, ngay sau đó, ánh điện chói lọi bùng nổ, ánh sáng chói lọi khắp biển sâu, xác nhân ngư tích tụ và chong chát dưới đáy biển có thể nhìn thấy rất rõ ràng.

Đường Ân giờ phút này có thể thấy được mấy phần phong thái trên người Lục Tước kiếp trước, cậu nói với cự thú biển sâu bị điện giật tê rần đang nổi giận: "Mày đã bao giờ ăn thử cá nhỏ chiên giòn chưa?"

Dùng sức mạnh bóng tối gom cá chiên khô trôi trên biển, Đường Ân bay tới trước mặt mất răng cửa, đút cá khô vào miệng lớn của đối phương.

Nguyên bản chỉ có da bên ngoài bị điện giật tê tê, tim mất răng cửa cũng tê, nó dè dặt dùng mồm to của mình ăn cá khô thơm.

Đường Ân nhìn mất răng cửa ăn ngon lành như vậy thì cậu cũng đói bụng.

ngôn tình sủng

Đường Ân đi tới trước mặt Lục Tước vừa mới thức tỉnh sức mạnh sấm sét, ân cần hỏi han: "Anh cảm thấy thế nào? Tay có bị rò điện không?"

Kiếp trước Lục Tước dường như đã xảy ra một ít sai lầm khi thức tỉnh nên luôn đeo găng tay cách điện.

Lục Tước cúi đầu nhìn tay mình: "Không sao, thức tỉnh rất thành công.

"

Đường Ân rất vui nhưng vẫn hơi tiếc do không thể nhìn thấy bộ dạng gợi cảm của Lục Tước khi đeo găng tay nữa, nhưng sau khi nghĩ lại, bây giờ Lục Tước là người của cậu, cậu muốn Lục Tước mang thứ gì thì mang thứ đó!

"Bây giờ máu của anh chắc đã ngon hơn, để cho tôi nếm thử một ngụm đi!" Đường Ân hào hứng bay tới.

Lục Tước ngẩng đầu lên, bất ngờ không kịp đề phòng, lúc này hắn nhìn khuôn mặt của Đường Ân mà trong lúc nhất thời ngẩn ra.

Đường Ân vốn đã có một vẻ ngoài không chê vào đâu được, dù cho Lục Tước không phải là người hay đánh giá con người bằng vẻ bề ngoài cũng sẽ cảm thấy Đường Ân là thiên sứ khi mới gặp lần đầu, đương nhiên loại suy nghĩ vág đầu này Lục Tước cả đời sẽ không bao giờ nói ra.

Hắn đã ở cùng Đường Ân mấy ngày rồi, dù chưa đạt tới trạng thái nhìn mặt đến phát ngán

Nhưng vào lúc này hắn lại rơi vào ký ức trống rỗng bị vẻ đẹp mê hoặc, thời gian kiểu mất hồn này kéo dài ba giây, sau ba giây Lục Tước tỉnh táo lại phát hiện lúc này Đường Ân đã thuần thực chạm vào tay hắn và đang tìm chỗ để cắn xuống.

Phải chăng tiềm năng của Đường Ân đã được kích phát?

Đẹp đến khiến người ta mất hồn?

Đây quả thực là một kỹ năng rất hữu ích trong giao tranh, cứ thử tưởng tượng, nếu Đường Ân vẫn luôn mang theo khẩu trang hoặc các loại đồ che mặt và tháo mặt nạ ra khi chiến đấu với đối thủ, trong lúc đối thủ sơ ý ba giây thì hoàn toàn có thể đi lên đâm một đao.

Đường Ân không biết đi đâu mà mình suy tư hồi lâu đã bị Lục Tước phát hiện, cậu chọn vị trí ở giữa lòng bàn tay Lục Tước do quả cầu điện từ nơi này phát ra nên luôn cảm thấy nơi này có hương vị thơm nhất và đậm đà nhất.

Cắn vào giữa lòng bàn tay của Lục Tước, tác dụng của góc nhìn giống như bàn tay của Lục Tước che giấu hết khuôn mặt của Đường Ân, từ góc độ này trông ngài thân vương rất ngoan ngoãn.

Răng nanh đâm thủng da, máu y như lúc trước lại có chỗ khác biệt rót vào răng môi.

Đường Ân mở to hai mắt, mùi vị vẫn là ngọt ngào nhưng cảm giác lại thay đổi giống như một quả mọng nước nổ tung, cắn xuống dòng điện nhỏ bé kích thích vị giác từ đầu lưỡi đến da đầu tê rần.

Một hơi uống quá nhiều khiến toàn bộ đầu lưỡi đầu bị tê dại, tê dại như con người bị cay.

Đây là lần đầu tiên Đường Ân nếm trải mùi vị mới lạ này sau khi trở thành huyết tộc nhiều năm như vậy, cậu đã đánh giá sai khả năng chịu đựng của mình đã tê dại đến mức rơi nước mắt sinh lý.

Lục Tước nhìn thấy Đường Ân nhìn mình bằng ánh mắt "Ăn ngon đến khóc", lông mi dài của cậu dính một chút nước mắt, trái tim Lục Tước bỗng nhiên mềm nhũn ra, hần vươn tay còn lại dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nhẹ nhàng lau nước mắt cho Đường Ân, trên đầu ngón tay còn lưu lại dấu vết ẩm ướt, Lục Tước như ma xui quỷ khiến liếm giọt nước mắt kia của Đường Ân.

Sau khi nhận ra mình đang làm gì, Lục Tước lập tức rút tay về

Đường Ân không chú ý tới Lục Tước, cậu đắm chìm trong thế giới cơn khô của mình khó mà tự kiềm chế được --

Tại sao có mùi máu đắng cấp như thế? Dù cay đến chảy cả nước mắt vẫn muốn ăn tiếp.

Nhưng mà cay quá, Đường Ân cảm thấy mình phải ăn chậm lại, cậu tạm thời dừng ăn lại, cảm giác không chỉ đầu lưỡi mà cổ họng cũng tê dại.

Lần này thời gian ăn ngắn hơn bình thường, Lục Tước nhìn vết máu trong lòng bàn tay còn chưa được liếm sạch, trong lòng khẽ run lên.

Chẳng lẽ máu của hần hiện tại không hợp khẩu vị của Đường Ân?

Mối liên hệ thân thiết nhất giữa hần và Đường Ân bây giờ cũng chỉ có máu, nếu Đường Ân không còn hứng thú với máu của hần nữa!

"Lục Tước.

" Đường Ân duỗi ra một ngón tay chọc vào Lục Tước, trong trạng thái hút máu, móng tay của cậu sẽ biến thành màu đen rất nhọn nhưng Đường Ân đã khống chế tốt lực độ của mình, Lục Tước không hiểu sao sinh ra ảo giác hấn đang đối mặt với một con mèo đang cẩn thận thu móng vuốt.

"Anh giúp tôi nhìn xem, đầu lưỡi của tôi có bị sưng không?" Đường Ân mở to đôi mắt đỏ he như ức hiếp mà khóc, há miệng, duỗi ra đầu lưỡi đỏ bồng.

Khi không hút máu, cậu có cẩn thận của huyết tộc, đầu lưỡi chỉ thè ra một chút, nho nhỏ, răng nanh nổi bật ở một bên càng lộ vẻ đáng thương.

Lục Tước nảy ra ý nghĩ như "Đưa tay kéo đầu lưỡi của cậu", hấn đến gần, cup mắt nhìn đầu lưỡi ướt át kia, so với răng nanh sắc bén thì rất mềm còn hơi run.

"Không có.

"

Hầu kết Lục Tước chột nhúc nhích một cái.

Đường Ân cảm thấy có hơi yên tâm khi nghe câu trả lời, cậu nắm lấy tay Lục Tước, do dự một hồi mới không hút nữa mà chậm rãi liếm vết máu còn sót lại trên vết thương.

Cảm giác ngứa ran vẫn còn đó nên Đường Ân liếm rất chậm, nước mắt trong mắt bị ép ra ngoài một chút, nước mắt trong suốt rơi xuống khóe mắt đỏ bồng của cậu.

Sau khi Đường Ân liếm sạch, cậu lấy con dấu và in một đóa hoa hồng khác vào giữa lòng bàn tay của Lục Tước.

Mỗi khi rút ra cội nguần sinh mệnh của mình, Đường Ân sẽ yếu đi một đoạn thời gian nên cậu không một hơi in tất cả mười dấu ấn, lần này thực

lực của Lục Tước tăng lên, trả lại cho Đường Ân một chút sức mạnh, lúc này Đường Ân mới in con dấu thứ hai, xem như vẽ lên một dấu chấm tròn cho chuyến đi hành tinh nhân ngư này.

Đi đâu tiếp theo đây?

Lục Tước mới thức tỉnh ba loại sức mạnh thì máu đã uống ngon như vậy rồi, sau này thức tỉnh thêm một vài sức mạnh nữa!

Ừm, nghĩ tới là vui liền.

Trên thế giới có thứ nào hạnh phúc hơn khi được ăn ngon không?

Có chứ!

Sau này món ăn này sẽ còn trở nên ăn ngon hơn! Ngon không thể tưởng tượng!

Đường Ân nhớ tới khu vực cấm của hành tinh thú nhân cũng có thể tăng cường sức mạnh của Lục Tước nhưng cũng giống tộc nhân ngư, khu vực cấm của tộc thú nhân cũng không cho phép người ngoài tùy ý bước vào.

Chỉ có thú vương mới có quyền cho người ngoài vào khu vực cấm.

Thú vương à!

Về mặt Đường Ân dần trở nên nghiêm túc.

Khi cậu quen biết vua của tộc thú nhân thì lúc đó đối phương vẫn chỉ là một con hổ bình thường của tộc thú nhân, lúc đó thú vương bất ngờ bị một chút tổn thương, mọi người đều biết Đường Ân không có sức đề kháng với mùi máu thơm, cậu nghĩ được mùi rồi cứu con mèo to xác này.

Lúc đó Đường Ân không đói, dù máu của thú vương có mùi thơm nhưng dù sao đối phương cũng bị thương, Đường Ân chăm sóc thú vương một đoạn thời gian, canh giữ cho con mèo to xác biến này biến thành hình người.

Con mèo to xác kia biết ơn nói với cậu: " n cứu mạng không thể báo đáp không bằng — —

Đường Ân rất tự nhiên tiếp lời: "Không bằng cho tôi một ngụm máu.

"

Thú vương ngạc nhiên một hồi rồi đồng ý.

Cách ăn quen thuộc nhất của Đường Ân là hút máu ở tay, cậu cần lấy bàn tay của thú nhân kia, cắn vào đầu ngón tay của hắn một cái, máu tươi của đối phương có vị trên mức trung bình trong so với máu mà cậu đã từng nếm.

Đường Ân đang làm đánh giá thức ăn về máu của đối phương trong đầu, chợt nghe đối phương nói: "Anh chạm vào thân thể của em thì em chính là của anh, sau này anh làm vợ em đi, tất cả máu của em đều cho anh uống.

"

Đường Ân: "?"

Đường Ân trực tiếp bị sặc, cậu vừa ho khan vừa xua tay từ chối.

Mặt chú hồ của tộc thú nhân đỏ lên, hồi hộp đến mức lỗ tai hồ đều lộ ra, hắn hùng hổ gầm lớn một tiếng: "Anh không chịu thì em làm vợ anh cũng được!"

Sau đó gào to: "Chờng ơi!!!"

Đường Ân chưa bao giờ nhìn thấy loại tư thế như này, cậu sợ tới mức muốn mang phi thuyền bỏ chạy tại chỗ, chú hồ tộc thú nhân kia nhìn thấy Đường Ân muôn đi, hắn gấp đến mức suýt khóc, ngăn lại Đường Ân hỏi: "Tại sao anh không muốn ở bên em?"

Đường Ân rất thành thật nói: "Máu của cậu uống không có ngon đến mức nhục thủy tam thiên, tôi chỉ chọn lấy một gáo nước.

" (*)

(*) Có thể gặp gỡ rất nhiều đối tượng, nhưng chỉ thích một người duy nhất.

Một vài câu dịch sang tiếng Anh của câu nói "Mặc cho nhược thủy tam thiên, ta chỉ lấy một gáo nước": "You are the only one for me in this multifarious world.

" (Tôi chỉ có mình người giữa chốn phồn hoa này.

), "Even if there are thousands of options, I will choose the only one in my heart.

" (Dẫu cho có ngàn lựa chọn, tôi sẽ chỉ chọn một người trong trái tim mình.

)

Chú hồ trẻ càng gấp hơn: "Anh nói vắn vớ quá, em nghe không hiểu.

"

Đường Ân: "! "

Đường Ân nói thẳng ra: "Máu của cậu uống không ngon.

"

"Vậy làm sao máu của em trở nên ngon hơn?"

"Mạnh lên thôi.

"

Sau khi Đường Ân rời đi, chú hồ trẻ của tộc thú nhân cửu tử nhất sinh đi đến vùng đất cấm, không ai biết hắn đã trải qua những gì trong vùng đất cấm nhưng sau khi ra ngoài, hắn đã trở vua hiện tại của tộc thú nhân.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 22: Một Vị Vua Mất Nước

Sau khi Đường Ân chạy trốn khỏi hành tinh thú nhân thì không bao giờ quay lại, cậu hút máu vẫn luôn ưa chuộng anh tình tôi nguyện sẽ không ép người khác, ngày đầu tiên trùng sinh hút máu Lục Tước là tình huống đặc biệt.

Thú vương muốn thành vợ thành chồng với Đường Ân, hi vọng Đường Ân cả đời này chỉ có thể hút máu hắn.

Có thể trong mắt người ngoài tộc, chỉ cần uống máu của bạn đời là hợp lý nhất nhưng Đường Ân cảm thấy những người này nên đặt mình vào hoàn cảnh của người khác nghĩ một chút, bạn ăn một miếng thịt kho tàu rất ngon, ngày đầu tiên bạn ăn rất vui vẻ, ngày thứ hai cũng vui...! Nhưng cả đời chỉ ăn thịt kho tàu thì bạn vui nổi không?

Bởi vậy khi gặp phải một người có tư tưởng như thú vương đối xử với tình cảm rất đơn giản lại vừa cố chấp thì Đường Ân sẽ nhanh chóng bỏ chạy, cho dù đối phương hối hận sau khi nói ra, năm lần bảy lượt ăn nói khép nép cầu xin Đường Ân trở lại thì Đường Ân cũng sẽ không muốn ăn lại.

Không phải Đường Ân không muốn quay về nếm thử một ngụm nhưng nếu cậu quay lại một lần thì đối phương có thể lại có hy vọng viên vông, lúc đầu có lẽ định từ bỏ rồi lại vì viên vông đó mà tiếp tục chờ đợi.

Cần gì như thế?

Đường Ân nghĩ mãi không ra.

Nhìn cự thú biển sâu vô tư, Đường Ân cảm thấy đối phó với quái thú này dễ hơn, đoán chừng đối phương ngủ một giấc thì sau khi tỉnh dậy đã quên khúc nhạc dạo ngắn hôm nay mà vẫn luôn có thể vui vẻ phun bọt trên biển.

"Bái bai ~" Đường Ân phất tay với mắt rưng rưng, cậu nhìn biển cả vô tận rồi lại nói khẽ với người bạn cũ đang say giấc nồng trong đó: "Tạm biệt."

Cự thú biển sâu nhìn theo bóng lưng Đường Ân đưa Lục Tước rời đi, nó há to miệng như muốn nói thứ gì, từng lớp sóng âm vang lên như sóng lan ra, Đường Ân chẳng nghe thấy gì, cậu rời đi không ngoảnh lại như vô số lần ly biệt.

Trên đường lớn của hành tinh nhân ngư mấy màn hình lớn đang phát sóng trực tiếp lễ hội tế thần biển, Đường Ân nhìn thấy những nhân ngư đang tha hồ vui chơi dưới đáy biển sâu, những sinh vật xinh đẹp đó mặc áo choàng nửa mỏng manh nửa trong suốt, nhảy múa trong nước theo nhịp điệu âm nhạc của lễ hội, khi bọn họ nhẹ nhàng nhảy múa, áo lụa như làn khói lượn lờ, đuôi cá như những kho báu quý hiếm bị ném xuống biển sâu.

Máy ảnh tiếp tục quay về phía trước và một nhân vật quen thuộc được xoay quanh bởi những nhân ngư này.

Giữa trán, cổ và ngực của Yuanna được vẽ bằng hoa văn vàng tế thần, những hoa văn vàng bạc phức tạp và huyền bí khiến Yuanna giống như một vị thần, Yuanna từ từ dang hai tay ra, dây lụa màu trắng buộc vào cánh tay của hắn qua những vòng vàng kéo dài ra, nhiều loại ánh sáng khác nhau chiếu vào trên người hắn cũng như vô số ánh mắt đầy si mê khao khát.

Yuanna nhìn quanh đám đông nhưng không trông được người mình mong đợi trong đó.

Hắn khẽ mím môi, mở miệng hát bài hát của tế ti.

Giọng hát thanh tao xuyên qua làn sóng, xuyên qua đám đông và đến bên mọi người.

Tiếng hò reo trên đường phố dần ngừng lại, những người qua đường dừng lại trên cầu hoặc nhô khỏi mặt nước rồi dựa vào bờ, tất cả bọn họ đều ngược nhìn về cùng một hướng đó là Yuanna trên màn hình lớn.

Đường Ân cũng dừng chân trong chốc lát, cậu cảm thấy Yuanna ăn mặc như thế này khiến người ta thèm ăn hơn, hơn nữa ca hát của hắn có vẻ tốt hơn kiếp trước, tuy vẫn kém xa so với Permilia nhưng có dáng vẻ của ca sĩ hàng đầu rồi.

...!chờ một chút.

Kiếp trước Yuanna có hát tốt đến thế không?

Đường Ân chậm rãi nhú mày, cậu nhớ tới ngày đầu tiên trùng sinh nghe vẫn là trình độ bình thường, không hay nhưng ổn.

Đường Ân cũng đã từng nghe bài hát của Yuanna ở lễ hội tế thần biển, cậu nhớ lại khi đó Yuanna phát huy rất ổn định, biểu hiện cũng không có gì đặc biệt, bây giờ là bị cái gì kích thích?

Cách màn hình, hai người không ở trong cùng một không gian nhìn nhau, một người đang tìm kiếm tung tích của người trong lòng, một người thì không quá vui suy nghĩ — —

Nếu như khả năng ca hát của Yuanna được cải thiện, sức mạnh tổng thể của hắn tăng lên thì sẽ càng khó giết hơn.

Chậc.

Đường Ân thu hồi ánh mắt, Lục Tước cẩn thận che cho Đường Ân ở bên cạnh, Đường Ân vốn tưởng dọc đường sẽ có người tạt nước nhưng ngược lại kết quả lại nằm ngoài dự liệu của cậu, đúng là có người giơ bình nước lên nhưng sau khi nhìn nhất thời đối mặt với Đường Ân trong đám người thì tự đổ nước ào ào lên người mình.

Chờ bóng dáng Đường Ân hoàn toàn biến mất khỏi đám đông, người đẹp kia sững sờ như mới tỉnh lại từ trong mơ.

...!

Lễ tế thần biển vĩ đại này đã kết thúc, Yuanna thô bạo giặt trang sức trên người xuống, lấy mu bàn tay lau sạch bột vàng trên mặt, khi làm những việc này hẳn không ngừng vào quang não, quang não hiển thị tin nhắn gửi cho Đường Ân ba phút trước.

[Cậu có nghe bài hát của tôi chưa?]

Lần này hẳn hát bài hát cầu nguyện truyền thống của tộc nhân ngư tại lễ hội tế thần biển, kỹ năng ca hát của hẳn tốt hơn nhiều so với kiếp trước.

Đường Ân vẫn luôn theo đuổi các buổi hòa nhạc của hẳn, không bỏ lần nào, nếu như có thể nghe ra được tiến bộ của hẳn hẳn là sẽ rất vui đúng không.

Thật lâu sau, Yuanna vẫn không đợi được trả lời, hẳn tạm thu hồi quang não, bước vào biển cấm, lúc bước vào biển cấm, nhân ngư lớn tuổi còn đang nghe bài hát trên chiếc radio cổ.

"Hesvista, tôi có chuyện tìm ông." Yuanna không thích loại âm nhạc thấp kém này, hẳn cau mày nói.

Hesvista là trưởng lão của tộc nhân ngư, dù trông ông già đến mức răng sấp rụng nhưng cái đuôi của ông có thể làm tổn thương cự thú biển sâu, giống Yuanna là một quái vật có sức chiến đấu mạnh mẽ nhanh nhẹn hiểm hoi của tộc nhân ngư.

"Điện hạ chủ trì xong lễ hội tế thần biển chưa? Thật hiếm khi có người đến chỗ này của tôi, đúng là hiếm khách." Hesvista chậm rãi nói, ông đọc từng chữ rất chậm, nghe ông nói xong một câu dường như bị lãng phí rất nhiều thời gian.

"Tôi muốn biết chuyện của Permilia."

"Cậu ấy à." Đôi mắt đục ngầu của Hesvista phản chiếu ánh sáng rực rỡ của mặt trời lặn như một ngọn nến mờ ảo đang lay động trong đó, bàn tay già nua tắt radio, tất cả những ký ức hiện trong đầu Hesvista như một bộ phim câm.

"Bạn muốn biết chuyện gì của cậu ấy? Tìm hiểu về âm nhạc của cậu ấy hay về chiến tích của đại tể ti hoặc là những lời tỏ tình đến chết vẫn chưa nói của cậu ấy?"

Yuanna tinh ý bắt được một từ quan trọng: "Tỏ tình? Anh ấy đã yêu ai?"
Hắn vô thức nhớ đến đôi mắt đỏ hoe kia.

"Một con người."

"Một vị vua mất nước."

"Một người đáng thương bị giết bởi rùng ảo ảnh và chiến tranh."

Nếu là con người, hẳn là không có liên quan gì đến Đường Ân, Yuanna ngay cả mình thở ra một hơi nhẹ nhõm cũng không nhận ra, hắn thuận miệng hỏi: "Tại sao Permlia đến chết cũng không tỏ tình?"

Hesvista bật radio lại, máy ghi âm cũ bị kẹt bỗng nhiên hát:

"Lòng nàng tựa tòa thành nho nhỏ,

Gió hát hiu vắng lặng thê lương,

Đá xanh lát kín mặt đường,

Tiếng chân chưa vọng, xuân dường, chưa qua,

Xuân tháng ba còn chưa vén mở,

Lòng nàng như song cửa then cài,

Đường xa vọng tiếng ngựa ai,

Chàng còn rong ruổi, một mai có về?"

Nhân ngư lớn tuổi ngâm nga một giai điệu mà khẽ nói: "Bởi vì người đó từ đến cuối đời không hiểu yêu là gì."

...!

Đường Ân lên phi thuyền đến hành tinh thú nhân, cậu mở quang não ra bấm vào hộp thoại với thú vương, tin nhắn cuối cùng của đối phương là:

[Em dùng lông rụng của em chọc len con hổ có giống dáng vẻ lúc trước anh cứu em hay không (hình ảnh.jpg)]

Đường Ân bấm vào hình ảnh, nhìn con lợn màu cam đang phóng to, trong chốc lát cạn lời.

Cậu suy nghĩ rồi sắp xếp ngôn ngữ nói: [Năm đó tôi đã cứu cậu, bây giờ tôi có chuyện muốn nhờ vả, cậu chịu giúp tôi không, coi như giải quyết xong cho phần ân tình đó.]

Thú vương trả lời ngay lập tức: [Em không giúp!]

Đường Ân: "?"

Thú vương: [Em không muốn giải quyết với anh!]

Thú vương: [Chờng ời, anh đừng nói như thế, làm người ta đau lòng lắm biết không.]

Thú vương: [Mèo con gào khóc.jpg]

Lục Tước: "?"

Lục Tước vẫn luôn một tiếng ngài dài ngài ngắn, lần đầu tiên sinh ra cú sốc mình thế mà thua!.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 23: 23: Cứ Thích Tôi Làm Gì

Đường Ân mở quang não không tránh Lục Tước, cậu cũng không ngại Lục Tước tiến lên xem, lúc này khoe miệng Đường Ân co giật sửa lại: [Đừng gọi tôi là ch ờng, gọi tôi là Đường Ân.]

Thú vương: [Em có thể gọi anh là A Ân không?]

Vẻ mặt của Lục Tước đang xem ở một bên trở nên ngưng trọng, dù chưa gặp bao lâu nhưng hắn đã cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của thú vương này.

Đường Ân vô tình nói: [Không thể.]

Thú trương: [Dạaaa.]

Thú vương: [Mèo con ngoan ngoãn ng ấ xôm.jpg]

Thú vương: [A Ân tìm em có chuyện gì không? Nếu có thể giúp em chắc chắn giúp, đừng giải quyết ân tình gì đó, chỉ cần A Ân có thể nhớ rõ em là được rồi.]

Vẻ mặt Lục Tước càng thêm nặng nề chỉ khi đối mặt với đàn anh, hắn mới có thể cảm nhận được tài nghệ kém cỏi của mình, cấp bậc thua xa.

Đường Ân: [Gọi Đường Ân.]

Thú vương: [Mèo con gõ đầu.jpg]

Thú vương: [Em xin lỗi, em vẫn luôn th ầm gọi anh là A Ân trong lòng, gọi như thế mấy năm rồi bây giờ không đổi được.]

Thú vương: [Hôm nay anh tìm tới em, em rất vui đó.]

Lục Tước nhìn vẻ mặt của Đường Ân, thấy lông mày nhíu chặt của Đường Ân kh ẽ buông lỏng, quả nhiên Đường Ân thích ăn kiêu chiêu trò trà

xanh này.

Nhưng mà mỗi lần hắn hóa thành trà xanh, Đường Ân đều nhin cười, lúc đầu không nhin được cười đến không đứng thẳng được nhưng về sau thành thạo hơn một chút thì Đường Ân có lúc không cười nhưng thỉnh thoảng hắn lại nói mấy câu đại loại như "Hâm mộ Yuanna quá còn có nhiều fan hâm mộ làm bạn đồng hành với anh ấy, không giống tôi, tôi chỉ có ngài" thì Đường Ân sẽ quay đầu đi chỗ khác, khẽ run bả vai, giả vờ như đang ngắm phong cảnh nhưng thật ra đang cười: "Hôm nay thời tiết đẹp."

Thậm chí đến bây giờ Lục Tước vẫn có thể nhớ lại rõ ràng, nhớ lại từng biểu cảm nén cười của Đường Ân, nhớ lại ngày hôm đó bầu trời không sáng lắm, nhớ lại lúc đó tìm mình đập rất nhanh.

Đường Ân: [Tôi muốn huyết thực của tôi bước vào đền thần thú.]

Một lát sau, thú vương trả lời: [Đượccccc.]

Đường Ân thấy chuyện này gần như đã thảo luận xong, cậu đặt quang não xuống, quay đầu nhìn Lục Tước, Lục Tước ở bên cạnh cậu nhìn hồi lâu, cậu cảm thấy Lục Tước có chuyện muốn nói với cậu.

"Tên của người bạn này của ngài là gì? Tôi nên gọi thế nào?" Lục Tước hỏi.

Thật ra hắn càng muốn hỏi là "Tại sao người bạn này mở miệng lại gọi là chằng" hơn.

"Câu hỏi hay." Đường Ân chìm trong suy nghĩ.

Một lát sau, cậu mở hộp thoại với gấu Mạnh Mạnh ra rồi hỏi: [Tên vua của cậu là gì nhỉ?]

Trong khi chờ đợi câu trả lời của gấu Mạnh Mạnh, Đường Ân nhìn thấy Lục Tước dường như mỉm cười.

Đường Ân: "?"

Lâu quá không nhớ được không phải là chuyện rất bình thường sao?!

Gấu Mạnh Mạnh: [Vua của mình gọi là Harsco]

Gấu Mạnh Mạnh: [Sao đột nhiên lại hỏi câu này vậy Cơm Cơm? Mà cậu đã làm xong chuyện ở hành tinh nhân ngư chưa? Cậu có muốn đi chơi với mình không?]

Đường Ân: [Xong rồi, bây giờ mình chuẩn bị đi hành tinh thú nhân làm chút việc.]

Gấu Mạnh Mạnh: [!!!]

Gấu Mạnh Mạnh: [Tại sao cậu đi hành tinh thú nhân lại không nói cho mình biết?! Làm việc gì? Mình có thể giúp không? Coi như không thể giúp thì mình sẽ cố hết sức làm tròn trách nhiệm hiếu khách của chủ nhà.]

Lục Tước thần cầu nguyện trong lòng Đường Ân sẽ từ chối, có gấu Mạnh Mạnh ở đây thì bầu không khí trừ gấu Mạnh Mạnh ra thì không ai may mắn thoát khỏi xấu hổ.

Đang lúc Lục Tước suy nghĩ đi đầu này một lúc lâu thì hắn nhìn thấy tin nhắn mới từ thú vương gửi cho Đường Ân — —

Thú Vương: [Em vừa mới sắp xếp hành trình, anh hiếm khi tới đây, khi huyết thực của anh ở trong đên thần thú, một mình anh chờ ở bên ngoài nhất định sẽ rất nhàm chán, không bằng em đưa anh đi dạo xung quanh nha.]

Thú vương: [Mèo con nhảy căng.jpg.]

Lục Tước kiên quyết nói với Đường Ân: "Trên hành tinh nhân ngư vì tôi mà ngài không thể đi cùng bạn gấu Mạnh Mạnh của ngài, trong lòng tôi cảm thấy có lỗi, nếu ngài vì tôi mà bỏ gấu Mạnh Mạnh nữa thì tôi thật là tội ác tày trời, hình đại diện của gấu Mạnh Mạnh đáng yêu quá, ngài nỗ lòng nào làm thất vọng một cục cơm nắm như thế không?"

Đường Ân nhìn hình đại diện của gấu Mạnh Mạnh một lát, một chè trôi nước nhân mè đen dẻo thơm ngon đã ôm mắng gặm từ khi còn nhỏ.

Dù khi lớn lên gấu Mạnh Mạnh không còn đáng yêu nữa nhưng trong nhà gấu Mạnh Mạnh vẫn có rất nhiều cục cơm nắm bé.

Đường Ân bị chè trôi nước nhân mè đen trong tưởng tượng làm choáng luôn mắt nên liền đờ đẫn.

Gấu Mạnh Mạnh: [Tuyệt vời ông mặt trời! Mình nói cho cậu biết, lần này cậu tới chỗ chúng mình quá đúng lúc! Cậu còn nhớ huyết tộc chạy trốn mà mình kể cho cậu biết không?]

Trong lòng Đường Ân sinh ra dự cảm bất thường.

Gấu Mạnh Mạnh: [Ông chạy về ừ hahahahahaha! Vua của chúng mình cuối cùng cũng hết cô đơn! Đến lúc đó mình nhất định phải đưa cậu đi xem tên đàn ông cặn bã vô lương tâm kia ra sao mà có thể mê hoặc vua của chúng mình đến thần hồn điên đảo.]

Đường Ân - tên đàn ông cặn bã vô lương tâm: "..."

Gấu Mạnh Mạnh: [Lần này chúng mình phải sử dụng sức mạnh của cả đất nước để giúp vua của chúng mình cưa đổ tên huyết tộc đó!]

Gấu Mạnh Mạnh: [Đúng rồi, bệ hạ không cho chúng mình nói ra tin tức này, mình chỉ nói cho cậu biết, cậu đừng nói lung tung, vua chúng mình sợ tin tức truyền ra thì tên huyết tộc dở hơi kia nghe được, nếu như dọa ông sợ đến mức vác phi thuyền bỏ chạy ngay tại chỗ thì vua chúng mình sẽ lại độc thân lần nữa.]

Đường Ân bắt đầu nghĩ đến khả năng sẽ bỏ chạy suốt đêm, bây giờ lại đổi chuyển bay giữa chừng, không đi hành tinh thú nhân nữa thì cậu còn có thể đi nơi nào?

Cậu đứng nhìn là hành tinh tinh linh.

Đường Ân im lặng.

Thật trùng hợp, cậu cũng hút máu của tinh linh vương r ấ.

Càng trùng hợp, tinh linh vương cũng tỏ tình với cậu.

So với tinh linh vương có trái tim thủy tinh tao nhã xinh đẹp thì Đường Ân cảm thấy thú vương da dày thịt béo không sợ bị thương càng dễ đối phó hơn.

Chết tiệt, hay vẫn là đi đối mặt với thú vương, ít nhất có một đứa nằm vùng trong phe cánh của thú vương!

Đường Ân: [Các cậu dùng sức mạnh của cả nước چرا đồ huyết tộc đó như thế nào.]

Gấu Mạnh Mạnh: [Bước đầu tiên là hỏi ý kiến của qu ần chúng r ấ hỏi ý kiến của các trưởng lão tộc thú.]

Hành tinh thú nhân.

Cung điện thú vương.

Một người đàn ông cao lớn và vạm vỡ ng ấ trên ngai vàng, hấn mặc một chiếc áo choàng hoàng gia, bờ vai rộng và eo hẹp tạo thành một hình tam giác ngược cứng cáp, bộ ngực rắn chắc g ần như bung cúc áo, nước da màu lúa mì như được phủ một lớp đường bóng trong mờ quyến rũ dưới ánh đèn.

Khuôn mặt đẹp trai và hoang dã của người đàn ông nhăn lại, hấn trời sinh lông mày rậm, giữa lông mày hiện ra một lu ồng sát khí nghiêm túc tàn nhẫn dường như trong một giây tiếp theo có thể biến thành một quái vật hung dữ.

Harsco c ần quang não nhỏ nhỏ trong bàn tay to lớn của mình, lẩm bẫm trong miệng: "Bà mẹ nó, nói chuyện kiểu lạ loz gì thế này."

Trưởng lão tộc hồly bên cạnh Harsco phe phẩy cái quạt nhỏ che cái miệng hơi cong của mình: "Thảo nào không kiếm được vợ."

"Ông nói cái gì?" Harsco nheo mắt lại.

"Tôi nói, vua của chúng tôi oai phong lẫm liệt, có tướng quân giúp đỡ, ngài sẽ thắng trận thôi, công thành danh toại, sớm ôm mỹ nhân trở về~" Trưởng lão tộc hồly nịnh nọt cười nói.

Đại trưởng lão của tộc không tước bên cạnh tư thái ưu nhã, vuốt thẳng mái tóc mượt mà trước gương, ông thần nhiên nói: "Ba ngày không gặp kẻ sĩ phải lau mắt mà nhìn, bệ hạ đã không còn là Ngô Hạ A mông nên thay đổi phong cách thô tục trước đây, nếu lời nói và cử chỉ có thể thanh lịch hơn một chút rồi bỏ hết giọng điệu thô tục thì sẽ tốt hơn."

(*) 吴下阿蒙 (Ngô Hạ A Mông): Ngô Hạ: Bây giờ là phía nam sông Dương Tử ở Giang Tô; A Mông: Chỉ Lữ Mông.

Lữ Mông sống ở ven vùng nước Ngô.

Ví von người học thức còn nông cạn.

Harsco run lỗ tai hồ lên, hấn cảm thấy đau răng khi nghe vị đại tướng nho nhã này nói những lời này nhưng Đường Ân rõ ràng là người có văn hóa muốn ở bên Đường Ân thì phải có tiếng nói chung, ít nhất có thể hiểu Đường Ân đang nói cái gì, nghĩ đến đây, Harsco cũng vỗ đùi, nói to: "Được rồi! Tôi không thể tưởng tượng được cung điện nhỏ của tên oắt như tôi chứa hai phục long phượng sỡ! Ghê quá ta!"

(*) 伏龍鳳雛 (phục long phượng sỡ): "Phục long" 伏龍 là con rồng nằm, "phượng sỡ" 鳳雛 là con phượng non.

Chỉ người tài chưa xuất đầu lộ diện.

Người đời Tam Quốc gọi Gia Cát Lượng là "phục long" và Bàng Thông là "phượng sỡ".

Trưởng lão tộc hồ ly nhin nọt nói: "Ghê quá nha ~"

"Hai vị trưởng lão nghĩ tôi nên làm gì tiếp theo?" Harsco nghiêm túc nói: "Đường Ân sẽ sớm xuống với con chó không biết tên kia xuống thuyền."

Trưởng lão của tộc hồ mị nhin như tơ nói: "Đối xử với người đẹp, tất nhiên là phải bắt được dạ dày người ta rồi ~"

Trưởng lão khổng tước đặt gương xuống, cao ngạo đọc rõ từng chữ: "Tận tình địa chủ, triển vương bá khí."

(*) Tận tình địa chủ, triển vương bá khí: Lòng hiếu khách hết mực của chủ nhà, lộ ra khí chất của bá chủ.

Đường Ân vượt chóp mũi, cậu rời khỏi hành tinh nhân ngư trước gấu Manh Manh một bước, gấu Manh Manh định ở lại hành tinh nhân ngư thêm một thời gian nữa nhưng khi nghe được tin tức vua của nhóc sắp hết độc thân, nhóc ngay lập tức trở về nhà, nói muốn giúp đỡ thú vương góp một phần sức, một trái tim chân thành có thể thấy được.

Đường Ân và gấu Manh Manh đã thống nhất về thời gian và địa điểm gặp nhau, gấu Manh Manh vẫn đang ở trên phi thuyền vũ trụ ban đầu của cậu nên sẽ đến muộn hơn cậu nửa ngày.

Thú vương nói là muốn tới đón người nên lúc này Đường Ân đã chuẩn bị tâm lý một chút khi xuống phi thuyền nhưng khi nhìn thấy thú vương đưa quân đội menh mông cuộn ra đường thì Đường Ân vẫn cảm thấy bị sốc.

Công bằng mà nói cảnh tượng trước mắt vô cùng hoành tráng và mãn nhãn, đám binh lính thú nhân này từng người đều cao lớn thô kệch, bọn họ đứng loạt hàng lễ, rống to với Đường Ân: "Khách phương xa đến, hành tinh thú nhân hoan nghênh ngài!"

Sau khi bọn rống xong, cả đại sảnh đều nhìn Đường Ân, đám binh sĩ thú nhân thô lỗ kia cũng đi theo Đường Ân, cậu tái nhợt cao quý như hoa

quỳnh nở rộ dưới ánh trăng không giống những tên tộc thú nhân có vẻ ngoài vạm vỡ và hoang dã mà đẹp đến mức kinh tâm động phách, hút hồn người khác.

Toàn bộ đều im lặng trong ba giây.

"Bệ hạ, sao ngài không nói người trong lòng của ngài rất đẹp?" Trưởng lão tộc hồ ly nói, ánh mắt ông dán vào Đường Ân.

Harsco: "?"

Harsco nói với giọng điệu hần học: "Đây là ch'ông tôi!"

Sau khi Harsco g'ân nhẹ một tiếng, nhìn thấy Đường Ân bắt đầu khoanh tay bó gối thì gót chân như bất động sinh ra trên mặt đất cũng không có can đảm bước tới.

Trưởng lão tộc hồ ly trợn tròn mắt: "Vậy thì ngài đi lên nói, r'ong tôi làm gì?"

H'ầu kết của Harsco nhúc nhích một cái, h'ần nhìn bóng dáng khiến h'ần nhớ thương cảm thấy đối phương hình như so với trước kia đẹp hơn, đẹp đến mức không chân thực để dường như h'ần bước tới thì tất cả sẽ tan vỡ như một giấc mơ.

"Ngài đi đi, nếu không đi thì máu trên mặt sẽ đông đặc lại." Trưởng lão tộc hồ ly đẩy Harsco ra, trên mặt Harsco có một vết sẹo mà bọn họ đã lựa chọn cẩn thận, một vài giọt máu đỏ tươi rỉ ra từ vết cắt sạch sẽ, đi'ều này làm tăng thêm một chút hoang dã trên khuôn mặt của Harsco.

Với gương mặt này Harsco từng bước đi về phía Đường Ân, h'ần muốn làm theo lời của trưởng lão tộc khổng tước, đi ra "Vương giả trở về", đi ra "Hồ hồ sinh uy" nhưng h'ần càng đi về phía Đường Ân thì khí thế càng suy yếu, Harsco giống như biến thành thú nhân trẻ v'ụng về khi mới gặp lần đ'ầu, khô khan nói: "Đã lâu không gặp, Đường Ân."

"Đã lâu không gặp." Đường Ân khách sáo nói: "Không hổ là thú vương, quá hoành tráng."

Nói được nửa câu, ánh mắt Đường Ân rơi vào vết máu trên mặt Harsco, mùi thơm mê người làm gián đoạn dòng suy nghĩ của Đường Ân, đó là một mùi thơm sữa rất êm dịu.

Đường Ân rơi vào trạng thái tạm ngừng.

Máu của Harco khi nào thơm như vậy?

Đường Ân nhớ rõ thật lâu trước đây máu của Hasco có vị giống như pho mát, vị sữa béo ngậy quyện với một chút mằn mặn thoang thoang nơi đầu lưỡi cùng chút vị chua chua đã lên men theo thời gian, khi nếm người ta dễ liên tưởng đến trời xanh mây trắng trên đồng cỏ, gia súc, cừu bò và cơn gió tự do.

Đó là một hương vị rất đặc biệt, sau khi Đường Ân nếm thử một lần thì nhớ rất rõ mà bây giờ mùi máu của Harsco nồng hơn đó là bánh nướng trà sữa mặn, đậu hũ sữa chiên giòn.

Đường Ân vốn dĩ muốn nói tình cảnh này lớn quá nhưng lời nói lại biến thành: "Cái này thơm quá."

Lục Tước: "..."

Dù đoán được huyết tộc không có lương tâm này sẽ nói những lời như vậy nhưng hẳn không vui vẻ chút nào khi đoán đúng.

Lỗ tai Harsco đỏ lên, người đàn ông cường tráng cao hai mét ngưỡng ngừng cúi đầu: "Anh thích thì tốt."

Nói xong do quá thẹn thùng mà tai hồ đột nhiên lộ ra, đặc biệt dễ thấy trên cái đầu đỉnh kia, đôi tai hồ đầy lông rung rung hai lần rất là dễ thương.

Lục Tước: "..."

Lục Tước cảm thấy Đường Ân hẳn là thích những sinh vật có lông vì có thể thấy được từ thái độ của cậu đối với gấu Mạnh Mạnh, nếu không thì rất khó giải thích cậu có thể làm bạn bè với một cây măng tre lâu như vậy.

Quả nhiên, Lục Tước với tư cách là học giả cấp mười của Đường Ân, chỉ cần nhìn thoáng qua đã có thể đọc được biểu cảm trên gương mặt như đóa hoa cao lãnh của Đường Ân: "Mền đất ơi, người bạn nhỏ dễ thương quá làm yem không kiềm chế được."

Đối mặt với Yuanna thì tay nghề điều luyện còn bây giờ để Lục Tước cảm giác nguy cơ rất lớn, hấn thân thiết ân cần chào hỏi Harsco: "Mau xử lý vết thương trên mặt đi, nếu không vết thương sẽ khép lại."

Harsco vui vẻ nói: "Không sao, trên người vẫn còn vết thương." Nói rồi hấn cởi tung cúc áo, lộ ra vết thương tự tạo ra rất đẹp đẽ.

Trong đầu Lục Tước đột nhiên xuất hiện bài hướng dẫn trà đạo nâng cao còn chưa học qua, người thầy trà đạo đã nói rằng lòì trà xanh chỉ là một môn rất dễ học dễ hiểu mà trang điểm và quần áo cũng phải bắt kịp, đối với huyết tộc mà nói bọn họ hoàn toàn không có khả năng chống lại kiểu trang điểm như trang điểm dính máu, trang điểm hư hỏng.

Nhưng mà khi đó thời gian của Lục Tước không còn nhiều, đối thủ mà hấn gặp cũng không thể chiến đấu chút nào nên Lục Tước không có cảm giác khẩn trương, hấn chỉ dừng ở trình độ người mới trên con đường trà nghệ mà không có tiến bộ nào.

Lục Tước nhìn Đường Ân, phát hiện ngôn ngữ biểu cảm của Đường Ân lập tức chuyển thành: "Trời ơi, thơm quá đi bạn ơi, chịu không nổi nữa."

Lục Tước: "..."

Thì ra đối thủ là trà xanh là loại cảm giác này, rất muốn đắm một đắm.

Vào lúc này, Lục Tước và Yuanna đã từng bị hấn hãm hại đã đạt thành nhận thức chung.

Harsco không có kỹ năng quan sát nhạy bén và trình độ hiểu biết về Đường Ân như Lục Tước, hắn chỉ có thể cảm thấy ánh mắt Đường Ân nhìn hắn dường như nóng như thiêu đốt.

Điều này càng làm cho Harsco vui hơn, hắn trời sinh có một khuôn mặt dữ tợn nghiêm khắc, khi cười lộ ra hai cái răng hổ, trông rất ngu.

"Tại sao có nhiều vết thương như vậy?" Đường Ân hỏi.

"Em vừa mới trở về từ đấu trường cùng các chiến binh nên có lẽ bị thương thương một chút trong lúc đánh nhau.

Đúng rồi Đường Ân, em có thể cho người của anh bước vào đền thần thú nhưng đền thần thú rất nguy hiểm nên có khả năng bước vào sẽ chết." Harsco chân thành nói: "Anh ta muốn đi vào cũng được nhưng phải đánh một trận với em trước, em muốn xác nhận anh ta có đủ tư cách hay không."

Đường Ân tin tưởng vào sức mạnh của Lục Tước, Lục Tước cũng muốn đao thật súng thật độ sức với Harsco, trận đánh này được quyết định ở sân thi đấu.

Sân thi đấu ở triều đình.

Những người hầu của triều đình đang trang hoàng đấu trường, nghe nói vua của bọn họ sắp bước vào đây vì vậy vết máu trên mặt đất phải được lau sạch sẽ và rắc những cánh hoa hồng.

Đến tận cùng hoàng hậu trông như thế nào mà bệ hạ lại đau khổ chờ đợi cả trăm năm?

Tất cả thần dân đều đang tò mò.

Có quá nhiều người muốn nhìn thấy hoàng hậu, bọn họ xì xào bán tán, âm mưu âm mưu nhưng khi đối phương cuối cùng cũng xuất hiện trên khán đài, các thú nhân chứng kiến bộ dạng thật sự của Đường Ân đều lặng ngắt như tờ.

Đường Ân đang ngồi trong một khán phòng rất nhỏ, phong cách của đấu trường này rất giống với xã hội nguyên thủy nhưng mà quan sát những dã thú chém giết vốn là để hưởng thức loại kích thích nguyên thủy này nhất.

Trưởng lão tộc hồ ly lo lắng Đường Ân sẽ không quen nên tìm cho Đường Ân một cái đệm rất mềm, sau khi nhìn thấy Đường Ân ngồi xuống liền dịu dàng như nước hỏi: "Có cần móng không?"

Đứng trước vẻ đẹp đẳng cấp này, mọi lời hoa mỹ thừa thãi sẽ bị lãng quên, trưởng lão của tộc hồ ly không còn nhớ chiêu trò gì nữa chỉ biết mình muốn thân thiết với người đẹp này.

Đường Ân lắc đầu, lễ phép tính hỏi: "Không, còn ông thì sao?"

Đối phương không có đệm: "Tôi đang ngồi trên cái đuôi, nhìn này, tôi có ba cái đuôi, nếu cậu muốn một cái thì tôi sẽ cho cậu một cái nha, không, tôi sẽ cho cậu cả ba cái luôn." Trưởng lão của tộc hồ ly chìa ra cái đuôi quý giá nhất của mình cũng hận chính mình lúc trước không nghĩ ra biện pháp này.

Đường Ân: "Không cần."

Trưởng lão tộc hồ ly thất vọng thở dài một hơi, tiếp tục dùng tay chống má mê đắm nhìn Đường Ân, không biết đang suy nghĩ gì mà tên trai hồ ly này còn phát ra một tiếng cười he he.

Đã từng trải và có kinh nghiệm ở chỗ công tước Hestia, Đường Ân đã học được cách bỏ qua loại mê mắt này, lòng cậu chỉ chuyên tâm quan sát tranh tài trên sân thi đấu.

Trưởng lão tộc khổng tước quyết định không làm đồng đội với trưởng lão tộc hồ ly nữa, ông còn nhớ rõ nhiệm vụ của mình là do thám tình hình quân sự, ông quyết định tự mình lên: "Quý ngài nghĩ lần này có nhiều khả năng thắng hơn là ai?"

Nếu Lục Tước thức tỉnh thêm một vài sức mạnh nữa thì Đường Ân nhất định sẽ đánh cược Lục Tước thắng nhưng bây giờ Lục Tước chỉ mới thức tỉnh ba loại sức mạnh, thực lực của thú vương không nên coi thường, Đường Ân nghĩ tới đây chỉ có thể nói: "Khó mà nói."

Tộc trưởng khổng tước âm thầm ghi tạc trong lòng — —

Người đẹp bị mù, người có mắt mà nhìn sẽ biết là vua của chúng tôi.

Lục Tước và Harsco trên đài chiến đấu với nhau như những con mãnh thú tranh giành bạn tình trong thời kỳ động dục, một nửa hóa máy, một nửa hóa thú, va chạm hấp dẫn của nền văn minh công nghệ và nguyên thủy khiến Đường Ân nhìn đến say sưa.

Khi Lục Tước bị Harsco đâm vào khoe môi và phun ra một ngụm máu, tộc trưởng khổng tước vô thức quan sát vẻ mặt của Đường Ân muốn nhìn thấy vẻ mặt lo âu và lo nghĩ của đối phương mới có thể đánh giá vị trí tên con người kia trong lòng đối phương — —

Cậu ta nhìn thấy đau lòng hiện rõ trong đôi mắt của huyết tộc này, như thể con người kia chính là người trong tim.

Có vẻ bệ hạ muốn ôm người đẹp về sẽ rất khó khăn nha.

Trong đôi mắt già nua của trưởng lão tộc khổng tước, Lục Tước được yêu tha thiết hung hăng cho một cùi chỏ, khoe miệng Harsco tràn ra một vệt máu tươi — —

Sau đó trưởng lão tộc khổng tước nhìn thấy ánh mắt đau lòng quen thuộc của Đường Ân.

Lão tộc trưởng khổng tước: "?"

Lục Tước và Harsco trên đài đánh cho đầu rơi máu chảy, Đường Ân dưới đài đau lòng đến mức thở không ra hơi như vai chính bộ phim tình yêu "Máy anh đừng đánh nữa" lại giống như cha mẹ trong mấy bộ phim trong gia đình cả hai đều quan trọng như nhau.

Lão tộc trưởng không tước: "..."

Luôn cảm thấy ví dụ không thích hợp lắm.

Đường Ân không đành lòng nhìn những hình máu me lãng phí này, cậu không đành lòng nhìn nữa, nâng trán tiếc.

Đuôi hồ của Harsco trên đài cũng quất vào Lục Tước, Lục Tước tránh được dễ dàng như bóng ma xuất hiện sau lưng Harsco, cánh tay máy móc bắt được cổ của Harsco.

Harsco chợt biến thân thành một con hồ lớn lật ngược lại Lục Tước, bụi đất ở sân bãi trong trận giao tranh ác liệt không ngừng tung bay, trên khán đài truyền đến từng tiếng hú gào sôi nổi — —

"Bệ hạ! Bệ hạ! Bệ hạ!!!"

"Đánh chết cái tên oắt này! Cắn đứt cổ nó!"

"Húuuuuu~!!!"

"Chiêm chiêm chiêm chiêm chút chút chút!!!"

Lục Tước tháo xuống cánh tay máy móc đáng sợ của mình để lộ đôi tay trắng nõn nhìn như không có chút lực sát thương nào, một quả cầu ánh điện từ từ lộ ra khỏi tay của hắn, không lan ra như mới phóng thích sức mạnh ban đầu mà liên tục nén ánh điện bằng lực điểu khiển chính xác.

Harsco ngửi thấy mùi nguy hiểm trong quả cầu điện còn chưa thành hình này, lý trí mách bảo hắn nên dừng giao tranh lại lúc này, Lục Tước đã chứng tỏ được sức mạnh của mình nhưng về mặt tình cảm thì Harsco không đánh bần dập mặt mũi tên con người này thì hắn không cam tâm.

Không cam tâm tại sao đối phương có thể đi theo Đường Ân, nhất là nhìn thấy hình xăm hoa hồng in trên bàn tay tạo ra quả cầu điện kia thì nội tâm Harsco tức giận dâng lên cực điểm.

Hắn không những không lùi bước mà còn tiến thêm một bước, muốn dùng sức mạnh của cơ thể mình đón lấy sức mạnh từ Lục Tước, dùng trận đấu này nói cho Đường Ân biết hắn mạnh hơn con người này!

Khi ánh điện bị nén đến một giới hạn thì có những luồng điện như rắn vôi vàng không ngừng tràn ra, điện quang màu tím xanh quanh mắt Lục Tước run lên như có vật sống, như thể một con rắn con sắp chui ra khỏi làn da bất cứ lúc nào, đây là dấu hiệu cho thấy sức mạnh đã đạt tới giới hạn.

Hắn quán quả điện, lao về phía Harsco.

Con hổ lớn cũng gầm lên dữ dội, nghênh đón tiếp lấy không hề sợ hãi.

"Ầm — — "

Năng lượng hủy diệt trời đất đột nhiên bùng phát, vô số rắn điện lan ra lấy đấu trường làm trung tâm trong chốc lát! Ánh điện chói mắt nuốt chửng bóng dáng của những người trên sân khấu, không ai có thể nhìn thấy rõ những gì đang diễn ra ở trung tâm của trận đấu.

Trưởng lão tộc khổng tước lập tức đứng dậy, lo lắng nhìn đấu trường.

Ánh mắt Đường Ân híp lại, cậu nhìn thấy hai thân ảnh trên đấu trường sau khi ánh điện tiêu tán, một là con hổ lớn bị điện giật dựng hết cả lông, một là Lục Tước trông như dân chạy nạn từ trong hang trở về.

Hai người kia a cũng không tốt hơn ai, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn nhau, ở đằng kia so tài mồm mép.

Harsco: "Ồ, tính ra mày cũng có chút tài năng."

Lục Tước: "Ồ, bàn về nghệ thuật tao không bằng mày."

"Mày đang nói cái quần què gì vậy? BỐ mày nghe không hiểu." Con hổ lớn khịt mũi tức giận nhưng giây sau khi nhìn thấy Đường Ân đến gần, lập

tức dựa theo phương pháp lão tộc trưởng h ồ tộc nói "Yếu đuối" gục xuống đất, "Yếu ớt" kêu meo meo với Đường Ân hai lần.

Giọng của hồ trưởng thành mạnh mẽ và uy lực như đang hét lên: "Yêm yếu đuối lắm."

Lục Tước: "..."

Lục Tước kháng nghị nói: "Thưa ngài, tiếng kêu của hồ không giống như thế này đâu."

Nếu như Harsco vẫn bóng bẩy mượt mà, Đường Ân sẽ rất muốn chạm vào nhưng vấn đề là bây giờ Harsco không được ưa nhìn cho lắm, cả người đều dựng lông khiến Đường Ân tr ần tư.

Đáng tiếc Harsco vẫn chưa soi gương, quay sang Đường Ân với vẻ mặt mèo con van xin được cưng nựng r ồi quay sang nhìn Lục Tước với vẻ mặt hung th ần ác sát: "Thì liên quan gì tới anh!"

Lục Tước: "..."

Lục Tước tức đến mặt không thay đổi, ngã xuống đất yếu ớt: "A, tôi ngã r ồi, tôi cần ngài ôm mới có thể đứng dậy."

Nếu như Lục Tước vẫn là người đẹp mắt xanh cao lớn cơ bắp da trắng thì Đường Ân có thể vui vẻ ôm người đẹp hút một ít máu nhưng Lục Tước bây giờ giống như đi đào than đá trở về, Đường Ân bắt đầu ng ẫm nghĩ về chuyện đời.

Như làm thế nào để không cười quá lớn tiếng.

Sau khi nhìn thấy Lục Tước hèn hạ bắt chước thì Harsco tức giận nhảy dựng lên: "Anh cho rằng anh là thiếu gia (*) hả?! Bây giờ anh xấu muốn chết! Đường Ân không muốn ôm anh đâu!!!"

(*) 小白脸 (Tiểu bạch kiềm): Chỉ những chàng trai đẹp, tên ăn bám hay trai bao.

Từ thiếu gia, tiêu thư xuất hiện trong ngành bán d*m, trong lời thoại này vừa chỉ Lục Tước không phải tên yếu đuối, vừa có ý chỉ Lục Tước là trai bao, nam sủng.

Lục Tước cười lạnh: "Cậu cho rằng bây giờ cậu rất đáng yêu hả? Ít nhất ngài ấy còn ôm tôi, cậu được ôm chưa?"

Harsco: "!!!"

A a a a a a a a tao phải xé miệng con hàng này!!! Mèo con chửi thế!!!!!!

Harsco đang muốn nổi cơn thịnh nộ thì bị hai đại tướng kéo xuống, trưởng lão tộc h òly liên tục nói: "Bệ hạ! Mạnh mai! Trà xanh! Làm cho người thấy thương! Chẳng lẽ ngài đã quên hết r ồi hả?!"

Kế hoạch này đã được trưởng lão tộc h òly thay đổi cẩn thận sau khi nghe tin Đường Ân đã chăm sóc mèo lớn trong thời gian bị thương.

Trưởng lão tộc khổng tước không ngừng xoa đầu mèo: "Bệ hạ, thắng thua là chuyện thường tình trong quân sự, chịu đựng những gì người thường không chịu nổi, học khôn! Hít thở sâu với tôi, nào, hít vào, đúng, thở ra."

Đường Ân thấy Lục Tước không có ai an ủi, hấn nằm lẻ loi đáng thương trước mũi con mèo bộ dạng kỳ lạ đang phun hơi nóng, cậu ng ồi xồm trên mặt đất, lấy khăn ướt giúp Lục Tước lau khuôn mặt đen sạm của mình, sức lực của cậu nhẹ nhàng, dù không không biết chăm sóc người khác nhưng Đường Ân được người hầu hạ nhiều nên cũng biết lau mặt như thế nào khiến cho người ta cảm thấy thoải mái.

Khuôn mặt đẹp trai của Lục Tước lại lộ ra, đôi mắt xanh biếc nhìn Đường Ân không chớp.

Nơi này là sân nhà Harsco, lúc đánh nhau thì tiếng cổ vũ của người xem đều hướng về phía Harsco, Đường Ân có lẽ đã thêm bộ lọc nhóc đáng thương cho Lục Tước nên cảm thấy huyết thực nhà mình thế nào cũng

đáng thương, cậu sờ lên tóc Lục Tước hỏi: "Anh phải ôm tôi mới chịu đứng dậy đúng không?"

Đây chỉ là một câu giả giận, Lục Tước cũng không bị thương nặng nên có thể đứng lên bất cứ lúc nào nhưng hẳn do dự một lúc thay vì phản bác lại thì hẳn lại ậm ừ yếu đuối nhẹ nhàng.

Đường Ân: "Phì."

Đường Ân ôm eo Lục Tước, đỡ Lục Tước đứng lên, Lục Tước đưa tay xoa thái dương nói: "Đau đầu quá."

Tay của hắn vẫn còn bẩn, xoa một cái làm mặt Đường Ân vất vả mới lau sạch sẽ trở nên bẩn thỉu.

Đường Ân cầm khăn ướt lên, giúp Lục Tước lau mặt lần nữa, tiện thể lau luôn tay cho hắn.

Lục Tước yếu ớt dựa đầu vào vai Đường Ân, nói khẽ: "Ngài thật tốt với tôi."

Harsco tại chỗ ghen tị đỏ mắt, lớn tiếng nói với Đường Ân: "Em muốn ôm!"

Lục Tước yếu ớt ngã vào trong lòng Đường Ân, Đường Ân đỡ Lục Tước lão đảo sắp ngã, không có tay để ôm Harsco, cho dù có thì Đường Ân cũng khó có thể ôm được một con hổ lớn như vậy.

"Nơi này tắm rửa ở đâu, tôi muốn đưa Lục Tước đi tắm." Đường Ân hỏi.

Mèo con ghét nhất là tắm rửa.

Harsco nói không chút do dự: "Em cũng muốn đi."

Trưởng lão tộc hồ ly kích động nói: "Tôi cũng muốn đi!"

Harsco: "?" Mèo con nhú mày

Cuối cùng mọi người đến nhà tắm được xây dựng theo suối nước nóng tự nhiên.

Đây là suối nước nóng ngoài trời trong cung điện có nhiều ao khác nhau, ai cũng muốn ngâm mình trong ao với Đường Ân nhưng vì cả Lục Tước và Harsco đều quá bận nên Đường Ân chọn tắm một mình.

Đường Ân đến suối nước nóng trên sườn đồi bao quanh bởi cây cối, xung quanh là suối nước nóng bốc khói nghi ngút, ngỡ ngàng đầu có thể trông thấy bầu trời qua kẽ lá.

Đường Ân ngâm mình trong hồ, yên lặng nhìn lên bầu trời, không biết đang suy nghĩ, một lát sau, hắn mở quang não ra liền nhìn thấy một đồng tin nhắn chưa đọc mà gấu Manh Manh đã gửi cho mình.

[Cười chết tui, chẳng trách vua của chúng mình không lấy được vợ, Cơm Cơm cậu có biết không? Bọn họ đêra chiêu dụ dỗ để bệ hạ với huyết tộc kia xem phim dành cho người lớn, kết quả bệ hạ móc ra khỏi bộ sưu tập những bộ phim nhỏ của mình hóa ra lại là]

[Video chia sẻ mùa xuân là lúc vạn vật khôi phục, là mùa hồ báo giao phối biến thành phiên bản mèo]

[Nghe nói vua của chúng mình sẽ đánh nhau với bônhi của huyết tộc đó, tại sao mình lại bỏ lỡ một sự kiện thi đấu đặc sắc như vậy chứ?!]

[Cơm Cơm ơi, cháu mình chụp được ảnh huyết tộc đó ở hiện trường, trông y chang cậu luôn]ư

[Hình ảnh.jpg]

Sau một thời gian dài, gấu Manh Manh lại gửi một tin nhắn khác: [Cơm Cơm ơi, sau này khi chạy trốn cậu có thể dẫn theo mình được không? Mình sẽ không bị bệ hạ đuổi chết chứ! Khóc lớn.jpg]ư

Đường Ân an ủi: [Từ nhỏ đến lớn cậu đã hái bao nhiêu mạng mà có bị săn lùng đâu, lần này cũng vậy thôi]

Gấu Mạnh Mạnh: [Cơm Cơm ời, cậu không động lòng chút nào với vua của chúng mình sao?"]

Đường Ân: [Ừ.]

Gấu Mạnh Mạnh: [Thế nhưng trưởng lão tộc không tước lại nói bệ hạ và Lục Tước lúc đánh nhau thì ánh mắt của cậu nhìn bệ hạ rất đau lòng mà!]

Đường Ân: [Măng của cậu rơi xuống đất, cậu cũng sẽ cảm thấy đau lòng.]

Gấu Mạnh Mạnh: [Hu hu thế nhưng vua chúng mình thật sự thích cậu, Cơm Cơm ời, ổng thích cậu lắm luôn QAQ]

Đường Ân: [Ngoan, đừng khóc.]

Gấu Mạnh Mạnh: [Hu hu hu hu hu.]

Đường Ân không biết làm sao nên đóng quang não lại, cậu nghe thấy có người đi tới là Lục Tước vừa thay áo choàng tắm đứng ở cách đó không xa: "Tôi có thể tới bên ngài không?"

"Tìm tôi có chuyện gì?"

Lục Tước nói khẽ: "Tôi muốn hỏi một ít chuyện của đền thần thú."

Sinh vật bất tử không thể tiến vào đền thần thú, đến lúc đó Lục Tước cần vào khu vực cấm một mình, hắn cần hỏi Đường Ân để tìm hiểu một vài điểu để tránh sai sót nhầm lẫn

Đường Ân không biết nhiều về đền thần thú: "Chuyện này cần phải hỏi Harsco."

Nhắc tào tháo tào tháo đến, Harsco vừa mới tắm rửa xong cũng vui vẻ chạy đến bên người Đường Ân, hắn chỉ nghe thấy tên mình bị Đường Ân nhắc tới nên trong lòng có hơi nghi ngờ Lục Tước đang nói xấu.

Đặc biệt là ánh mắt Lục Tước né tránh không dám người trong hồ, vừa nhìn liền biết đang chột dạ.

Harsco cố ý đung vào vai Lục Tước, đẩy Lục Tước ra, nhìn xuống thấy Đường Ân đang ngâm mình trong suối nước nóng, lúc này hắn mới thoáng hiểu tại sao Lục Tước lại có vẻ mặt như vậy.

Đường Ân ngẩng đầu dựa vào bờ ao, đôi tay trắng nõn mảnh khảnh đặt ở thành ao, mái tóc đen xõa trên mặt nước bốc hơi, đôi mắt đẫm máu khẽ nhắm lại, hàng mi rũ xuống ướt át, so với bình thường cao quý xa cách thì lúc này Đường Ân lại phong tình lười biếng hơn.

Trái tim Harsco hóa thành nước khi bị đôi mắt đẫm máu thắm sừng mù này nhìn: "Ừm, Đường Ân, anh có muốn uống máu của em không? Toàn bộ máu của em đều cho anh uống."

Trưởng lão tộc hồ ly nói no bụng thì nghĩ dâm dục còn muốn bắt lấy trái tim một người thì trước hết phải bắt được dạ dày của người ta, hắn và Lục Tước bình thường khó phân thắng bại trong lúc đánh nhau, nói rõ mùi máu của bọn hắn không kém nhau nhiều.

Đường Ân nếm máu hiện tại của hắn, hắn là sẽ rất thích.

Lòng Harsco tràn đầy mong đợi đưa tay mình ra, chờ đợi Đường Ân hút máu như trẻ nhỏ chờ được cho đường.

Đầu ngón tay bị chính mình đâm thủng, chảy ra một giọt máu to — —

Tí tách.

Giọt máu rơi trên mặt nước.

Đường Ân bắt gặp đôi mắt màu hổ phách như mật ong cô đặc của Harsco, tình cảm của thú nhân luôn thẳng thắn và bộc trực giống như con thiêu thân lao vào lửa, không hề chùn bước nên Đường Ân thật sự giống như một ngọn lửa vừa lộng lẫy vừa tàn nhẫn, cậu từ tốn nói: "Harsco, khi đó tôi nếm máu của cậu vì không ngon nên tôi đã bỏ đi thẳng."

Cậu vừa nói vừa đứng dậy, mắt cá chân nhợt nhạt trong làn nước đục đưa trông giống như ngọc bích có thể vỡ ra trong nước, cậu bước ra khỏi suối nước nóng, mái tóc rũ xuống trên bộ quần áo ướt làm lộ ra những đường nét trên cơ thể cậu.

"Bây giờ quay lại chỉ là để cho Lục Tước vào đền thần thú, cậu thấy đấy."

Đường Ân đi về phía Lục Tước, vươn tay nắm cầm của Lục Tước, đầu ngón tay ướt đẫm hơi đỏ trông thật quyến rũ mê người, Đường Ân dùng đôi môi lạnh lẽo không chút cảm xúc chồm lên hôn lên môi Lục Tước.

Khoảnh khắc đó, đầu óc Lục Tước trở nên trống rỗng, trái tim hẳn như bị một con rắn sặc sỡ quấn lấy, con rắn há miệng, lộ ra răng nanh chảy đầy nọc độc giống như Đường Ân đã cắn hẳn vô số lần vậy — —

Khi hẳn sắp chết, cậu bước xuống như một thiên thần, nhẹ nhàng nâng mặt lên và cắn vào cổ hẳn một cách tàn nhẫn.

Khi ở trong phòng sách, bị mất và cắn vào cổ hẳn một cách xấu xa.

Khi trong bóng tối thổi tắt ngọn đèn dầu, trói tay chân của hẳn lại và vừa ôm vừa run rẩy cắn hẳn.

Khi trong hành lang tối tăm, nửa quỳ trên mặt đất, ngậm đầu ngón tay, cắn cổ tay hẳn như hôn.

Khi trong biển cấm vô tận, đôi mắt đỏ hoe ngấn lệ, răng nanh đâm vào lòng bàn tay của hẳn.

Mỗi lần răng nanh đâm vào da thịt sẽ tiêm nhiễm yếu tố ảo giác vào cơ thể, Lục Tước lại chịu đựng hết lần này đến lần khác, cố gắng chống lại vui sướng tràn trề, hẳn cố gắng hết sức im lặng không nói, nhưng lần này, Đường Ân không hề lộ ra răng nanh mà giống như đã đổ một thứ độc dược vô phương cứu chữa vào trong lòng hẳn.

Đường Ân vươn tay ấn sau đầu Lục Tước, hơi thở của Lục Tước phun trên mặt cậu không đều, nhịp tim đập lớn đến mức chói tai.

Harsco ngơ ngác nhìn Đường Ân.

Đường Ân nghe gấu Mạnh Mạnh nói những cách khác nhau mà Harsco theo dõi cậu, biết mọi chuyện sẽ phát triển tiếp theo như thế nào thì không bằng bây giờ chấm dứt hết mọi chuyện còn chưa xảy ra.

Có mấy lời không tiện nói ở sân bay hay ở đấu trường vì lo lắng những lời này có thể làm tổn hại đến mặt mũi của thú vương nhưng bây giờ không xung quanh không có người liên quan, Đường Ân mở mắt ra, kết thúc nụ hôn này, người có mặt ở chỗ này đều nghe được huyết tộc đẹp đến mức không chân thật kia dùng giọng điệu lãnh đạm nhất nói: "Cậu nói xem cậu thích ai không tốt? Cứ thích tôi làm gì?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 24: 24: Tinh Linh Vương Gặp Phải Bi Kịch

Harsco mím chặt đôi môi, hấn lớn lên có một khuôn mặt hung dữ, mắt và mũi đỏ ửng khiến người ta không thể phân biệt được là đang khóc hay đang kiêu chế cơn tức giận, có lẽ là cả hai.

Bản chất thú nhân của họ mèo khiến hấn liên quan đến thói ghen tị nhưng trải nghiệm bị bỏ rơi một lần khiến hấn không dám bộc lộ quá nhiều cảm xúc xấu xí ở trước mặt Đường Ân.

Thậm chí hấn còn không dám khóc.

Nước mắt đối với Đường Ân vô dụng, hấn đã biết đi đâu này từ lâu.

Thú nhân miệng lưỡi vụng về không nói được lời nào, trái tim hấn đau đớn đến cực điểm: "Em, em sẽ cố làm cho máu của em uống ngon hơn."

Là hấn còn chưa đủ mạnh, nếu như hấn có thể dễ dàng đánh bại con người đó, nếu sức mạnh của hấn đủ khả năng khiêu chiến rùng rợn thời gian và không gian thì Đường Ân liền sẽ thích hấn.

Đường Ân nhú mày khi nghe thấy câu trả lời này, Harsco có ý chờ đến chết hả? Cần gì chứ?

"Cậu thích tôi, chẳng qua là tôi đã cứu cậu." Đường Ân thoải mái nói: "Nếu có người khác cứu mạng cậu, cậu sẽ yêu người đó, tình cảm của cậu dành cho tôi có thể không sâu đậm như cậu nghĩ — —"

Môi Harsco run rẩy một chút, muốn bảo người trước mặt đừng nói nữa.

Không phải, hấn muốn nói, hấn thích người này, không phải vì người đã cứu hấn mà là bởi vì người này là Đường Ân.

Trước khi gặp Đường Ân, hấn luôn bị chế giễu là "Con mèo bệnh", hấn có thể chắt mạnh mẽ nhưng lại không xứng đôi với dũng cảm, tính cách khi

gặp chuyện chỉ thích khóc không hợp với thú nhân tộc hổ dũng mãnh và cương nghị.

Điều này liên quan đến trải nghiệm tuổi thơ của hắn, khi hắn còn là một chú hổ con, hắn đã bị một con thú điên bắt đi, con thú cái đã mất con non, coi hắn thành con của mình.

Thú nhân bị điên không thể gọi là thú nhân, bọn họ không có trí tuệ không có cách nào biến thành thú nhân, thường bị chi phối bởi mong muốn giết người, hắn chỉ biết không ngừng khóc thút thít trong hang động đó mới có thể xoa dịu mong muốn giết người của thú nhân kia, tiếng khóc của thú con sẽ khơi dậy bản năng làm mẹ còn sót lại của đối phương.

Sau đó Harsco may mắn chạy thoát ra ngoài nhưng trải nghiệm đó đã để lại một tác động không thể xóa nhòa đối với hắn.

Bất cứ khi nào đối mặt với khó khăn và nguy hiểm, Harsco trong vô thức đều chọn cách khóc một cách hèn nhát.

Những chiếc răng nanh của vận rủi găm nhấm sau gáy khiến hắn giống như thú con không thể động đậy.

Rõ ràng hắn đã không còn phải là thú con nữa rồi.

Sau đó hắn bị thương nặng cũng không phải là chuyện ngoài ý muốn, là hắn quá hèn nhát không thể chịu đựng được ác ý từ thế giới này, thiếu vắng người thân, đống tộc khinh thường, cuộc sống tẻ nhạt.

Hắn muốn chạy thoát khỏi ổ ma quỷ khi hắn còn bé, chạy trốn khỏi thế giới khiến hắn sợ hãi này nên hắn lựa chọn tự kết liễu mình bằng chính đôi bàn tay của mình.

Chính vào lúc đó Đường Ân xuất hiện.

Những ngón chân uyển chuyển rơi trên mặt nước đẫm máu, đôi cánh đen che đi ánh mặt trời chói chang, huyết tộc cao quý cúi xuống, mái tóc

đen tung bay trong gió, giọng nói tuyệt trần bay bổng như một bài hát du dương: "Em còn ổn không? Bé mèo dễ thương."

Cũng chính vào lúc này, Harsco nghe thấy tiếng mèo kêu khóc của mình.

Đường Ân đưa hắn đến ở một hang động gần đó, Harsco chọn cách tự sát gần hang động nơi hắn bị mắc kẹt khi còn nhỏ, do đó hang động mà Đường Ân chọn trúng cũng đúng lúc là "Ổ ma quỷ" mà Harsco không muốn đối mặt một lần nữa.

Hắn đã quyết định tử tự gần đó nhưng không thực sự có đủ can đảm để quay trở lại nơi đó.

Cận kề cái chết khiến hắn không giữ vững được thân thể, nói chuyện đều rất tốn sức, Đường Ân cũng không biết hắn đang nói cái gì vẫn dàn xếp để hắn ở trong hang động này, lúc hắn sợ hãi đến mức phát run, Đường Ân sẽ vừa xoa đầu của hắn vừa ngâm nga bài hát nhẹ nhàng không biết tên.

Bàn tay của huyết tộc lạnh đến mức không có chút nhiệt độ nào nhưng Harsco lại cảm thấy đó là sự tồn tại ấm áp nhất.

Làm bạn với Đường Ân, Harsco qua một đêm trong hang động này, hang động được Đường Ân sắp xếp lại không giống một chút gì so với ký ức của hắn, khắp nơi đều có chần và gối mềm mại, mà sau đó, Harsco lấy hết can đảm nói cho Đường Ân, có một con quái vật đã từng sống ở đây.

Đường Ân tò mò hỏi, con quái vật trông như thế nào?

Harsco chỉ vào một chỗ nhô ra dọc theo vách tường, nói con quái vật cao đến mức đó, hắn chỉ vào cửa hang, nói một nửa chiều rộng của lối vào là nửa chiều rộng của con quái vật.

Hắn cẩn thận miêu tả quái vật, Đường Ân suy nghĩ một hồi dùng sức mạnh bóng tối tái tạo hoàn hảo quái vật trong miệng hắn, sau đó không để ý chút nào nói: "Nhìn nó còn không to bằng em."

Nói xong, Đường Ân dùng sức mạnh không gian biến ra một hạt giống vừa mới nảy mầm, cậu nói với con mèo đang ngẩn ngơ: "Đây là hoa anh mới trồng gần đây, bạn bè của anh gọi nó hoa hồng ánh trắng nhưng anh cảm thấy cái tên này chưa đủ nghệ thuật nên anh đặt tên nó là hoa hồng đẫm máu."

"Em không biết loại hoa hồng này khó trồng như thế nào đâu, chúng giống như những viên đá chỉ có thể bén rễ, đâm chồi và nở hoa khi ngâm trong máu của kẻ mạnh hoặc người có tiềm năng trở nên mạnh mẽ."

"Ngày đó anh cứu em, em chảy rất nhiều máu, nhiều máu như vậy chảy vào đất thì quá lãng phí nên anh gieo hạt giống xuống, không ngờ tới nó lại nảy mầm, em biết đi đâu đó có nghĩa là gì không?"

Ánh mặt trời từ ngoài hang chiếu vào giống như mạ vàng cho khuôn mặt hoàn mỹ không chút tì vết kia: "Đi đâu đó có nghĩa là em có hi vọng trở thành người mạnh nhất nha."

Kể từ giây phút đó, Harsco cuối cùng khỏi bệnh.

"— — Bây giờ cậu đã trở thành thú vương, nữ vương của cậu sẽ có người tốt hơn, mà tôi thật sự không xứng đáng cho cậu thích." Đường Ân chân thành nói.

Harsco đã rất lâu rồi chưa từng khóc.

Hắn run giọng nói: "A Ân, anh đừng nói như vậy, tổn thương người lắm."

Vẻ mặt Đường Ân rất bình tĩnh, giọng điệu có thể gọi là dịu dàng, cậu bất đắc dĩ nói: "Cậu đã là thú vương rồi, tại sao còn thích khóc như thế? Việc Lục Tước vào đền thần thú nhờ cậu rồi, lần đầu anh ấy bước vào đền thần thú còn nhiều thứ chưa rõ, và."

Đường Ân lấy khăn tay ra giống như lau tro đen trên mặt Lục Tước, cậu kiên nhẫn lau đi nước mắt trên mặt Harsco, nhẹ giọng nói: "Ngài thú vương, sau này hãy gọi tôi là Đường Ân." Khi Lục Tước trông thấy Harsco

khóc chạy ra ngoài, hắn còn rung động hơn lần đầu tiên thấy Harsco gọi Đường Ân là chồng, thậm chí hắn còn không rõ ràng rung động này là do tương phản giữa ngoại hình và phong thái của Harsco hay là do đối lập giữa dịu dàng và nhẫn tâm khi nhìn thấy Đường Ân lau nước mắt cho người khác.

"Ngài tại sao lại từ chối Harsco?" Lục Tước hỏi.

Hắn có thể cảm nhận được Đường Ân không ghét Harsco, thậm chí còn muốn ném thừ máu của đối phương, khi Harsco chảy máu mắt Đường Ân còn muốn trộn cả lên rồi.

Ấn tượng Đường Ân để lại cho hắn tới nay đều là gặp được máu ngon thì không kiểm soát nổi bản thân mình hoặc nói ra là đối phương muốn thả mình đắm chìm trong buổi tiệc máu long trọng, cũng không muốn kiềm chế ham muốn của mình.

Tại sao đối mặt với máu tươi dâng sẵn của Harsco, trái lại Đường Ân lại từ chối?

Đường Ân lấy khăn mặt lau tóc của mình, cậu nghe vậy thì thản nhiên nói: "Tôi không uống máu của những người có mơ ước vẫn vợ trong lòng."

"Mơ ước vẫn vợ?"

Đường Ân cởi quần áo đã ướt đầm trước mặt Lục Tước không chút e dè, Lục Tước vô thức nhắm mắt lại, hắn nghe thấy tiếng sột soạt của vải áo ma sát và giọng Đường Ân chọt xa chọt gần: "Muốn tôi chỉ uống máu của một mình cậu ta — —"

Giọng nói kia đột nhiên ghé vào tai hắn, thì thầm nhẹ nhàng gần tai hắn nói: "Anh nói xem đây có phải mơ ước vẫn vợ hay không?"

Lục Tước mở mắt ra, in vào mắt hắn chính là cổ áo mở rộng lộ ra da thịt tái nhợt như tuyết tươi mềm mại, Đường Ân đổi thành một chiếc áo choàng nhung đen nhánh, cậu rất hợp với màu đen, xinh đẹp cao quý, thì thầm

bí tao nhả: "Hút máu là một chuyện hạnh phúc, tôi vui vẻ mà người bị hút cũng vui sướng."

Đầu ngón tay của Đường Ân rơi vào trên lồng ngực Lục Tước, như lông vũ chậm rãi lướt qua đường cong cơ bắp, cảm giác ngứa ngáy tích tụ một đường leo lên tận cổ, hầu kết Lục Tước di chuyển lên xuống một chút.

"Nếu người bị hút muốn độc chiếm tôi thì hẳn người đó rất khó vui vẻ, sao tôi có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy?"

Đôi môi tạo hình xinh đẹp chậm rãi nhếch lên nụ cười quyến rũ, Đường Ân vuốt ve làn da nơi cậu thường xuyên cắn, vết sẹo trên đó vừa mới bong ra, làn da mới càng mịn màng hơn, cậu quyết định lần sau sẽ ấn hoa hồng vào vị trí này.

Nhưng bây giờ thì thôi, lát nữa Lục Tước sẽ tới đền thần thú, lỡ như hút đến chân hắc mền nhũn thì sẽ phát huy thất thường không tốt.

Thế là Đường Ân bỏ tay ra, tiếp tục lau nửa mái tóc ướt đẫm.

Lục Tước bị trêu chọc một trận: "?"

Đường Ân lau xong một bên tóc liền đổi hướng tiếp tục lau.

Lục Tước: "??"

"Anh còn đứng ngây ngốc ở đây làm gì? Mau đi hỏi Harsco về chuyện đền thần thú đi." Đường Ân thúc giục nói.

Lục Tước: "???" Vậy tôi đi?

Không bao lâu sau khi Lục Tước rời đi, Đường Ân lại nghe thấy tiếng bước chân mới, lúc này người tới là gấu Mạnh Mạnh, con gấu to lớn này lén lút bước tới chỗ Đường Ân, đi mấy bước cũng phải ngoái lại, sợ phía sau có người đánh nhóc một gậy, lúc nhìn thấy Đường Ân, gấu Mạnh Mạnh mới rốt cục lộ ra vẻ mặt nhìn thấy đồng bọn.

"Cơm Cơm!"

Đường Ân nghĩ đến việc nhìn thấy gấu trúc con tiếp theo thì cũng kích động nói: "Manh Manh!"

"Cơm Cơm, chúng ta lên đi, trong đêm nay trốn khỏi hành tinh này!"

Đường Ân cười nói: "Không ai khác biết cậu đã nói cho mình biết kế hoạch của vua mấy cậu, cậu sợ hãi như thế làm gì?"

Gấu Manh Manh lắc đầu: "Thế sự vô thường, lỡ như có một ngày tình bạn của chúng ta kết thúc thì sao? Bạn bè tốt trở mặt cãi nhau đến mức khốc liệt đầu khó mà nói."

"Được được được, xem như cậu muốn chạy trốn thì cậu không ở hành tinh thú nhân thì còn muốn đi chỗ nào? Nơi khác có thể không được ăn măng tươi đến như thế."

"Hành tinh tinh linh! Cậu không biết, ngành trồng măng nhà chúng mình là số một, măng do mình trồng ra tươi non nhiều nước lại ăn ngon, xuất khẩu trực tiếp đến hành tinh tinh linh."

Gấu Manh Manh đặc ý nói đến không dừng được miệng: "Đừng nhìn những tinh linh kia mắt cao hơn đầu, khinh thường giao tiếp với ngoại tộc chỉ cần cậu có bản lĩnh thật sự thì bọn họ sẽ bằng lòng làm bạn với cậu, bạn bè của mình ở hành tinh tinh linh không chút nào xem mình là người ngoài, bọn họ thậm chí còn kể cho mình nghe về lịch sử tình ái của vua bọn họ, Cơm Cơm cậu không biết đâu, vị tinh linh vương đó cũng thảm như vua chúng mình cũng gặp phải một tên đàn ông cặn bã!"

Đường Ân: "..."

Gấu Manh Manh vỗ vai Đường Ân: "Mặc dù Cơm Cơm cậu làm chuyện này với vua chúng mình không tốt lắm nhưng lão Hùng mình đây là người phân rõ phải trái, mình biết trong chuyện này thì đây là tình yêu đơn phương của vua chúng mình, không quá cặn bã nhưng tên tra nam thẳng thép đó trêu chọc tinh linh vương xong rồi bỏ chạy, đó mới là cặn bã đến gây giết mình cả trời đất, làm cảm động cả quỷ thần!"

Đường Ân: "Không đến mức đó đâu."

Gấu Mạnh Mạnh không d òng ý nhìn Đường Ân một cái: "Nếu cậu mà nghe thấy tên cặn bã đó làm gì, cậu sẽ không nói thế, cậu không biết đâu, tên cặn bã đó ngoài miệng nói muốn tới tộc tinh linh tìm thực vật đặc biệt gì đó, sau đó tìm được hạt giống cất giấu của tinh linh vương, gọi gì mà hoa h òng ánh trắng?"

"Nghe nói những hạt giống đó ngàn năm không nảy m ãm r ồi tên cặn bã kia nói chỉ khi gặp được tình yêu chân thành tha thiết thì hạt giống mới có thể nảy m ãm nở hoa, tên cặn bã không biết dùng cách gì mà thật sự có thể để hạt giống kia nở hoa r ồi, tinh linh vương nghĩ mình đã tìm t thấy tình yêu đích thực, bày tỏ tình yêu với tên cặn bã nhưng kết quả thì sao! Tên tra nam thẳng thếp kia khinh rẻ chức vương hậu tinh linh vương, quét sạch những hoa h òng đang nở r ồi bỏ chạy! Để tinh linh vương cả người cả của đều không còn, cậu nói xem có quá cặn bã không!"

Đường Ân: "..."

Đường Ân: "Cậu nghe ai bịa ra câu chuyện điên khùng này vậy, tại sao hoa h òng ánh trắng chỉ nở hoa khi gặp phải tình yêu đích thực? Nực cười quá."

Gấu Mạnh Mạnh gãi đầu một cái: "Bạn bè trong tộc tinh linh nói với mình, mấy chi tiết nhỏ đó không quan trọng, cậu chỉ cần nói tên đó có phải là tên cặn bã hay không."

Đường Ân: "..."

Đường Ân quay người rời đi.

" y Cơm Cơm, cậu đi đâu vậy? Hướng nhà mình không ở đằng kia."

Đường Ân buồn bã nói: "Tình bạn của chúng ta kết thúc r ồi, mình sẽ đi tố cáo cậu cho mọi người biết."

Gấu Mạnh Mạnh: "?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 25: 25: Người Đẹp Ngủ Say

Dù gấu Mạnh mạnh không thể hiểu được bầu không khí nhưng nhóc cũng không ngu ngốc, liên hệ chuỗi phản ứng của Đường Ân lại với nhau, nhóc không thể tin nói: "Cơm Cơm, tên cận bã bỏ tinh vương lương chạy cũng sẽ không phải là cậu đúng không?"

Đường Ân đính chính: "Mình chưa bao giờ nghĩ qua muốn cận bã anh ta.

"

Đường Ân cảm thấy mình quá oan ức, năm đó cậu đi hành tinh tinh linh để tìm vật phẩm có thể dùng làm trao đổi pháp thuật giới hạn thời gian, tìm một vòng thì phát hiện những hạt giống cất giấu trong tay của tinh linh vương dường như có thể sử dụng được.

"Mình cần hoa hồng ánh trăng, mới đến hành tinh tinh linh.

"

Khi đó tinh linh vương giống như cũng đã từ bỏ việc cố gắng làm cho những hạt giống đó nảy mầm nhưng Đường Ân tìm lâu như vậy thật vất vả nhìn thấy một chút hy vọng nên làm sao có thể dễ dàng buông tha, cậu vắt hết óc kích lệ tinh linh vương, xung phong đi đầu trong việc nghĩ ra phương pháp, trải qua vô số lần nỗ lực, cuối cùng Đường Ân cũng tìm ra một phương pháp có thể thành công, đó là nuôi mầm bằng máu của kẻ mạnh.

Hầu hết tộc tinh linh đều không đủ mạnh, tinh linh vương cũng không đủ mạnh mẽ nên Đường Ân lấy chính máu từ tim của mình ra.

"Mình giúp tinh linh vương trồng thành công những hoa hồng ánh trăng đó, tinh linh vương hỏi mình muốn gì, mình nói muốn hoa hồng và máu của anh rồi anh đừng ý."

"

Hạt giống hoa hồng cuối cùng đã có động tĩnh, tất cả mọi người rất vui mừng, tinh linh vương cảm động hỏi Đường Ân muốn gì, Đường Ân cảm thấy mình đã trả giá rất nhiều trong khoảng thời gian này nên muốn một ít hạt giống hoa hồng và máu của tinh linh vương không phải rất hợp lý sao?

Gấu Mạnh Mạnh nghe Đường Ân thuật lại, thoạt nghe xong rất có lý không có gì sai cả, nhóc ngây ngốc gãi đầu, cả khuôn mặt lộ ra vẻ trông không được thông minh cho lắm.

"Mình uống máu tinh linh vương, ban đầu định rời đi rồi nhưng tinh linh vương nói muốn sử dụng nước suối thánh của tộc tinh linh của bọn họ để đẩy nhanh tốc độ phát triển của hoa hồng ánh trắng, bảo mình ở lại một thời gian, thế này mới có thể thấy hoa nở.

"

"Mình cũng muốn nhìn thấy vẻ đẹp của những hoa hồng ánh trắng đua nhau nở rộ nên mới ở lại.

"

Kết quả là vào đêm hoa nở, tinh linh vương mặc trang phục lộng lẫy, cầm một bó hoa hồng ánh trắng nói với Đường Ân một câu tỏ tình xa xưa.

"Nhưng khi hoa nở tinh linh vương đột nhiên nói thích mình, sau đó mình từ chối rồi rời đi.

" Đường Ân kể một câu chuyện hoàn toàn khác với phiên bản tộc tinh linh truyền đi.

Gấu Mạnh Mạnh tin tưởng Đường Ân sẽ không nói dối nhóc, nhóc ngờ nghệch nhìn Đường Ân, ngờ nghệch nói: "Tại sao tinh linh vương đột nhiên thích Cơm Cơm vậy?"

Đường Ân nắm chặt móng vuốt gấu Mạnh Mạnh: "Hỏi rất hay, mình cũng muốn biết!"

Ở một nơi khác của ngọn núi, Lục Tước cuối cùng đã tìm thấy thú vương đang ẩn náu.

Harsco ngã trên đá chém một nhát, có lẽ vừa rồi vì cảm xúc quá mức kích động nên nên hắn thả chiếc đuôi hổ to và hai chiếc tai hổ lông xù của mình.

Lỗ tai hổ nghe ngóng âm thanh khẽ chuyển động, Harsco quay đầu, nước mắt trên mặt bị gió làm khô, trong tay cầm một chậu hoa nhỏ đầy bằng thủy tinh, trong chậu hoa còn có một hoa hồng đã bị phép thuật thời gian đóng băng lại thời gian, dừng lại khoảnh khắc nở rộ.

Đó là hoa hồng rất quen thuộc với Lục Tước.

Hoa hồng ánh trắng có sức sống vô cùng mạnh mẽ, Lục Tước còn giữ một hoa hồng do Đường Ân tặng trong phòng của lâu đài cổ, dù biết đóa hoa hồng này không chỉ một mình hắn có nhưng thấy một hoa lại một hoa đã khiến cho vẻ mặt Lục Tước đông lại.

"Mày tới đây xem trò cười của ông đây hả?" Harsco hung ác nói: "Tao cho mày biết, lúc tao quen biết A Ân ông nội mày chưa chắc đã sinh ra đời đâu!"

Harsco tự hào giơ chậu hoa trên tay lên: "Đây là tín vật đính ước mà A Ân tặng cho tao, mày có không?"

Dù có câu không đánh chó mù đường nhưng không có đạo lý đánh mèo rơi xuống nước.

Thật sự Harsco thảm quá rồi.

Thảm đến ngay cả Lục Tước đầu không đành lòng đá kích hắn.

Harsco ôm hoa hồng bảo bối của mình, nghĩ rằng cuối cùng mình cũng đã thắng một ván.

Vừa rồi hắn còn gào khóc thảm thiết nhưng bây giờ đã bình tĩnh lại rất nhiều: "Có chuyện mau nói, có rắc rối mau thả, bây giờ ông mày thấy mày thì phiền."

"

Hiếm khi Lục Tước không tranh luận với Harsco, hắn vừa nghe được tin tức máu chốt cuộc nói chuyện giữa Đường Ân và Harsco, dường như Harsco cũng được Đường Ân cứu, bắt đầu của hắn và Harsco thật ra giống nhau nhưng điểm khác biệt duy nhất có lẽ là lúc đó máu của hắn có vị ngon hơn Harsco và có thể còn thêm một điểm máu chốt nữa là hắn chưa từng bày tỏ tình cảm của mình với Đường Ân.

Thất bại của Harsco để hắn gặt hái được những thông tin quý giá, Lục Tước bình tĩnh hòa nhã hỏi: "Tôi nên chuẩn bị gì khi đi đến đền thần thú?"

Mỗi một lời của Harsco đều bao bọc bởi chết chóc: "Chuẩn bị đi chết."

"

"Đền thần thú được xây dựng trong núi cấm, trước tiên mày phải leo lên núi Tuyết Dục, sau đó đi qua thung lũng sương mù rồi sang sông Ferry, cuối con sông chính là đền thần thú, mày không được dùng cục sắt vụn đó trên đường đi, nếu như mày gian lận thì dù cho đã đến đền thần thú thì họ cũng sẽ không công nhận mày."

"

"Họ?"

Giọng điệu Harsco trở nên thành kính: "Họ là thánh linh trong đền thần thú, nếu như mày chờ đến khi ngài thánh linh công nhận mày, họ sẽ ban cho mày sức mạnh."

"

Hắn cay nghiệt nói: "Trước khi tới đền thần thú, tao muốn hỏi lại mày, mày thật sự chuẩn bị sẵn sàng chưa?"

Harsco đang ng ồi trên một tảng đá, vẻ ngang ngược đó không khác mấy so với lúc hắn ng ồi trên ngai vàng.

Lục Tước bình tĩnh gật đầu, trở nên mạnh mẽ hơn luôn là mục tiêu mà hắn theo đuổi, dù không có yêu cầu của Đường Ân thì một ngày nào đó hắn cũng sẽ đến đền thần thú này nhưng nếu không có sự giúp đỡ của Đường Ân thì có lẽ hắn sẽ không thể đến khu vực cấm của tộc thú nhân dễ dàng như vậy.

"Dù sẽ chết?" Harsco cũng không phải lo lắng chuyện sống chết của Lục Tước mà là sợ Lục Tước chết sẽ khiến Đường Ân buồn.

"Tao sẽ không chết dễ như thế.

"

Trước khi đến đền thần thú, Lục Tước hỏi người ta kim tiêm và túi máu, hắn rút ra hai túi máu, nói với bác sĩ kia, nếu như hắn không ra khỏi đền thần thú thì giúp hắn giao hai túi máu này cho một huyết tộc tên là Đường Ân.

Sau đó Lục Tước một mình bước vào núi cấm.

Sở dĩ núi Tuyệt Dục gọi là núi Tuyệt Dục nghĩa là dù có cánh cũng khó bay qua, muốn leo lên ngọn núi này cũng khó và nguy hiểm, núi Tuyệt Dục này còn bị những con quái điều canh giữ.

Lục Tước đứng ở dưới chân núi, ng ẩng đầu lên nhìn ngọn núi bằng phẳng gần như một đường thẳng, tổ chim khổng lồ có thể được nhìn thấy mờ mờ trên đỉnh núi.

Hắn cúi đầu nhìn xuống thấy phân của một con chim khổng lồ dưới đất và vớ hạt của một loài cây mọc ở dưới chân núi, Lục Tước thu thập hái một chùm trái cây, khoanh chân ngồi bên đống trái cây, hắn đợi một hồi trên trời có tiếng chim kêu, một bóng đen cực lớn bay thẳng xuống chỗ Lục Tước.

Lục Tước không tránh không né, đôi mắt xanh thăm đến cực điểm trong nháy mắt giống như hai vòng xoáy hút linh hồn, khi bốn mắt nhìn nhau trong nháy mắt hắn thành công mê hoặc con quái điều này.

Lục Tước ngồi trên lưng con chim, con quái điều giương cánh bay cao, gió mạnh thổi bay mái tóc của Lục Tước, khi con chim bay được nửa đường đến đỉnh núi Tuyệt Dục thì bất ngờ nghiêng người sang, nhanh chóng đâm sầm vào ngọn núi — —

Nó thoát khỏi trạng thái thôi miên, muốn đùng chết Lục Tước!

Đỉnh núi bị mây che khuất nhanh chóng phóng to trong mắt Lục Tước, mây mù tản ra, phía trước chính là chỗ chết, vẻ mặt Lục Tước lạnh lùng, hắn dùng sức nắm lấy một cánh của con quái điều rồi bẻ gãy nó, lúc này trên cánh xương xuất hiện từng vết nứt.

Tiếng kêu than của quái điều vang vọng trên đỉnh núi vắng lặng, kinh động đến những quái điều khác trong tộc quái điều mà lúc này quái điều đã mất đi thời gian quý giá bị Lục Tước đi đầu chinh hướng bay tránh đi ngọn núi cao nguy hiểm.

Hắn cưỡng ép vịn đầu con quái điều, đôi mắt xanh băng giá đối diện với đôi mắt đầy oán hận kia, quái điều phát ra tiếng gào thét thê lương rồi lại rơi vào trạng thái thôi miên không thể tránh khỏi.

Sau lưng có một đám quái điều nghe thấy tiếng động liền đuổi theo Lục Tước không rời, Lục Tước đi đầu khiến quái điều đáp xuống thung lũng phủ đầy sương mù, khi chân quái điều đáp xuống thung lũng, nó lập tức kêu ra những tiếng thét chói tai liên tục, vô số nhện bò ra từ trong sương mù như thợ săn tàn sát con mồi sa vào lưới.

Lục Tước đứng trên lưng chim có thể cảm nhận được con quái điều trong cơn đau đớn tột cùng sắp thoát khỏi kiểm soát của hắn mà lũ nhện dày đặc trong thung lũng đã ăn sạch phần bụng con quái điều ngay lập tức.

Nửa người con quái điều to lớn như đang mắc kẹt trong biển cát đen, đám đống loại của nó do dự lơ lửng ở trên không trung, kiêng kỵ thứ gì không dám bay lên trước.

Lục Tước đưa tay ra, tia chớp xanh nhạt ngưng tụ trong lòng bàn tay, đôi mắt xanh lam của hắn sáng rực rỡ, hắn ném quả cầu điện vào bầy nhện, từng lớp tia chớp xanh lan nhanh như sóng thần, nuốt chửng mọi thứ, ánh sáng điện soi rõ khuôn mặt khô ngô lại lạnh lùng của Lục Tước.

Những con quái điều trên không trung bỏ chạy tán loạn, những con nhện đang chuẩn bị di chuyển trong sương mù cũng nhanh chóng lùi lại, Lục Tước nhảy khỏi con quái điều đang run rẩy, giẫm lên xác nhện cháy sém, đôi tay bị ánh điện quấn quanh buông xuống, đám nhện dọc đường tiếp cận hắn đều bị Lục Tước giải quyết dứt khoát, hắn không biết đã đi được bao lâu, rốt cuộc nhìn thấy được một con sông.

Đó chính là con sông Ferry trong miệng của Harsco.

Trong sông không có cá chỉ có vô số xác chết, hai bên con sông đưa đờ nở đầy những hoa màu đỏ những bông hoa đó mọc trên nước bùn, mọc trong xương trắng, nở đến quên cả sống chết, đầy rực rỡ.

Harsco nói, trong ba con đường đến đền thần thú, con đường cuối cùng khó đi nhất mà những bông hoa bên bờ sông Ferry được gọi là hoa bỉ ngạn, hương thơm của chúng sẽ khiến người ta có một giấc mơ kỳ diệu, nếu đắm chìm trong giấc mơ không tỉnh lại thì sẽ trở thành một thành viên trong vô số xác chết trên con sông Ferry này, trở thành chất dinh dưỡng của những bông hoa bỉ ngạn kia.

Lục tước thu hồi sấm chớp, hắn từ từ lội xuống sông Ferry, sông Ferry không sâu, nước sông cũng không đến hông của hắn, lạnh lẽo thấu xương, lạnh đến mức tưởng như đá hoa băng sẽ nở trong kẽ xương.

Hương hoa dày đặc bao quanh Lục Tước, xen lẫn vào một thế giới tràn ngập hương thơm, nơi đó có sóng gợn lăn tăn trên mặt nước, muôn hoa khoe sắc khắp núi rừng, thu hút đàn bướm bất tận, cảnh sắc tươi đẹp này dệt nên một giấc mộng đẹp dường như đang chờ đợi Lục Tước đi tới.

Lục Tước lội sông để đến với thế giới tươi đẹp này, hẳn nhìn thấy trên những cánh đồng bất tận phủ đầy những ngôi nhà màu trắng, từng người mặc quần áo lao động màu trắng rải rác vào, bọn họ thấy Lục Tước đứng ở bờ sông thì niền nở chào hỏi, cười nói: "Vừa rồi con đi lung tung ở đâu thế? Mau tới ăn cơm, đồ ăn trong căn tin hôm nay ngon lắm.

"

Lục Tước lặng lẽ nhìn mọi thứ trước mặt.

Có người thắc mắc làm thế nào hẳn có thể đi đâu khiến những khả năng mới, thật ra rất đơn giản chỉ cần cho hẳn chịu kích thích ở một mức độ nhất định thì hẳn có thể nhận được cùng một loại sức mạnh.

Sức mạnh đầu tiên mà hẳn nắm được là thôi miên.

Là lúc bị cưỡng ép tẩy não.

Phần ký ức giả dối bị đưa ra này, dù quan sát bao nhiêu lần đều sẽ cảm thấy quá kém cỏi dối trá.

Một vòng tròn ánh sáng vô cùng chói mắt trong con mắt màu xanh khuếch tán ra, đường vân điện lan ra từ trong mắt, thế giới giả tạo bằng mắt thường có thể nhìn thấy đang sụp đổ, nó bị quét sạch ngay trước mắt Lục Tước.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, bức tranh được tái hiện lần nữa lại khiến cho Lục Tước ngây ngẩn cả người, hẳn nhìn thấy một bóng dáng cao quý xanh xao đang ngủ trong quan tài phủ đầy những cánh hoa hồng, mái tóc đen như thác nước xõa trên những hoa hồng tươi xinh đẹp, mỗi đóa hoa hồng dường như bị phép thuật thời gian cố định vào thời điểm đẹp nhất nhưng

hoa dù có đẹp đến đâu cũng không bằng một phần vạn khuôn mặt của người trong quan tài.

Lông mi dày giống như cánh bướm đen, làn da không có chút khuyết điểm, đôi tay mảnh khảnh khoanh ở bụng dưới, mười ngón tay có hình dáng đẹp đẽ đeo dây chuyền bạc và đá quý, loại trang sức này tuy đẹp mà không tiện hoạt động nhưng lại tôn lên cho người ngủ say trông như một tác phẩm nghệ thuật dễ vỡ và tinh xảo.

Một người đàn ông tóc vàng đứng trước quan tài, quay lưng về phía Lục Tước, nâng một sợi tóc đen khỏi cánh hoa, thoa tinh dầu thơm và dùng lược ngà chải kỹ phần tóc đen trên tay.

Lục Tước tiến lên một bước, không gian trống rỗng ban đầu lại được lấp đầy thêm nhiều chi tiết, dưới chân hắn trải một tấm thảm lông lấy và dày, chiếc tủ bằng vàng được đặt trong góc, ánh trắng sáng rọi xuống từ bộ cửa sổ, thiêng liêng lại bí ẩn.

Lục Tước bước đến quan tài, nhìn thấy khuôn mặt của người đàn ông tóc vàng — —

Đó rõ ràng là khuôn mặt của hắn.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 26: 26: Lăn Đầu Mọc Đuôi Không Có Nhiều Kinh Nghiệm Kiểm Soát

Khuôn mặt quá gầy, gò má nổi rõ, quai hàm rõ nét sắc bén, làn da trắng bệch và không chút máu còn giống như ma cà rồng hơn là Đường Ân trong quan tài, đến mức Lục Tước có chút không quen với bản thân như thế này.

Ngay sau đó, Lục Tước đã tìm ra lý do tại sao hắn lại gầy như vậy — —

Người đàn ông cẩn thận chăm sóc tóc của ngài thân vương tháo đã nói lỏng băng quấn quanh tay mình, băng quấn quanh tay anh ta, trên cổ tay có một vết dao sâu, mép dao chưa lành hẳn, người đàn ông dường như không có ý định xử lý vết thương, dùng dao rạch lại vết thương đổ đầy máu vào cốc.

Khi làm điều này, vẻ mặt của người đàn ông rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức đến gần như chết lặng.

Lục Tước nhìn đôi mắt xanh trống rỗng kia, không hiểu sao trong lòng hắn cũng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng, hắn nhìn mình đưa ly rượu đầy máu lên miệng Đường Ân đang say ngủ, Đường Ân lúc nào cũng luôn khao khát máu tươi lại không mở mắt ra, vẫn bị mắc kẹt trong giấc mơ ngọt ngào kia.

Máu ứa ra tràn vào đôi môi nhợt nhạt, huyết tộc đang ngủ say sẽ không nuốt nó, thờ ơ với dòng máu thơm ngon, hơn phân nửa máu tươi trào ra khóe môi, xuôi theo bên mặt và cổ, chảy vào hoa hồng đỏ tươi.

Nhưng người đàn ông nhắm mắt làm ngơ và tiếp tục ấn mép chiếc cốc vào môi Đường Ân, cạy răng nanh đang khép lại, cho đến khi chén máu nhìn thấy đáy thì người đàn ông mới lấy khăn giấy ướt ra, cẩn thận lau làn da cho Đường Ân, giọng nói của hắn trầm thấp như rượu làm say lòng người như tiếng đàn Cello đẹp đẽ "Làm sao lại ăn đến vương vãi khắp nơi rồi?"

Khi nói chuyện một mình với Đường Ân đang ngủ, người đàn ông giương lên một nụ cười cứng chiêng, hần cười rất đẹp mang theo một loại dịu dàng ảm đạm nhưng khi Lục Tước nhìn thấy nụ cười này trên mặt của mình thì chỉ cảm thấy sống lưng phát lạnh.

Người đàn ông thâm tình nhìn người đẹp trong quan tài, hần từ từ cúi đầu xuống tựa như muốn hôn người đẹp này.

Lục Tước thấy thế thì vươn tay che kín mặt Đường Ân, cho dù người này giống hệt mình, hần cũng không thể chịu nổi người khác đối xử thân mật với Đường Ân như thế.

"Cậu đã đến."

"Lục Tước" cảm nhận được cản trở vô hình, nụ cười trên gương mặt vốn thuộc về Đường Ân trong nháy mắt biến mất, hần vô cảm ngẩng đầu lên, đôi mắt xanh thăm chìm trong bóng râm của xương lông mày nhìn thẳng về phía trước.

Lục Tước không nói gì, hần nhìn thấy bản thân gầy gò nói với mình: "Tôi không có nhiều thời gian, mỗi câu tôi muốn nói tiếp theo đều rất quan trọng — —"

"Mạnh lên."

"Đi vùng cấm của tộc tinh linh."

"Giết rừng ảo ảnh và chiến tranh."

"Đến bảo khố của rừng thời gian và vĩnh hằng cướp đoạt đồ cất giữ quan trọng nhất của nó."

"Dẫn dắt nền văn minh nhân loại đến một kỷ nguyên thịnh vượng."

Lục Tước lạnh lùng nhìn bản thân, không hề có ý định nghe lời đối phương, dù sao đây chỉ là một ảo ảnh không biết tạo ra bởi thứ gì, cho đến khi mỗi câu mỗi chữ của một "Lục Tước" khác chém đinh chặt sắt nói:

"Chỉ có làm như vậy, cậu mới có được tình yêu của em ấy."

Lục Tước đột nhiên mở to mắt, hần liền nhìn ảo ảnh trong nháy mắt vỡ vụn, bối cảnh tinh xảo kia giống như bức tranh bị xé rách biến thành những đốm sáng tan biến, trước khi mọi thứ biến mất, người đàn ông có khuôn mặt giống hệt hần mệt mỏi dựa vào quan tài, nhẹ giọng thì thầm với huyết tộc đang say ngủ: "Ngài đó."

Một giây tiếp theo, dòng sông đen ngòm lại hiện ra trước mắt Lục Tước, hần phát hiện mình đã lội đến giữa sông từ bao giờ, nước sông tràn qua môi của hần còn thiếu chút nữa tràn qua chóp mũi của hần, nếu như hần ở trong ảo ảnh này lâu hơn chút nữa, e rằng hần sẽ chịu chung số phận y như những xác chết trên sông Ferry.

Lục Tước giẫm lên những xương trắng, đi đến cuối sông, nhìn thấy một hang động khổng lồ kỳ lạ, những thạch nhũ trên đỉnh hang và măng đá trên mặt đất nối liền với cột đá giống như bị người điêu khắc thành các pho tượng động vật, chặm trở giống y hệt, sinh động như thật.

Nước chảy đổ xuống từ đỉnh của cái hang, chiếc xích nặng trĩu nâng cây cầu đá lên, Lục Tước đi dọc cây cầu đá và thấy một bàn thờ cổ xưa ở cuối hang động, trên đó trưng bày một ngôi đèn phát ra ánh sáng xanh mờ.

Giọng nói kỳ lạ phát ra từ ngôi đèn — —

"Thằng nhóc mới tới nhân mô cầu dạng (*), tại sao trong lòng nó chỉ nghĩ tới đàn ông?"

Nhân mô cầu dạng (人模狗样): Bên ngoài mang hình dáng con người nhưng bên trong tư cách/ tính tình/phẩm chất thấp kém.

"Đỡ mị xem tên đàn ông trong lòng nhóc ta ra sao — — ôi vcl! Người này lớn lên trông đẹp quá! Đừng cản mị! Mị muốn đi ra ngoài!"

"Wao wao, đúng là người đẹp."

"Người đẹp này có chút quen mắt, làm sao giống hết người trong lòng của nhóc tộc hồ kia?"

"..."

Lục Tước nhìn thấy những đốm lúc sáng lúc tối trong bàn thờ giống như những con đom đóm không ngừng bay và lớp lớp đập vào nhau, một lát sau, một đốm sáng khá lớn bay ra khỏi bàn thờ, biến mất vào cơ thể hắn.

Đường Ân đang trêu chọc gấu trúc con ở cửa cấm địa chờ Lục Tước đi ra, không ngờ Lục Tước lại âm thầm vào cấm địa như vậy, cũng không chào hỏi với cậu một tiếng.

Harsco dời tảng đá ngỗ ở bên cạnh Đường Ân, nhìn nửa sườn mặt Đường Ân đang đợi Lục Tước, trong lòng không khỏi cảm thấy chua chua, nếu như khi đó hắn bước vào cấm địa cũng có Đường Ân chờ ở bên ngoài, vậy hẳn nhất định tràn đầy nhiệt tình không hề sợ hãi.

"Người vào khu vực cấm không ra nhanh như vậy, kỷ lục nhanh nhất cũng là hai ngày, hiện tại là ngày đầu tiên Lục Tước bước vào khu cấm, Cơm Cơm cậu không cần phải ở đây chờ." Gấu Mạnh Mạnh khuyên nhủ: "Màn người đi ra lâu nhất cũng phải nửa tháng, lỡ như anh ấy chết trong khu cấm thì chẳng lẽ cậu phải đợi nửa tháng sao?"

Harsco cho gấu Mạnh Mạnh một ánh mắt khen ngợi.

Đường Ân đột nhiên đứng dậy, đặt gấu trúc con vào trong ngực gấu Mạnh Mạnh: "Người của tôi đến rồi." Gấu Mạnh Mạnh: "?"

Gấu Mạnh Mạnh bàng hoàng quay đầu lại, nhìn thấy Lục Tước đang bước ra khỏi khu vực cấm: "Trời ơi, bệ hạ, Lục Tước còn ra nhanh hơn ngài!"

Harsco: "Nhóc không nói thì không ai nghĩ nhóc bị cấm điếc đâu."

Đường Ân nhìn Lục Tước không bị thương, nhẹ nhõm tiến lên hỏi: "Không bị thương chứ? Có được năng lực mới gì? Có đôi không?"

Năng lực cụ thể của Lục Tước ở kiếp trước vẫn luôn là một ẩn số, đặc biệt Lục Tước thu được thứ gì từ khu cấm của tộc thú nhân thì không ai biết.

Lục Tước nhìn ánh mắt mong đợi của Đường Ân, hấn do dự một lát, nắm lấy tay Đường Ân, đặt tay Đường Ân lên trên đầu mình.

Một vật nhỏ nhọn chổng đở lòng bàn tay Đường Ân, lòng bàn tay Đường Ân chợt ngứa ngáy, cậu nhin xuống tiếng than nhẹ g ãn như thốt ra khỏi miệng mình, dời tay ra thì thấy một đôi tai động vật màu trắng nhọn trên đầu Lục Tước.

Lông xù!!!

Lục Tước bản lông xù!!!

Đường Ân khiếp sợ r ối!

Đường Ân néo néo tai thú mới mọc, tai thú kia linh hoạt run run hai lần như nụ hoa không thể chịu đựng.

Chủ nhân của tai thú từ từ nhắm mắt lại, lông mi rũ xuống, che đi vẻ lẳng lơ và lạnh lùng khó tả trong đôi mắt màu xanh, đó là hai biểu hiện hoàn toàn khác nhau nhưng lại hội tụ một cách hoàn hảo trong cặp mắt này.

Đường Ân nhìn ánh mắt này của Lục Tước, tim cậu bỗng nhiên đập thình thịch, cảm giác được rung động quen thuộc ở kiếp trước.

Kiếp trước Lục Tước luôn bao bọc trong âu phục và giày da, keo kiệt không để lộ ra từng tấc da thịt nhưng luôn có một vẻ gợi cảm không biết tên có thể làm lay động trái tim cậu, trước đó, Đường Ân vẫn luôn nghĩ vấn đề nằm ở bộ đồ.

Nhưng trước đó cậu đã đặc biệt may những bộ âu phục cho Lục Tước, bao gồm cả vòng đeo đùi và thắt lưng mà Lục Tước mang trước đó dù trông rất đẹp nhưng lại không có mùi vị như trong trí nhớ của Đường Ân có thể khiến cậu cần cào trong lòng không dứt ra được.

Bây giờ Đường Ân đã hiểu rõ.

Là khí chất.

"Thưa ngài, khả năng mới của tôi là." Đôi mắt xanh dương như mạch nước ngầm đang che dấu những ham muốn tham lam, như đang dụ dỗ đi đâu gì đó, nhưng cảm xúc ngủ đông trong nháy mắt biến mất không thấy, giọng nói của Lục Tước trầm thấp giàu từ tính: "Cửu Vị."

Tai trái của Đường Ân cảm thấy tê dại một hồi, cảm giác tê dại nhẹ này dường như lan đến xương quai xanh bên trái của cậu khiến Đường Ân vô thức khẽ nâng vai trái lên.

Ngay cả giọng nói cũng có vẻ khác thường, rõ ràng chất giọng cũng không có thay đổi bao nhiêu nhưng âm điệu kỳ diệu kia lại có sức hút làm cho người mê muội, khóe môi Lục Tước khẽ nhếch lên, Đường Ân đột nhiên phát hiện khóe miệng Lục Tước luôn là hình dạng sắc bén: "Ngài có muốn nếm thử hương vị của tôi bây giờ không?"

Đường Ân rất không có tiền đề nuốt một ngụm nước miếng.

Cậu cảm thấy Lục Tước lúc này ngọt chết người.

Nhưng mà xung quanh còn có người khác có phải không tốt lắm hay không, Đường Ân nhìn Lục Tước chủ động dâng cổ lên còn có gân xanh nổi trên cái cổ kia, Đường Ân liếm môi, quyết định gửi thử trước.

Chóp mũi của cậu áp lên cổ Lục Tước giống như một tên nghiện không ngừng ngửi mùi máu của Lục Tước, đó là cái nóng hằm hấp bốc hơi qua da thịt, dù cho Đường Ân còn chưa nếm thử nhưng có thể chắc chắn máu của Lục Tước bây giờ phải ngon hơn.

A a a thơm quá, Lục Tước quá thơm rồi.

Mũi của Đường Ân tràn đầy hương vị của Lục Tước, cậu chuyển từ chỉ ngửi sang cắn một cái, răng nanh đâm vào da thịt ở cổ, máu thấm vào môi và răng của Đường Ân, cảm giác tê dại như có dòng điện nổ tung từ đầu lưỡi Đường Ân, tiếp theo là vị ngọt đậm đà và sức nóng có thể làm tê liệt thần kinh.

Đường Ân bị mùi vị này kích thích đến mức nhất thời tạm thời há miệng ra mà hít vào một hơi há miệng hít một hơi nhưng cơ thể cậu dường như bị một lực lượng bí ẩn nào đó khống chế lại khiến cậu ăn một lần càng muốn ăn thêm nữa tiếp tục hút máu tươi.

Cái khô nóng đó cuốn lấy thân thể lạnh lẽo của Đường Ân, lần đầu tiên cậu có ảo giác cảm giác ấm áp từ trong ra ngoài, cùng lúc đó, Đường Ân bỗng nhiên cảm nhận được một tồn tại mềm mại bất an cọ xát và quấn lấy cậu không ngừng.

Đường Ân vốn nghiện hút máu không thể nào tự kiềm chế được, cậu mất một giây để xem đó là thứ gì thì thấy chín chiếc đuôi cáo to và dài đang tranh nhau cọ vào người cậu, bình tĩnh mà nói, đuôi của Lục Tước rất xinh đẹp, màu trắng tinh khiết, lông bông bồng bênh như một viên kẹo bông mềm vây quanh Đường Ân.

Điều kiện tiên quyết là không nhìn thấy những cái đuôi đó đang làm gì

— —

Hai cái đuôi hồ ly chen vào chân Đường Ân, hai cái quấn quanh eo cậu, lại có thêm bốn cái vuốt ve bên ngoài hai chân, còn cái cuối cùng gan to bằng trời vuốt ve mông cậu.

Đường Ân: "?"

Kích thích liên tục này buộc Đường Ân không có thời gian ăn cơm, máu trào ra khoe môi, cậu trách mắng Lục Tước: "Anh tự quản cho tốt."

Lục Trước nở một nụ cười xin lỗi, hần đưa tay lên lượt kéo chín cái đuôi phía sau, túm lấy một cái kéo về sau lưng, tám cái đuôi còn lại không bắt được thì tùy ý làm càn, Lục Trước chỉ có thể vừa xin lỗi vừa nói: "Tôi xin lỗi, lần đầu mọc đuôi không có nhiều kinh nghiệm kiểm soát."

Một đuôi: "Bỏ tay ra!"

Hai đuôi: "Mảnh mai quá!"

Ba đuôi: "Cong vênh quá!"

Bốn đuôi: "Mềm quá!"

Năm đuôi: "Trơn quá!"

Sáu đuôi: "Cute quá!"

Bảy đuôi: "Chặt quá!"

Tám đuôi: "Vui quá!"

Chín đuôi: "He he~".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 27: 27: Anh Là Nhất Nhất Anh Rồi!

Lục Tước đã phải mất một lúc để thu hồi chín chiếc đuôi của mình, năng lực cử vĩ tăng cường khả năng thôi miên của hắn, kết hợp với khả năng thôi miên kéo theo khả năng ảo thuật, xét theo sức mạnh chiến đấu thì chín đuôi không thực dụng bằng sức mạnh sấm sét nhưng Lục Tước phát hiện ra cử vĩ lại là đòn chí mạng ở phương diện cảm dỗ Đường Ân.

Chỉ là khả năng mới thức tỉnh của hắn hơi khó kiểm soát, có lẽ hắn cần dây cột vào cơ thể để ngăn những cái đuôi đó, lỡ lúc mất khống chế lại lần lượt xuất hiện từng đuôi một.

Khi Lục Tước đang xử lý cái đuôi và cái tai, Harsco ở một bên nhìn thì vừa tức giận vừa đau lòng, như thể cả trắng mình ngập nghề đã lâu bị con heo khác ủi mất rồi, còn ủi đến chín lần!

Harsco tức giận đến mức muốn mắng bà nội mày, nhưng gấu Manh Manh đang ôm gấu trúc con bên cạnh, chửi thề trước mặt thú con không được, thế là hồ lớn nhẫn nhịn rất lâu cuối cùng hung ác nói với Lục Tước: "Anh là nhất, nhất anh rồi!"

Lục Tước nghe vậy bình tĩnh nói: "Quá khen."

Rất thẳng thắn thừa nhận! Còn không biết một chút xấu hổ!

Harsco: "..."

A! Tức quá!

Đường Ân sửa sang lại quần áo có hơi lộn xộn, cậu đi về phía Harsco, Harsco đang âm ức lập tức nặn ra một nụ cười nhưng khuôn mặt của hắn không hợp làm ra loại vẻ mặt hiên lành này, dù cười thế nào cũng tràn đầy tức giận.

"Ngài thú vương, lần này việc mang Lục Tước đến khu cấm đã làm phiền cậu, tôi còn có việc phải làm nên sẽ không làm phiền nữa." Đường

Ăn cười híp mắt nói.

"Không sao, lần sau có việc cứ đến tìm em, không có việc gì cũng tới được." Harsco trông mong nhìn Đường Ăn.

Lúc đầu Đường Ăn nhìn thấy dáng vẻ này của Harsco thì muốn dùng ngôn ngữ đâm hấn nhưng đối phương dường như nhìn ra ý đồ của cậu, tai thú vàng rũ xuống, đã sẵn sàng bị chém, con người màu mỡ phách sợ hãi lại không nở dòi, lộ ra trạng thái nhất gan.

"Tạm biệt." Đường Ăn vẫy tay với Harsco mà không nói thêm gì nữa.

"Thưa ngài, sau đó chúng ta phải đi nơi nào? Lục Tước hỏi.

Hắn vẫn nhớ ảo ảnh kỳ lạ đó, bản thân trong ảo ảnh nói hắn sẽ phải đi

— —

"Ăn anh trước rồi lại lên đường." Đường Ăn hung ác nói.

Cái đuôi Lục Tước vất vả giấu đi lại có xu thế xuất hiện, đôi mắt màu xanh thẳm của hắn vô thức nheo lại muốn cố gắng che giấu ham muốn háu ăn gần như giống dã thú của mình, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú lúc này bị kìm chế lại lạnh lùng, Lục Tước như một quý ông nho nhã lịch sự dò hỏi: "Ngài muốn ăn tôi như thế nào?"

Ăn thế nào hả? Còn có thể ăn thế nào?

Đường Ăn liếm răng nanh, vừa định gặm cổ lại nghe thấy giọng nói khàn khàn của Lục Tước: "Ngài không phải nói có cách làm cho máu của tôi trở nên càng ngon hơn?"

Sau khi Lục Tước hỏi câu này, hắn có hơi ảo não nhíu mày một cái, cửu vĩ ảnh hưởng đến hắn, hay chính xác hơn, cửu vĩ sẽ phóng đại mong muốn của hắn và nhiều suy nghĩ, to gan, mơ hồ lướt qua trong cuộc sống hằng ngày mà không thể nói nên lời nhưng dưới ảnh hưởng của cửu vĩ làm lý trí của hắn chưa kịp xử lý những suy nghĩ này thì cơ thể đã chủ động nói ra.

Sau này hẳn phải dùng im lặng để kiềm chế dục vọng của mình, ít nhất là khi ở bên Đường Ân.

Phản ứng đầu tiên của Đường Ân khi nghe Lục Tước nói là mạnh lên quả thực có thể trở nên càng ngon hơn nhưng hiện tại cậu không muốn đến tộc tinh linh, cậu còn chưa nếm mùi máu mới của Lục Tước đã nghiện đâu, đợi một chút.

Đường Ân chợt nhớ tới đi đầu gì, câu này được nói vào ngày đầu tiên cậu gặp Lục Tước sau khi sống lại, lúc đó, vấn đề Đường Ân nói qua là

— —

"Anh chịu lên giường với tôi?"

Đông tử máu không ngừng co rút, Đường Ân nhìn chằm chằm Lục Tước hỏi cùng một vấn đề như lúc trước, nhìn thấy người đàn ông tuấn tú quyến rũ này hơi nghiêng đầu dường như có vẻ có hơi khó nói.

Đáng ghét!

Đây có phải là muốn mà lại không muốn trong truyện thuyết không?!

Đường Ân thừa nhận cậu bị hấp dẫn bởi trò vật này!

"Bây giờ tìm được một chỗ cũng không dễ." Đôi cánh đen của Đường Ân giang rộng ra, cậu nóng lòng muốn đưa Lục Tước đến khách sạn gần nhất, khi đến khách sạn, cậu đặt khách sạn thú nhân phiên bản giới hạn dành cho người yêu.

Phong cách tổng thể giống như một hang ổ, ánh sáng mờ hồ ở các góc, có hình con mèo vĩnh mộng lên được mô tả ở trên tường, trong khách sạn còn có những bộ quần áo tình thú, theo cấu tạo đuôi của thú nhân mà trên bộ quần áo tình thú còn đặc biệt khoét một lỗ cho đuôi di chuyển nhưng mà Lục Tước có chín cái đuôi thì phải khoét cái lỗ lớn hơn.

Lục Tước phản ứng nhiều hơn với cách bố trí của khách sạn này, trang trí của khách sạn này càng kích thích thú tính, chín cái đuôi lúc này của Lục

Tước không làm duyên làm dáng được nữa nên Lục Tước đành phải ngồi ở trên giường.

Đường Ân kéo cà vạt của Lục Tước, cà vạt như gông xiềng lại như dây thừng, cậu nhìn xuống Lục Tước: "Đừng vội vã như vậy, đi tắm trước đã."

Khi Lục Tước đứng dậy chuẩn bị đi tắm thì Đường Ân chọc lưng hắn, cái đuôi cáo của Lục Tước suýt chút nữa lã ra, Lục Tước quay đầu thì nhìn thấy Đường Ân đưa cho hắn một bộ quần áo tình thú: "Tắm xong mặc bộ này, tôi muốn xem."

Lục Tước - bản giới hạn, có ai lại không muốn thấy!

Ít ra thì ngài thân vương rất mong chờ đó!

Sau khi tiễn đưa Lục Tước tay chân đã có hơi cứng ngắc đi, Đường Ân kích động bật quang não ra chuẩn bị xem hướng dẫn việc này, cậu lo lắng bất cứ thứ gì tìm kiếm trên mạng đều ảnh hưởng đến mùi vị của máu bèn đặc biệt hỏi Hestia thêm thông tin.

Hestia: [...]

Hestia: [Tại sao ngài đột nhiên hỏi tôi loại thông tin này?!!!]

Đường Ân: [? Để thực hành chứ sao.]

Hestia: [Chúa ơi, dựa trơ trên không biết xấu hổ nào đã dụ dỗ ngài làm chuyện này! Ngài muốn thực hành thì đến tìm tôi! Tôi có kinh nghiệm phong phú! Tôi vừa có thể công vừa có thể thủ! Chỉ cần là ngài thì mọi trò và tư thế tôi đều có thể chấp nhận! Hu hu hu hu hu đức ngài của tôi ơi! Cầu ngài thương xót tôi chút đi mà!]

Đường Ân: [Anh nói nhảm nhiều quá.]

Hestia: [Hu hu hu xin lỗi ngài, tôi có phải đã làm ngài mất hứng rồi không, đối tượng ngài lựa chọn thậm còn ổn không? Không tốt thì tôi cắt thận của tôi cho người đó b ấi b ớ? Khóc lớn.jpg]

Đường Ân: [Tôi còn chưa thử, trông cũng không tệ lắm.]

Hestia: [Hu hu hu tôi đã chuẩn bị tuyển tập hướng dẫn này cho ngài từ lâu, tư thế đầu tiên trong video này rất phù hợp để phát huy hết lợi thế nhan sắc của ngài, tư thế thứ hai dài 9 phút 26 giây trong video này rất phù hợp với khí chất của ngài.]

Hestia: [Tuyển tập hướng dẫn.]

Hestia: [Sau khi nghiên cứu xong ngài có thể gửi hình ảnh, đánh giá hướng dẫn này cho tôi được không QAQ]

Hestia: [Hu hu hu tại sao ngài lại im lặng!!! Ngài đã bắt đầu chưa?! Ngài làm tôi đau lòng quá!!!]

Đường Ân ngại Hestia nói quá nhiều nên đã chặn công tước huyết tộc đang tan nát cõi lòng kia, cậu nghiêm túc xem hướng dẫn, vẻ mặt bình tĩnh, không hề có loại ham muốn trần tục.

Cho đến khi Lục Tước bước ra.

Đường Ân buông quang não xuống liền nhìn thấy dáng người hoàn hảo được phác họa bởi lớp vải da màu đen, còn chín đuôi hồ ly có đầu đuôi hơi ướt, ban đầu đôi mắt đẫm máu vốn dĩ hững hờ nay có hơi thích thú thưởng thức cảnh tượng đầy màu sắc hương vị này.

Mái tóc ẩm ướt được Lục Tước vén ra sau, lộ ra vành trán rộng, hấn có đôi lông mày rậm nhướng lên, giọt nước từ trên trán rơi xuống, toàn bộ xương mặt đều hướng lên trên, lông mi vàng rủ xuống và đôi mắt xanh biếc có màu sắc rất đẹp.

Lục Tước dễ dàng cắt một vết thương nhỏ trên cổ, đầu ngón tay hấn hứng máu chảy ra từ vết thương, bôi máu tươi ở trên môi dưới.

Mùi máu quyen rũ hòa quyen với không khí nóng bỏng vừa mới tắm rửa tạo thành một mùi hương lượn lờ rất lâu, Đường Ân ngửi được mùi máu quyen rũ này, tư thế ng ưỡn lãnh đạm ban đầu liền thay đổi, cậu đứng

dậy, bởi vì Đường Ân và Lục Tước có chút chênh lệch chiều cao, ngài thân vương suy nghĩ một chút, đề Lục Tước lên giường ngủ xuống.

Ngón tay nắm cằm của Lục Tước, đôi môi mềm mại nhợt nhạt che kín môi Lục Tước, Đường Ân rất thích hợp với một hành động mạnh bạo như vậy phát huy hết vẻ đẹp sắc sảo kiêu ngạo, đôi mắt đỏ của cậu ảm đạm rực sáng, đỏ đến mức có hơi tà ác.

Mái tóc đen mềm mại xoa xuống khi cậu cúi xuống, làm dịu đi vẻ rực rỡ và sắc sảo trên khuôn mặt cậu.

Lục Tước ngẩng mặt lên nhìn chằm chằm Đường Ân, đôi mắt xanh lam tối sẫm lại, vẻ mặt vẫn kiêu ngạo và lạnh lùng nhưng cái đuôi hơi run rẩy đã mơ hồ tiết lộ chút thế giới nội tâm của hắn — —

Không phải là nụ hôn lạnh lùng không chút cảm xúc như lần trước vì có thêm kích thích của máu, trên khuôn mặt ngạo nghễ khinh thường cũng lộ ra vẻ si mê, làn da tái nhợt ửng hồng, thần linh trên cao đang cúi người hôn người phạm, hắn nhìn chăm chú vào mọi thứ, như thể muốn in sâu hình ảnh này vào trong đầu.

Người này đang hôn hắn.

Chỉ khi bị Đường Ân hút máu, Lục Tước mới có ảo giác mình được Đường Ân yêu, cho dù biết rõ đối phương sẽ không sinh ra cảm xúc yêu nhưng ảo giác này vẫn gây nghiện cho hắn hơn bất kỳ kích thích nào.

— — "Chỉ có làm như thế, cậu mới có được tình yêu của em ấy."

Đường Ân có yêu được người khác không?

Nếu Đường Ân yêu một người thì sẽ trông như thế nào?

Đôi mắt xanh hoảng hốt trong giây lát.

Đường Ân quét sạch vết máu trên môi Lục Tước vì chưa thỏa mãn mà chuẩn bị đổi mục tiêu lên cổ hắn nhưng ngay khi Đường Ân đang định rút

lui, một vật mềm mại đột nhiên cạy mở răng môi của cậu.

Lục Tước hôn trả lại cậu.

Đường Ân do dự một lát, nghĩ kế tiếp sẽ làm như thế nào, cậu dung túng hành vi không thể kiềm chế này, một cảm giác tê dại khác nhau truyền ra từ môi và răng, không có kích thích như hút máu mà nhẹ nhàng, kéo dài kỹ càng hơn, nhưng mà hút máu vẫn vui hơn, thật không hiểu sao con người lại thích kiểu trao đổi dịch thể vô vị như thế này.

Đường Ân vừa suy nghĩ lung tung vừa không nhận được vết thương của Lục Tước, khi kết thúc nụ hôn, Lục Tước nhẹ nhàng cắn đầu lưỡi Đường Ân như để trút giận.

Đường Ân mờ mịt chớp mắt, khoe môi cậu còn có chút máu hòa cùng ánh nước, màu đỏ mỏng đặc biệt bắt mắt trên nền trắng nhưng nếu chỉ nhìn vào đôi mắt thì là máu lạnh không quan tâm đến thứ gì.

Chút máu cậu uống vào tạo ra hơi nóng khô khốc trong người, Đường Ân một tay cởi cúc áo, có thể cảm giác được cái đuôi mềm mại như mây quét qua má mình, đầu đuôi giống như lông vũ chạm vào cổ mình, ngứa ngáy tích lũy từng lớp, cuối cùng chùng chất lên.

Đường Ân dùng tay đẩy cái đuôi vương vãi ra, suy nghĩ cách thực hiện tư thế đẹp trai tiếp theo trong video như thế nào — —

Cổ chân của cậu đột nhiên bị hai cái đuôi hồly mềm mại trói chặt, cái đuôi hồly ẩn chứa sức mạnh to lớn dễ dàng gập đùi cậu lại trước bụng, Đường Ân bối rối ngẩng đầu lên, nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm của Lục Tước bị cậu ném lên giường đã đứng dậy đè cậu dưới thân.

Đường Ân: "?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 28: 28: Anh Muốn Cưỡi Ngựa Xem Hoa

Từ góc độ này Lục Tước trông rất đẹp, lông mi vàng trước mắt chói lọi đến mức nhòe ra như mây mờ, đuôi cáo trắng như tuyết chộn rộn ở sau lưng, bóng của chiếc đuôi in trên tường tựa như những cơn sóng dữ dội, tựa như những dây leo mọc hoang dại, giọt nước chưa lau sạch đọng ở trên cằm của Lục Tước rã lại nhỏ xuống trên người Đường Ân.

Vết thương gần trong gang tấc toát ra mùi máu thơm nồng nặc, Đường Ân hít một hơi thật sâu thưởng thụ, cậu nhú mày hỏi: "Anh muốn cưỡi ngựa xem hoa?"

Khi Đường Ân nói ra lời này, đuôi hồ ly đang đang đưa dừng lại chốc lát, Lục Tước đột nhiên phát hiện hắn và Đường Ân có cùng vị trí trong loại chuyện này.

Làm rõ chắc chắn không được, đoán chừng một giây tiếp theo sẽ bị ngài thân vương cao ngạo đạp xuống giường.

Trong khi hai đuôi của Lục Tước trối mắt cá chân Đường Ân, một đuôi khác lại mềm mại cọ vào gương mặt Đường Ân, tràn đầy ý lấy lòng an ủi.

Đường Ân mỉm cười, nụ cười này yêu đã tùy tiện vì khóe môi còn dính máu tươi.

Mặc dù sức mạnh của cửu vĩ rất lớn nhưng Lục Tước vẫn chưa thức tỉnh hết sức mạnh của mình, tạm thời không thể áp chế được thân vương huyết tộc, Đường Ân giẫm lên một cái đuôi hồ ly muốn chạm vào lưng đùi của cậu, cậu cũng không nường tay, đuôi hồ ly đau đến mức chóp đuôi cong lên.

Đầu ngón tay của Đường Ân chậm rãi chạm vào một đuôi hồ ly khác đang ở gần mình, lần này cậu không nhẫn tâm nghiền ép mà nhìn chăm chăm Lục Tước, sau đó thổi nhẹ vào chóp đuôi.

Dù cái đuôi không nhạy cảm tới mức tới tim nhưng không phải không có cảm giác nào.

Lục Tước thở gấp trong chốc lát, cái đuôi kia nhanh chóng bám Đường Ân theo đúng với mong muốn thật sự nhất trong lòng hắn.

Đường Ân xoa chóp đuôi, cảm giác trong tay không tệ, lại sờ soạng thêm vài lần, cậu nhìn Lục Tước: "Tôi kích tư thế này, anh nằm sấp đi.

"

Lục Tước không cử động.

Đường Ân: "?"

Một đuôi khác của Lục Tước tiếp tục hoàn thành động tác to gan lớn mật, men theo áo bào của Đường Ân một mạch trượt xuống dưới mà bản thân hắn thì cau mày như đang

Đường Ân: "???"

Đường Ân đập Lục Tước một cái: "Không nằm xuống thì cút ngay.

"

Từ trước đến nay Đường Ân đâu là người ở bên trên, người đi đầu khiêng, người nắm quyền chủ đạo, cậu không muốn có tình huống dưới người khác, đây là vấn đề liên quan đến mặt mũi của thân vương huyết tộc.

Chín cái đuôi quấn lấy Lục Tước, một đuôi tràn đầy ý an ủi sờ đầu Lục Tước, một đuôi khác vỗ bả vai Lục Tước, bọn chúng đều thực hiện nhiệm vụ của mình, bận rộn quên cả trời đất mà Lục Tước cụp mắt xuống, nhìn có hơi cô đơn.

Đường Ân nhìn đến muốn tức cười, cậu mới nên là người cô đơn, cậu cuối cùng tưởng được ăn một bữa cơm thịnh soạn nhưng hóa ra là phí công

vui một hồi: "Nếu đuôi của anh dám chạm vào nơi không nên chạm thì tôi sẽ bứt hết lông của anh.

"

Một cái đuôi đang vỗ lưng Lục Tước cứng lại, cẩn thận giấu mình trong những đám bông mềm khác.

Đường Ân nhìn đám bông trắng này cảm giác không tồi, lại nhớ tới trường lão của tộc hồ ly muốn lấy đuôi làm đệm cho mình, cậu cướp sáu cái đuôi của Lục Tước, ôm chúng vào lòng rồi kéo một trong số chúng ra.

Dù cái đuôi này nhìn không khác gì với mấy đuôi khác nhưng nó quen tay hay việc chui vào cổ áo Đường Ân thì thoạt nhìn cũng không phải là cái đuôi đáng hoàng gì, Đường Ân lấy ra con dấu, in hoa hồng lên trên chóp đuôi.

Huyết khế khiến sợi dây liên kết giữa cậu và Lục Tước càng thêm chặt chẽ, trong quá in con dấu, cái đuôi đau đớn run rẩy trong lòng bàn tay Đường Ân, Đường Ân ngẩng đầu nhìn Lục Tước nhưng phát hiện vẻ mặt Lục Tước không hề dao động.

Một nửa khuôn mặt của hắn bị che khuất trong bóng tối, biểu cảm và khí chất của hắn rất gần với Lục Tước trong trí nhớ kiếp trước của Đường Ân.

Thực lòng mà nói, trước hôm nay, Đường Ân chưa từng nghĩ tới Lục Tước sẽ chủ động thử loại chuyện này với cậu, tuy thử không thành công nhưng dù sao hắn cũng đã có ý nghĩ này.

Lục Tước bị khả năng mới ảnh hưởng đến vầng đầu hả?

Cậu ảo não nhăn lại lông mày nhớ lại Lục Tước nói những câu đầy ám chỉ kia, nếu như Lục Tước thực sự muốn làm loại chuyện này với cậu thì hắn đã sớm đồng ý với yêu cầu của cậu ở kiếp trước mà không phải vẫn luôn dùng khuôn mặt lạnh lùng đối với cậu.

Chỉ là Đường Ân thật sự không ngờ Lục Tước, người có vẻ cấm dục và lạnh lùng như thế lại có thể thức tỉnh năng lực của cửu vĩ.

"Ngài định đi đâu tiếp theo?" Lục Tước nhẹ nhàng hỏi.

"Đi tộc tinh linh.

"Đường Ân vùi mặt vào trong đuôi Lục Tước, rầu rĩ nói: "Nhưng tôi thật sự không muốn đi.

"

"Vậy thì chúng ta sẽ không đi.

"Cái đuôi to xõa tung của Lục Tước nhẹ nhàng lướt qua đầu Đường Ân.

"Không thể nào, nếu tôi không đi thì làm sao anh có thể trở nên mạnh mẽ hơn?" Đường Ân nghĩ đến một từ gọi là "Làm mẹ khiến bạn mạnh mẽ hơn trước" không đúng, gọi là "Dân coi lương thực là trời" cũng không đúng lắm, chết tiệt, nói ngắn gọn cậu cần phải đến tộc tinh linh.

Trong khoảng thời gian này, Đường Ân vẫn luôn đưa Lục Tước ra vào khu cấm của các tộc khác nhau, thực lực của Lục Tước đã tăng lên rất nhiều nhưng đồng thời trong lòng hắn cũng nghi hoặc ngày càng nhiều hơn.

Tại sao Đường Ân biết được phương pháp kích hoạt khả năng của hắn? Tại sao Đường Ân lại sẵn lòng tốn công sức vì hắn?

"Tại sao ngài lại không muốn đi tộc tinh linh?" Cuối cùng Lục Tước vẫn không có hỏi ra nghi hoặc thật sự trong lòng hắn.

Đường Ân nghe vậy thở dài một hơi, rầu rĩ nói: "Bởi vì quan hệ của tôi với tinh linh vương có hơi khó xử, tôi không biết anh ấy có để cho tôi đưa anh vào khu cấm hay không.

"

Lục Tước: "Ngài có thù với anh ta?"

Đường Ân: "Cũng không phải.

"

Đường Ân: "Chỉ là tôi đã bỏ chạy khi anh ấy cầu hôn tôi.

"

Lục Tước: "! "

Đường Ân lo lắng mở quang não ra, tìm ra thông tin liên lạc của tinh linh vương từ một đồng người, nhìn thấy tin nhắn mới nhất do tinh linh vương gửi cho cậu là:

[Hoa mặt trăng trong rừng tinh linh, rất đẹp (hình ảnh.

jpg)]

Cậu mở quang não đọc tin nhắn mà không hề tránh Lục Tước nên Lục Tước trong nháy mắt đã nhìn thấy một biển hoa hờng.

Những đóa hờng trong biển hoa hờng này và những hoa hờng trong tay hắn, Yuanna, Harsco giống như cùng một loài, hay nói đúng hơn, đây là cùng một loài!

Lục Tước dừng lại mấy giây mới nói: "Ngài tặng hoa hờng cho tôi còn đưa cho anh ta?"

Đường Ân: "?"

Đường Ân: "Anh đoán mò gì đó? Biển hoa hờng này là tôi với anh ta cùng trờng đấy.

"

Lục Tước: "! "

Cảm ơn, đau lòng quá.

Đường Ân suy nghĩ một hồi rồi gửi một tin nhắn tới tinh linh vương mà cậu đã lâu không liên lạc: [Wow, anh chăm sóc hoa tốt quá.

]

Ồn đó, một lời tặng bực đáng giá một đống.

Cậu muốn thăm dò thái độ của tinh linh vương trước!

Ishilia quỳ gối trước mẫu thụ tinh linh, hẩn mặc áo dài trang nhã màu sáng, trên đầu có một chiếc vòng hoa được bện từ những chiếc lá bằng vàng bạc và những ngôi sao trên bầu trời, trên gương mặt xuất trần thoát tục lộ ra mấy phần buồn bã, đôi mắt xanh đen thành kính nhìn mẫu thụ tinh linh, hẩn khẽ thì thầm: "Đức mẹ, con vẫn không thể quên được em ấy.

"

Trong vô số ngày đêm trong nhiều năm qua, Ishilia sẽ trút bầu tâm sự của mình trước mẫu thụ tinh linh.

Hẩn từng có một nắm hạt giống hoa hồng ánh trắng cất giấu, hoa hồng ánh trắng trong tộc tinh linh là loài hoa của tình yêu đích thực, nghe nói hạt giống huyền thoại này sẽ chỉ lớn lên khi gặp được những cảm xúc chân thành nhất trên đời.

Hẩn vốn dĩ muốn trồng hoa hồng ánh trắng cũng không phải để tìm tình yêu đích thực, hẩn chỉ muốn tận mắt chứng kiến sự nở rộ của loài hoa xinh đẹp này.

Hẩn đã thử nhiều phương pháp nhưng đều lần lượt thất bại, khi hẩn nản lòng và muốn từ bỏ thì người đó xuất hiện.

Để hoàn thành ước mơ được nhìn thấy hoa nở, người đó đã đồng hành cùng hẩn mà không hề oán than.

Sau đó khi người đó cho rằng hạt giống của hoa hồng ánh trắng cần cội nguần sinh mệnh mới có thể sống lại, vậy mà cậu đã không ngần ngại lấy máu đầu tim của mình.

Đáng lẽ là chuyện đau đớn nhưng huyết tộc đó thậm chí còn không chớp mắt một cái.

Ishilia vô cùng rung động trước tình cảm thuần khiết này, cuối cùng khi hoa hồng ánh trắng nở rộ, hắn nhìn vào đôi mắt đỏ trong veo đó, mới phát hiện không biết bắt đầu từ khi nào huyết tộc này đã gieo vào lòng hắn một hạt giống, dùng tình yêu làm chất dinh dưỡng, tưới bằng tình yêu, khi hắn phát hiện ra tất cả những điều này thì hạt giống đó đã mọc thành một gốc cây cao lớn, ăn sâu bén rễ, gió thổi không lọt.

Khi đối phương quay người rời đi, hắn muốn nhổ gốc cây này, không chỉ đau thấu xương, mà còn khoét sâu trái tim hắn.

Ngay khi Ishilia định kể câu chuyện xưa này lần thứ một nghìn thì một chiếc lá vàng rơi nhẹ nhàng xuống từ mẫu thụ tinh linh, Ishilia ngơ ngác ngẩng đầu lên, thấy chiếc lá thứ hai, thứ ba không ngừng rơi xuống như những cánh bướm vàng.

Ishilia vốn còn đang xuân đau thu buồn thì khiếp sợ mở to hai mắt, không thể tin nhìn mọi thứ trước mắt.

Khác với những cái cây thông thường, mẫu thụ tinh linh là sự tồn tại gần gũi với các vị thần, những tinh linh thuần huyết giống như trái cây được sinh ra từ cành của mẫu thụ tinh linh, mẫu thụ tinh linh sẽ không rụng lá trong những trường hợp bình thường.

Khi có một diện tích lớn lá rụng mà không có bất kỳ dấu hiệu nào thì chỉ có thể chỉ ra một điều — —

Mẫu thụ đã xảy ra chuyện!

Ishilia đột nhiên đứng lên, hắn đưa bàn tay đặt ở trên thân cây, một vầng hào quang xanh nhạt tỏa ra từ lòng bàn tay hắn, hắn nhắm mắt cảm nhận

tình trạng của mẫu thụ, mỗi tinh linh vương không phải là người mạnh nhất trong tộc tinh linh mà là người có mối liên hệ sâu sắc nhất với mẫu thụ.

Ishilia nhìn thấy một luồng năng lượng đen mạnh mẽ trong cơ thể của mẫu thụ tinh linh những sức mạnh này rất kỳ lạ và mạnh mẽ, chúng tùy ý chiếm lấy chất dinh dưỡng của mẫu thụ tinh linh như một tên cướp kiêu ngạo nghênh ngang xông vào nhà chủ nhân để ăn uống.

Chính việc thiếu cung cấp năng lượng đã khiến mẫu thụ tinh linh rụng lá điên cuồng.

Ishilia cố gắng đến gần sức mạnh không xác định này nhưng trước khi hẳn có thể đến gần, sức mạnh như vực thẳm tối om ở bên trong đã nứt ra một cái khe như có người mở mắt từ nơi xa để theo dõi.

Ishilia phun ra một ngụm máu tươi, hẳn run rẩy rút tay lại, buộc phải cắt đứt liên hệ với mẫu thụ.

Đường Ân chờ rất lâu, mới chờ được câu trả lời của tinh linh vương: [Đường, anh nghe nói em là bạn tốt của ngài Claykerrstie, em có thể giúp anh liên lạc với ngài Claykerrstie được không?]

Đường Ân: [Xảy ra chuyện gì?]

Tinh linh vương: [Mẫu thụ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tộc anh không cách nào xử lý, ngài Claykerrstie hiểu biết sâu rộng, có lẽ anh ấy có thể nghĩ ra cách giải quyết.

]

Đường Ân: [Được.

]

Ở kiếp trước Đường Ân chưa từng nghe thấy tin tức mẫu thụ tinh linh xảy ra chuyện, khu cấm của tộc tinh linh chính là nơi có mẫu thụ tinh linh,

đến cùng đã xảy ra chuyện gì?

Đường Ân tìm thông tin của Kerr nhưng cậu không gửi tin nhắn, bởi vì sợ con r ồng này không nghe thấy âm báo nhắc nhở, Đường Ân trực tiếp gọi điện thoại, một lát sau, cuộc gọi được kết nối, Đường Ân nhanh chóng nói: "Kerr, tôi có việc tìm anh!"

Quang não đầu bên kia rất yên tĩnh, có hơi trống trải đáp lại, cự long dường như đang ng ồi trong hang động của mình, hắn nói: "Tôi cũng có chuyện muốn tìm cậu, một việc quan trọng — —"

"Bây giờ Lục Tước có ở bên cạnh cậu không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 29: 29: Ai Có Thể Đánh Cắp Chân Ái Của Một Con Rồng

Đường Ân nhìn thoáng qua Lục Tước đang ng ỡ bên cạnh cậu, trả lời: "Đang."

Kerr im lặng một h ỡ: "Cậu có thể nói chuyện riêng với tôi không?"

Đường Ân thực hiện thuật cách âm: "Được r ỡ, anh nói đi."

"Người trùng sinh r ỡ?" Kerr đột nhiên nói.

"Cậu trùng sinh r ỡ?" Kerr đột nhiên nói.

Suy nghĩ của Đường Ân đột nhiên dừng lại một lát, r ờng thời gian và vĩnh hằng có năng lực đặc biệt nào có thể phát hiện cậu trùng sinh r ỡ? Mặc kệ có hay không thì đừng thừa nhận trước, có lẽ Kerr chỉ đang đánh lạc hướng.

"Anh có ý gì?" Đường Ân nói.

"Quỹ đạo phát triển ở kiếp này xuất hiện rất nhiều sai lệch so với ký ức của tôi, trong ký ức của tôi, bây giờ Lục Tước đã trở về hành tinh Lam Hải, dẫn đầu đội quân nổi dậy chiến đấu chống lại đế quốc, cậu sẽ đến xem buổi hòa nhạc của Yuanna ở thủy quốc, tiếp tục r ầm rộ sôi nổi theo đuổi Yuanna mà không phải đi trong ngày đưa Lục Tước đến những khu cấm của các tộc khác nhau."

Kerr chậm rãi nói: "Chỉ có hai lý do để giải thích cho sự khác biệt lớn như vậy, một là cậu trùng sinh, hai là Lục Tước trùng sinh r ỡ."

"Tôi không muốn nghe đến kết quả xấu nhất, tôi hy vọng cậu là nguyên nhân cho thay đổi này."

Lượng thông tin trong lời nói của Kerr chấn động quá lớn, Đường Ân nhíu mày hỏi: "Anh trùng sinh r ỡ? Tại sao nói Lục Tước trùng sinh là kết quả xấu nhất?"

"Tôi có lẽ trùng sinh rồi." Kerr không có giải thích quá nhiều về chủ đề trước, hắn nghiêm túc nói: "Đường Ân, tôi biết cậu cũng không tin tưởng tôi nhưng tôi sẽ không hại cậu, Lục Tước là một tên tại cực kỳ nguy hiểm, đừng đến gần anh ta, tôi không muốn mất cậu lại một lần nữa."

Đường Ân nhìn thoáng qua Lục Tước cực kỳ nguy hiểm trong miệng Kerr, đôi phương vô tội mở to đôi mắt xanh nước biển, một đôi tai lông hồ ly dựng đứng lên dường như muốn nghe cuộc nói chuyện giữa cậu và Kerr.

Sau khi có sức mạnh cứu vãn, dù mặt Lục Tước không hề có cảm xúc nhưng khí chất cả người đều đáng yêu hơn rất nhiều.

Chẳng lẽ người đã phong ấn cậu ở kiếp trước thật ra là Lục Tước?

Nhưng bây giờ muốn rời xa cũng không rời xa không được nữa mà cũng không thành vấn đề, cậu đã ký huyết khế với Lục Tước, Lục Tước hoàn toàn không thể làm cậu bị thương được.

"Còn chuyện huyết khế, trước đây tôi đã nói tôi muốn trở thành người huyết khế của cậu, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?" Kerr nghiêm túc hỏi.

Đường Ân: "..."

Không chỉ nghĩ kỹ mà còn ký kết huyết khế với Lục Tước.

"Chờ cậu đã suy nghĩ kỹ thì tới tìm tôi, tôi hi vọng cậu có thể lựa chọn chính xác." Lời nói của Kerr thấm thía như một người cha già, cố gắng thuyết phục bảo bối chưa có nhiều kinh nghiệm sống đừng để bị kẻ xấu bên ngoài lừa gạt.

Đường Ân có một loại mách bảo nếu Kerr biết sự thật, đối phương nhất định sẽ rất tức giận, vả lại bây giờ Lục Tước còn chưa trưởng thành, hung thủ có phải Kerr hay không còn chưa chắc chắn, cậu chọn cách chuyển chủ đề để dời chú ý của Kerr: "Mẫu thụ tinh linh xảy ra chuyện, tinh linh vương muốn tìm anh giúp đỡ."

"Mẫu thụ tinh linh đã xảy ra chuyện?" Về mặt Kerr nghiêm túc: "Tôi biết, tôi sẽ tới tộc tinh linh một chuyến."

Đường Ân kết thúc liên lạc với Kerr, cậu giải trừ thuật cách âm, vào lúc này Lục Tước yếu ớt lên tiếng: "Tính chiếm hữu của loài r ồng thật đáng sợ, nghe nói sinh vật này sẽ cưỡng ép cướp đoạt những giống cái mà nó thích trong hang ổ của nó, giam c ần tự do của bạn đời để không cho những sinh vật khác nhìn thấy dung mạo của bạn đời, Claykerrstie và ngài vẫn chỉ là quan hệ bạn bè mà ngay cả cuộc trò chuyện giữa các ngài cũng không chịu để cho người ngoài nghe."

Đường Ân: "?"

Đường Ân: "Anh nghĩ nhiều quá, Kerr là r ồng của thời đại văn minh mới, anh ấy không thể làm chuyện phạm pháp này."

R ồng của thời đại văn minh mới? Không thể làm chuyện phạm pháp? Vậy mà hắn còn nhớ kỹ lần đầu r ồng già kia gặp hắn đã ra oai phủ đầu với hắn?

Đôi mắt xanh thẳm của Lục Tước thoáng hiện lên một tia lạnh lùng nhưng khi nhìn Đường Ân, hắn lại nhanh chóng chuyển sang bộ dáng chính trực không chút nào âm u: "Ngài có mệt hay không để tôi xoa vai cho ngài đi."

"Không được, bây giờ chúng ta sẽ đến tộc tinh linh."

Đường Ân rời khỏi phòng, ng ồi trên phi thuyền đến hành tinh tinh linh với Lục Tước.

Hành tinh thú nhân cách khá gần với hành tinh tinh linh và chỉ mất một ngày rưỡi để bay tới.

Đường Ân không làm gì trên phi thuyền, ngài thân vương mở tin tức hot trên mạng, đa số đều là người nổi tiếng mà cậu không biết cũng không đẹp bằng Yuanna, có thể thấy có một lý do khiến Yuanna còn thể nổi dù kỹ thuật hát nát bét.

Lục Tước quan sát Đường Ân một hồi, sau đó lên tiếng hỏi: "Bình thường ngài thích làm gì?"

"Hút máu." Đường Ân nói ngắn gọn, rõ ràng không chút do dự.

"Ngoài việc đó ra còn việc nào không?"

"Chuẩn bị cho việc hút máu, chẳng hạn như ném tiền cho Yuanna và xem các đờ triền lãm với Kerr." Còn có đi theo phía sau anh, làm vệ sĩ miễn phí cho anh.

Nhìn lại quãng đời một đời của mình, có lẽ đó là một cuộc sống tẻ nhạt và không thú vị như vậy.

Một câu nói ngắn gọn này xuất hiện hai cái tên mà Lục Tước ghét bỏ, cũng may trong khoảng thời gian này hắn đã được Đường Ân rèn luyện tâm lý chịu đựng mạnh mẽ mới có thể mặt không đổi sắc nói: "Ngoài những việc này ra? Ngài thường không có sở thích nào khác ngoài việc hút máu?"

"Có đó."

Nghe hát một chút, chỉ là âm nhạc bây giờ càng ngày càng tệ, năm nào cũng chỉ có thể nghe những bài hát cũ, nghe quá nhiều bài cũ sẽ phát chán nhưng không còn gì để nghe cả." Đường Ân thản nhiên nói: "Sau đó là sưu tầm một số đồ của nền văn minh đã mất nhưng đồ có thể sưu tầm cũng đã rất nhiều rồi, đoán chừng sẽ không có đồ mới xuất hiện để sưu tầm trong tương lai."

Nói về những sở thích thường ngày của Đường Ân, Lục Tước nghe ra được những cảm giác cô đơn khó tả.

"Ngài thích sưu tầm đồ của nền văn minh nào?"

"Đồ An." Đường Ân bắt đầu nói nhiều hơn về lĩnh vực mà cậu quan tâm: "Nền văn minh đó vẫn là nền văn minh nhân loại của các anh, có nhiều thứ rất thú vị, ví dụ như có một thứ nền văn minh của họ gọi là cò

tướng, có cờ kiêu Trung Quốc và cờ tướng kiêu phương Tây, tuy cùng tên nhưng cách chơi và phong cách lại khác nhau."

"Một ví dụ khác là dân tộc văn minh của họ có lá trà, tôi sưu tầm rất nhiều dụng cụ pha trà, dù huyết tộc không thể uống được hương vị của trà nhưng sau này tôi có thể pha cho anh uống."

Lục Tước vô thức nói: "Ngài pha trà này cho một mình tôi hay đã pha cho người khác?"

Đường Ân: "?"

Đường Ân: "Anh có uống là được rồi, tại sao còn hỏi những câu hỏi kỳ lạ này?"

Cậu dừng một lát, nói: "Là pha cho mỗi mình anh thôi đấy."

Thanh niên tóc vàng mắt xanh không kìm được vẻ mặt bình tĩnh trước đó, khóe môi hơi nhếch lên, chín cái đuôi vui vẻ rung động tựa như đang ng ẫ trên mây.

Đường Ân không hiểu Lục Tước đang vui vì đi đâu gì, kiếp trước cậu đã tặng cho Lục Tước rất nhiều thứ tốt, tặng đồ cho Yuanna và Kerr cũng không hề bên này nặng bên kia nhẹ, tặng một lần đến ba phần, quý hơn rất nhiều so với một phần trà mà cũng thấy Lục Tước vui ra sao — —

Có vẻ Lục Tước rất thích uống trà.

"Qua một thời gian nữa tôi sẽ tìm thầy dạy trà nghệ cho anh, đến lúc Đ ồ Anh có thể tự pha trà uống." Đường Ân quan tâm nói.

Cái đuôi đung đưa của Lục Tước sững lại, nhất thời hẳn không biết Đường Ân muốn hẳn nâng cao phương diện nào của trà nghệ: "Ngài không tự tay pha trà cho tôi sao?"

"Trà tôi pha có thể có vị khá bình thường." Huyết tộc không thể thử mùi vị trà do tự mình pha, Đường Ân cũng không biết nhiều về kỹ thuật của

mình.

"Tôi chỉ muốn uống trà do ngài pha." Lục Tước chân thành nói.

Đường Ân hiểu rõ nhìn thoáng qua Lục Tước.

Có lẽ hắn suốt ngày bị sai sử nên đã có tâm lý phản nghịch, không muốn bỏ lỡ cơ hội lật kèo trở thành chủ nhân.

Nhưng cũng không phải chuyện gì to tát cả.

Ngài thân vương khoan dung độ lượng nói: "Được thôi, về ấi tôi pha cho anh."

"Tại sao ngài lại n ề n văn minh Đ ồ An đến vậy?" Lục Tước muốn biết thêm về Đường Ân, Đường Ân đối với hắn như một cuốn sách bí ẩn, những hàng chữ đ ều là phong cách ưa thích của hắn, càng đọc hắn càng muốn khám phá sâu hơn, nóng lòng muốn lật đến cuối trong một hơi.

Chỗ ng ấi của Đường Ân dựa vào cửa sổ, bên ngoài cửa sổ là vũ trụ bao la vô biên như một giấc mộng dài bị giam c ần trong đêm đen, mái tóc đen của Đường Ân dường như hòa vào bóng tối sâu thẳm và sáng sủa này, khí chất cả người là mâu thuẫn kỳ lạ đan xen giữa hư và thực.

Đường Ân quay đ ầu lại nhìn Lục Tước: "Anh đã từng có rung động vừa gặp đ ầi yêu chưa?" Môi của cậu kh ể mở kh ể đóng, đ ể lộ đ ầi lưỡi đỏ tươi và những chiếc răng nanh nhạt màu như một con rắn độc đang ngậm hoa anh túc trong miệng.

Chỉ c ần lộ ra sơ hở li ề n sẽ vạn kiếp bất phục.

Lục Tước muốn nói có.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn giữ im lặng.

"Đó là cảm nhận của tôi về ề n văn minh Đ ồ An."

"Thật tiếc khi hầu hết thông tin của nền văn minh đó đã bị tiêu diệt trong dòng sông dài lịch sử, tất cả những gì tôi có thể tìm thấy là những việc nhỏ không đáng kể."

Đường Ân nói đến đây thì có hơi tiếc nuối.

Cậu bỗng nhiên muốn nghe bài hát mà Pemilia đã đưa cho cậu.

Mối quan hệ của cậu và Pemilia bắt nguồn từ nền văn minh Đồ An, cả hai đều quan tâm đến nền văn minh đã mất này, nửa đầu bài hát mà Pemilia luôn gọi cho cậu nhớ về nền văn minh Đồ An.

Cậu nghĩ Pemilia đã đặc biệt tặng cho cậu bài hát này cũng vì nền văn minh mà họ đã tìm kiếm cùng nhau.

Lục Tước nhớ kỹ nền văn minh này, cảm xúc bên trong của hắn hơi phức tạp, nhìn không được ghen tị nhỏ với sinh vật cũng không tính là tởn tại này.

Hắn chợt nghĩ tới một bản thân khác đã nói trong ảo ảnh, dù Lục Tước không tin vào tính xác thực nhưng hỏi một chút cũng không tổn thất gì: "Ngài Claykerrstie cũng là một nhà sưu tầm giống ngài, vậy đồ cất giữ quý giá nhất của anh ta là gì?"

"Tôi không biết." Đường Ân cũng có hơi tò mò, kho báu của rặng thời gian và vĩnh hằng chắc chắn đi đầu là những đồ tốt, đồ mà Kerr trân trọng cất giữ nhất nhất định là quý trong quý.

Lục Tước suy nghĩ với trí tưởng tượng cần cỗi của mình: "Lẽ nào là đá quý?"

"Đá quý là thức ăn của rặng thời gian và vĩnh hằng, Kerr không có nhu cầu cố chấp với những gì mình ăn, anh ấy sẽ không thể coi một món ăn là đồ quý giá nhất." Đường Ân lắc đầu.

"Vậy theo những gì ngài biết về ngài Claykerrstie thì ngài nghĩ đó là thứ gì?"

"Tôi?" Đường Ân uể oải cười nói: "Tôi cũng không hiểu anh ấy mấy."

"Nếu phải nói, có lẽ đó là thứ mà anh ấy đã giấu trong cung điện ký ức, chú rồng này luôn tin vật chất không phải là quý nhất mà là tinh thần mới phải."

"Cung điện ký ức?"

Rồng thời gian và vĩnh hằng là những tồn tại bí ẩn trong mắt người đời và rất nhiều đặc tính mà người ngoài không biết được, Đường Ân giải thích nói: "Đây là kỹ năng bẩm sinh của tộc anh ấy, gần giống với tồn tại của không gian tùy thân chỉ khác là loại không gian này chỉ có thể chứa đựng những đồ vật tinh thần."

Lục Tước vốn tưởng kho báu của Claykerrstie ở một nơi cụ thể, nếu hẳn thật sự muốn ăn trộm, vấn đề lớn nhất là làm sao tìm được vị trí của kho báu, làm thế nào để đột nhập vào kho báu."

"Vậy thì cung điện ký ức này rất tốt, không ai có thể trộm kho báu của anh ta."

"Đúng vậy nhưng tôi có nghe nói đến một phương pháp ăn trộm."
Đường Ân tùy ý nói: "Chỉ cần có thể trộm được trái tim của rồng thời gian và vĩnh hằng thì có thể lấy được chìa khóa cung điện của anh ấy."

"Nhưng mà trên đời này, ai có thể đánh cắp chân ái của một con rồng?".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 30: 30: Cậu Đã Nhìn Thấy Cảnh Tượng Sau Khi Cậu Bị Phong Ấn Ở Kiếp Trước

Hành tinh tinh linh.

Tinh linh vương xinh đẹp đang dắt một con kỳ lân, sinh vật thuần khiết và trắng như tuyết đó có thân hình mảnh mai như bạch mã, trên trán có một chiếc sừng hình đỉnh ốc thuần màu trắng, bờm trắng của nó mịn màng và sáng bóng, vó ngựa tỏa ra ánh sáng lộng lẫy.

Chỉ khi đón khách quý, tinh linh mới triệu hồi kỳ lân tượng trưng cho thuần khiết và cao quý.

Vào lúc này bầu trời sương mù dần sáng lên, tàu vũ trụ đã đến hành tinh tinh linh.

Nhiều du khách hay tinh linh không thể không dừng chân lại quan sát khi nhìn thấy tổ hợp giữa tinh linh vương và kỳ lân, dáng vẻ tinh linh vương đoan trang thanh lịch, đường nét trên vai và cổ hần đẹp mà cao thẳng cao quý, trong tất cả các chủng tộc, tộc tinh linh nổi tiếng với lượng người đẹp dãi dào, hầu hết các tinh linh không chỉ đẹp về ngoại hình mà còn phát triển về hình dáng cơ thể.

Nổi tiếng hơn cả vẻ ngoài của tộc tinh linh là thuộc tính nhan khổng của họ vì những tinh linh thuần khiết của chủng tộc này, tức là tinh linh tự nhiên được sinh ra từ mẫu thụ tinh linh, mà tinh linh càng có nhiều mối liên hệ với mẫu thụ tinh linh thì ngoại hình sẽ càng nổi bật.

Các chuyên gia từ các chủng tộc khác đã từng phân tích về mẫu thụ tinh linh theo xu hướng thiên về giải trí, chuyên gia tin rằng mẫu thụ tinh linh là cây nhan khổng, đi đâu này có thể được nhìn thấy từ lễ rửa tội của mẫu thụ tinh linh.

Mọi tinh linh đều có thể khu cấm khi trưởng thành và chấp nhận lễ rửa tội từ mẫu thụ tinh linh, theo số liệu phân tích, tinh linh có giá trị nhan sắc

ngang nhau nhưng mặc quần áo càng đẹp thì họ càng nhận được rửa tội càng nhiều, đồng thời mỗi đời tinh linh vương có thể không phải là người mạnh nhất toàn tộc nhưng nhất định phải là người có ngoại hình đẹp nhất, từ xưa đến nay đều không có ngoại lệ.

Mẫu thụ tinh linh là tằm tằm tại cao quý và thiêng liêng nhất trong tộc tinh linh, sở thích thẩm mỹ của thần linh dẫn đầu toàn bộ chủng tộc, thậm chí khi khoa học kỹ thuật phát triển thì gu thẩm mỹ này đã lan rộng ra toàn bộ tinh tế, thí dụ như thẩm mỹ của quần chúng tinh tế là tinh linh đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ, mũi tinh linh...!

Ishilia sờ bờm kỳ lân, đôi mắt xanh đậm có khí chất đặc biệt ngưng tụ u buồn, gió nhẹ lướt qua, một sợi tóc rơi trên sống mũi hắn, bầu không khí tràn ngập trong tịch tặc.

Các tinh linh theo sau tinh linh vương nhìn thấy cũng không khỏi ghen tị với người khiến vương phải chờ đợi.

Đến tột cùng là thần thánh phương nào mới có thể để cho vương của họ, trời còn chưa sáng đã chờ đợi?

Bỗng nhiên, đôi mắt Ishilia khẽ chuyển động, hắn từ từ tiến về phía trước trong ánh bình minh, hắn đưa tay về phía huyết tộc đang tiến về phía đám đông: "Đường, em đã đến rồi, xin đưa tay của em giao cho anh."

Bàn tay nhợt nhạt và mảnh mai được đặt trong lòng bàn tay của tinh linh vương, giống như một con chim trắng yếu ớt, vị huyết tộc kia cưỡi trên lưng kỳ lân dưới sự hỗ trợ nhẹ nhàng của tinh linh vương, mắt cá chân như màu sương giá của hắn lộ ra từ bên dưới chiếc áo bào dài màu đen, vùi vào trong bộ lông trắng và mềm của kỳ lân.

Ishilia tháo vòng hoa trên đầu xuống, tự tay mình đeo nó cho huyết tộc trên người kỳ lân.

Huyết tộc kia cúi đầu xuống, mái tóc đen như nước chảy rơi xuống, một vòng hoa gai và hoa hồng ánh trắng rơi vào trên đầu cậu, cậu lại thẳng thắt lưng, ngẩng ở trên kỳ lân có chiếc sừng trắng tinh, ánh ban mai lung linh

xuyên qua mây rơi trên làn da đã nhiều năm không nhìn thấy mặt trời của cậu, sinh ra vẻ hơi mờ mong manh, đôi mắt đỏ như máu kia còn đẹp và quyến rũ hơn cả hoa hồng ánh trăng.

Trên đời này có lẽ không có từ ngữ nào có thể miêu tả chính xác vẻ đẹp của cậu, tinh linh vương lịch lãm và quý phái ban đầu dường như bị lu mờ khi ở bên cạnh cậu.

Đường Ân cảm thấy hơi xấu hổ khi thấy tất cả tinh linh đều không chớp mắt nhìn chằm chằm cậu.

Chẳng lẽ tất cả tinh linh đều biết cậu là tên căn bã đã bỏ chạy khỏi tinh linh vương đó chứ?

"Xin đưa tay của ngài giao cho tôi." Lục Tước đột nhiên nói đi đâu tương tự như tinh linh vương.

Đường Ân: "?"

Đường Ân đưa tay về phía Lục Tước, Lục Tước lấy khăn tay ở cổ áo hất ra, cẩn thận lau bàn tay mà Đường Ân bị Ishilia chạm vào, hấn khẽ nhú mày lau rất nghiêm túc, như thể Đường Ân vừa chạm phải thứ gì đó bẩn thỉu.

"Nghe nói kỳ lân thích sạch sẽ, dù ngài không dính một hạt bụi nhưng vì tôn kính và lễ phép với tộc tinh linh, tôi ở đây để rửa sạch bụi bặm cho ngài." Dứt lời, Lục Tước đặt một nụ hôn thành kính lên đầu ngón tay của Đường Ân, sau đó mỉm cười với Ishilia.

"Ishilia, đây là Lục Tước mà tôi đã nói qua, tôi sẽ dẫn anh ấy vào khu cấm." Đường Ân giới thiệu.

Trước khi Kerr đến, cậu cũng quyết định đến khu cấm để xem chuyện gì đã xảy ra với mẫu thụ tinh linh.

Con người tóc vàng mắt xanh rất phù hợp với thẩm mỹ của tộc tinh linh, ngưỡng tiến vào cấm địa của tinh linh không cao không cao không

thấp, muốn vào thì phải có ngoại hình ưa nhìn, ngoại hình của Lục Tước đặt ở trong toàn bộ tộc tinh linh có thể coi là nổi bật nhưng Ishilia lại tìm lòng không được cảm thấy Lục Tước chướng mắt, ánh mắt của hắn rơi vào hình xăm hoa hồng trên người Lục Tước, trong lòng dâng lên cảm xúc chua xót giống như vừa ăn trái cây chưa chín.

Ishilia cố gắng hết sức để duy trì một phong thái tao nhã và khẽ gật đầu, kéo dây cương pha lê buộc quanh cổ kỳ lân lên.

Khu rừng tinh linh khắp nơi đều là cây cối, trên mặt đất cũng phủ đầy các loại động thực vật rất hung hãn, tinh linh sống gần gũi với thiên nhiên sẽ không bị những sinh vật này tấn công, Đường Ân ngồi trên lưng kỳ lân sẽ không bị tấn công nhưng Lục Tước bị coi là kẻ xâm nhập bởi những loài động thực vật hung dữ này.

Đế giày giẫm lên những chiếc lá rụng tưởng như rất bình thường, trong giây tiếp theo, một con trăn như dây leo bắn ra, tấn công vào bụng của Lục Tước.

Ishilia nhận thấy khác thường ở nơi đó nhưng hắn do dự một lúc, không giúp đỡ ngay lập tức.

Lục Tước cũng ngay lập tức nhận ra khác thường nhưng hắn cũng do dự khoảng 0.0001 giây, có thể nói gần như không do dự bị dây leo đánh trúng vào.

"A!"

Đường Ân quay đầu lại, nhìn thấy Lục Tước yếu ớt nằm trên mặt đất, mái tóc vàng rực rỡ như ánh nắng đứt đoạn đứt đoạn rắc vào trong vũng bùn, khuôn mặt tuấn tú quyến rũ lộ ra vẻ nhẫn nhẹn, khuôn mặt này từ trước đến nay luôn thích hợp thể hiện biểu cảm mâu thuẫn giữa chịu ngược đãi và cứng rắn, Đường Ân không khỏi nhìn thêm vài lần.

"Cậu không sao chứ!" Ishilia không ngờ Lục Tước thật sự sẽ bị đánh trúng, hắn cho rằng huyết thực có thể đi theo bên cạnh Đường Ân là người có sức mạnh không tầm thường lại thêm hắn thật sự không thích hành

động thân mật của Lục Tước với Đường Ân, tâm trạng u ám lúc đó khiến Ishilia không ra tay giúp đỡ mà là ở thờ lạnh nhạt và giờ hẳn bắt đầu hối hận.

Ishilia, sao mình có thể làm thế!

Tinh linh vương ngay lập tức làm dây leo cúi xuống, hẳn bước nhanh đến bên Lục Tước, hối lỗi cố gắng chữa lành vết thương cho đối phương

— —

Trong lúc nhất thời vậy mà không tìm thấy vết thương ở đâu.

Khi Ishilia đang bối rối, Lục Tước đã "mạnh mẽ" tự mình ng ồi dậy, tựa vào gốc cây, ngửa cổ lên và nói nhỏ với Đường Ân đang ng ồi trên kỳ lân: "Ngài đừng lo lắng cho tôi, tôi không sao cả."

Ánh nắng xuyên qua từng lớp lá, hóa thành những đốm sáng r ồi truyền đến trên mặt và cổ Lục Tước, soi rõ những mạch máu uốn lượn, khi người ng ẩng đầu lên, mắt sẽ hơi sụp xuống, cái nhìn hơi say đó giống như một con cừ non dâng mình hiến tế cho thần linh.

Đường Ân biết Lục Tước thực sự không có việc gì nhưng đi đầu đó không hề ảnh hưởng cậu chủ quan cho rằng Lục Tước trông rất ngon.

Cậu chạm vào trán của kỳ lân, sinh vật thông minh công Đường Ân bước đến trước mặt Lục Tước.

Đường Ân cúi người đưa tay về phía Lục Tước, khi cậu nghiêng người về phía trước, vòng hoa trên đỉnh đầu còn chưa vững trượt xuống đất, khuấy động bụi bặm trên mặt đất, bụi nhỏ trông giống như một tinh linh đang nhảy múa dưới v ầng hào quang màu sáng, trong khi đôi tay tắm trong ánh sáng của Đường Ân lại giống như tuyết trắng tinh.

Lục Tước nắm lấy bàn tay mềm mại lạnh lẽo không chút do dự, như vô tình giẫm phải vòng hoa đẹp đẽ, mũi chân nghi ền lên vòng qua, hẳn xoa người ng ồi ở trên lưng kỳ lân, ng ồi ở phía sau Đường Ân, hẳn hơi đặt cằm lên vai Đường Ân cảm kích nói: "Ngài đối xử với tôi thật tốt."

Cử chỉ thân mật quá mức này nhìn từ phía trước giống như Lục Tước đang ôm Đường Ân từ phía sau, chiếm giữ lấy người đẹp quá mức xinh đẹp này đến mức không ai có thể sinh ra những suy nghĩ bỉ ổi.

Trên người Lục Tước còn dính một chút cỏ rác và lá khô, đế giày còn thấm đẫm nước hoa hồng ánh trắng, hắn nhìn xuống Ishilia, khóe môi hơi nhếch lên, khuôn mặt tuấn tú lộ ra dáng vẻ của người chiến thắng.

Ishilia siết chặt dây cương, mặt trời chiếu vào hắn tạo ra một cái bóng dài đằng sau.

"Ishilia, đi thôi." Đường Ân cũng không phát hiện đến sóng ngầm mạnh liệt giữa hai người, cậu đơn giản cảm thấy đệm thịt người dựa vào rất thoải mái, không cần nghĩ thẳng lưng chỉ cần lười biếng dựa vào trong lòng Lục Tước cũng mơ hồ có thể ngửi thấy mùi máu tanh ngọt ngào trên cơ thể Lục Tước mà trước mặt là tinh linh xinh đẹp, có thể gọi là cảnh đẹp ý vui.

Đội ngũ lại tiến về phía khu cấm, Đường Ân dần dần nhìn thấy hình dáng của mẫu thụ tinh linh ở đằng xa, những cây khác trong rừng tinh linh tuy không thấp nhưng so với mẫu thụ tinh linh thì cực kỳ nhỏ bé, cây cao che trời kia nhô lên từ mặt đất có từng lớp cành vươn dài, dọc theo cành cây cứng cáp là những cành mảnh mai, cành nhỏ hơn vươn dài khỏi cành, trên cành phủ đầy cành lá xen kẽ màu xanh và vàng.

Dưới ánh sáng của bầu trời, cái cây khổng lồ cao chót vót này dường như được bao phủ bởi một lớp ánh sáng lung linh thần thánh, nhưng những chiếc lá vàng không thể lờ đi làm cho vầng hào quang của sinh vật thần thánh này giảm đi trông thấy.

Đường Ân ngẩng đầu nhìn mẫu thụ tinh linh, cậu nhìn thấy một dây leo xanh biết đang xào xạc duỗi ra từ tán cây, duỗi đến chỗ của cậu.

"Đừng lo lắng, mẫu thụ đang muốn tặng quà cho em." Ishilia giải thích.

Dây leo móc vào tay Đường Ân, một luồng sáng xanh nhạt bao phủ cơ thể Đường Ân, cội nguồn sinh mệnh của Đường Ân vốn đã bị mất đi để ký

kết huyết khế với Lục Tước nay đã được bổ sung bởi một năng lực mới.

Năng lượng này là cội ngu ãn sinh mệnh của mẫu thụ tinh linh, dù khác với cội ngu ãn của cậu nhưng nó có thể lấp đầy khoảng trống.

Dây leo cứng cáp lại đâm ra dây leo mới, linh hoạt quấn lấy eo, đùi và thậm chí toàn thân Đường Ân, Lục Tước nhìn người trong lòng bị dây leo bao lấy, vẻ mặt ngưng trọng: "Đây cũng là quà của mẫu thụ tinh linh sao?"

Ishilia gật đầu: "Mẫu thụ sẽ rửa tội cho toàn bộ cơ thể của Đường."

Rửa tội toàn bộ cơ thể là rửa tội cao nhất mà mẫu thụ tinh linh sẽ làm, chỉ có những tinh linh vương của các tri ãu đại trong quá khứ mới có thể được đối xử như vậy mà Đường Ân mà một ngoại tộc lại có thể có được tình yêu như vậy từ mẫu thụ tinh linh, ngay cả Ishilia cũng không ngờ tới.

Đường Ân bị những dây leo này quấn lấy, dây leo đưa cậu vào trong tán, năng lượng sinh mệnh d ãi dào xâm nhập vào cậu, dây leo nhỏ bé kia trói chặt cổ tay cậu, so với làn da mỏng manh, những dây leo được bao phủ bởi lớp nhung mềm quá thô ráp, để lại những vết đỏ.

Giữa những chiếc lá vàng, một dây leo màu xanh đậm vươn ra, so với những cây dây leo xanh tươi khác, màu của dây leo này biến thành màu đen, ép đầu dây leo vào miệng Đường Ân — —

"Đây là đang làm gì?" Lục Tước cau mày.

Ishilia do dự một chút: "Tôi cũng chưa thấy qua loại rửa tội này, có lẽ mẫu thụ quá thích Đường..."

Đầu dây leo tách ra, nước màu trắng sữa chảy ra, Đường Ân nhú mày vươn đầu lưỡi liếm một ít chất lỏng, quả nhiên không nếm ra mùi vị gì nhưng cội ngu ãn sinh mệnh thuần khiết hơn nở ra ở trong răng môi để sinh mệnh của cậu không những không cạn kiệt mà còn tràn đầy đến tràn trề.

Nước dịch màu trắng sữa chảy ra từ khóe môi, dính lên mái tóc đen, Đường Ân bị ép nuốt từng ngụm chất lỏng, cậu có hơi không chịu nổi năng lượng d ãi dào như vậy, năng lượng này dường như không chỉ là cội ngu ãn sinh mệnh mà còn xen lẫn những cảm xúc mạnh mẽ.

Cảm xúc quá mức ãng ãm kích thích trong lòng Đường Ân ãau ãớn, cậu muốn thoát ra nhưng thân thể ãã uõng cạn cội ngu ãn sinh ãang trong trạng thái cực kỳ buõng lỏng, lười biẽng không nhấc nổi một ngón tay, hai cánh tay ãầy vết ãỏ chằng chịt buõng thõng trên tấm lưới ãan bằng dây leo, Đường Ân giống như con bướm sa vào lưới, nước mắt trào ra khóe mắt, ãôi mắt ãỏ hoe không thể tin ãược mở to, thứ hiện ra trước mắt Đường Ân là một bức tranh hư ảo — —

Cậu ãã nhìn thấy cảnh tượng sau khi cậu bị phong ấn ở kiếp trước..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 31: 31: Khung Cảnh Dã Man Tàn Bạo

Đường Ân nhớ lại cách ăn mặc của mình vào ngày bị phong ấn, nhớ lại tất cả những gì đã xảy ra ngày hôm đó trong bóng tối dài và cô đơn đó, cậu cố gắng tìm hung thủ đã phong ấn cậu rồi cuộc là ai nhưng dù có nghĩ gì đi nữa, cậu cũng không thể nghĩ ra dáng người hay giọng nói của người đó, cậu chỉ cảm thấy rất quen thuộc, đó hẳn là một trong ba người Kerr, Yuanna và Lục Tước.

Lúc này Đường Ân nhìn thấy cậu mặc lễ phục được quản gia ôm trong lòng, huyết tộc vô cùng xúc động không kiềm chế được nhe nanh, vẻ mặt của Lan Y rất xấu xí, là đáng vẻ mà Đường Ân ghét nhất của huyết tộc.

Ngoại trừ huyết tộc trong vòng ba thế hệ, huyết tộc bình thường sẽ không rơi nước mắt, miệng Lan Y mở to, âm thanh gằn thét nhưng ông không thể rơi một giọt nước nào đi đâu này khiến ông ta trông rất buồn cười.

Nói thật, Đường Ân không ngờ Lan Y lại đau khổ như thế khi cậu bất ngờ xảy ra chuyện, cậu cho rằng mối quan hệ của cậu và Lan Y cũng không sâu đậm lắm, tại sao huyết tộc lại có tình cảm mãnh liệt như vậy?

Có vẻ như hình ảnh kỳ lạ này chỉ là một ảo tưởng vô nghĩa vô trách nhiệm, phỏng theo trí của cậu và chỉ một mình cậu có thể nhìn thấy.

Đường Ân thấy có nhiều ngọc trai lăn lộn xung quanh Lan Y, Đường Ân nhớ tới trong phòng cậu không hề có ngọc trai, cậu nhìn theo hướng ngọc trai thì thấy Yuanna đang khóc.

Nhân ngư kiêu hãnh đến không ai bì nổi một đời đó đặt ốc biển bằng vàng ở bên tai, nước mắt từ trong đôi mắt bạc rơi xuống, giọt nước mắt thật sự rơi xuống như một chuỗi ngọc bị vỡ, lớp bọt rơi xuống không dứt.

Không hổ danh là hoàng tử tộc nhân ngư, chất lượng của những viên ngọc trai khóc ra tốt hơn bất kỳ viên ngọc trai nào mà Đường Ân từng

thấy, chúng vừa to vừa tròn lại sáng, vài viên ngọc trai lăn vào góc phòng khiến Đường Ân nhìn có hơi xót xa.

Nếu lúc đó lỡ không gom dọn được thì mấy viên ngọc trai đẹp như vậy sẽ bị hủy hoại mất.

Nhưng tại sao Yuanna lại khóc? Chẳng lẽ chính giọng nói của Permilia trong ốc biển bằng vàng làm khóc? Vậy có vẻ như gu âm nhạc của Permilia cũng không tệ lắm.

Đường Ân nhìn lướt qua căn phòng, phát hiện ra một vấn đề nghiêm túc — —

Lục Tước và Kerr đâu?

Bên ngoài cửa sổ của lâu đài cổ, một đôi cánh rùng lướt qua, đôi cánh màu đen nặng nề giống như bầu trời đầy sao sáng, khi vỗ về có thể lờ mờ nhìn thấy ánh sáng chói lọi, không khác gì đôi cánh rùng mà Đường Ân lần đầu tiên nhìn thấy Kerr trong trí nhớ.

Thân rùng của rùng thời không và vĩnh hằng là thân rùng bí ẩn, tao nhã, mạnh mẽ và đẹp nhất mà Đường Ân từng thấy, cự long dường như đang chiến đấu với người ở phía xa, các cửa sổ của lâu đài rất nhỏ chỉ có thể nhìn thấy đôi cánh của con rùng đang vỗ liên tục.

Đường Ân quan sát một lúc trong cửa sổ nhỏ cố định, đoán rằng Kerr hẳn là áp đặt một phép thuật trì trệ thời gian lên đối thủ, phép thuật này có giới hạn thời gian và chỉ có thể đình chỉ đối thủ trong mười giây và chỉ có thể sử dụng một lần mỗi ngày.

Sau khi sử dụng phép thuật này, Kerr lao về phía lâu đài với tốc độ gần như cực nhanh, từ cửa sổ nhìn vào có thể thấy một nửa đôi cánh đã biến thành những vảy nhỏ được sắp xếp gọn gàng trên cơ thể cự long, ngay sau đó, một con rùng mắt vàng khổng lồ chiếm cả toàn bộ cửa sổ!

Con mắt này nhìn lớn hơn đầu của Lan Y, so ra cực kỳ đáng sợ, con người vàng nóng chảy không ngừng xoay chuyển, sau đó nhanh chóng

khóa chặt mục tiêu.

Một cái lỗ khổng lồ xuất hiện trên bức tường tuyệt đẹp ngay lập tức và những vết nứt nhanh chóng xuất hiện xung quanh lỗ, chỉ nhìn thấy một móng rỗng to lớn vắt vẻo trong phòng, chiếm nửa căn nhà.

Lan Y ôm chặt Đường Ân muốn chạy trốn nhưng dưới tác động của long uy mạnh mẽ và "Phốc" ông biến thành một con dơi yếu ớt bị long uy đập mạnh vào tường.

Bụi không ngừng rơi xuống trong phòng, huyết tộc đang ngủ yên nằm trên mặt đất bụi bặm giống như một viên hồng ngọc quý giá bị dính đầy bụi.

Móng rỗng rõ ràng thả nhẹ sức lực khi chạm tới Đường Ân, có thể nói hẳn cần thận ôm thắt lưng Đường Ân bằng hai đầu móng tay nhọn rỗng khê nâng lên, mỗi động tác đều được xử lý cẩn thận theo kiểu sách giáo khoa.

Ngài thân vương huyết tộc đang ngủ say giống như một con búp bê tinh xảo, vòng eo mảnh khảnh được nâng lên, những bộ phận còn lại trên cơ thể cũng tự nhiên rũ xuống, mái tóc đen dày buông xuống như nước chảy, tứ chi mảnh khảnh rũ xuống yếu ớt, bởi vì độ dày của thắt lưng và móng vuốt rỗng, bởi vì tương phản giữa phần eo và kích thước của móng vuốt rỗng quá rõ ràng, tạo cho người xem một tác động thị giác mạnh mẽ.

Đường Ân là người xem cảnh tượng kỳ lạ này, nhìn thấy chính mình trong giữa ảo cảnh bị nhắc lên như vậy, tự dưng cảm thấy eo mình đặc biệt nhứt.

Sớm muộn gì cậu cũng nhận ra đây không phải ảo giác, trong ảo ảnh bị vuốt rỗng nâng lên trên thực tế lại bị dây leo quanh eo trói chặt.

Vòng eo của cậu vốn đã thon thả đối với đàn ông nhưng dù sao cũng thể so với phụ nữ nhưng dây leo quấn quanh người cậu lại không có nhận thức như vậy, ôm chặt cậu như mặc áo nịt ngực cho một nữ quý tộc châu u thời trung cổ.

Chết tiệt!

Đường Ân hoàn toàn không muốn một trải nghiệm đắm chìm như vậy chút nào, bụng dưới hơi phồng lên vì uống quá nhiều nước dây leo và những dây leo ngu ngốc kia hoàn toàn sẽ không nhập gia tùy tục mà vẫn cố chấp cố gắng siết chặt vòng eo vốn có của cậu.

Ngay cả khi biết mẫu thụ tinh linh đang tặng quà cho mình nhưng Đường Ân vẫn tức giận đến mức muốn cắt bỏ những dây leo này, đặc biệt là cây không ngừng ép nước vào miệng cậu.

Đường Ân ngậm chặt hàm răng, không chịu uống sinh mệnh mới ra đời.

Tuy cội ngu ồn sinh mệnh tốt nhưng nếu uống quá nhiều thì cơ thể có thể không chịu nổi.

Khi Đường Ân bị phân tâm bởi dây leo trong thực tế thì kịch bản trong ảo cảnh có một chút thay đổi, Yuanna đã biến ra đuôi cá quất vào vuốt rồng, dù có một khoảng cách sức mạnh nhất định giữa nhân ngư và rồng thời không và vĩnh hằng nhưng trong cuộc so đấu giữa một nhân ngư và một móng rồng thì nhân ngư vẫn chiếm thế thượng phong, thêm vào đó khi Kerr chạm vào Đường Ân đã thả nhẹ sức lực của mình để không làm Đường Ân bị thương, cự long đã chọn cách thu hồi móng vuốt của mình.

Thân vương huyết tộc đang ngủ say được Yuanna ôm vào lòng, nhân ngư tiếp tục phát ra sóng âm tấn công nhưng ảo ảnh này không thể truyền ra âm thanh giống như một bộ phim câm đang chiếu, Đường Ân xem mà không có chút ảnh hưởng nào, cậu đang suy nghĩ ảo ảnh này có ý nghĩa gì.

Cậu nhìn thấy sau khi uống xong cội ngu ồn sinh mệnh của mẫu thụ tinh linh ban tặng, chẳng lẽ đây cũng là món quà của mẫu thụ sao? Mẫu thụ đang muốn nói với cậu đi đâu gì qua ảo cảnh này?

Đúng rồi, còn Lục Tước trong ảo cảnh này thì sao?

Ngay khi Đường Ân đang suy nghĩ vấn đề này thì vô số dây leo đột nhiên phun ra từ các khe nứt trong phòng, ngay lập tức trói chặt tay chân của thân vương huyết tộc, khi dây leo quấn quanh Đường Ân chỉ lộ ra lông mềm nhỏ bé bên ngoài, tuy so với da của thân vương huyết tộc quá thô ráp nhưng đối với những dây leo này, đó đã là mặt mềm nhất của chúng rồi.

Khi đối mặt với Yuanna những dây leo đó giương nanh múa vuốt và sinh ra những chiếc gai nhọn như những mũi kim lạnh lẽo, những sợi dây leo rậm rạp kìm hãm Yuanna như một con trăn khổng lồ, những chiếc gai cắm sâu vào cơ thể Yuanna, nhân ngư máu thịt be bét ngay khi vừa đối mặt với chúng, những chiếc vảy xinh đẹp vương vãi khắp nơi, dòng máu xanh quý giá kia chảy trên mặt đất bụi bặm.

Điều đáng sợ hơn nữa là những chiếc gai còn sót lại trong cơ thể nhân ngư giống như hạt giống, dùng máu thịt của cơ thể này làm đất, máu rút điên cuồng nảy mầm và nở hoa, những bông hoa đỏ tươi nở rộ trên cơ thể thủng trăm ngàn lỗ, che đi vẻ thâm của những vết bầm tím khắp người.

Yuanna ngã đau đốn trên mặt đất, đôi tay có màng nắm chặt lấy góc quần áo của Đường Ân.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng người mang đôi cánh cơ khí nhả ra từ bệ cửa sổ, hắn quay lưng về phía ánh sáng, mái tóc màu vàng của hắn dính chất lỏng màu vàng kim, những chất lỏng đó như bụi vàng rơi xuống trên người hắn.

Đường Ân nhìn thấy đôi cánh cơ khí màu trắng và hoàn mỹ cũng được bao phủ bởi một vùng rộng lớn bằng chất lỏng màu vàng, khi đôi cánh cơ khí gấp lại và buông xuống, máu vàng vương vãi khắp mặt đất.

Là máu Kerr à?

Có vẻ như vừa rồi Lục Tước đã đánh nhau với Kerr bên ngoài lâu đài cổ, chẳng qua Đường Ân chỉ đang xem cuộc đối đầu nghiêng về một bên giữa Yuanna và dây leo, cũng không chú ý tới chuyện xảy ra bên ngoài cửa sổ.

Đường Ân phát hiện trình độ kỹ thuật của ảo cảnh này không tệ, kiếp trước đã có người suy đoán rất cuộc Lục Tước đã kích phát sức mạnh gì từ khu cấm của tinh linh, có người đoán là sức mạnh dây leo nhưng tất cả những suy đoán về sức mạnh dây leo mà Đường Ân nhìn thấy đều không mạnh như trong ảo cảnh này.

Trong ảo cảnh này sức mạnh của dây leo mà Lục Tước thể hiện ra đã mạnh đến mức độ khó mà tin nổi, dường như những bông hoa nở ra cũng mang theo độc tố ăn mòn, nếu như dưới trường hợp không biết chút nào trúng chiêu thì chỉ có thể dẫn đến kết quả như Yuanna.

Tất cả dây leo đều tự động nhường đường cho Lục Tước, Lục Tước mang đôi ủng bằng da màu bạc, bước từng bước về phía huyết tộc được bao quanh bởi dây, phần trên của chiếc giày phản chiếu một tia sáng lạnh lẽo, khi đi ngang qua Yuanna, người đàn ông không hề né tránh một chút nào, hần giờ chân giẫm lên tay Yuanna, máu xanh rỉ ra từ đế giày và móng tay của Yuanna bị đè bẹp xuống đất.

Yuanna trở mắt nhìn góc quần áo của Đường Ân rời khỏi tay mình giống như một chiếc đồng hồ cát không ngừng trôi qua làm sao cũng không thể nào cầm được, những giọt nước mắt tuyệt vọng và hối hận trào ra từ đôi mắt bạc ấy.

Lục Tước tiếp tục đi về phía trước không hề dừng lại, đôi mắt xanh như băng không để lộ bất kỳ cảm xúc nào, dường như không có gì có thể quấy rầy hắn.

Hắn đi tới trước mặt huyết tộc bị dây leo quấn chặt, Đường Ân bị dây leo chằng chịt trói chặt giống như một con bướm yếu ớt sa vào lưới, khuôn mặt tinh xảo tái nhợt là không che lại duy nhất, lông mày thì dịu dàng và cánh môi nhạt giống như chỉ là đang làm một giấc mộng đẹp.

Có một câu chuyện cổ tích lưu truyền trong nền văn minh nhân loại, người ta đồn rằng nàng công chúa bị trúng ma chú ngủ say, ngủ trong lâu đài đầy gai nhọn, chỉ có nụ hôn chân thành của chàng hoàng tử mới có thể đánh thức nàng dậy.

Lục Tước cup mắt xuống, run rẩy đặt một nụ hôn thành kính lên giữa trán Đường Ân.

Công chúa cũng không hề tỉnh dậy.

Cậu chìm vào giấc ngủ dài của cái chết.

Đường Ân thần thờ nhìn ảo cảnh này, khi Lục Tước hôn trán cậu, cảm xúc dồn nén trong lòng đột nhiên sôi trào lên, nỗi đau đớn to lớn giống như vô số dây leo quấn chặt lấy trái tim, sau đó dây leo mọc gai nhọn đâm vào đỉnh trái tim của cậu, lúc này Đường Ân dường như cộng hưởng với Lục Dục trong ảo cảnh.

Cảm xúc quá chân thực khiến Đường Ân có chút khó tin hình ảnh trước mắt chỉ là ảo cảnh.

Nhưng nếu không phải ảo cảnh thì diễn biến như vậy cũng quá khác thường, Lục Tước làm sao có thể hôn cậu được?

Khi Đường Ân sửng sốt thì dây leo xanh thẫm trong hiện thực đã từ bỏ ý định đứt Đường Ân từ đường miệng, ngược lại men theo cột sống xuống phía dưới muốn từ nơi khác đứt ăn, Đường Ân cảm thấy toàn thân tê dại, suy nghĩ nhanh chóng rút ra khỏi ảo cảnh, cố gắng thoát khỏi những trói buộc của những dây leo khác để ngăn chặn dây leo cả gan làm loạn như cừu vĩ — —

Chờ chút.

Trong nháy mắt Đường Ân đột nhiên phát hiện mặc dù dây leo xanh thẫm này có màu sắc khác với những dây leo khác của mẫu thụ tinh linh nhưng nó hoàn toàn giống với sức mạnh dây leo mà Lục Tước bày ra trong ảo cảnh.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 32: 32: Tôi Yêu Em

Mái tóc uốn khúc quyện vào làn da trắng như tuyết, dáng người bị dây leo giam cầm toát lên vẻ đẹp thanh tú đan xen yếu ớt quyến rũ, đầu ngón tay lắc lư không ngừng, như những chồi non trên cành bị giọt sương ép xuống đến khe đung đưa hoặc như những cánh bướm khéo léo đang bay.

Đờng tử Lục Tước co rụt lại, hấn nắm lấy cung tên của cung thủ tinh linh trong đội, kẹp đuôi mũi tên, kéo căng sợi dây bạc, bắn vào dây leo xanh thẫm kia.

"Vù — —!"

Mũi tên dài xẹt qua như sấm sét, đóng đinh dây leo xanh thẫm vào mẫu thụ tinh linh, đuôi mũi tên khẽ run lên, mũi tên bắn ra đã thành công làm dây leo chảy ra chất dịch màu trắng sữa, một chút nước còn nhỏ trên lông mi của Đường Ân.

"Xác xược!! Cậu đang làm gì vậy?!" Ishilia giận dữ nói.

Tất cả các tinh linh có mặt đều vây quanh Lục Tước, mẫu thụ tinh linh là tột đỉnh tại tối cao trong lòng của họ, nếu dám làm hại mẫu thụ tinh linh là đã trở thành kẻ thù của tộc tinh linh.

Đôi mắt xanh như băng không chút sợ hãi, tất cả các đầu mũi tên đều chĩa vào Lục Tước, Lục Nghiên giơ cung tên lên nhắm vào dây leo đang trói chặt Đường Ân, hấn kiên định nói: "Ngài ấy không muốn.

"

"Vớ vẩn! Lễ rửa tội của mẫu thụ là vinh quang tối cao!"

"Vương, xin hãy cho phép chúng tôi chôn cất con người trong khu cấm làm chất dinh dưỡng để nuôi mẫu thụ!"

"Bỏ mũi tên xuống! Không được làm tổn thương mẫu thụ!"

Các tinh linh cùng chung mối thù muốn thảo phạt Lục Tước, Ishilia cũng không ngăn lại, hắc cau mày có những biểu hiện phức tạp trong đôi mắt, xen lẫn tức giận, thương hại, căm ghét và một chút! niềm vui khó mà nhận ra.

Đúng lúc này, trên mẫu thụ tinh linh đột nhiên xuất hiện một mảng lớn dây leo màu xanh thẫm, những dây leo này bay ra tấn công về hướng của Lục Tước!

Các tinh linh thấy vậy thì chạy tán loạn ra, thấy Lục Tước bị quấn bởi những dây leo này thì họ cho rằng đó là hình phạt của chính mẫu thụ.

Lục Tước vốn định né tránh nhưng lại nhận thấy cảm giác quen thuộc kỳ lạ từ những cây dây leo này, vô số dây leo xanh đậm quấn lấy Lục Tước như một cái kén, mỗi dây leo đều ký thác một đoạn ảo cảnh, thuộc về ký ức của Lục Tước

Nói cách khác, nó thuộc về ký ức của Lục Tước ở kiếp trước — —

Đó là một cuộc đời hoàn toàn khác với một kiếp này.

Lục Tước là một vật thí nghiệm được đế quốc bí mật nghiên cứu, con người đã cố gắng tạo ra các vị thần nhưng cuối cùng tạo ra con quái vật Lục Tước, Lục Tước vừa ra đời đã bị đế quốc tẩy não và chứa đầy những ký ức giả tạo bởi các nhà nghiên cứu nhưng không ai biết cách Lục Tước thức tỉnh sức mạnh của mình là chấp nhận những kích thích bên ngoài, thôi miên chính là sức mạnh đầu tiên mà hắn nắm giữ được.

Lục Tước ban đầu rất yếu ớt, mặc dù hắn nắm giữ được năng lực thôi miên nhưng hắn không thể chống lại công nghệ tẩy não thuần thực của viện nghiên cứu, những mệnh lệnh bảo vệ viện nghiên cứu, bảo vệ đế quốc, bảo vệ nhân loại đều khắc sâu trong linh hồn hắn.

Cho đến khi thực lực của hắn dần trở nên mạnh mẽ hơn, hắn đi đầu trong việc xóa bỏ mệnh lệnh "Bảo vệ viện nghiên cứu" mà viện nghiên cứu đưa ra cho hắn, hắn căm ghét tất cả rồi quyết định giải thoát những vật thí nghiệm bị hại và phá hủy nơi tội lỗi này.

Lục Tước cũng thực sự làm tất cả.

Hắn sử dụng sức mạnh của mình để thôi miên những nhân viên thí nghiệm, xóa sạch dấu vết của hắn và các vật thí nghiệm khác, làm giả một vụ tai nạn phá hủy nơi này.

Hắn đưa những đối tượng thí nghiệm đó đến một hành tinh xa xôi, hộ tống từng người một để hoàn thành những việc họ muốn làm, chẳng hạn như tìm kiếm người thân và quê hương.

Lục Tước không có người thân thực sự, "Cha mẹ" của hắn là những nhà nghiên cứu đã tạo ra hắn.

Có những đối tượng thí nghiệm như Lục Tước chọn đi theo Lục Tước, ai cũng muốn bảo vệ loài người, bảo vệ nền văn minh nhân loại nên đã chọn gia nhập quân đội.

Đáng lẽ đó phải là một ký ức nhiệt huyết trong quân ngũ, khi gia nhập quân đội Lục Tước đã thức tỉnh cảm giác tuyệt đối về vũ khí của mình, lẽ ra hắn phải trở thành một sĩ quan có tương lai tươi sáng, cho đến khi hắn bị phản bội bởi một vật thí nghiệm.

Hắn đã từng tự tay giải cứu đối phương khỏi viện nghiên cứu, đồng thời dùng chính năng lực của mình để xóa bỏ tẩy não "Bảo vệ viện nghiên cứu" thâm căn cố đế của đối phương, hắn nghĩ mình đã cứu đối phương.

Nhưng vật thí nghiệm lại cho rằng Lục Tước đã phá hủy "nhà" của gã.

Mặc dù những nhà nghiên cứu đó đối xử với họ như chuột bạch, tiến hành các thí nghiệm vô nhân đạo nhưng một số nhà nghiên cứu thỉnh thoảng sẽ cho họ ăn kẹo, đó là phần thưởng cho nỗ lực của họ khi hợp tác với thử nghiệm.

Cứ như vậy, Lục Tước đã bị bán đứng cho đế quốc, một số người trong đế quốc ban đầu rất tức giận vì viện nghiên cứu bị phá hủy một cách bí ẩn, sau khi bắt được Lục Tước là kẻ cầm đầu thì họ đã tra khảo nghiêm khắc Lục Tước và tra tấn cực độ, cố gắng nghiên cứu xem chuyện gì đã xảy ra

với Lục Tước, trong sự kích thích đến tột độ, sức mạnh của Lục Tước lại tiến thêm một bước, hắn lại phá bỏ mệnh lệnh "Bảo vệ đế quốc.

"

Sau đó vật thí nghiệm đã phản bội Lục Tước đã giúp Lục Tước trốn thoát, gã nói gã hận Lục Tước, gã hận Lục Tước đã cho gã thấy những ký ức tốt đẹp đó là giả dối, nếu không có Lục Tước, gã sẽ đắm chìm trong những ký ức giả dối đó, gã sẽ sống cuộc đời mà không ai quan tâm đến! Cuối cùng, gã nói với Lục Tước, tôi xin lỗi.

Lục Tước mang theo chiếc máy bay cũ và chạy trốn không mục đích về phía vũ trụ vô định.

Hắn sắp chết.

Một phần là do cơ thể hắn, nhưng phần nhiều là do tinh thần hắn kiệt quệ, hắn muốn ngủ một giấc ngủ ngon.

Chính lúc đó, hắn đã gặp được Đường Ân.

Lần đầu tiên nhìn thấy Đường Ân, vị thân vương huyết tộc kia cúi đầu yên lặng nhìn hắn, tóc đen rủ xuống như nước chảy, đôi mắt đậm máu giống như viên hồng ngọc đẹp nhất: "Sao lại bị thương nặng như vậy?"

Giọng nói rất hay.

"Chăm sóc anh ta cho tốt, Lan Y.

"

Rất khó để Lục Tước có thể diễn tả cảm xúc của mình khi mới gặp vị thân vương huyết tộc kia, sau này hắn mới biết được, đó có thể là vừa gặp đã yêu.

truyện kiếm hiệp hay

Hắn nghỉ ngơi trong lâu đài cổ đó một thời gian, đó là khoảng thời gian nhàn hạ hiếm hoi trong cuộc đời mà hắn không phải lo lắng bất cứ chuyện gì, nằm trên chiếc giường lớn êm ái của lâu đài, mỗi ngày hắn có thể ngủ cho đến khi thức dậy một cách tự nhiên.

Hắn sẽ đi trên hành lang tối, nhìn chăm chú bức tượng bán thân của thân vương treo trên tường khi trời vừa hửng sáng, thân vương trong bức chân dung lạnh lùng và kiêu ngạo, cằm hơi nhếch lên, trên tay cầm một ly đế cao đầy máu tươi.

Trong khu hoạt động của huyết thực, Lục Tước đã nghe rất nhiều về lịch sử tình yêu và hoa đào của vị thân vương này.

Nghe đồn quản gia Lan Y đã thâm mến vị thân vương này nhiều năm, vốn là tử tước có lãnh địa riêng nhưng vì say mê ngài thân vương nên đã trải qua năm cửa ải chém sáu tướng vượt qua mọi chông gai và trở thành quản gia của tòa lâu đài cổ, trở thành chó giữ nhà trung thành nhất của thân vương.

Có tin đồn rằng công tước Hestia yêu công khai thân vương thường gửi tất cả các loại bảo vật quý hiếm tới đây, bức tranh dài một nửa treo trên hành lang là của công tước Hestia, người ta nói máu trong ly rượu mà thân vương cầm trong tranh là máu của công tước Hestia, sau này không biết chuyện gì đã xảy ra, thân vương đổ hết máu từ ly rượu lên đầu công tước Hestia mà công tước Hestia thì vẫn tươi cười.

Có vô số câu chuyện như thế này, đa số là những người khác theo đuổi ngài thân vương, còn Yuanna và Claykerrstie là số ít được ngài thân vương theo đuổi, ngài thân vương sẽ tặng họ những bông hồng do chính tay mình trồng.

Vườn hồng của ngài thân vương là nơi đẹp nhất trong toàn bộ tòa lâu đài cổ.

Thỉnh thoảng có một lần Lục Tước nhìn thấy vị thân vương huyết tộc kia ngủ say trong vườn hoa hồng, những bông hồng đang nở rộ đung đưa dưới ánh trăng, trong không gian đầy sương mù âm u lạnh lẽo lại vương

vấn hương hoa ngào ngạt, thân vương nằm trên một chiếc chăn dày bằng len casomia, đôi chân trần nhợt nhạt mảnh mai vươn ra khỏi chăn và rơi xuống trên nền đất tối, những ngón chân như nụ hoa lấm lem bùn đất.

Sau khi nhìn thấy thì Lục Tước chợt có chút tức giận, hắn đã ngã xuống bùn không biết bao nhiêu lần và không quan tâm đến việc bị dính đầy bùn đất nhưng khi hắn nhìn thấy một ít bụi đất bám vào chân của vị huyết tộc vốn không nên dính một hạt bụi thì cảm thấy những vết bẩn này đặc biệt chướng mắt.

Hắn cũng không biết nổi bất mãn không thể giải thích này đến từ đâu, liệu đến từ do bản thủ hay vì quản gia không làm tròn bổn phận, lại hoặc là! tức giận với bản thân vì hắn chỉ có thể quan sát từ xa.

Có một chiếc bàn nhỏ trong tay vị thân vương kia, trên bàn đặt một ly máu đỏ tươi, Lục Tước biết chủ nhân của máu kia, hắn nhìn thấy biểu hiện của huyết thực đó khi được chọn trúng thì vẻ mặt hạnh phúc đến cỡ nào, hạnh phúc đến mức gần như sắp khóc.

Lúc này chiếc ly máu đỏ đó đang ở bên gối của thân vương, đôi phương tình dậy từ trạng thái nửa tỉnh nửa mê, cầm ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ, màu đỏ tươi nhuộm lên đôi môi có hình dạng duyên dáng của cậu, rõ ràng là đỏ đến tận điểm nhưng lại bị nhòe thành màu sắc rất đẹp.

Sau khi nếm thử một lúc, vị thân vương kia thần nhiên đồ gầ hết lượng máu còn lại trong ly vào bụi hoa h ồng.

Tiếng nước chảy róc rách, cảnh tượng máu đỏ trên cánh hoa h ồng nhìn rất đẹp, dáng vẻ của vị thân vương vô tình giẫm nát trái tim chân thành của người khác lại càng đẹp hơn.

Lục Tước không biết mình đã đứng đó quan sát bao lâu, sương mù giăng khắp nơi trong lâu đài này dường như tạo thành một mạng nhện bí ẩn mà hắn chính là con m ồi sa vào lưới.

Sau đó hắn gặp lại ngài thân vương là lúc những người từ đế quốc tới lâu đài cỡ để tìm hắn, Lục Tước đã giết những người đó, cuộc chiến giữa

họ đã gây ra một chút tiếng ồn và có vẻ như ngài thân vương đang sắp lãng quên hẳn đã lại lần nữa mời Lục Tước đến.

Lục Tước bước đến trước mặt vị thân vương, hẳn nói với vị huyết tộc cao quý này: "Lục mỗ sẽ khắc sâu ân cứu mạng của ngài thân vương trong lòng, nếu chỉ có một mình, tôi sẽ phục ngài suốt đời, sẽ làm ngọn giáo sắc bén và lá chắn kiên cố nhất trong tay ngài.

"

"Nhưng trước khi gặp ngài, tôi đã thề sẽ hiến thân cho loài người và đổ giọt máu cuối cùng vì tương lai của loài người.

"

Bảo vệ loài người là lý tưởng của hẳn nhưng đồng thời Lục Tước cũng biết máu của mình hiện tại không ngon đến mức không thể thay thế được, nếu có thể, hẳn không muốn hiến máu của mình cho thân vương ném vào lúc này.

Hắn luôn nhớ dáng vẻ của đối phương thân nhiên đổ hết máu từ chiếc ly vào bụi hoa hồng.

Có lẽ vì đối phương chưa bao giờ quan tâm đến hẳn nên mới đồng ý để hẳn ra đi dễ dàng như vậy.

Lục Tước cứ như vậy rời lâu đài cổ, gia nhập đội quân kháng chiến, sống một cuộc sống liếm máu trên lưỡi dao một lần nữa.

Khi gặp lại vị thân vương đó cũng là lúc Lục Tước trong tình trạng bị thương nặng sắp chết.

Vị thân vương đó lại xuất hiện với đôi cánh đen, mái tóc đen dài, đôi mắt đỏ như máu giống như một giấc mơ đầy màu sắc.

"Tại sao tự làm khổ mình thế này?" Ngài thân vương rót tinh hoa sinh mệnh quý giá vào trong miệng Lục Tước, cậu nhẹ nhàng chạm vào mái tóc

của hấn, hấn có thể ngửi thấy mùi thơm không rõ trên người Đường Ân, là thuộc về đêm đen, của hoa hồng, của ánh trăng, dịu dàng lại xa cách như ánh trăng rơi vào trên mặt nước, trông thật gần nhưng cho dù có chạm vào như thế nào cũng chỉ có thể chạm vào một mảnh lạnh buốt.

"Phải bảo vệ chính mình cho tốt đó.

" Đường Ân nói với hấn như vậy.

Từ khi sinh ra đến nay, Lục Tước đã thấm nhuần lời dạy luôn là bảo vệ viện nghiên cứu, bảo vệ đế quốc, bảo vệ loài người, không ai bảo hấn phải bảo vệ chính mình.

Thật ra Lục Tước có thể hiểu được vật thí nghiệm đã từng phản bội hấn, vì có một số dấu ấn đã ghi sâu vào lòng những người như họ, chẳng hạn như hấn vẫn còn nghiện đường, bởi vì viên kẹo mà các nhà nghiên cứu đưa cho hấn là vị ngọt duy nhất mà hấn nếm trải trong cuộc đời làm vật thí nghiệm dài đằng đẵng của mình.

Đường Ân âm thầm bảo vệ sau lưng hấn.

Hấn cứ như vậy đã yêu Đường Ân không có thuốc chữa.

Ai có thể từ chối ngài thân vương thế này?

Nhân ngư sẽ rơi nước mắt trên châu vì cậu, viết tình yêu của mình vào bài hát rồi ngày đêm ngâm xướng; cự long sẽ coi cậu như báu vật, âm thầm bảo vệ, không đành lòng khinh nhờn; thú nhân sẽ thu hồi móng vuốt, răng nanh và lộ bụng ra một cách vụng về để lấy lòng cậu; tinh tinh sẽ tặng cậu hoa hồng và ngày này qua ngày khác bày tỏ lòng mình trước mẫu thụ.

Và hấn chỉ là một trong vô số những kẻ yêu vô vọng, hấn có lẽ cũng sẽ không được nhắc đến trong lịch sử tình yêu đầy đào hoa của vị thân vương này.

Lục Tước không cam lòng cứ như vậy.

Hắn muốn có liên quan tới vị thân vương huyết tộc đó hơn một bước, không chỉ là huyết thực cũng không chỉ là người yêu, hắn muốn trở thành tình yêu duy nhất của đời Đường Ân.

Hắn tìm hiểu sở thích của Đường Ân, biết Đường Ân thích người đeo găng tay, hắn tìm một cái có khi thức tỉnh sức mạnh sấm sét vì xảy ra vấn đề nhỏ nên mới đeo găng tay vào.

Hắn muốn Đường Ân thoát khỏi quấy nhiễu của máu tươi mà nhìn rõ hắn nên mỗi lần gặp Đường Ân, hắn đều sẽ xịt mùi thơm để che đi mùi của chính hắn.

Hắn lo lắng khi gặp Đường Ân, cảm xúc quá kích động sẽ làm lộ ra chín cái đuôi nên hắn đã mặc một chiếc áo nịt bụng dưới bộ đồ của mình.

Hắn sợ máu của mình không để cho Đường Ân nhớ thương nên cố gắng liều mạng để trở nên mạnh mẽ hơn nhưng dù mạnh đến đâu, hắn cũng không dám để Đường Ân ném thử máu của mình.

Hắn luôn lo lắng vị huyết tộc đó sẽ đổ máu của hắn trong vườn hoa hồng lại tặng những hoa hồng được tưới bằng máu của hắn cho người khác.

Trước mặt Đường Ân, hắn vẫn im lặng không nói.

Hắn luôn nghĩ khi máu của mình càng ngày càng ngon hơn lại ngon hơn chút nữa, hắn sẽ lại tìm đến Đường Ân.

Hắn không dám để lộ tình cảm của mình với Đường Ân, bởi vì thân vương huyết tộc có một loại kháng cự tình cảm chân thành, cũng không phải là vứt bỏ như giày rách mà là né tránh.

Giống như bao chặt da thịt mình đến kín không kẽ hở bằng quần áo, cũng tương tự hắn dùng im lặng để che giấu tất cả tình yêu của mình dành cho Đường Ân

Tại buổi khiêu vũ hôm đó, Đường Ân mời hấn vào phòng ngủ nhưng hấn từ chối.

Lục Tước không thể chắc chắn trong không gian riêng tư và mơ hồ như thế trong phòng ngủ, hấn lại đối mặt với Đường Ân đang hơi say, chỉ có dây đeo trói buộc mới có thể dực vọng đang dâng trào của hấn.

Sau khi lên kế hoạch từng bước lâu như vậy, cuối cùng hấn cũng b ỡ dưỡng được người kế vị th ần hộ mệnh của nhân loại, cuối cùng cũng phát huy được tiềm lực của mình đến cực hạn, cuối cùng cũng có thể toàn tâm toàn ý theo đuổi Đường Ân, sao có thể thất bại trong gang tấc ngay trước chiến thắng?

Trong tràn đ ầy im lặng kiên nhẫn không nói như vậy, hấn chờ được tin về cái chết của Đường Ân.

Hấn vẫn luôn giữ im lặng, im lặng cho tới khi có thể nói một câu "Tôi yêu em" với người này.

Hấn run rẩy đặt cổ tay đ ắm máu của mình lên môi người này, máu trào ra từ khóe môi đang mím chặt, chảy xuống bụi hoa hồng.

— — "Miễn là em tỉnh lại, đổ tất cả máu của tôi vào hoa hồng cũng không sao.

"

— — "Tôi yêu em.

"

Cuối cùng hấn cũng đã nói ra lời tỏ tình mu ộn màng.

Đáng tiếc là đã quá trễ.

.

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 33: 33: Chạy Ngay Đi

Không có tiếp tục tưới tiêu cội ngu ồn sinh mệnh, Đường Ân đã lấy lại được chút sức lực, cậu dùng sức mạnh bóng tối phá đám dây leo xanh biếc này, sau đó muốn tìm bóng dáng của dây leo xanh thẫm.

Đường Ân không cần đi tìm, quả bóng làm bằng nhóm dây leo lớn quấn quanh trên cành có màu xanh đậm và nó dường như đang quấn lấy thứ gì đó.

Nhìn xuống chút nữa, mọi người đều ở đó nhưng Lục Tước đã không còn ở đó, hiển nhiên kẻ xui xẻo bị quấn lấy chính là Lục Tước.

"Đường, Lục Tước đã xúc phạm mẫu thụ và mẫu thụ đang trừng phạt nhẹ cậu ta.

" Ishilia đứng dưới tán cây nói.

Mặc dù vừa rồi Đường Ân không có nhiều cảm giác về thế giới bên ngoài nhưng cậu có thể cảm giác được một mũi tên xuyên qua dây leo chết tiệt kia, không để cậu xấu mặt.

Mặc dù không biết dây leo xanh thẫm có liên quan gì đến Lục Tước hay không, chỉ riêng hành động bắn tên của Lục Tước đã thực sự giải vây cho Đường Ân, với lòng kiêu hãnh của Đường Ân, cậu không thể chịu nổi bị làm nhục trước mặt mọi người như thế.

"Lục Tước là người của tôi, cũng không cần phiền mẫu thụ ra tay, tôi sẽ dẫn anh ấy về dạy dỗ nghiêm khắc.

" Sức mạnh trong tay Đường Ân hội tụ thành một chiếc liềm, lẽ ra sức mạnh của bóng tối đã suy yếu vào ban ngày nhưng hôm nay Đường Ân nhận được tưới tiêu của cội ngu ồn sinh mệnh, sức mạnh lưỡi hái trong tay cậu còn mạnh hơn bình thường trong bóng tối.

Đường Ân giờ liền lên chạm vào dây leo, dưới ánh mắt không thể tin được của các tinh linh, những dây leo xanh thẫm kia nhanh chóng biến thành màu đen và phóng to như sắp khô héo rồi trực tiếp hóa thành bột rơi xuống đất.

Đường Ân cũng khẽ mở mắt, ý định ban đầu của cậu là dùng sức mạnh bóng tối để mở một cái lỗ kéo Lục Tước ra ngoài là được nhưng không ngờ khi sức mạnh bóng tối chạm vào những dây leo này, bọn chúng sẽ héo tàn như đò sù.

Không có người chú ý tới có những đường màu xanh lá cây đậm xuất hiện trên cơ thể của Lục Tước.

|||| Truyện đề cử: Rung Động Vô Thời Hạn ||||

Đường Ân ôm Lục Tước đang bất tỉnh có hơi lúng túng nhìn các tinh linh đang trợn mắt nhìn cậu.

Lục Tước chỉ dùng một mũi tên bắn vào dây leo, các tinh linh đã tức giận đến mức không thể chờ đợi muốn xé nát Lục Tước thành tám mảnh mà bây giờ hành vi của Đường Ân còn quá đáng hơn gấp trăm lần so với Lục Tước.

Cho dù là huyết tộc này vô cùng xinh đẹp, cho dù đối phương là khách quý của tinh linh vương, các tinh linh tức giận vẫn giương cung dài nhắm mũi tên về phía Đường Ân.

"Bắn tên!!!"

Thậm chí chưa hỏi tinh linh vương thì mưa tên đã bay về phía Đường Ân.

Ishilia muốn ngăn lại nhưng đã quá muộn, đôi mắt xanh biếc của hắn lo lắng nhìn Đường Ân, bỗng nhiên, hắn dường như đã nhận ra điếu gì đó và nhìn về phía bầu trời.

Chỉ thấy thân rồng đen kịt che khuất bầu trời lướt qua mây mù, hơi thở rồng làm xào xạc cả khu rừng, những mũi tên dài bắn ra bị thổi bay đến xiêu vẹo rồi rơi lung tung trên mặt đất.

"Tinh linh, mấy người đang làm gì với bạn của tôi?" Một giọng nói trầm và mạnh mẽ vang lên như sấm.

Với âm thanh chói tai này, thân rồng lao ra khỏi tầng mây, móng rồng to lớn đè lên vùng đất của khu rừng tinh linh, giẫm ra dấu ấn sâu đậm trên mặt đất, những vảy rồng đen xếp gọn gàng trên thân như những dãy núi, dưới ánh ban mai càng toát lên vẻ rực rỡ.

Chiếc cổ thon dài rủ xuống duyên dáng, giữa những đám mây và sương mù, một con mắt rồng thậm chí còn chói lọi hơn so với mặt trời đang nhìn xuống các tinh linh trên mặt đất.

Trước những sinh vật có sức mạnh khó tin như thời gian và không gian và con rồng vĩnh cửu, các yêu tinh trong cơn thịnh nộ đã nguôi ngoai, họ từ từ rút lui với cung tên của mình, bảo vệ vua yêu tinh phía sau họ.

Trước những sinh vật có sức mạnh khó tin như rồng thời không và vĩnh hằng, các tinh linh trong cơn thịnh nộ đã bình tĩnh lại, họ giờ cung từ từ rút lui về phía sau, bảo vệ tinh linh vương ở phía sau họ.

"Kerr, là hiệu l âm!" Đường Ân ôm Lục Tước từ trên cây nhảy xuống, cậu ngẩng đầu nhìn về cự long đang sánh vai với mặt trời, cảm thấy cổ mình đều sắp gãy mất: "Anh có thể biến thành người trước được không?"

Cự long nhìn thoáng qua Đường Ân, hần im lặng một hồi, ánh sáng màu đen bao phủ lấy hần, thân rồng to lớn đến mức khiến người ta cảm thấy ngọt ngào đã biến thành một cơ thể người cao gầy trong chốc lát.

Kerr đội mũ trùm đầu màu đen, vành mũ che khuất nửa trên khuôn mặt nhưng từ đôi môi mím chặt có thể được con rồng lúc này đang có tâm trạng rất tẻ nhạt, hần đứng trước mặt Đường Ân trong tư thế bảo vệ, lạnh lùng nói với các tinh linh đang căng thẳng tột độ: "Tôi cần một lời giải thích hợp lý.

"

Ishilia bước ra, hành lễ với Kerr: "Thưa ngài Claykerrstie tôn quý, Lục Tước đã làm tổn thương mẫu thụ tinh linh và bị mẫu thụ trừng phạt, để giải cứu Lục Tước mà Đường Ân đã làm tổn thương mẫu thụ, chiến sĩ của tộc tôi trong lúc xúc động đã nhắm mũi tên ngay bạn của ngài nhưng thật ra những gì họ làm chỉ vì tín ngưỡng với mẫu thụ.

"

Kerr nhìn Đường Ân, hẳn không quan tâm Ishilia nói cái gì, hẳn chỉ quan tâm thái độ của Đường Ân mà thôi.

Đương nhiên, hẳn còn rất đẽ ý có một con người được ôm trong lòng Đường Ân, đi đâu này thật khó chịu đến nỗi Kerr không thể thả bỏ qua nếu muốn lờ đi.

"Chuyện xảy ra có lẽ đúng như lời Ishilia nói, nhưng tôi không chú quan nghĩ đến việc phá hư hết những dây leo này, tôi chỉ muốn đẩy những dây leo này ra nhưng không biết vì sao chúng lại bỗng nhiên khô héo.

" Đường Ân có hơi oan ức, hàng loạt chuyện mà cậu trải qua khiến trong lòng cậu cảm thấy rất khó chịu nhưng cậu không thể nói mẫu thụ tinh linh đã làm sai đi đâu gì, dù sao thì cây này đúng thật đã mang lại cho cậu rất nhiều quà.

Giọng điệu của Đường Ân cũng lộ ra một chút oan ức khi nói, cậu lúc thường luôn kiêu ngạo lạnh lùng nhưng lúc này lại lộ ra một chút mềm mại giống như một con trai đã mở lớp vỏ cứng của nó để lộ ra một chút thịt mềm màu hồng bên trong.

Kerr nói không chút do dự: "Đó hẳn là vấn đề của mẫu thụ tinh linh.

"

Các tinh linh: "! "

Các tinh linh: "Mẫu thụ thì có vấn đề gì chứ?"

Kerr lạnh lùng nói: "Nếu không có vấn đề gì thì cần tôi làm gì nữa?"

Các tinh linh: "! "

Đúng ha, con r ùng đến với ý không tốt này là họ xin ông nội nói với bà nội tìm tới.

An toàn của mẫu thụ là quan trọng nhất, cộng thêm r ùng thời không và vĩnh thật đúng là quá mạnh mẽ, các tinh linh giận mà không dám nói gì, tro mắt nhìn Kerr đi về phía mẫu thụ tinh linh.

Kerr đặt tay lên mẫu thụ tinh linh, hấn nhắm mắt lại, ý thức chìm vào trong mẫu thụ tinh linh, Kerr không có mối liên hệ mật thiết với mẫu thụ tinh linh như tinh linh vương, tinh thần lực của hấn đã đủ mạnh để thiết lập một mối liên hệ từ không khí, nếu hấn mạnh hơn thì hấn thậm chí có thể đảo khách thành chủ, ảnh hưởng đến hành vi của mẫu thụ.

Theo thời gian trôi qua, lông mày của Kerr ngày càng nhăn chặt hơn, hấn có thể cảm nhận được bây giờ mẫu thụ tinh linh thiếu năng lượng và cội ngu ãn sinh mệnh ra thì cũng không phải vấn đề gì lớn.

Chắc có nơi nào đó không ổn, hấn cảm nhận được một dấu vết quen thuộc từ bên trong mẫu thụ tinh linh.

Loại năng lượng này vẫn có chút giống như hơi thở của r ùng thời không và vĩnh hằng nhưng trong một thời gian và không gian sẽ chỉ t ãn tại một con r ùng thời không và vĩnh hằng duy nhất, Kerr chưa bao giờ đến khu cấm của tinh linh, theo lý tới nói hấn không thể nào tìm thấy hơi thở của chính mình từ mẫu thụ.

Chẳng lẽ tương lai hấn để lại thứ gì đó ở trong mẫu thụ tinh linh?

Kerr cẩn thận kiểm tra lại, ngoại trừ hơi thở của chính mình, Kerr không phát hiện bất thường nào khác.

"Ngài Claykerrstie, tình huống bây giờ của mẫu thụ thể nào rồi?" Ishilia hỏi.

"Không sao, chỉ cần đổ thêm chút sinh mệnh tinh hoa là được.

"Ker thu tay lại và thản nhiên nói.

Ishilia thiết lập lại liên lạc với mẫu thụ và phát hiện ra năng lượng đen khủng khiếp kia đã thực sự biến mất, tình trạng lá rụng liên tục của mẫu thụ cũng đã giảm bớt, dù không biết Kerr đã làm gì, nhưng mối nguy của mẫu thụ đã thực sự được giải quyết, Ishilia bày tỏ lòng biết ơn với Kerr.

Kerr: "Tôi chẳng làm gì cả.

"

Ishilia lại cảm ơn.

Kerr: "! "

So với kiêu ngạo của tinh linh, tính cách của cự long chính là ngạo mạn, họ khinh thường giao tiếp quá nhiều với những sinh vật phiền phức, Kerr không giải thích đi đâu đó, thay vào đó nhìn về phía người mà hắn quan tâm nhất.

Hắn nhìn thấy Đường Ân đang ôm Lục Tước trong lòng, cau mày không ngừng quan sát Lục Tước đang hôn mê bất tỉnh, thỉnh thoảng đưa tay vỗ vào gương mặt Lục Tước, ngài thân vương ra ta không nặng không nhẹ làm cho tay cậu vỗ đến đỏ bừng lên.

Mắt vàng lạnh lẽo.

Khi ánh mắt rơi vào hình xăm hoa hồng trên người Lục Tước, con người đang không ngừng co rút, trong nháy mắt dựng thành một đường thẳng, Kerr kéo mũ trùm đầu ra, lớp vảy đen bao phủ nửa khuôn mặt cho thấy cự long đang trong giai đoạn tìm bạn đời mà nóng nảy không yên.

"Cậu ký kết huyết khế với anh ta?"

Kerr gằn từng chữ, từng chữ của hắn đều lộ ra hơi thở đáng sợ khiến người ta kinh hãi.

Đường Ân: "?"

Đường Ân bình tĩnh nói: "Ừ, thì sao? Anh muốn làm gì?"

Kerr sải chân đi tới trước mặt Đường Ân, nắm lấy cổ tay Đường Ân: "Tôi muốn cùng cậu tránh né tai nạn.

"

Từ trước đến nay Kerr vẫn luôn bình tĩnh, lúc này có hơi mất khống chế, hắn nhìn chằm chằm Đường Ân còn sống, nói thật nhanh: "Tôi đã chuẩn bị cho cậu một hang ổ mà cậu nhất định sẽ thích, đó là bản sao có một không hai của cung điện vương triều Đồ An, có vô số di tích văn hoá Đồ An chắt đóng ở đó, bao gồm cả vương trượng và vương miện của vua Đồ An mà cậu luôn muốn sưu tầm, ngay cả những bộ quần áo mỏng manh làm bằng giao tiêu (*) mà tôi vẫn bảo quản! "

(*) Giao tiêu là loại lụa được dệt bởi giao nhân.

Đây là một quần áo đặc biệt với đặc điểm là "Giao tiêu từ Biển Đông, không ngâm nước.

" Còn dùng để chỉ lụa mỏng, nó cũng dùng để chỉ quần áo của các mỹ nhân trong cung khi họ khiêu vũ.

Cự long sẽ cẩn thận trang trí hang ổ của chúng, nghe nói ở thời cổ đại, những cự long có khả năng xây dựng nhà cửa càng tốt thì càng có thể tìm được giống cái yêu thích của chúng.

Kerr càng mô tả hang ổ càng chi tiết và càng nhiều thì lại càng có thể từ trong câu chữ nghe ra được hắn cuối cùng đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết như thế nào vào đó.

Có lẽ đôi một người khác thì tâm sẽ động nhưng người này đó nhất định sẽ không phải là Đường Ân.

"Tôi phải đi mới được hả?" Đường Ân nhú mày hỏi ngược lại.

Kerr gật đầu.

Đường Ân nhìn tư thế không cho cậu có cơ hội từ chối thì ngấm lại liền hỏi: "Nếu như tôi đi vào ổ của anh đã chuẩn bị cho tôi thì tôi có thể nhìn thấy những hoa hồng tôi đã tặng cho anh ở đó không? Anh biết đó, tôi rất thích hoa hồng."

"

"Đường nhiên, tôi đã áp dụng phép đóng băng thời gian lên chúng."

"Kerr nghe thấy Đường Ân có vẻ như động tâm, hắn nói thêm: "Cậu có thể chuyển vườn hồng mà cậu đã nuôi dưỡng trong lâu đài cổ về cái ổ mà tôi đã chuẩn bị cho cậu."

"

Đường Ân nghe vậy thì cười.

Nụ cười của cậu thật mê hoặc đến nỗi ngay cả Kerr cũng phải ngần ngại không đúng lúc.

Nhưng mà một giây sau, Đường Ân đã sải cánh ôm lấy Lục Tước rồi bỏ chạy!

Tốc độ bay của thân vương huyết tộc rất nhanh lại thêm Đường Ân cũng đã có kinh nghiệm chạy nhiều năm thành thạo, cho dù là mang theo người cũng không ảnh hưởng đến tốc độ.

Kerr thấy thế cũng không bối rối giống như người già đang nhìn một đứa trẻ lanh chanh, hắn vươn tay ra, thi triển phép thuật ngưng đọng thời gian lên Đường Ân.

Phép thuật giống như bug này có thể khiến đối phương đứng yên trong mười giây rơi vào Đường Ân, sau đó!

Đường Ân vẫn chạy nhanh chóng như cũ.

Cười chết đi được, thời hạn trao đổi phép thuật vẫn còn, bây giờ cậu đang trong thời kỳ bảo vệ người mới chỉ cần Kerr không quá hủy đám hoa hồng kia thì hẳn sẽ không làm được gì cậu.

Đường Ân vừa chạy vừa khen ngợi bản thân thông minh.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 34: 34: Thức Dậy Từ Giấc Mơ Dài

Đường Ân không muốn ở lại hang ổ của Kerr chút nào, mặc dù cậu rất động lòng với thiết kế khắc lại có một không hai của Đồi An, nếu chỉ đến tham quan thì cậu hoàn toàn vui lòng nhưng nếu ở đó lâu và hạn chế đi lại thì Đường Ân sẽ bùng nổ trong chút phốc.

Trải nghiệm phong ấn dài đằng đẵng khiến cậu ghét ở yên một chỗ.

Mà làm sao cậu có thể chắc chắn Kerr nói đi đến hang ổ có nghĩa là tránh được tai họa, không phải là bắt rùa trong hũ? (*)

(*) 瓮中捉鳖: bắt ba ba từ bình lớn, ý chỉ nắm chắc mọi việc trong lòng bàn tay.

Cậu và Kerr không hề có tình bạn gì thì tại sao Kerr lại dành nhiều thời gian và tâm sức để chuẩn bị ổ cho cậu, nếu như muốn nhốt cậu làm đò cất giữ thì ngược lại có thể giải thích được.

Đường Ân không có áp lực nào khi bỏ qua Kerr, không nói đến việc Kerr bỏ lỡ cơ hội tốt lúc ban đầu thì chỉ nói về sự hiểu biết của cậu đối với rừng tinh linh đã đủ để cho cậu bỏ đi một khoảng cách xa, Đường Ân đã từng có một khoảng thời gian thường xuyên cùng tinh linh vương ngắm sao và mặt trăng ở đây, xúc đất trồng hoa các thứ.

Đường Ân trốn trong hốc cây, tạm thời tránh truy đuổi của cự long.

Bây giờ cậu có thời gian rảnh rỗi tiếp tục quan sát trạng thái của Lục Tước, kết nối của huyết khế khiến cậu cảm thấy tội ngu ần sinh mệnh của Lục Tước ngày càng mạnh với một tốc độ khó mà tin nổi, ngay cả sức mạnh của Đường Ân cũng tăng theo thủy tri ều.

Đã nắm giữ được năm loại sức mạnh mà đã khủng bố như thế rồi sao?

Đường Ân nhớ tới mấy tác phẩm văn học cổ cậu đã đọc chán chê, đứa con của số phận trong đó cũng đáng sợ không kém gì Lục Tước và một kẻ

phản diện như cậu đã ngay từ đầu bắt nạt nhân vật chính, đối xử với nhân vật chính như một nô lệ thì cuối cùng sẽ kết thúc rất thảm.

Lục Tước nhắm mắt lại ngã vào trong hốc cây, gò má tuấn tú bị Đường Ân đập có hơi đỏ và sưng lên, Đường Ân không có cảm giác áy náy chút nào mà là muốn cắn một miếng Lục Tước để nếm thử xem mùi vị máu của Lục Tước bây giờ thế nào.

Nhưng bây giờ Kerr đang đuổi theo cậu, nếu vị trí bị lộ ra vì máu của Lục Tước thì có chút không đáng.

Đường Ân vỗ nhẹ lên khuôn mặt đẹp trai như vỗ chó vỗ mèo của Lục Tước vài lần, nghĩ xem khi nào thì Lục Tước sẽ tỉnh lại.

!

Sau khi thần hộ mệnh của nhân loại là Lục Tước và rừng thời không và vĩnh hằng đánh nhau một trận đến long trời lở đất thì Lục Tước biến mất không dấu vết mà vị thần hộ mệnh mới của nhân loại thay thế hẳn biểu hiện ra sức mạnh không tầm thường, nghe nói y cũng là một người nhiều sức mạnh như Lục Tước.

Con người là tồn tại tầm thường giữa nhiều chủng tộc trong vũ trụ, nhưng kể từ khi có biến số là Lục Tước, chủng tộc này đã thể hiện những khả năng đáng kinh ngạc, nghe đồn máu của Lục Tước là máu của thần, uống máu của Lục Tước sẽ có cơ hội kích hoạt nhiều sức mạnh.

Nhân loại trong khoảng thời gian ngắn xuất hiện nhiều người có nhiều sức mạnh, rất nhiều người mong muốn lấy được máu của Lục Tước nhưng Lục Tước lại xuất quỷ nhập thần, có người nói có tung tích của Lục Tước đã xuất hiện trên đảo rừng, thấy Lục Tước gầy như que củi mà môi thì tái xanh, có người nói Lục Tước đã bị hút máu bởi những con người tham lam nên máu không còn nhiều và còn có một giả thuyết khác là mỗi ngày Lục Tước tưới máu cho những hoa rừng có thể tạo nên các vị thần.

Đối với những lời đồn đại từ bên ngoài, vị thần hộ mệnh mới của nhân loại không biết nên khóc hay nên cười, mỗi lần y xin máu của Lục Tước

thì cũng không xin bao nhiêu, ngay cả một giọt máu pha loãng của Lục Tước đã có thể làm người bình thường nổ tung và chết ngay, một ống máu nhỏ là đủ cho cả một đội quân thì làm sao mà cơ thể của Lục Tước có thể ngã quy vì xin máu được? Mà loài người đâu mong muốn Lục Tước sống lâu sống trăm tuổi, cơ thể khỏe mạnh hơn bất kỳ chủng tộc nào khác.

Hơn nữa với tiến trình nghiên cứu và phát triển của viện nghiên cứu về máu của Lục Tước, đến lúc đó chỉ cần một vài giọt máu của Lục Tước đã có thể chế tạo ra hàng nghìn bình thuốc.

Hôm nay là ngày y xin máu của Lục Tước, y đến nơi ở hiện nay ít được biết đến của Lục Tước, một ngôi nhà trông rất bình thường.

Máu được lấy cần duy trì hoạt tính, tốt nhất là máu tươi trong vòng hai ngày, Lục Tước thường rút một ống máu tươi đưa cho y, nhưng quy trình lấy máu hôm nay đã có chút thay đổi, Lục Tước nói hắn đã đưa máu vào tầng hầm của ngôi nhà này, y cứ tới lấy.

Y đến trước cửa nhà, dùng chìa khóa mở cửa, thấy trên cửa có hai đôi dép có kích thước khác nhau.

Mỗi lần đến ngôi nhà với vẻ bề ngoài bình thường và nội thất ấm áp đẹp đẽ này, từ trong thâm tâm của y sẽ cảm thấy vui mừng cho Lục Tước.

Nhiều người suy đoán y đang mong ngóng Lục Tước ra đi nhưng thật ra không phải vậy, y có ơn tri ngộ với Lục Tước, vị thần hộ mệnh của nhân loại này gắn với tồn tại của ân sư trong lòng y, khi đối phương nói muốn từ chức về ở ẩn thì phản ứng đầu tiên của y chính là yêu cầu Lục Tước ở lại.

Nhưng Lục Tước nói với y rằng hắn nợ một người nhiều năm, cuối cùng giờ hắn đã thành công nghỉ hưu, hắn sẽ dành cả phần đời còn lại của mình cho người đó.

Đúng vậy, Lục Tước có một người yêu bí ẩn.

Dù chưa một lần nhìn thấy bóng dáng người yêu của ân sư nhưng có thể thấy cuộc sống vèhuru của ann sư rất hạnh phúc trong từng góc nhỏ của ngôi nhà này.

Sàn nhà được trải đầy thảm dày và mềm, có lần y hỏi Lục Tước tại sao trong phòng lại có thảm khắp nơi thì người đàn ông mạnh mẽ tàn nhẫn trong mắt bên ngoài lộ ra nụ cười bất lực, khẽ nói: "Bởi vì em ấy luôn quên mang giày.

"

— — "Không mang giày, chân lúc nào cũng lạnh.

"

— — "Mỗi lần nhìn thấy tôi đều phải dùng tay giúp em ấy sưởi ấm.

"

Thật khó có thể tưởng tượng được một người đàn ông mạnh mẽ lại chỉ ều chuộng người yêu của mình đến thế, yêu đến mức nhún nhường, làm sao bàn tay hóa mây làm mưa lại có thể từ bỏ sức mạnh khủng khiếp của mình, vui vẻ chịu đựng sưởi ấm đôi chân cho người bạn đời của mình?

Y rất tò mò về người yêu của Lục Tước nhưng mỗi lần y đến đều không đúng lúc, y luôn đụng vào thời gian nghỉ ngơi của người yêu Lục Tước.

Mỗi khi lúc này thì Lục Tước sẽ giơ ngón tay lên và làm động tác im lặng với y.

Y cũng sẽ rất biết đi ều mà rón rén đi trong nhà, dù biết căn nhà này rất lớn, chỉ hoạt động trong phòng khách cũng sẽ không làm phiền người yêu đang ngủ của ân sư.

Đôi khi y thấy sắc mặt của Lục Tước quá tệ nên đã đề nghị tạm dừng việc cung cấp máu cho viện nghiên cứu, Lục Tước lắc đầu, nói rằng lượng

máu này sẽ không khiến cơ thể hẳn suy nhược bao nhiêu.

Y liền mang người yêu của ân sư ra, nói mặc dù không biết Lục Tước đang bận việc gì trong thời gian này nhưng nếu người kia nhìn thấy bộ dạng này của Lục Tước thì người kia chắc chắn sẽ cảm thấy đau lòng, có một số việc cho dù có quan trọng đến đâu cũng không quan trọng bằng sức khỏe của Lục Tước, Lục Tước ở ẩn chẳng phải để dành nhiều thời gian hơn cho người bạn đời của mình sao? Không có gì quan trọng hơn sức khỏe và làm bạn bên người yêu.

Lục Tước nghe xong cũng lộ ra vẻ mặt khở não, nói đến cũng vô cùng kì diệu, khi nói chuyện khác với Lục Tước, mặt người đàn ông luôn không hiện ra cảm xúc và sức sống nào nhưng một khi nhắc đến người yêu bí ẩn kia thì biểu cảm của Lục Tước bỗng trở nên sống động, sẽ cười, sẽ nhíu mày, cảm thấy tội lỗi và sẽ than phiền, cũng trong tình huống đó, y mới nhận ra Lục Tước không già hơn mình bao nhiêu tuổi mà đang ở độ tuổi đẹp của cuộc đời nhưng lại gánh vác trên vai những kỳ vọng của một chủng tộc nên buộc phải chín chắn lại.

Y biết ơn với người yêu bí ẩn của ân sư.

Cảm ơn người yêu đó đã cho y nhìn thấy ân sư mình giống như một người phàm hơn, Lục Tước sẽ buồn rầu nói với y: "Có người bắt nạt em ấy, tôi muốn báo thù cho em ấy nên cách đây một thời gian tôi không thể ở bên em ấy mỗi ngày.

"

Lại có người dám bắt nạt người yêu của Lục Tước!

Y nghe vậy tức giận đến mức muốn giúp ân sư mình chặt tên đó ra làm tám khúc.

Sau này khi họ lại gặp nhau thì y hỏi Lục Tước tình hình thế nào, vẻ mặt của Lục Tước rất nhẹ nhàng, nói mình đã giải quyết xong chuyện này.

Y nghĩ đến tin đồn có người nói Lục Tước đã từng xuất hiện ở đảo rùng, hình như là đi giết rùng nhưng không có con rùng nào ở đảo rùng có thể ngăn cản Lục Tước.

Người ta giận dựng tóc gáy vì lam nhan, thầy đúng là thầy, vì người yêu mà ra đảo rùng làm thịt một con rùng.

Trong khi y ngày càng tăng cao cảm khái với bạn trai của ân sư thì y cũng thuận miệng hỏi Lục Tước có tính toán gì cho sau này không.

— — "Đi với em ấy.

"

Lục Tước không chỉ rõ là ai và cũng không cần phải nói, cuối cùng họ cũng có thể ở bên nhau lâu dài.

Bước đi một mình trong ngôi nhà yên ắng này, y nhớ lại từng li từng tí về ân sư và người yêu ân sư mà bùi ngùi mãi không thôi, nhìn những hoa hồng có thể nhìn thấy khắp nơi trong nhà, căn phòng tròng đầy cây cỏ lẽ ra phải tràn đầy sức sống nhưng có lẽ hoa hồng quá đỏ, ngược lại giống như máu đỏ tươi, lộ ra cảm giác ngọt ngào và đáng sợ khiến y không tả được.

Thật kỳ lạ, lẽ ra toàn là hoa hồng không phải nên rất lãng mạn ư? Tại sao y lại có ý nghĩ này.

Cuối cùng y cũng bước đến tầng hầm, đẩy cửa tầng hầm ra, mùi máu tanh nồng nặc phủ vào mặt đến mức khiến y ngạt thở, y choáng váng trước cảnh tượng dưới tầng hầm, một chiếc quan tài bằng được đặt ở trung tâm của tầng hầm, tỏa ra một cơn lạnh nhẹ, trong chiếc quan tài bằng chứa một lớp máu đỏ tươi, lượng máu là tổng lượng máu có thể thu thập được bằng cách rút khô máu của một nam giới trưởng thành.

!

Lục Tước đã có một giấc mơ rất dài, dài tới khi chấm dứt cuộc đời như thế.

Nửa sau giấc mơ đó đáng lẽ phải là một giấc mơ đẹp đến mức khiến hắn không muốn tỉnh lại, trong giấc mơ đó, Đường Ân bất ngờ tỉnh dậy sau giấc ngủ say dưới chăm sóc cẩn thận của hắn, sau khi tỉnh dậy, sức khỏe Đường Ân rất yếu, ăn uống và sinh hoạt thường ngày đều do hắn chăm lo, hắn mê đắm Đường Ân đến nỗi không thể rời xa cậu.

Hắn ngày nào cũng chải tóc cho Đường Ân, mặc quần áo mới cho Đường Ân, chân Đường Ân luôn lạnh, mỗi lần hắn đều dùng tay làm ấm cho Đường Ân, Đường Ân sẽ không nhịn được nói với hắn: "Nhiệt độ cơ thể của huyết tộc là thế này, anh phải rửa tay sạch sẽ trước khi chạm tay em."

"

Mỗi ngày hắn đều cho Đường Ân hút máu, đều nói bị huyết tộc hút máu là một loại khoái cảm cực độ nhưng mỗi lần không được nếm được mùi vị cực lạc khiến người ta mê mẩn mà chỉ có thể cảm giác được vết thương đau nhói, nhưng không sao cả.

Chỉ cần thấy được môi Đường Ân nhuộm đỏ, trái tim hắn cũng sẽ tan chảy vì ngọt ngào.

Trong mơ hắn không thể lúc nào cũng dính bên người Đường Ân, hắn còn cần phải tự mình đi phong ấn rồng ảo ảnh và chiến tranh.

Hung thủ đã phong ấn Đường Ân là rồng ảo ảnh và chiến tranh, hắn đã mất một thời gian dài để tìm ra hung thủ thực sự, rồng ảo ảnh và chiến tranh có thù với hắn, Kerr và Yuanna, để trả thù ba người họ một lượt mà rồng ảo ảnh và chiến tranh đã lợi dụng vũ hội để thực hiện phép thuật ảo ảnh, lẫn lộn cơ thể của ba người họ với nhau và khi ý thức Đường Ân đang trong mơ thì phong ấn linh hồn Đường Ân.

Một cái xác không có linh hồn cũng không khác gì với chết, lúc đầu bọn hắn đều cho rằng Đường Ân đã mất mạng.

Nhưng sau đó hắn đã đánh cắp sức mạnh của rồng thời không và vĩnh hằng, trong dòng sông dài của thời không tìm được linh hồn của Đường

--

Ẩn lại đánh cắp cội ngu ồn sinh mệnh chỗ mẫu thụ tinh linh để bổ sung năng lượng cho cơ thể Đường Ẩn.

Hắn đã cứu được Đường Ẩn.

Quá tốt rồi.

Hắn vui vẻ nghĩ.

Claykerrstie rất muốn gặp Đường Ẩn, hắn nói với Claykerrstie, nếu có thể giúp hắn giết r ùng ảo ảnh và chiến tranh, hắn sẽ đề đổi phương gặp lại Đường Ẩn lần nữa.

R ùng ảo ảnh và chiến tranh trốn ở đảo r ùng, nếu chỉ có một mình hắn thì khó có thể chống lại toàn bộ đảo r ùng nhưng sẽ dễ dàng hơn nếu có một con r ùng bên trong như Claykerrstie.

Claykerrstie đồng ý.

Họ hợp tác giết chết r ùng ảo ảnh và chiến tranh, r ùng ảo ảnh và chiến tranh không còn nơi nào để trốn nhìn hắn một cách oán độc, trước khi sắp chết gã nói với Lục Tước, tao muốn mày sống không bằng chết.

Hắn chặt đầu r ùng ảo ảnh và chiến tranh.

Không cần quan tâm đến tuyên ngôn của kẻ thua cuộc.

Hắn đưa Claykerrstie đến gặp Đường Ẩn, sau khi Claykerrstie xem xong thì đỏ mắt nói với hắn: "Lục Tước, coi như tôi cầu xin anh, anh chôn cất Đường Ẩn trong ổ của tôi đã chuẩn bị cho em ấy được không?"

Hắn tức giận lại đánh nhau một trận với Claykerrstie.

Đường Ẩn rõ ràng được hắn cứu, con r ùng có điên rồi hay không, sao có thể dùng từ "Chôn cất" cho Đường Ẩn?

Ngày đó bọn hắn đánh cho tới cả hai đều chịu thiệt, nhưng hắn vẫn khá hơn một chút, hắn đã thức tỉnh sức mạnh thời gian trên đảo r ùng, chỉ có

một con rồng thời không và vĩnh hằng duy nhất được phép tồn tại trên thế giới này, sự xuất hiện của hắn đã khiến Claykerrstie mất quyền kiểm soát thời gian, vì vậy trong cuộc đánh nhau này, Claykerrstie đã thua.

Có máu rồng vàng dính trên cơ thể hắn cũng có máu của chính hắn chảy ra, hắn trở về nhà của mình với Đường Ân, thấy Đường Ân vẫn đang nghỉ ngơi trên gác xép.

Hắn vốn là muốn sau khi tắm rửa xong thì đi gặp Đường Ân nhưng mà hắn không chịu đựng được nữa, một khi Đường Ân rời khỏi tầm mắt của hắn trong chốc lát thì hắn sẽ cảm thấy vô cùng đau khổ.

Hắn đi tới bên người Đường Ân, hỏi Đường Ân có đói bụng không.

Đường Ân nhắm mắt lại dường như không muốn trả lời hắn.

Cho nên hắn không khỏi chua xót nói, trên người anh có máu của rồng thời không và vĩnh hằng, em không phải muốn nếm máu của anh ta nhất sao?

Đường Ân vẫn nhắm mắt.

Hắn lại vui vẻ nở nụ cười, hắn nói với Đường Ân, anh biết rồi, em vẫn cảm thấy máu của anh là uống ngon nhất đúng không.

Hắn rạch một đường ở cổ tay, cẩn thận đưa lên môi Đường Ân, trước kia Đường Ân giả bộ ngủ say thì sẽ bị mùi máu dụ dỗ phải mở mắt ra cắn cổ tay hắn.

Thế nhưng lần này, Lục Tước đợi rất lâu, cho đến khi vết thương ngừng chảy máu mới cũng không đợi được Đường Ân mở mắt ra.

Mặt trời lặn chiếu vào nhà qua ô cửa sổ nhỏ trên gác xép, chiếu sáng Đường Ân trong quan tài màu đỏ, sắc mặt Đường Ân tái nhợt dưới tia sáng này chiếu xuống dường như hai má cũng hơi đỏ lên, một con quạ đen bay qua, tiếng kêu lớn ồn ào vang vọng trong căn phòng im lặng.

Lục Tước lúc này đột nhiên nhớ tới rất nhiều chuyện, hẳn nhớ tới lần đầu tiên xóa bỏ ám chỉ viện nghiên cứu đưa cho hắn, cũng là lần đầu tiên tỉnh táo nhìn thế giới xa lạ trước mắt, hẳn cảm thấy tất cả điểu này thật tàn nhẫn và những vật thí nghiệm bị tẩy não khác rất đáng thương, hẳn quyết tâm cứu những vật thí nghiệm như hắn, niềm tin vào việc bảo vệ người khác đã cho hắn dũng khí.

Hắn lại nhớ tới vật thí nghiệm đã phản bội hắn lại thả hắn rồi nói với hắn, nếu như không có anh, tôi sẽ chìm đắm trong những ký ức giả tạo nhưng đẹp đẽ đó và sẽ sống cuộc đời mà không ai quan tâm đến.

Khi đó hắn luôn cảm thấy mình có thể hiểu được vật thí nghiệm, một mặt cho rằng mình hiểu đối phương, mặt khác lại cho rằng đối phương quá yếu đuối không có dũng khí để bắt đầu một cuộc sống mới.

Cuối cùng Lục Tước nhớ tới ánh mắt oán độc của r ồng thời không và vĩnh hằng, cả hai đều có được khả năng ảo ảnh và thôi miên, khi hai mắt đối diện với nhau đó chính là một cuộc cạnh tranh th ầm lặng — —

"Lục Tước, tao muốn mày sống không bằng chết.

"

Đầu óc hắn chợt tỉnh táo, thuật thôi miên mà hắn gieo rắc cho bản thân đã hoàn toàn bị phá hủy bởi r ồng ảo ảnh và chiến tranh vào lúc chết đi.

Thì ra hắn chưa bao giờ h ỡ sinh Đường Ân.

Thì ra buộc phải tỉnh dậy để đón nhận sự thật là cảm giác như vậy.

Thì ra đây chính là sống không bằng chết.

!

Dưới sự đau đớn tột cùng, giấc mộng dài này cuối cùng cũng tan vỡ, Lục Tước chậm rãi mở mắt ra, trong hốc cây âm u, hắn nhìn thấy Đường Ân vẫn còn sống.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 35: 35: Chết Cùng Nhau

Sau khi Lục Tước mở mắt ra, hắn nhìn chăm chú Đường Ân một lúc lâu, toàn bộ quá trình đều duy trì một biểu cảm, dù Lục Tước trước đây không có nhiều biểu cảm nhưng vẫn có một số điểm khác biệt giữa khuôn mặt vô cảm trước đây và dáng vẻ hiện tại, lúc này Lục Tước giống như một đoạn video bị ai đó nhấn nút tạm dừng, Đường Ân thậm chí còn phát hiện ra Lục Tước vẫn luôn nín thở kể từ khi hắn mở mắt ra.

Dù huyết tộc không cần thở nhưng con người rõ ràng vẫn phải có, nếu không cảm nhận được nhịp tim đập nhanh của Lục Tước, Đường Ân sẽ nghi ngờ Lục Tước đang ở trong tình trạng "Chết không nhắm mắt".

Lại thêm trên mặt Lục Tước vẫn còn in rõ một dấu tay, Đường Ân nhìn thấy thì không khỏi có hơi chột dạ, cậu khẽ nói: "Anh tỉnh rồi."

"

Lục Tước vẫn nhìn cậu không chớp mắt.

Đường Ân do dự một hồi, cậu đưa tay chạm vào khuôn mặt sưng đỏ của Lục Tước, bàn tay của cậu lạnh lẽo, dán vào trên mặt của hắn sẽ có tác dụng làm dịu, biểu hiện của Lục Tước không có thay đổi gì trong suốt cả quá trình, hắn chăm chú nhìn chằm chằm vào mặt Đường Ân như thể có đóa hoa nào đó sắp nở trên mặt Đường Ân vậy.

Đường Ân tự hỏi liệu có phải Lục Tước đã xảy ra sự cố gì khi thức tỉnh sức mạnh nên đã khiến đầu óc trở nên ngu ngốc chẳng.

Đúng lúc này, Lục Tước chậm rãi vươn tay ra, cẩn thận giữ chặt tay Đường Ân trên mặt mình, hắn giống như một con chó săn lớn màu vàng nào đó, ngoan ngoãn đặt mặt mình vào lòng bàn tay của chủ nhân, đôi mắt màu xanh thẫm ẩm ướt và tràn ngập nước mắt trong chốc lát.

Hai đôi tai hồ ly trắng lộ ra sau lớp tóc vàng rối bù rồi cặp tai xuống, chín chiếc đuôi hồ ly lông xù lấp đầy trong hốc cây, đầu đuôi chỉ dám

chạm vào vạt áo của Đường Ân, Lục Tước giống như dã thú bị thương tìm được bảo vật thất lạc trong hang ổ.

"Anh bị sao vậy?" Đường Ân ngờ ngạc hỏi.

Lục Tước cũng không nói gì, hẩn nhẹ nhàng ôm lấy Đường Ân, Đường Ân cảm nhận được run rẩy nhỏ từ cái ôm của Lục Tước, nước mắt ẩm ướt làm ướt vạt trên vai Đường Ân.

"Ngài có thể hút máu của tôi được không?" Đường Ân nghe thấy Lục Tước hỏi như vậy, giọng nói của Lục Tước rất nhẹ nhàng như đang nói mớ.

Đường Ân nghe vậy cảm thấy có chuyện tốt như vậy sao, cậu dựa vào tự chủ của bản thân khó khăn từ chối: "Bây giờ không tiện lắm.

"

Mũi thính như chó của cự long sẽ đuổi kịp ngay khi ngửi thấy mùi máu tươi.

Không ngờ ngay sau đó Lục Tước đã cắt cổ mình, hẩn cắt rất dứt khoát, hiến tế bản thân mang theo thành kính và tuyệt vọng để triệu hồi ác ma, máu đỏ tươi từ chiếc cổ mỏng manh chảy ra mùi thơm mê người tỏa ra tựa như vô số đóa hồng nở rộ trong đêm, răng nanh của Đường Ân lộ ra tại chỗ.

Móa!

Thơm quá! Mình không ăn cơm thì còn là huyết tộc sao?!

Đường Ân dựa vào bên cổ Lục Tước, ôm lấy Lục Tước mà hút một cách vui vẻ, không biết là cậu hút quá nhiều hay là máu của Lục Tước lần này có khả năng chữa trị, dù Đường Ân cảm thấy đầu lưỡi tê dại nhưng cậu vẫn có thể uống thêm, đến mức không thể kiểm soát được bản thân, sinh ra ham muốn hút khô Lục Tước và có nghĩ hôm nay mà có rượu thì sẽ buông thả uống đến cạn.

Mất máu quá nhiều là một điều nguy hiểm đối với bất kỳ loại sinh vật mạnh mẽ nào nhưng hết lần này tới lần khác Lục Tước đều tùy ý để Đường Ân hút máu, thậm chí còn vượt lưng Đường Ân như thể hắn đang lo lắng Đường Ân sẽ bị sặc nếu uống quá nhanh.

Mùi máu nồng nặc lan tràn trong hốc cây, mùi bị gió thổi bay, bay về một phương xa không xác định.

Đôi mắt vàng của cự long đang bay lượn vòng trên bầu trời bỗng trở nên cực kỳ đỏ thẫm, toát ra hơi thở hung ác, tiếng rùng rợn kinh khủng sắc bén vang vọng khắp khu rừng tĩnh linh.

Đường Ân đắm chìm trong máu thoáng tỉnh lại, cậu muốn ôm Lục Tước chạy nhưng dây leo xanh thẫm từ tứ phía lan ra khắp nơi, chắn lối vào của cửa hang, Lục Tước đuổi lòng bàn tay thon dài, đè sau gáy Đường Ân, thấp giọng nói nhỏ: "Ăn miếng nữa không?"

Trong ánh sáng mờ ảo đôi mắt xanh như sóng biển dâng trào trong khe núi biển sâu, cùng với dấu vết khóc ướt át trên khuôn mặt điển trai này tựa như ham muốn hội tụ thành một đại dương, máu rỉ ra từ cổ là giọt máu cô đọng từ những ham muốn nhạt và sâu.

Đường Ân đang tham gia vào một cuộc chiến khốc liệt giữa trời và người nhưng ngay sau đó, thực tế đã giúp cậu đưa ra lựa chọn — —

Móng rùng sắc bén bẻ gãy cây cao, ánh sáng bầu trời chiếu vào nửa hốc cây, Lục Tước đứng thẳng người, bảo vệ Đường Ân trong lòng, biểu hiện thờ ơ với một chút không hài lòng khi bị quấy rầy, hắn bình tĩnh nhìn thẳng vào cự long đang từ trên trời giáng xuống.

Long uy lan rộng bất ngờ mà không có bất kỳ kiềm chế nào, toàn bộ động vật trong toàn bộ khu rừng tĩnh linh đều bị áp chế bởi áp lực đáng sợ này, bọn chúng vừa chạy trốn khắp nơi vừa run lẩy bẩy, đôi cánh rùng to lớn điên cuồng vỗ, lá cây bay tứ tung, Kerr thu hồi cánh, hóa thành hình người đáp xuống trước nửa cây cổ thụ, ánh mắt sắc bén như thiêu đốt nhìn vết cắn trên cổ Lục Tước, hắn trầm giọng nói: "Trả lại Đường Ân cho tôi.

"

Lục Tước đưa tay ôm eo Đường Ân, đưa hình xăm hoa hồng trên tay ra trước mắt Kerr, cái đuôi hồ ly có in hình hoa hồng trên chóp đuôi chậm rãi đung đưa, hấn nheo mắt lại: "Ngài ấy là của tôi."

"

Ánh mắt Kerr trong phút chốc trở nên cực kỳ lạnh lùng.

Lục Tước không hề nhượng bộ chút nào, hấn buông ra bàn tay ôm Đường Ân thay vào đó giấu Đường Ân ở sau lưng, đầu tiên là vô số dây leo đan thành lưới bao phủ Đường Ân, ngay sau đó chín đuôi hồ ly trắng như tuyết tạo thành một rào chắn di động, cuối cùng là ánh điện chảy ra từ đôi tay rũ xuống của hấn.

Kiếp trước hai người đã đánh nhau, lúc đó Lục Tước nhỉnh hơn một chút nhưng kiếp này đã có một số thay đổi, Lục Tước vẫn chưa có được năng lực của thời gian nên vẫn chưa biết ai là người mạnh hơn.

Kiếp trước Lục Tước cướp đi thi thể của Đường Ân, kiếp này Lục Tước lại chiếm giữ Đường Ân còn sống, thù mới hận cũ chông chát khiến Kerr trực tiếp ra tay với Lục Tước.

Phép thuật ngưng đọng thời gian chỉ có thể sử dụng một lần mỗi ngày đã sử dụng với Đường Ân nên lần này Kerr sử dụng phép thuật ở cấp độ không gian.

Bàn tay trong áo bào đen chậm rãi nhô ra, ánh sáng như ngôi sao tỏa ra từ trong lòng bàn tay hấn, bọc lại Đường Ân sau lưng Lục Tước.

Lục Tước cũng không ngăn cản, hấn biết phép thuật làm biến dạng không gian này là để bảo vệ Đường Ân, phép thuật này có thể chuyển những thiệt hại do cuộc chiến của họ gây ra sang một chiều không gian khác.

Ánh sao tiếp tục lan tỏa, bao phủ nửa khu rừng.

So với những cự long ngang ngược bá đạo khác, Kerr là một quý ông giữa những cự long khác, hẳn còn nhớ rõ thân phận người ngoài của mình, không quên đặt một lớp bảo vệ chủ nhà trước khi đánh nhau.

Sau khi làm xong những công việc chuẩn bị sơ bộ này, một thanh kiếm dài làm bằng ánh sao xuất hiện trong tay Kerr, phía sau hẳn có đôi cánh rờng màu đen đang giương ra, vô cùng tráng lệ che khuất cả bầu trời, đôi cánh rờng bay lên, Kerr bay cao trên bầu trời dùng mũi kiếm chỉ vào Lục Tước — —

"Gào — —"

Hẳn hét lên một tiếng rờng chói tai.

Vô số dây leo bắn ra từ khu rừng tinh linh, một dây leo to lớn nhanh chóng mọc lên từ dưới chân của Lục Tước, nhắc bổng Lục Tước lên bầu trời ngay lập tức, Lục Tước giang hai tay ra, sấm sét chói mắt tụ lại trong lòng bàn tay hẳn, bầu trời trong nháy mắt trở nên ảm đạm.

Tình địch gặp nhau thì đặc biệt đỏ mắt, Lục Tước và Kerr đánh nhau kịch liệt trên bầu trời còn Đường Ân thì nằm trên chiếc giường làm bằng dây leo, suy nghĩ đến khả năng dùng sức mạnh bóng tối hứng máu rờng có thể từ trên trời rơi xuống, cả hai đời cậu còn chưa uống được một ngụm máu rờng, thế quá thảm rờ, cậu không thể bỏ lỡ cơ hội uống máu này được.

Cũng không biết liệu Lục Tước có thể đánh Kerr đến hộc máu hay không.

Nghĩ đến đây, Đường Ân kích động hét lên: "Lục Tước! Cố lên!!!"

Đôi mắt vàng của Kerr đỏ đến mức chảy máu, hẳn hét lên một tiếng rờng giận dữ kinh thiên động địa, vung một thanh kiếm làm biến dạng thời không về phía Lục Tước.

Lục Tước bỗng cảm thấy phẫn chấn, nhẹ nhàng tránh né đòn tấn công của Kerr, hẳn đang định trở tài thì bất ngờ thấy Đường Ân đang xem trò

vui bên dưới mà không biết từ lúc nào đã dùng sức mạnh bóng tối tạo ra một cái bát lớn, chiếc bát cơm to và tròn ấy cứ không ngừng di chuyển theo cái bóng của Kerr.

Lục Tước: "! "

Kerr trong cơn tức giận cũng nhận ra sự khác thường của Lục Tước, hấn cúi đầu xuống rồi nhìn thấy cái bát to tướng kia.

Kerr: "! "

Mặc dù cả hai đều biết rõ bản tính của Đường Ân nhưng khi cả hai thấy đối phương đang bung bát cơm trông mong nhìn bọn hấn thì có một cảm giác bất lực sâu sắc dâng lên trong lòng hai người, trong lúc nhất thời cũng bị mất hứng đánh nhau.

"Trước khi giải quyết giặc ngoài thì chúng ta khoan đấu đá nội bộ.

" Kerr bình tĩnh lại và quyết định đình chiến tạm thời.

Lục Tước không có ý kiến gì, hấn lại trở về bên cạnh Đường Ân.

Đường Ân hơi thất vọng nhìn Lục Tước và Kerr.

"Đường Ân, những gì tôi nói với cậu trước đó quá hấp tấp, khiến cậu sợ hãi, tôi rất xin lỗi.

" Kerr nho nhã lễ phép nói: "Hang ổ mà tôi chuẩn bị cho cậu không phải để chiếm giữ mà là để bảo vệ cậu.

"

"Rồng ảo ảnh và chiến tranh có thể làm tổn thương cậu bất cứ lúc nào, tôi không muốn phải chịu nỗi đau mất cậu thêm một lần nữa, đó là lý do tại sao tôi muốn cậu ở lại hang ổ mà tôi đã chuẩn bị cho cậu.

" Hấn nói rất thành khẩn, nhất là khi nhắc đến chữ mất thì nhú mày lại, trong mắt là đau khổ ngọt ngào nặng nề.

Tất cả trọng điểm Đường Ân đều tập trung vào "Rừng ảo ảnh và chiến tranh", cậu sửng sốt một chút mới nói: "Kẻ đã phong ấn tôi kiếp trước chính là rừng ảo ảnh và chiến tranh?"

Kerr cup mắt nói khẽ: "Thật xin lỗi, nó tổn thương cậu một phần cũng là do tôi, hồi xưa tôi có thù với nó."

"

Đường Ân mờ mịt chớp mắt.

Ấn tượng duy nhất của cậu về rừng này là gã xuất hiện khi Lục Tước dẫn đầu đội quân nổi dậy lật đổ thống trị của đế quốc, sau đó bị Lục Tước và Yuanna liên thủ dùng búa đánh suýt mất mạng, kiếp trước cậu biết là Kerr thông báo tin tức cho cậu, Kerr vẫn luôn trầm ổn bình tĩnh, khi nói đến chuyện này hẳn không khỏi lộ ra một chút thương tiếc.

Khi đó cậu luôn cho là Kerr đang thương tiếc cho đồng tộc suýt chút nữa mất mạng nhưng không ngờ hẳn đang thương tiếc vì đối phương hoàn toàn không chết trong tay Lục Tước và Yuanna.

"Thật xin lỗi ngài."

"Môi Lục Tước khẽ run lên."

Hắn vẫn luôn cho rằng việc Đường Ân bị phong ấn kiếp trước có liên quan đến hắn, nếu lúc đó hắn có thể hoàn toàn giết được rừng ảo ảnh và chiến tranh, hoặc nếu lúc đó hắn không từ chối lời mời của Đường Ân thì cũng sẽ không để Đường Ân rơi vào bước đường cùng.

Hắn bảo vệ rất nhiều người nhưng lại không bảo vệ được cho người quan trọng nhất.

Bỗng nhiên biết được sự thật, Đường Ân giờ mới hiểu ra tại sao vẫn không nhớ ra giọng nói và hình dáng của hung thủ đã phong ấn mình, rừng ảo ảnh và chiến tranh có thể biến đổi một hình ảnh quen thuộc trong tiềm

thức của họ giống như một cái bóng, nó sẽ chỉ làm cho người ta cảm thấy quen thuộc chứ không thể xác định được thân phận.

Trong lòng của Đường Ân nhất thời ngũ vị tạp trần, cậu hiện tại chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh.

"Vậy anh muốn bảo vệ tôi vì áy náy hả?" Đường Ân nhìn Kerr, suy nghĩ một lát rồi nói: "Vì anh không phải hung thủ, vậy tôi cùng anh trở về hang ổ — —"

"Không phải đâu thưa ngài, đó là bởi vì anh ta thích ngài.

"Lục Tước cắt ngang lời nói của Lục Tước, một câu nói tiết lộ ra bí mật mà Kerr vẫn cất giấu trong tim nhiều năm qua.

Đường Ân: "?"

Về mặt Kerr vẫn không thay đổi, hẳn đương nhiên biết tiết lộ tình cảm của mình với Đường Ân ở đây sẽ bị trừ điểm nhưng hắn vẫn giữ vững bình tĩnh: "Lục Tước cũng thích cậu.

"

Đường Ân: "???"

Tác giả có lời muốn nói:

Lục Tước & Kerr: Chết cùng nhau đi, con trai.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 36: 36: Yuanna Cũng Thích Em

Lục Tước lạnh lùng nhìn chằm chằm Kerr kéo theo hấn phơi bày bản thân ra, khoảnh khắc bị bại lộ hấn biết mình là người hấp tấp nhưng nếu Lục Tước được yêu cầu lựa chọn lại, hấn vẫn sẽ lựa chọn vạch trần Kerr không chút do dự.

Rốt cuộc hấn một chút đầu không muốn Đường Ân đến hang ổ của một cự long đang trong thời kỳ tìm bạn đời.

Hang ổ đó được thiết kế riêng cho Đường Ân đấy.

Lỡ như có cấm chế đặc biệt nào trong đó giam giữ Đường Ân và chặn hấn ở bên ngoài thì đến lúc đó Lục Tước không chỉ hối tiếc đến xanh ruột mà đầu còn có thể phủ đầy mây xanh.

Điều duy nhất hấn hối tiếc là, lời tỏ tình đầu tiên dành cho Đường Ân trong cả hai đời thế mà lại phát ra từ miệng của Kerr.

Thật khéo, Kerr cũng đang trong tâm trạng tương tự.

Ánh mắt hai người giao thoa ngấn ngủi trong khoảng không, thậm chí còn thoang thoang mùi thuốc súng.

Đường Ân: "Hả?"

Đường Ân mờ mịt nói: "Mấy anh đang đùa à?"

Trái tim của Kerr có hơi nhói đau, hóa ra bị tình địch cướp mất lời tỏ tình cũng không phải chuyện đau đớn nhất mà đau đớn hơn nữa là Đường Ân hoàn toàn không tin.

Cự long là một sinh vật rất kiêu hãnh, hấn không muốn xấu hổ khi bày tỏ tình yêu của mình nên đã chủ động làm khó dễ, đứng trên cao đạo đức, điên cuồng phát ra: "Đường Ân, tôi đã nói với em nhiều lần là Lục Tước rất nguy hiểm, em cũng không tin, em có biết kiếp trước Lục Tước có dấu

hiệu bằng luyện với em hay không, không chỉ làm ô uế cơ thể của em mà chỉ quan tâm đến dự vọng của bản thân, không chịu để cho em m ò yên mà đẹp."

(*) Bằng luyện: Chỉ mối quan hệ yêu đương mà một bên hoặc cả hai bên là xác chết, xác sống, bộ phận cơ thể người, nội tạng...!Hoặc chỉ việc yêu th ần nhưng hành xử lạnh như băng, thâm tr ần, tất cả tình cảm đều im lìm không để người khác chú ý.

Khi tình yêu đơn phương trở thành sự tuyệt vọng, vì không được chấp nhận mà tình cảm sẽ biến thành hắc ám, biến thái muốn biến đổi phương thành xác chết hoặc xác sống để chiếm hữu.

Trong mỗi quan hệ này, người-công-bên chủ động-khống chế được gọi là Lam chí, xác sống-bên bị động-thụ-bị khống chế được gọi là Chí mật.

Trong một số truyện biến thái, Lam chí đến một mức độ nào đó sẽ ăn thịt Chí mật, đó được gọi là "Tử vong đi ầu giáo".

Lam chí (chủ nhân) coi việc đó là đương nhiên, và Chí mật (nô) cũng cam tâm tình nguyện.

(Ngu ần: Tĩnh Lâm Hiên.)

Đường Ân: "?"

Gì, biến thái quá.

Đường Ân không thể tưởng tượng nổi nhìn Lục Tước mày rậm mắt to, Lục Tước nhíu mày một cái, nhanh chóng giải thích: "Cũng không phải thế, kiếp trước là do tôi quá mức đau khổ nên cơ chế bảo vệ tự động của cơ thể đã phát huy tác dụng và khả năng thôi miên tự động có hiệu lực khiến tôi nghĩ lầm ngài vẫn còn sống."

Đường Ân: "???"

Móa, nghe có vẻ càng biến thái hơn.

Lục Tước buộc bản thân phải bình tĩnh lại, vì nhãn biến thái không còn có thể rửa sạch được nữa rồi, thế thì chết cùng nhau đi.

Hắn chỉ ra điểm mâu thuẫn với Kerr và lạnh lùng nói: "Kerr đã thích ngài từ hàng nghìn năm nay, anh ta đã đo lường thiết kế riêng hang ổ cho ngài từ rất lâu rồi và hang ổ được chuẩn bị cho ngài không chỉ có nhiều sưu tầm khác nhau về văn minh Đồ An mà còn có tất cả các loại hình ảnh về ngài, những món quà ngài tặng cho anh ta, những thứ ngài đã sử dụng...! Mỗi lần tới thời kỳ tìm bạn đời anh ta đều sẽ trải qua trong cái hang ổ đó, anh ta nói tôi rất nguy hiểm? Vậy chẳng lẽ lần này anh ta có ý định gì tốt khi mời ngài đến hang ổ của anh ta hả?"

Đường Ân: "??"

Đm, tôi thường cảm thấy không hợp nhau với mấy người là vì tôi không đủ biến thái!

"Nực cười! Tôi để Đường Ân đến hang ổ của tôi là để bảo vệ Đường Ân, tại sao tôi không có ý tốt?" Kerr tức giận đến nổi vẩy trên mặt lại lộ ra, hắn kéo căng vẻ uy nghiêm và kiêu ngạo, liệt kê nhiều tội ác của tên tội phạm như vị thẩm phán: "Miệng anh đầy dối trá, đạo đức giả hèn hạ, sức mạnh sấm sét trong kiếp trước của anh vốn không có vấn đề gì nhưng để thu hút chú ý của Đường Ân mà làm điều làm bộ cố ý đeo găng tay."

Lục Tước không chút né tránh, mái tóc vàng và đôi mắt xanh rực rỡ giống như một sát thủ rừng chính nghĩa không sợ cường quyền, chiến đấu đến chết để vạch trần sự thật: "Anh thì cao cả bao nhiêu? Rõ ràng yêu Đường Ân sâu sắc nhưng lại luôn lấy thân phận bạn bè làm bạn với ngài ấy, che đậy tình yêu bằng im lặng, tưởng chừng như tự động viên bản thân nhưng thực ra chẳng qua là một kẻ hèn nhát."

Khi hắn nói câu này, vẻ mặt lại lộ rõ đau buồn và hối hận.

Hai người cùng lúc im lặng.

Lượng tin tức trong lời nói giữa hai bên quá lớn, Đường Ân kinh ngạc nhìn Kerr và Lục Tước, nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác, cậu suy nghĩ rồi

nói với Kerr: "Anh thích tôi?"

Kerr gật đầu một cái.

"Vậy tôi có thể nếm máu của anh không?"

Đúng vậy, tuy trong lòng có quá nhiều nghi vấn, chẳng hạn như tại sao Kerr lại mù quáng thích cậu, tại sao lại thích cậu nhưng lại không cho cậu uống máu...! Nhưng vấn đề cậu quan tâm nhất chính là uống máu!

Vì Kerr thích cậu nên không có gì quá đáng khi cho cậu một ngụm máu chứ!

Kerr: "..."

Dưới ánh mắt háo hức chờ đợi của Đường Ân, Kerr im lặng một lúc, sau đó khẽ nói: "...! Xin lỗi, em có thể thay đổi yêu cầu khác được không?"

Đường Ân càng thêm kinh ngạc khi nghe được lời này: "Tại sao? Tôi chỉ nếm thử một ngụm nhỏ cũng không được?"

"Tôi có thể đồng ý với em bất cứ đi đâu gì ngoài yêu cầu này." Kerr kiên trì nói.

Đường Ân nhìn Kerr một cách thất vọng.

Ôi, r òng, ngay cả một ngụm máu cũng không chịu cho cậu uống còn nói thích cậu cái gì.

Đường Ân quay lại nhìn Lục Tước, Lục Tước lập tức thâm tình chứng tỏ: "Tình yêu của tôi dành cho em là thật, tôi sẵn lòng cho em tất cả giọt máu của mình."

Dù máu của Lục Tước rất ngon nhưng Đường Ân đã uống r ồi, thế là cậu lãnh đạm gật đầu, không có một chút cảm xúc nào.

Lục Tước đọc hiểu được thế giới nội tâm của Đường Ân: "..."

Ôi, huyết tộc, mới uống mấy ngày đã ngán rồi.

Nhưng Đường Ân kiêu này cũng khiến Lục Tước tràn đầy động lực để trở nên mạnh mẽ hơn, chỉ bằng cách tăng cường năng lực cạnh tranh, hắn mới có thể ổn định...! máu của mình trong lòng Đường Ân.

"Anh nói có thể đưa ra một yêu cầu, vậy anh có thể giúp tôi giết rùng ảo ảnh và chiến tranh không? Yên tâm, tôi sẽ không chiếm tiện nghi của anh đâu, không phải anh thích mấy đồ sưu tầm của tôi sao? Tôi sẽ tặng chúng cho anh sau khi mọi chuyện thành công." Đường Ân quay sang nói về giao dịch, như thể Kerr không phải đang thể hiện tình cảm của mình với cậu mà là một lợi thế trong giao dịch kinh doanh.

Cho dù không phải là ngày đầu tiên quen biết Đường Ân, cho dù hắn đã đoán trước được phản ứng của Đường Ân, cho dù hắn đã từng trải qua nỗi đau mất đi Đường Ân, Kerr cũng không khỏi hơi nhắm lại đôi mắt chua xót, hắn hít sâu một hơi, sau đó mở mắt từ từ nói: "Tôi không cần đồ sưu tầm của em."

Đôi mắt đẫm máu không thể trù mẫn hơn sáng long lanh nhìn chăm chú vào Kerr: "Vậy anh muốn gì?"

— — "Tôi muốn em vui vẻ."

Kerr nhìn Đường Ân, cuối cùng hắn chỉ nói: "Tặng hoa hồng cho tôi đi."

Người bán buôn hoa hồng - Đường Ân: "Được! Anh yên tâm, tôi sẽ chọn những hoa hồng đẹp nhất cho anh!"

Tập hợp được một đống bọn giết rùng xong, Đường Ân quay đầu nhìn Lục Tước, tuy đã nghe thấy hành vi biến thái của Lục Tước từ miệng của Kerr nhưng những điều Kerr nói quá biến thái, ngược lại rất khó kết hợp với người thật.

Đến cùng yêu một người đến mức nào mới có thể tự lừa dối mình là đối phương vẫn còn sống mà còn tin đó là thật đây?

Đường Ân cũng không biết, cậu chỉ biết mình rất muốn vắc phi thuyền vũ trụ chạy đi.

"Lục Tước, anh giúp tôi giết r ồng ảo ảnh và chiến tranh, tôi sẽ đ ể anh đi." Đường Ân hào phóng nói.

Cậu đã lập huyết khế với Lục Tước, theo lý mà nói là mối quan hệ chủ tớ, Lục Tước có thể chuộc thân sau khi làm xong vụ này, phần thưởng của cậu không thể bảo là không to.

Biểu cảm của Lục Tước đ ờ ra trong giây lát.

Hắn như một con chó lớn đột nhiên bị vứt bỏ, luống cuống nhìn Đường Ân: "...!Tôi không cần phần thưởng này."

Đường Ân dừng một chút, có hơi bối rối nói: "Anh cũng muốn hoa hồng hả?"

Đôi mắt xanh buồn đến mức như muốn khóc, Lục Tước nhẹ giọng nói: "Không phải ngài nói muốn tự mình pha trà cho tôi sao?"

Đường Ân bật cười khi nghe được lời này: "Làm sao có thể coi đây là một phần thưởng được?"

"Vậy là đủ rồi." Lục Tước nghiêm túc nói.

Nụ cười Đường Ân biến mất, cậu chỉ không biết yêu nhưng cũng không ghét, tình cảm của Lục Tước và Kerr khiến cậu có hơi sợ hãi, thay vì bàn chuyện tình cảm, cậu càng mong có thể ghi giá cả rõ ràng mà không mắc nợ nhau.

Nhưng sau khi nghĩ lại, nguyên nhân khiến cậu bị phong ấn ở kiếp trước là do cửa thành bốc cháy họa đến cá trong ao mà cậu mới là con cá xui xẻo đó, hơn nữa mọi người đều có thù với r ồng ảo ảnh và chiến tranh, cậu cũng không cần phải cảm thấy mình chiếm lợi mà áy náy.

"Được rồi, vậy chúng ta cùng nghĩ xuống nói chuyện cách giết rùng ảo ảnh và chiến tranh đi." Đường Ân nói.

"Kiếp trước tôi đã giết con rùng đó rồi." Lục Tước rất có kinh nghiệm, chuẩn bị khoe khoang thực tế chiến đấu để tăng một đợt hảo cảm của Đường Ân.

Kerr cũng không chịu lép vế: "Đúng vậy, kiếp trước anh ta đã nhờ tôi giúp đỡ, dựa vào giúp đỡ của tôi mới có thể chung tay giết chết rùng ảo ảnh và chiến tranh."

Lục Tước ngoài cười nhưng trong không cười nói: "Tác dụng chủ yếu của Kerr là ngăn những con rùng khác ở đảo rùng tấn công, nếu như không phải rùng ảo ảnh và chiến tranh co đầu rút cổ ở đảo rùng thì tôi có thể một mình giết rùng."

Kerr rất bình tĩnh nói thêm: "Nhưng nếu không có giúp đỡ của tôi thì anh tuyệt đối không thể chống lại sức mạnh của toàn bộ đảo rùng, nếu không có anh thì tôi cũng có thể giết con rùng đó."

Đường Ân: "..."

Hai người này sẽ không phải muốn cãi nhau đó chứ?

Nếu không phải tôi lặn ra manh mối, một mình anh có thể phát hiện ra hung thủ thật sự sao?" Lục Tước chế nhạo.

Khóe môi Kerr hơi nhếch lên gợi lên một vòng giễu cợt, hần nhẹ giọng nói: "Nếu không phải anh đánh cắp khả năng thời gian của tôi, tôi đã có thể tìm ra dấu vết của hung thủ thực sự trong dòng sông dài thời gian."

"Cá lớn nuốt cá bé, mạnh mẽ thì sống, yếu đuối thì bị đào thải, thời gian càng công nhận tôi, nó lựa chọn tôi, anh muốn trách thì chỉ có thể trách anh yếu." Lục Tước lạnh như băng nói.

"Ồ? Vậy thì bây giờ nó chọn tôi, đi đâu đó chứng tỏ tôi mạnh hơn anh đúng không?" Kerr nở một nụ cười lịch sự lại cẩn thận.

Muốn cãi nhau với một con r ồng đã sống hàng vạn năm thì Lục Tước hiển nhiên vẫn còn non lắm.

"Được r ồi được r ồi mấy anh đừng cãi nhau nữa, nếu muốn cãi nhau thì cứ dùng nắm đấm nói chuyện." Đường Ân không muốn nhìn bọn họ cãi nhau chỉ muốn nhìn bọn họ đánh nhau, đánh đến vỡ đầu chảy máu càng tốt.

Lục Tước và Kerr lạnh lùng nhìn nhau, sau đó nhất trí quay đầu nhìn Đường Ân, nếu không phải vì chênh lệch tuổi tác, Đường Ân thậm chí có cảm giác cần cậu chủ trì công đạo cho cuộc cãi vã của mấy tên nhóc trẻ trâu.

"Vì mấy anh đã từng giết r ồng ảo ảnh và chiến tranh nên giết con r ồng lần này không khó, yêu cầu duy nhất của tôi là hy vọng con r ồng đó có thể chết một cách rất đau đớn." Đường Ân nói thêm: "Tốt nhất là nỗi đau đó từ tôi trao cho nó."

Lục Tước và Kerr không hề phản đối nhưng khó khăn lớn nhất bây giờ là làm sao tìm được con r ồng này.

R ồng ảo ảnh và chiến tranh rất giỏi ẩn náu, gã hiếm khi xuất hiện trước người đời, thường xuất hiện trong trường hợp có các loại chiến tranh, r ồng ảo ảnh và chiến tranh ở kiếp trước đã từng xuất hiện trong chiến tranh của văn minh loài người, muốn quay về quỹ đạo thời gian của kiếp trước thì phải đợi một thời gian nữa.

Mà Đường Ân không muốn đợi thêm nữa.

Cậu chỉ muốn gây ra tất cả những đau đớn mà cậu đã ném trái cho tên đó càng sớm càng tốt.

"R ồng ảo ảnh và chiến tranh thích những nơi tập trung đau thương, tuyệt vọng, đau đớn và những cảm xúc tiêu cực khác, chẳng hạn như chiến trường." Kerr bình tĩnh nói: "Nhưng tôi không khuyên em chỉ vì lừa nó ra mà tạo nên chiến tranh."

"Kiếp trước Yuanna đã hát một bài hát."

"Bài hát đó có thể gợi lên tuyệt vọng và buồn bã của người nghe, nếu Yuanna tổ chức buổi hòa nhạc càng có nhiều khán giả thì cảm xúc tiêu cực càng dãn lại, tôi tin với quy mô buổi biểu diễn của Yuanna, đủ để hội tụ những cảm xúc tiêu cực khiến rùng rợn ảo ảnh và chiến tranh phải động lòng."

Đường Ân không có ý kiến gì về kế hoạch này, cậu chỉ nêu ra một chút bối rối: "Liệu giọng hát của Yuanna có khơi dậy được cảm xúc của người nghe không?"

"Giai đoạn sau của anh ta ở kiếp trước có thể." Kerr khẽ nói: "Anh ta cũng trùng sinh rồi."

Đường Ân không ngờ tới Yuanna cũng trùng sinh, trùng sinh này là cái trắng hủ? Tại sao cả đám đều trùng sinh!

"Đúng rồi." Kerr nhẹ nhàng nói thêm: "Yuanna cũng thích em."

Đường Ân: "???"

Tác giả có lời muốn nói:

Kerr: Yêu là phải nói ra.

Yuanna: Tôi cảm ơn cả nhà anh..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 37: 37: Ishilia Đôi Mắt Của Anh Thật Đẹp Như Một Mùa Xuân Tràn Đầy Sức Sống

"Anh nói gì? Yuanna thích tôi? Làm sao có thể?" Đường Ân hoàn toàn không hiểu.

Kiếp trước cậu theo đuổi Yuanna lâu như vậy, Yuanna cũng không cho cậu vẻ mặt dễ nhìn nào, sao đột nhiên thích cậu rồi?

"Chuyện đó tôi có thể làm chứng.

"Lục Tước hiếm khi đứng trên một mặt trận thống nhất với Kerr, vì Yuanna tỏ tình nhẹ như mây gió: "Sau khi em xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Yuanna đã bắt đầu viết bài hát đưa đám cho em, vừa hát vừa khóc, khóc ra rất nhiều hạt châu.

"

Nghe được những lời này, Đường Ân tự dưng nghĩ đến ảo ảnh mà cậu nhìn thấy khi bị mẫu thụ tinh linh rửa tội.

"Đúng rồi, mẫu thụ tinh linh lần này xảy ra chuyện gì vậy?" Đường Ân hỏi.

Kerr nhìn Lục Tước, Đường Ân cũng đi theo nhìn Lục Tước, Lục Tước quay đầu lại, nhìn cái đuôi phía sau đang khẽ run lên vì chột dạ.

"Tôi cảm nhận được hơi thở thời không và vĩnh hằng còn sót lại từ trong thân của mẫu thụ tinh linh nhưng tôi chưa bao giờ tiếp xúc với mẫu thụ tinh linh bao giờ cả, nếu không phải dấu vết của rừng thời không và vĩnh hằng nhiệm kỳ trước thì có lẽ chỉ có Lục Tước ở kiếp trước mới có thể giải thích được.

"Kerr ẩn ý nói.

Lục Tước đành phải giải thích nói: "Đó là đường lui.

"

"Nếu việc du hành thời gian thất bại, ký ức ẩn trong mẫu thụ tinh linh cũng có thể cho biết chuyện gì đã xảy ra với tôi trong đời này.

"

Hắn cũng chuẩn bị một đường lui tương tự ở đền thần thú, xem như là bảo hiểm nhân đôi.

"Tôi trùng sinh là do anh làm hả?" Đường Ân hỏi.

"Không phải chỉ có tôi, Kerr và Yuanna cũng có đóng góp chỉ là thời gian lần này hình như xảy ra vấn đề nên khiến cho ký ức của chúng tôi không được trọn vẹn cho lắm.

"Lục Tước không tự nhận hết công lao về mình, hắn nhìn Đường Ân, khó nén vui mừng nói: "Nhưng cũng may chỉ có những sai sót nhỏ này mà không tạo nên những sơ hở nào khác.

"

Kerr nghe vậy cũng khẽ gật đầu, ánh mắt của hắn vẫn luôn dừng lại trên người Đường Ân.

"Mấy anh chuẩn bị bao lâu?" Đường Ân đột nhiên hỏi.

"Ba năm.

"Lục Tước đáp.

Ba năm.

Hóa ra cậu cảm thấy những năm tháng dài đằng đằng khi bị phong ấn chỉ có ba năm? Không, cậu không thể mắc sai lầm lớn như vậy trong việc phán đoán thời gian.

Vậy thì lời giải thích duy nhất chỉ có thể là trong lần quay ngược thời gian này, thiếu sót lớn nhất không phải là họ thiếu thốn chút ký ức, mà là cậu giống như bị mắc kẹt ở chiều không gian khác chịu nỗi đau vật vô tận.

Đường Ân nhìn qua ánh mắt may mắn mà được lại của Lục Tước và Kerr, hai người vui giận không lộ vì cậu vung tay đánh nhau, tuy không đổ máu thì có hơi tiếc! À không đúng, vì cậu làm chuyện lớn, tiến hành quay ngược thời gian, có lẽ đây là tình yêu trong miệng người đời.

Cậu không có khả năng đáp lại tình này đã là một loại tàn nhẫn rồi, Đường Ân nghĩ tới đây, lễ phép nói: "Cảm ơn mấy anh đã quay ngược thời gian.

"

Sau khi cảm ơn một tiếng, Đường Ân có hơi mệt mỏi, cậu từ khi trùng sinh đến bây giờ vẫn luôn bận rộn với kẻ thù không xác định rồi đột nhiên phát hiện ra thân phận thực sự của kẻ thù, lại phát hiện phần lớn nỗi đau của cậu có liên quan tới người ta nhưng người ta đều có ý tốt nên không có gì để nói cả.

Cậu mở quang não ra, mở danh sách liên lạc thật dài của mình, rất nhiều avatar đã thành màu đen nghĩa là đối phương đã không còn sống nữa nhưng trước thời đại tinh tế, càng có nhiều người đã ra đi khỏi thế giới của cậu.

Đường Ân kéo được một nửa thì tìm được tài khoản của Yuanna, lịch sử trò chuyện của hai người vẫn là vào ngày tế thần biển hôm ấy, Yuanna gửi cho cậu:

[Cậu đã nghe bài hát của tôi chưa?]

Đường Ân: [Đã nghe được.

]

Khi Đường Ân gửi tin nhắn này, phía trên khung chat hiển thị đối phương đang nhắn, hiển thị ngắt quãng tựa hồ đang không ngừng sửa đổi, cuối cùng cũng gửi tin nhắn:

[Tôi đang chuẩn bị cho buổi hòa nhạc tạm biệt, địa điểm đặt ở thủy quốc, cậu có đến không?]

Đường Ân: [Đến, tôi đang muốn thảo luận vấn đề này với anh.

]

Nhấn xong liền kể lại kế hoạch của Kerr, sau khi nói xong Đường Ân cảm thấy nói chuyện như thế này có hơi lạnh lùng, dù sao cậu muốn nhờ Yuanna giúp đỡ, thế là cậu dùng cái đầu nhỏ của mình nhanh trí suy nghĩ một lát rồi gửi một icon.

Đường Ân: [Hoa hồng.

jpg]

Suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy icon này không thể biểu đạt hết được nhiệt tình của mình, Đường Ân lại gửi: [Tặng người một đóa hoa hồng, trên tay còn vương vấn hương thơm.

jpg]

Khung chat của Yuanna hiện ra "Đối phương đang nhập", cuối cùng Yuanna cũng gửi một icon hoa hồng và điều thuốc đáp lại: [Không sao cả, tôi có hơi mệt, tôi là hoa hồng buồn lúc nửa đêm.

jpg]

Trong lúc nhất thời bầu không khí rất ấm áp hòa thuận, Đường Ân bày tỏ quan tâm cuối cùng: [Ca hát phải bảo vệ cổ họng, bớt hút thuốc chút nha.

]

Kết thúc cuộc trò chuyện với Yuanna, Đường Ân đã chuẩn bị rời khỏi khu rừng tinh linh đến thủy quốc.

Trước khi rời đi, cậu phải nói lời tạm biệt với tinh linh vương, dù sao lần này không phải chạy trốn nên lễ phép vẫn phải có.

Lúc Đường Ân tìm tới Ishilia, đối phương đang chuẩn bị cho một buổi lễ chúc mừng, việc khôi phục mẫu thụ tinh linh là ưu tiên hàng đầu của các tinh linh, họ phải bày tỏ niềm vui bằng một buổi lễ hoành tráng.

Ishilia khoác lên mình một chiếc áo dài lộng lẫy bằng vàng và bạc đan xen, mái tóc dài đẹp như ánh trắng của hắc được vén ra từ hai bên thái dương, bện thành một bím tóc dài mảnh, hắc không mang đồ trang sức đắt tiền, tất cả đồ trang trí đều là hoa và cây cỏ, nhành hoa mảnh mai cắm vào tai của hắc, đóa hoa như chiếc bông tai tinh xảo nở rộ trên đôi tai trắng như tuyết của hắc.

Hắc là tinh linh vương xinh đẹp là con của thiên nhiên, có bướm bay xung quanh hắc, chim nhỏ không muốn rời xa đậu trên vai hắc, rục rĩ xán lạn, tươi mát tự nhiên.

Đường Ân không khỏi dừng một chút khi nhìn thấy cảnh đẹp này, cũng không có trước tiên đi lên quấy rầy Ishilia.

Dù cậu là một huyết tộc quen với bóng tối nhưng cậu thích nhìn những khuôn mặt được gắn với ánh sáng.

Chẳng hạn như mái tóc vàng rục rĩ và đôi mắt xanh thẳm của Lục Tước, chẳng hạn như đôi mắt xanh biếc đầy sức sống của Ishilia.

Đường Ân lặng lẽ đứng dưới bóng cây, nhìn Ishilia bận rộn, cậu trời sinh có đôi mắt ẩn tình, khi nhìn một người vừa đa tình lại thâm tình.

Ishilia nghe thấy chú chim nhỏ trên vai ríu rít: "Xinh quá, Ishilia, xinh quá, Ishilia, không xinh, lớn xinh, em thích! "

Ishilia bị tiếng chim hót trong trẻo làm rối loạn suy nghĩ, hấn ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của Đường Ân mà không hề để ý phòng.

Giống như lần đầu tiên nhìn thấy Đường Ân, hấn đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp duyên dáng, bệnh hoạn và cao quý của bóng tối đó.

Rõ ràng là đang nhìn bóng tối nhưng hình như bị nắng làm nhói hai mắt.

Tinh linh vốn là một chủng tộc luôn khao khát một t ần tại tươi đẹp, nói nôm na một chút là tộc tinh linh đều là nhan khổng mà Ishilia cũng không ngoại lệ, hấn là t ần tại đẹp nhất trong tộc tinh linh hấn luôn nhìn thân thương phận, tự cho mình là thanh cao, hấn yêu tất cả những gì đẹp đẽ, muốn tr ồng ra hoa h ồng ánh trắng nhưng lại nhiều lần thất bại, ngay khi hấn muốn bỏ cuộc thì Đường Ân xuất hiện.

Để hiện thực hóa ước nguyện của hấn mà vị huyết tộc tôn quý kia đã ng ồi xõm trong đất, tự tay chôn những hạt giống trong vườn hoa.

Hấn nói với vị huyết tộc này: "Vô ích thôi, đừng uổng phí sức lực.

"

Đối phương nghe vậy ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ trong veo dường như ngưng tụ yêu thương chỉ phản chiếu bóng dáng của hấn, ánh mắt như vậy có sức cảm dỗ khó cưỡng đối với những tinh linh yêu mọi thứ đẹp đẽ và trong sáng: "Ishilia, đôi mắt của anh thật đẹp giống như một mùa xuân tràn đầy sức sống.

"

Hấn đã được vô số người khen ngợi bằng những lời hoa mỹ, tất cả những lời ca ngợi mà hấn nghe được trong đời này đều không đỡ được một câu tỏ tình đơn giản của Đường Ân.

Họ gặp nhau trong một mùa xuân tươi đẹp, tìm một thác nước để trốn cái nắng chang chang của mùa hè oi bức, trong một thu đầy quả nằm trên

tấm thảm dày làm từ lá khô đỏ bàn vè thơ ca, giúp những chú sóc nhỏ trải qua mùa đông phủ đầy sương giá.

Không biết bắt đầu từ khi nào, ánh mắt của hắn không còn phản chiếu mùa xuân mà là tràn ngập bốn mùa liên quan đến Đường Ân.

Hắn vốn tưởng rằng sau này xuân, hạ, thu, đông đều sẽ như vậy, nhưng không ngờ Đường Ân lại rời đi mà không có lý do.

Nhìn thấy Đường Ân từng bước đi tới trước mặt hắn, y như lúc trước nói chuyện chia tay, cuối cùng Ishilia không nhịn được hỏi: "Tại sao?"

Đường Ân mờ mịt nhìn hắn.

"Tại sao đột nhiên xông vào khu rừng tinh linh rồi lại đột ngột rời đi?" Rốt cuộc hắn cũng hỏi câu hỏi đã quấy nhiễu hắn suốt cả ngày lẫn đêm.

"Tại sao rõ ràng thích anh nhưng không chịu ở lại với anh?"

"Làm xong chuyện, tôi nhất định sẽ rời đi.

"Đường Ân luôn hỏi gì đáp nấy: "Tôi thích anh từ bao giờ?"

Ishilia đã tưởng tượng ra nhiều câu trả lời nhưng lại không ngờ đến câu trả lời này.

"Em! chưa bao giờ thích tôi?" Có một sự run rẩy yếu ớt trong giọng nói của hắn.

Đường Ân chém đinh chặt sắt nói: "Chưa hề

"

"Thế nhưng em nói với tôi, Ishilia, đôi mắt của anh rất đẹp như một mùa xuân tràn đầy sức sống.

"Hắn run giọng nói.

Đường Ân nhớ lại một chút: "Tôi đã nói qua câu này sao? Nhưng đôi mắt của anh nhìn đẹp thật.

"

Mỗi lời Đường Ân nói ra đều biến thành con kiến gặm nhấm trái tim hắn, Ishilia đau lòng đến mức không nói ra được nữa: "Nếu em không thích anh, tại sao em lại trồng hoa hồng ánh trắng cho anh?"

"Bởi vì tôi cũng cần hoa hồng ánh trắng mà.

"

Tình yêu đẹp đẽ trong kí ức đã tan vỡ trước câu nói này, Ishilia dường như nghe thấy âm thanh thế giới của hắn đang tan rã từng chút một, biến hoa hồng mà hắn và Đường Ân tự tay trồng vào giờ phút này dường như khô héo, hóa ra hắn coi là hai bên tình nguyện chỉ là kịch hài của một người mong muốn đơn phương nên những năm tháng yêu thầm ấy đã trở thành trò cười ùn ùn kéo đến.

Thời gian thuộc về Ishilia đứng lặng, vô số ký ức đẹp đẽ đó bắt đầu phai nhạt dần, tan vỡ, không thể nhận ra, trong khi linh hồn hắn buồn bã co ro trong bóng tối, nhuộm đầy u ám giống như khi nhìn từ bên trong mẫu thuẫn tinh linh ngày ấy, tràn đầy khao khát phá hoại.

Con chim trên đầu vai Ishilia thét lên tiếng rít chói tai, toàn thân xù lông, hoảng sợ bay khỏi.

Chỉ thấy tinh linh vương người tượng trưng cho thuần khiết và sắc đẹp đã có một thay đổi lớn về diện mạo, mái tóc vàng bện bằng hoa và lá xanh dần dần chuyển sang màu nhợt nhạt, làn da trắng như tuyết giống như thay đổi từ ngày sang đêm, đôi mắt xanh lục dần dần chuyển sang màu đỏ thẫm mà chỉ sinh vật bóng tối mới có.

Dưới kích thích cực lớn hắn đang dần sa đọa.

Đường Ân nhìn Ishilia đang sa đọa, không khỏi thở dài, cậu vốn chỉ muốn nói chuyện này ra nhưng ngờ lại thành như vậy.

Mặc dù bản thân Đường Ân là một sinh vật bóng tối nhưng Đường Ân không thích sinh vật bóng tối, thậm chí còn bài xích, cậu không muốn nhìn thấy Ishilia sa đọa.

Vì vậy Đường Ân nâng mặt Ishilia lên, đôi mắt đỏ như máu phản chiếu ánh nắng xuyên qua tầng tầng lớp lớp lá cây, dường như có một vệt đỏ mỏng chảy ra từ đuôi mắt mờ mờ lung lay thâm tình, Đường Ân nhìn sâu vào mắt tinh linh vương, khẽ nói: "Ishilia, đôi mắt của anh thật đẹp như một mùa xuân tràn đầy sức sống.

"

Hàng mi dài không ngừng run rẩy, đôi mắt của Ishilia cũng run lên, màu đỏ thắm và màu xanh lục bảo trong mắt hắn không ngừng trộn lẫn như thể đang trộn lẫn thứ gì đó.

Đường Ân vuốt ve gương mặt của Ishilia bằng những ngón tay lạnh lẽo như đang an ủi đi đâu gì đó, đôi mắt đẫm máu ấy giống như một vầng trăng máu không rõ, có vẻ như những người bị bao phủ bởi ánh sáng của mặt trăng máu sẽ rơi vào một lời nguy hiểm không thể hóa giải.

"Không, so với mùa xuân càng đẹp hơn.

"

Đường Ân dịu dàng lại tình cảm như vậy, chậm rãi mà chắc chắn nói: "Vì thanh xuân sẽ mãi trôi qua nhưng đôi mắt anh sẽ luôn xanh tươi.

"

Những giọt nước mắt trong suốt chảy ra từ đôi mắt xanh lục ấy, lúc này quá trình sa đọa ngừng lại, tinh linh lại xinh đẹp tràn đầy sức sống và rực rỡ trở lại nhưng đôi mắt của hắn khóc đến đau lòng như vậy.

Đường Ân dùng đầu ngón tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho Ishilia, nói với giọng đầy thương tiếc: "Tại sao anh lại khóc? Ishilia, đôi mắt của anh rất đẹp, khi anh khóc sẽ khiến trái tim tôi tan nát mất rồi."

"

Cậu nói mình tan nát trái tim nhưng trong mắt lại không có nửa phần thương tiếc, tất cả dịu dàng và thương tiếc ấy nổi trên bề mặt, chảy trong giọng điệu tạm thời chậm lại của cậu, chảy trong đôi mắt đẫm máu có vẻ thâm tình nhưng thật ra vô tình của cậu.

Thế là Ishilia cảm giác mình bị tổn thương thấu tim.

Hắn nói Đường Ân: "Em đi đi."

Sau này đừng nhìn một tinh linh khác với ánh mắt tình cảm như vậy, người ta sẽ nghĩ em đang yêu người ta đó.

".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 38: 38: Lỡ Như Lục Tước Bị Ăn Sạch Sẽ Thì Làm Sao!

Lục Tước vẫn luôn quan sát Đường Ân và Ishilia nói lời từ biệt ở cách đó không xa, hẳn đã nhìn thấy toàn bộ quá trình từ sa đọa đến khôi phục của Ishilia.

Đối với chuyện Ishilia suýt chút nữa sa đọa, Lục Tước có loại cảm giác vừa bất ngờ lại hợp lí, lúc trước hẳn đã nhận ra một chút u ám từ trên người tinh linh vương, đoán trước được phản ứng của Đường Ân nhưng khi thấy Đường Ân thật sự cắt đứt tưởng niệm của Ishilia không thương tiếc thì Lục Tước lại sinh thương cảm thỏ chết cáo đau lòng.

Hắn nghĩ lý do khiến hắn đau buồn như vậy có thể là vì hẳn sợ một ngày nào đó sẽ nghe thấy câu "Chưa hề" từ Đường Ân.

Cả người Đường Ân đều màu tái nhợt trắng bệch, duy chỉ có cặp mắt đa tình kia mang đến ảo giác cho người ta chìm đắm trong tình yêu còn những ai bị cậu chuyên chú nhìn lâu sẽ nghĩ mình đã nhận được hoa hồng sương mai gọi là lãng mạn và tình yêu ấy nhưng Đường Ân có vô số kiểu hoa hồng đó, lãng mạn được trao cũng ngắn ngủi như thời kỳ nở hoa.

Cậu là vầng trăng máu ở tít trên cao, vô danh, lạnh lùng, không thể tiếp cận, không được cậu yêu, cả đời chỉ có thể ngược nhìn ánh trăng, hứng trăng dưới dưới và một giấc mơ dài.

Nhưng nếu được cậu yêu chuộng thì sẽ có thể ôm vầng trăng sáng trong lòng, có được lãng mạn soi sáng vạn vật trong vũ trụ.

Nhưng sao trăng sáng lại có thể yêu một người?

Tia sáng chỉ đường cho kẻ lạc đường trong bóng đêm, đối với trăng sáng mà nói chỉ là tia sáng lóe lên nhưng lại đi theo người lạc đường suốt đời.

"Có phải lý do anh không cho em ấy uống máu là vì sợ em ấy chán ngấy sao?" Lục Tước thành tình hỏi Kerr đang đứng bên cạnh.

Với đôi mắt mà vàng nhìn Đường Ân ở đằng xa, Kerr vươn tay để đội mũ trùm đầu lại, bóng đen phủ đầy vẩy đen trên mặt, hấn tích chữ như vàng nói: "Không.

"

Lục Tước khẽ cau mày, nhìn Kerr và Đường Ân, trong đầu chợt lóe một cái r ỡ biến mất nhanh đến nỗi hấn không có cách nào tự mình bắt được.

Lục Tước còn muốn thử hỏi nhưng lúc này Đường Ân đã tạm biệt xong tinh linh vương đang đi về phía họ.

"Kerr, anh có muốn đi cùng chúng tôi không?" Đường Ân hỏi.

Kerr gật đầu, Đường Ân cũng không nghĩ nhiều liền mua ba vé, trước đây cậu cũng đã đi du lịch với Kerr thế nên hấn có thể giúp đặt chỗ.

Khu rừng tinh linh vào ban đêm rất đẹp, trong rừng sẽ có những ánh sáng lấp lăm sáng lên, chỉ tiếc là bầu không khí giữa cậu và tinh linh vương quá khó xử, Đường Ân cũng không tiện ở lại đến tối nên thừa dịp trời còn chưa sáng cậu đã khéo léo chạy tới phi thuyền vũ trụ.

Bốn chỗ ngồi đầu là ghế đôi, Đường Ân chọn một chỗ ngồi bên cửa sổ ngồi xuống, Lục Tước và Kerr không bàn mà giống cùng nhắm ngay chỗ trống bên cạnh Đường Ân, hai người đồng thời cùng nhau ngồi xuống rồi đầu vai va chạm vào nhau.

"Vẫn là để tôi ngồi bên cạnh ngài ấy đi, ngài ấy đi đường mệt thì tôi có thể đấm lưng đấm chân cho ngài ấy đỡ mệt.

" Dù Lục Tước đang nói với Kerr nhưng giọng hấn hơi nâng lên, hiển nhiên lời này là muốn nói cho Đường Ân nghe.

Đường Ân đang xem phong cảnh ngoài cửa sổ đột nhiên bị cue: "?"

Kiếp trước Lục Tước chưa bao giờ "Dịu dàng cẩn thận" như vậy, Kerr khinh bỉ nhìn tình địch lại giả vờ diễn xuất, hấn thản nhiên nói: "Xoa bóp

chỉ có thể giải tỏa mệt mỏi thể xác mà không thể giải quyết mệt mỏi tinh thần, tôi vừa có được một bộ cờ tướng cuối cùng từ nền văn minh Đồ An đang muốn chia sẻ nó với Đường Ân trong chuyến hành trình này.

"Hả? Là cái gì, nói nghe thử xem, có lẽ cũng giống như những gì tôi sưu tầm được.

"Lục Tước không chút sợ hãi, nhận được ký ức của kiếp trước, hẳn cũng điên cuồng tìm kiếm những thứ như sách hướng dẫn chơi cờ cho Đường Ân ở kiếp trước.

"Chính tây.

"Kerr bình thản nói.

Lục Tước nhắm mắt lại, bỗng nhiên nói: "Xe 3 bình 5.

"

Ván chính tây nhìn như đơn giản nhưng thực ra thay đổi thất thường, dẫn người vào trung tâm có bẫy ở khắp mọi nơi, Kerr nhắm mắt lại, ý thức chìm vào cung điện ký ức: "Tướng 5 bình 6.

"

Lục Tước không chút do dự: "Xe 5 thoái 3.

"

Kerr không chịu kém cỏi: "Tốt 4 tiến 1.

"

Lục Tước theo sát phía sau: "Soái 6 tiếng 1.

"

"! "

Giống như có ánh đao bóng kiếm vô hình thoáng hiện trong cuộc đấu khẩu của cả hai, hai người ngang tài ngang sức, tàn sát lẫn nhau trong một ván cờ không nhìn thấy.

Đường Ân: "???"

Tại sao hai người này lại bắt đầu nữa?

"Mấy anh đã muốn đánh cờ, vậy thì thật là tốt, cứ ngồi cùng nhau đi cũng thuận tiện đánh cờ.

" Đường ân chỉ vào hai ghế trống bên cạnh không người hỏi thăm.

Tính sai!

Lục Tước và Kerr đang đánh cho khí thế ngất trời đầu cùng lúc mở mắt ra, dù ván cờ này chưa phân ra thắng bại nhưng cả hai đều thất bại thảm hại trước Đường Ân.

Hai người lạnh nhạt ngồi cùng nhau, đúng lúc này, một vị khách quen lên xe, Hùng Mạnh Mạnh giờ măng lên, vui vẻ chào hỏi Đường Ân: "Cơm Cơm!"

Đường Ân nghe thấy tiếng thì quay đầu lại: "Mạnh Mạnh!"

"Cơm Cơm, trùng hợp quá đi mất! Cậu cũng đi thủy quốc à!!!" Hùng Mạnh Mạnh bước nhanh đến bên cạnh Đường Ân, đặt mông ngồi ở trên chỗ ngồi mà Lục Tước và Kerr đều đang nhìn chăm chăm, nắm tay Đường Ân rơm rớm nước mắt nói: "Hai chúng ta đúng là có duyên quá Cơm Cơm, đầu không cần đặt chỗ mà còn có thể ngồi cùng nhau.

"

Đường Ân cảm khái nói: "Ừ, cậu phải đi xem buổi hòa nhạc của Yuanna đúng không?"

Một tên to con như Hùng Mạnh Mạnh tủi thân gật đầu, đôi mắt hơi đỏ: "Buổi hòa nhạc tạm biệt của nam thần sao có thể không đi?"

Nhóc nói xong thì mở ra quang não, nhấp vào tin hot số một của tinh tế #Buổi hòa nhạc tạm biệt của Yuanna #Hot search, Yuanna đã gửi một bài báo dài chân thành, hẳn nói:

[Hôm nay tôi ở đây để nói lời tạm biệt với mọi người.

Từ lâu, tôi đã chán ghét phong cách âm nhạc không thay đổi của mình, tôi khát khát một bước đột phá hơn nữa, thay vì bị mắc kẹt trong dòng nước tù đọng cố định của bể cá lồng lầy thì thà phá vỡ bức tường kính để tìm được ra biển cả.

Khi đó tôi đã có suy nghĩ lui giới, muốn thử một cuộc sống mới, tạo ra âm nhạc mới.

Đã từng có một người nói với tôi, tôi tin bạn nếu là bạn, dù có dọc theo dòng sông đục thì cuối cùng cũng sẽ tìm ra biển cả.

Tôi đúng thật đã tìm ra biển cả đó.

Đó là biển cả tạm biệt.

!]

Những người hâm mộ cùng nhau khóc lớn tiếng dưới bài báo dài, cho thấy nước mắt của họ có thể đọng lại thành một đại dương để Yuanna tự do tung tăng.

Vô số người hâm mộ đã nói trên mạng tinh tế đây sẽ là ngày t ối tệ nhất mà họ từng trải qua, vé của buổi hòa nhạc chia tay tổ chức tại thủy quốc đã được bán với giá cao ngất ngưởng, ngay cả vé đến thủy quốc cũng không còn nữa, nỗi buồn lấp đầy hot search này, có lẽ ngoài những anti-fan của Yuanna ra thì chỉ có r ồng ảo ảnh và chiến tranh mới xây dựng hạnh phúc trên nỗi đau buồn của người khác mới sẽ rất vui khi xem hot search này.

" y, mình không hiểu biển kia biển này là gì, Cơm Cơm cậu nói nam thần tốt như vậy sao lại lui giới vậy?" Hùng Mạnh Mạnh mặt mày ủ rũ nói.

"Mỗi người đi đâu có nguyện vọng của riêng mình, mỗi bữa tiệc đâu có kết thúc, cái cũ không đi thì cái mới sẽ không tới.

" Đường Ân vỗ vai Hùng Mạnh Mạnh an ủi.

"Nói thì nói như thế nhưng tôi vẫn muốn biết tên khốn nào đã xúi giục nam thần tìm biển, cũng ác quá rồi.

" Hùng Mạnh Mạnh tức giận nói.

Đường Ân: "! "

Đường Ân lặng lẽ rút bàn tay đang an ủi Hùng Mạnh Mạnh.

Hùng Mạnh Mạnh khóc lóc kể lể với bạn tốt của mình một hồi thì tâm trạng khá hơn nhiều, quay đầu thấy Lục Tước và Kerr, nhóc lớn tiếng nói: "Cơm Cơm, may mà hôm nay gặp được mình, tuy mình hơi ngốc nhưng đã nhiều năm vào nam ra bắc có kiến thức rộng rãi, vừa nhìn có thể biết ngay con rồng bên cạnh bạn trai cậu đang trong thời kỳ tìm bạn đời!"

"Làm sao cậu có thể để bạn trai ngồi ngồi của mình ngồi cạnh một con rồng đang trong thời kỳ tìm bạn đời vậy hả? Lỡ như Lục Tước bị ăn sạch sẽ thì làm sao?!"

Lục Tước: "! " Xui quá.

Kerr: "! " Xui thật.

Đường Ân nhìn thấy biểu hiện của Lục Tước và Kerr thì không khỏi mỉm cười giải thích: "Mạnh Mạnh cậu đừng lo lắng, ngài rồng kia là bạn của mình.

"

Dù Kerr không thích Hùng Mạnh Mạnh nhưng hắn có thể nhìn ra Hùng Mạnh Mạnh và Đường Ân có quan hệ rất tốt, thế là chú rồng cẩn thận gật đầu, nói với giọng điệu trầm thấp và ưu nhã: "Xin chào, tôi là Claykerrstie.

"

Hùng Mạnh Mạnh nhận ra mình đang gây ra một trò cười lớn, nhóc ngượng ngùng gãi đầu: "Xin lỗi xin lỗi, tôi tên là Hùng Mạnh Mạnh."

"

Kerr khẽ cười: "Ngài Hùng, cậu đã hiểu lầm quan hệ giữa Lục Tước và Đường Ân, họ chỉ là bạn bè bình thường, hoàn toàn không phải là quan hệ người yêu."

"

"Không không không ngài Claykerrstie, anh mới là người đã hiểu lầm, tôi chính tai nghe thấy vương chúng tôi nói, Đường Ân hôn Lục Tước."

"Hùng Mạnh Mạnh tự tin vui vẻ nói: "Đây không phải là quan hệ người yêu thì là gì?"

Nụ cười của Kerr đông cứng trên khuôn mặt.

Phản ứng đầu tiên của hắn chính là tin đồn nhảm, Đường Ân không có khả năng chủ động hôn Lục Tước, coi như hôn cũng nhất định là Lục Tước sử dụng chiêu trò!

Dưới ánh mắt hoài nghi của Kerr, Lục Tước thoải mái trong đó dẫn theo hơi thở của trà xanh thừa nhận: "Kỳ thật tôi chỉ là bị ngài ấy hôn môi, ngài ấy nói quan hệ chúng tôi thế nào thì quan hệ của chúng tôi thế đó."

"

Chỉ là.

Hôn môi???

Cạnh tranh với Lục Tước mấy năm nay, Kerr hiểu rõ Lục Tước không phải một người giỏi trò bịp bợm.

Hắn thà không hiểu.

Mặt Kerr không hề cảm xúc bóp nát tay vịn của ghế phi thuyền, chuông báo động màu đỏ tự động vang lên — —

"Nguy hiểm! Nguy hiểm! Nguy hiểm!!!"

"Mà này ngài Claykerrstie, chỗ ngồi của anh đã xảy ra chuyện gì? Tôi nghĩ! " Hùng Mạnh Mạnh bắt gặp khuôn mặt được đèn đỏ chiếu sáng, đôi mắt vàng lúc này cực kỳ kinh khủng như yêu quái muốn ăn thịt người, ngay cả thần kinh thô của Hùng Mạnh Mạnh dài đến mức có thể vượt qua voi cũng sợ hãi đến mức trở lại mảnh mai như người bình thường, nhóc lấm bầm như muỗi kêu: "Tôi nghĩ tôi nên tiếp tục ăn mẳng của mình thôi.

"

Đường Ân nhìn thấy bộ dạng này của Kerr, vẻ mặt bình tĩnh nói: "Nhớ phải tự b ối thường t iền.

"

R ồng yên tâm bay, có chuyện tự mình gánh!

Kerr hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh lại! không thể bình tĩnh được chút nào.

Hắn hít một hơi thật sâu lần nữa, hơi thở r ồng nóng cực mạnh thổi ra từ lỗ mũi, hiệu ứng thị giác giống như làn khói trắng.

"Các hành khách thân mến, không được phép hút thuốc trên chuyến bay này! " Giọng nói ngọt ngào của cô tiếp viên hàng không truyền khắp phi thuyền, ở một chỗ ngồi nào đó của phi thuyền vũ trụ, một người đàn ông đội chiếc mũ chóp kéo xuống vành để che đi lớp vảy xám trên má, giữ lại mái tóc xoăn hơi dài màu xám khói, hắn mặc một bộ âu phục xám giản dị, cần điều thuốc trong tay, đôi môi mỏng màu nhạt khẽ hé mở phun ra một vòng khói nhìn bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ.

Rõ ràng là làm trái quy định của phi thuyền nhưng tiếp viên hàng không làm như không thấy đẩy xe đẩy đi ngang qua quý ông đang chìm trong sương mù này.

Trên cửa sổ xe mơ hồ phản chiếu một đôi mắt dài hẹp đỏ ngầu dưới vành mũ, một khuôn mặt tuấn tú xấu xa mờ ảo trong làn khói nhạt, tràn đầy vẻ đẹp suy tàn.

!

Cuối cùng, phi thuyền đã tới thủy quốc.

Đã tới hành tinh nhỏ mà Đường Ân mua cho Yuanna.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 39: 39: Cậu Ghét Mắt Đỏ

Thủy quốc là một hành tinh nhân tạo được Đường Ân đặc biệt mua cho Yuanna, toàn bộ tiểu hành tinh này được thiết kế cho buổi hòa nhạc, thiết bị đặc biệt cho phép tiếng hát của Yuanna lan tỏa khắp hành tinh mà phong cách kiến trúc của hành tinh này là kết hợp thẩm mỹ của nhân ngư và huyết tộc.

Khi ra khỏi phi thuyền có thể nhìn thấy một tòa lâu đài màu trắng bạc theo phong cách gothic được xây dựng trên một ngọn núi xanh, những ngọn núi bất tận nâng lấy biển xanh, mặt biển phản chiếu mây trời, nước biển chảy dọc theo những ngọn núi quanh co, tòa lâu đài cao ngất tương tự như tòa lâu đài cổ màu đen nơi Đường Ân ở nhưng thay đổi màu sắc của bạc và trắng đã biến phong cách biểu tượng chủng tộc huyết tộc chết chóc suy đi thành phong cách nhà thờ thần thánh uy nghiêm.

Mây mù lượn lờ trong khe núi, nước biển xanh trong veo phun ra từ mái vòm phía dưới lâu đài tụ lại thành thác nước trắng lệt, dưới chân núi là biển cả vô biên, trong lòng biển có vô số công trình kiến trúc lộng lẫy.

Đến lúc đó Yuanna sẽ hát trong lâu đài bạc trắng này, tiếng hát của hắn sẽ tan vào biển cả, dòng nước biển không ngừng chảy sẽ lan tỏa bài hát của hắn đến tất cả các nơi có nước trên hành tinh.

Kerr nhìn lên lâu đài màu trắng bạc trên đỉnh núi, những mái vòm thanh mảnh và mảnh mai tạo cảm giác kéo dài vô tận về phía trên, lâu đài cổ đứng trên đỉnh núi, núi nâng biển, biển phản chiếu bầu trời, hiệu quả thị giác giống như lâu đài cổ được xây dựng trên bầu trời vậy: "Gã sẽ thích nơi này.

" Kerr bỗng nhiên nói.

"Gã" là chỉ r ồng ảo ảnh và chiến tranh.

Đường Ân nhìn Kerr.

Kerr hẳn là người biết nhiều nhất về tên tại của rừng ảo ảnh và chiến tranh còn Đường Ân thì hầu như hoàn toàn không biết gì về con rừng đó.

"Rất lâu trước đây, gã cũng đi đến văn minh Đồ An, khi đó gã thường xuyên đóng vai thầy tu nhất, luôn ở trong nhà thờ để lắng nghe lời cầu nguyện của tín đồ, dùng sức mạnh của rừng để tạo ra một số phép lạ trong mắt con người, sau đó gã đã trở thành một giám mục.

"

Rừng ảo ảnh và chiến tranh trong miệng của Kerr nằm ngoài dự đoán của Đường Ân, cậu chỉ nhìn thấy cơ thể của con rừng trong các báo cáo chiến tranh của kiếp trước, xám xịt y như một cái bóng đen.

Cùng với những đi đầu tể khác nhau mà rừng ảo ảnh và chiến tranh gây ra, Đường Ân chưa bao giờ liên kết đối phương với một giám mục nhà thờ.

"Sau đó thì sao?" Đường Ân tò mò hỏi.

"Gã được mọi người tin tưởng, gã là hiện thân của lòng từ bi trong mắt mọi người, gã sẽ đến chỗ những người ăn xin sắp chết để cầu nguyện cho đối phương, gã sẽ chia sẻ thuốc lá làm từ cần sa với những người bệnh nặng.

" Kerr cup mắt và cúi đầu làm một tư thế ăn năn.

"Khi đó tôi cũng nghĩ gã là người bảo vệ nền văn minh.

"

"Nhưng gã là tên tại thích cảm thụ nỗi đau, thích nghe người khác phân tích nội tâm đẫm máu từng chữ từng chữ một, thích phá hủy những gì rực rỡ và đẹp đẽ nhất bằng chính tay mình.

"

Mắt vàng nâng lên nhìn Đường Ân: "Gã đã phá hủy nền văn minh Đồ An.

"

Đường Ân có cảm giác ngọt ngào không thể giải thích được, chán ghét của cậu đối với con rồng kia càng ngày càng sâu sắc, lông mày nhướng lên nhăn lại, khóe môi hướng xuống, Đường Ân lạnh giọng căm ghét nói: "Thật kinh tởm.

"

Ngài thân vương cao quý rất thích hợp với dáng vẻ ghét bỏ đó, khiến người ta muốn bò trên mặt đất như một con chó thua cuộc và hôn ngón chân của cậu để cầu được tha thứ.

Phút chốc Kerr nhìn đến sững sốt.

Đột nhiên nghĩ đến rồng ảo ảnh và chiến tranh khi gã phá hủy nền văn minh Đồ An và nói với hắn với một nụ cười — —

"Mày không cảm thấy? Vẻ căm hận của người đó đẹp như thế nào sao.

"

"Cơm Cơm, mấy cậu đang nói cái gì vậy?!" Hùng Mạnh Mạnh chạy đến bên cạnh họ với một hộp đầy mực xé, hưng phấn nói: "Mình thích thủy quốc lắm, cậu có thể nhận được quà lưu niệm ở khắp mọi nơi, Cơm Cơm cậu xem đi đây là biểu tượng của fan hâm mộ Yuanna Mực Ống, người thiết kế quá tri kỷ nha!"

Hùng Mạnh Mạnh đang định cho Đường Ân ném thử nhưng đột nhiên nghĩ đến Đường Ân là huyết tộc không ném ra hương vị nên chia cho Lục Tước: "Ăn nhiều một chút! Ăn ngon lắm đó!"

Tuy thủy quốc là do Đường Ân mua nhưng việc bố trí cụ thể đều do một tay quản gia Lan Y xử lý, kiếp trước Đường Ân cũng không đi dạo

trong sản nghiệp của mình nhưng bây giờ nhìn xung quanh cũng cảm thấy mới mẻ.

Ở thủy quốc có phòng trải nghiệm âm nhạc, phòng tập tràn ngập các bài hát của Yuanna, không chỉ có thể nghe những bài hát trong phòng trải nghiệm còn có thể ba trong một gọi đầu và xoa bóp, nhân viên trong cửa hàng bật vòi hoa sen, đặt ốc biển bên tai Đường Ân, nhiệt độ và kích thước của dòng nước trong vòi hoa sen thay đổi theo tần suất của tiếng hát, dòng nước ấm trôi qua tai làm Đường Ân hơi tê dại.

Nhân viên vừa nói vừa biểu thị nói: "Nhiều khách đến với phòng trải nghiệm của chúng tôi sẽ hỏi tại sao lại kết hợp xoa bóp với gọi đầu với nghe các bài hát của Yuanna, lúc đầu tôi cũng rất tò mò, sau đó nghe trưởng phòng chúng tôi nói, ông chủ mua thủy quốc là fan hâm mộ của Yuanna, thích nghe bài hát của Yuanna trong khi tắm, ông chủ đó còn rất thích dưỡng sinh, thích xoa bóp! "

"Cho nên ngài Lan Y phụ trách hành tinh này đã thực hiện một loạt các thiết kế xoay quanh sở thích của ông chủ.

"

Nghe nói lâu đài cổ ở trung tâm hòa nhạc và nhà của ông chủ lớn được tạc cùng một khuôn nên nếu Yuanna hát trong lâu đài cổ thì ông chủ sẽ có một loại hạnh phúc thành công kim ốc tàng kỳ.

" Nhân viên cảm khái nói: "Ông chủ thật biến thái.

"

Đường Ân: "! " Biến thái rõ ràng là Lan Y.

Hùng Mạnh Mạnh đang xoa bóp bên kia quay đầu lại cho nhân viên một lời khuyên: "Đừng nói nữa, ông chủ có thể nghe thấy.

"

Nhân viên công tác: "?"

Bầu không khí vốn đã khó xử lại trở nên tồi tệ hơn khi có thêm Hùng Mạnh Mạnh.

Đường Ân cảm thấy muốn tiếp tục cảm giác trải nghiệm thì cậu cần tạm thời mỗi người đi một ngã với Hùng Mạnh Mạnh.

Lục Tước và Kerr cũng tách ra khỏi Đường Ân, sức mạnh tinh thần của họ lan rộng ra, phụ trách về hai phần của hành tinh nhỏ, nghe nói rằng ảo ảnh và chiến tranh là tội phạm của niềm vui từ đau khổ, gã sẽ nuốt chửng nguồn năng lượng tiêu cực, nếu khi Yuanna hát một bài hát buồn mà cảm nhận được bầu không khí buồn bã ở bất kỳ nơi nào trên hành tinh xuất hiện tình huống vui rùng thì đó chính là rùng ảo ảnh và chiến tranh đến.

Đường Ân một mình đi dạo trên con đường của thủy quốc, hầu như khắp các nẻo đường con đường đều là fan của Yuanna đến từ các chủng tộc và hành tinh khác nhau nhưng đều đến đây với cùng một tình yêu dành cho Yuanna.

Tất cả đều biến quang não thành ánh sáng màu xanh mờ màng đó là màu tiếp ứng cho Yuanna, có camera thu nhỏ bay trong không trung và dưới nước, buổi biểu diễn sắp bắt đầu, mọi người đều háo hức chờ đợi, Đường Ân mở quang não ra thấy một bức ảnh mà Yuanna gửi cho cậu, Yuanna đã chọn trang phục của thời kỳ Đồn An cho buổi biểu diễn.

Mặc dù chất liệu của quần áo là giao tiêu, thoát nhìn giống y phục truyền thống của tộc nhân ngư nhưng trên thực tế nhìn vào hoa trên giao tiêu thì đây chính là hoa văn độc đáo của nền văn minh Đồn An đã mất, nghe nói vào thời kỳ văn minh Đồn An, vương và tế ti nhân ngư có quan hệ thân thiết, giao tiêu cũng được lưu truyền trong giới thượng lưu.

truyện teen hay

Trong kiếp trước Yuanna mặc trang phục nhân ngư cho buổi biểu diễn ở thủy quốc nhưng không ngờ kiếp này hẳn lại lựa chọn trang phục Đồn An.

Chắc là do quản gia sắp xếp.

Quản gia biết cậu thích âm nhạc của Permilia, quần áo mà Permilia thường mặc là phong cách này.

Đường Ân không có hứng thú với mấy thiết kế của quản gia trong thủy quốc nhưng Đường Ân lại rất hài lòng với cách sắp xếp này của quản gia, cậu gửi tin nhắn cho Yuanna nói: [Nhìn rất đẹp.

]

Yuanna chưa trả lời cậu vì buổi hòa nhạc sắp sửa bắt đầu.

Khán giả chỉ cần chạm vào mặt nước là có thể nghe được tiếng hát của Yuanna, Đường Ân đang nằm trên mảnh cỏ, nước biển tràn ngập khắp nơi trên bãi cỏ, cậu nhìn lâu đài cổ trên đỉnh núi, bên cửa sổ xuất hiện một bóng người, Yuanna đẩy cửa sổ kính màu ra, ngửi ở bên cửa sổ, cái đuôi thon dài buông xuống, ánh sáng phản chiếu những tia sáng nhiều màu sắc qua cửa sổ màu những sắc màu này rơi xuống dòng thác phun ra từ vòm giống như cầu vồng phun ra từ đỉnh núi.

Hai mắt hấn nhắm lại hát bài hát đầu tay của mình.

Khoảnh khắc Yuanna mở miệng, thanh âm ngày ấy tan vào dòng nước chảy của thiên nhiên giống như cầu vồng truy tìm đến tai mỗi người lắng nghe.

Vô số fan hâm mộ trong thời khắc này cảm thấy một xúc động khó tả kỳ diệu, thế giới thực bận rộn bắt đầu rời xa, họ ở trong đại dương âm nhạc, họ tự hòa âm cho Yuanna, họ hai mắt nhắm lại, họ yêu thích từ đáy lòng, họ vẫy ánh sáng trong tay, ánh sáng rực rỡ của những vì sao lấp ló theo làn sóng giống như niềm vui sướng không thể kiềm chế của họ.

Đường Ân nhìn vô số người đều toát ra vẻ hạnh phúc, cậu như bị biển hạnh phúc này vây quanh lại.

Những người đó quá cuồng nhiệt lại thành kính, dường như coi tiếng hát của Yuanna như một vị thần, chấp tay dâng lên tất cả tình yêu của mình cho hắn.

Khi Yuanna hát đến đoạn cao trào thì hàng nghìn người cổ vũ reo hò, Đường Ân là một trong vô số khán giả, ánh mắt yên tĩnh đã có hơi không thể tưởng tượng nổi, kiếp trước cậu rất thích theo đuổi ngôi sao, thứ nhất là thích Yuanna vì giống Permilia, nguyên nhân khác nữa là vì thích tổng thể không khí.

Cậu thích nhìn mọi người dành tình cảm cho Yuanna, không phàn nàn, không tiếc nuối, chân thành ấm áp, đứng giữa một đám đông như vậy, cậu dường như cũng đã trở thành một thần tại như thế.

Trái tim không cảm nhận được tình yêu dường như nhảy theo nhịp điệu của âm nhạc, đập dữ dội vì tình yêu như bao người khác.

Nhưng cũng chỉ là "Dường như".

Yuanna đang hát say sưa trong lầu đài cổ dưới bầu không khí ấm áp và hài hòa ấy thì trong đầu Đường Ân nảy ra một ý nghĩa là — —

Ca hát quả thực đã tiến bộ rất nhiều nhưng tiếc là vẫn chưa hay bằng Permilia.

"Tại sao không cùng nhau hát?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên từ bên cạnh Đường Ân, Đường Ân vừa quay đầu lại liền nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai đang ngẩng xuống bên cạnh mình có mái tóc xoăn màu xám khói, mặc một bộ âu phục màu xanh.

Không biết tại sao khi nhìn thấy đối phương, Đường Ân liền cảm thấy thân thiết trong lòng giống như đã làm bạn với người xa lạ này nhiều năm rồi, có lẽ là bởi vì đối phương có khí chất ôn hòa như một linh mục tốt bụng.

"Tôi không thích ca hát.

" Đường Ân lịch sự đáp.

Người đàn ông nói có hơi tiếc nuối: "Vậy thì thật là đáng tiếc, khúc hát của cậu sẽ rất hay.

"

Nói xong, người đàn ông ngẩng đầu lên một cách tự nhiên, nhìn Yuanna hát trên lầu đài, y trông giống như một fan hâm mộ bình thường nhưng người hâm mộ này đặc biệt khiến lòng người sinh ra thiện cảm.

Trên người hắn có một loại khí chất rất khó khiến cho người ta ghét, cho dù chưa từng gặp mặt cũng làm cho người kìm lòng không được muốn kết thân với hắn.

Đường Ân đã lâu không gặp phải tình huống như vậy, theo lý mà nói cậu sinh thiện cảm một loại người ngay từ cái nhìn đầu tiên thì thường là vẻ ngoài như của Lục Tước và tinh linh vương mà mắt hoặc tóc là màu liên quan đến ánh sáng và sức sống.

Nhưng người này nhan sắc suy tàn, màu sáng duy nhất chính là một cặp mắt đỏ cùng màu với Đường Ân.

Thật ra Đường Ân chưa từng nói cho ai biết.

Cậu ghét mắt đỏ.

Rất ghét.

Mỗi khi nhìn vào gương nhìn thấy đôi mắt đỏ hoe trong mắt mình, cậu sẽ cảm thấy căm ghét từ tận đáy lòng.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 40: 40: Người Ấy Cái Gì Cũng Tốt Nhưng Không Yêu Tôi

Buổi biểu diễn chia tay của ngôi sao vũ trụ Yuanna đã thu hút vô số chú ý của mọi người, ngoài những người hâm mộ ở thủy quốc còn có thêm những người hâm mộ chưa kịp giật vé đang ngóng trông theo dõi buổi phát sóng trực tiếp.

Có tổng cộng 11 màn hình trong phòng truyền hình trực tiếp, 5 màn hình trong số đó là Yuanna từ các góc nhìn khác nhau, 1 màn hình quay chụp toàn bộ mặt ngoài của hành tinh nhỏ, 5 màn hình còn lại ghi lại những người xem may mắn theo thời gian thực.

Trong phòng truyền hình trực tiếp, ngoại trừ đồng đảo mưa đạn đang khiếp sợ chất giọng của Yuanna đã có một bước nhảy vọt về chất còn có một số mưa đạn thì đang sốc trước giá trị nhan sắc của Mục Ống.

Màn hình số 7 nhắm vào một nhân loại đẹp trai với mái tóc vàng và đôi mắt xanh, người đàn ông đẹp trai này mặc một bộ âu phục và đi giày da, thoát nhìn là người chính trực cứng nhắc cấm dục nhưng có một hoa hồng vàng đỏ được xăm trên tay.

Khán giả trên màn hình số 8 là một người đàn ông có khí chất cổ điển, đối phương đội mũ trùm đầu và chỉ để lộ nửa mặt dưới nhưng đường viền hàm và khuôn môi hoàn hảo khiến người ta phải suy nghĩ xa xôi vô tận.

Màn hình số 9 là một người đàn ông hoang dã với phong cách hoàn toàn khác biệt, da màu lúa mì, đồng tử màu hổ phách, đẹp trai và hoang dã đang điên cuồng nhét mông vào miệng thú nhân gấu trúc bên cạnh.

Màn hình số 10 đang bám theo một huyết tộc y như khổng tước, vị huyết tộc này dường như đang tìm kiếm thứ gì đó, ngoại hình của hắn không có gì nổi bật nhưng đi đâu đặc biệt ấn tượng là có một đám oanh oanh yến yến xung quanh hắn, mỗi người đâu là người đẹp hiếm có.

Và màn hình cuối cùng còn lại thì dựa thẳng vào giá trị nhan sắc xông lên hàng trước hot search của người xem.

Với mái tóc đen dài và đôi mắt đỏ như máu, cậu tập trung thâm tình nhìn Yuanna đang hát trên lầu đài cổ nhưng cậu lại không biết có vô số ánh mắt của mọi người đang đổ dồn về phía cậu.

[Má ơi, tôi đang yêu, tôi muốn có tất cả thông tin của người này trong một phút!]

[Vốn thú nhân này cảm thấy hơi quen mắt mà người đẹp này trông giống bức ảnh mờ trong khán phòng của võ trường trước đây nữa.

]

[Thú nhân nhìn quen mắt +1, dạo này lưu trữ nhiều ảnh mờ của vương hậu, dán rất nhiều ở sân bay và võ đài, nghe nói nhiều người chụp trộm còn run tay dữ dội vì một số vua ảnh HD cũng cấm mọi người gửi chúng ra ngoài, nghe đồn là vương bị đá.

]

[Đây chẳng phải là kẻ xấu xa đã làm cho tinh linh vương của chúng tôi suyt chút nữa đã sa đọa sao? Lý do cậu ta quăng tinh linh vương của chúng tôi là vì Yuanna? Tôi nghĩ vương của chúng tôi không thua về mặt ngoại hình đâu!!!]

[Gì cơ gì cơ? Cách đây rất lâu tôi chỉ nghe nói có một tên cận bã huyết tộc đã lừa dối tình cảm của tinh linh vương, người đẹp này chính là tên cận bã trong truyền thuyết???]

Vào lúc này phong cách mưa đạn của màn hình số 9 biến thành:

[Vương, ngài mau nhìn xem màn hình số 11 có phải là vương phi chạy trốn mắt của ngài không?]

Harsco mới vừa đi ra giải s ầu chậm rãi đặt dấu chấm hỏi, lần này hẳn thấy một số quảng cáo trên mạng, nói gì mà Yuanna sẽ tại hiện trường buổi hòa nhạc phát hành ca khúc khóc hay nhất từ trước đến nay, phù hợp cho những người thất tình với trái tim tan vỡ đến để lắng nghe, khóc ra hết đau khổ, thoát khỏi tự kỷ.

Hắn mở ra phòng phát sóng trực tiếp, trước khi vượt đến màn hình cuối cùng thì đầu tiên thấy một đám tình địch trên màn hình.

Harsco: "???"

Ngoại trừ tộc tinh linh và tộc thú nhân ra thì còn có nhiều người đứng ra vạch trần trong phòng phát sóng trực tiếp số 11.

[Ông cố tôi nói người đẹp này là một nhà sưu tầm văn minh Đ ồ An, cách đây không lâu người đẹp này đã đến một viện bảo tàng nhỏ về văn minh Đ ồ An để xem những món đồ trưng bày, kết quả là mọi người có mặt đều không nhìn những món đồ trưng bày mà họ đều lên nhìn người đẹp này! Vì bảo tàng cấm chụp ảnh nên ông cố tôi mới hối hận cho đến ngày hôm nay, trước đây cứ tưởng ông cố tôi khoe khoang nhưng hóa ra lại là sự thật! Thế mà thật sự có người lớn lên trông như thế này! Còn đi bảo tàng làm gì, bản thân cậu ấy chính là bảo tàng!]

[Đm, đẹp thật, tôi hoàn toàn không nghe Yuanna đang hát gì cả.

]

[Nói đến nền văn minh Đ ồ An, bộ quần áo Yuanna mặc lần này hình như là quần áo của Đ ồ An, trông đẹp quá, tôi muốn những người đẹp mặc những bộ quần áo như thế này.

]

[Ôi vãi đây có phải là thân vương huyết tộc điện hạ của chúng tôi không?! Cậu ấy bình thường rất lười không muốn ra khỏi cửa, muốn gặp cậu ấy thường chỉ có thể đến lâu đài cố xin việc, mỗi người quét dọn trong lâu đài cố đầu là qua năm quan chém sáu tướng mới có thể vào QAQ (con

mẹ nó tôi thắng không nổi) tôi khuyên mọi người không muốn bất hạnh thì đừng yêu thân vương của chúng tôi.

]

[Kế tiếp Yuanna có phải sẽ hát bài đúng không? Khán giả bị máy quay ghi hình sẽ hôn như thường lệ, tôi cảm thấy màn hình số 11 sẽ cắt bỏ đầu vì cậu ấy đẹp quá.

]

[Hu hu vẫn nên cắt bỏ đi, tôi không muốn nhìn thấy người đẹp hôn người khác hoặc bị người khác hôn.

]

Có một truyền thống trong các buổi hòa nhạc tinh tế là khi ca sĩ hát một bài hát về tình yêu, khán giả được chiếu trước camera có thể được chúc phúc tình yêu, lúc này họ nên hôn người bên cạnh.

Người ta nói tình yêu thích vẻ ngoài đẹp nên máy quay thường chọn khán giả ưa nhìn.

Đây là lý do tại sao năm màn hình trong phòng phát sóng trực tiếp đều nhắm ngay đến những khán giả có ngoại hình ưa nhìn.

Giây phút này.

Chiếc máy ảnh với hình dạng cây rong luôn quay chụp Lục Tước, cũng có một vài khán giả to gan đi về phía Lục Tước, Lục Tước nhíu mày lại tránh xa người gần dám nói: "Muốn gì?"

Một khán giả lấy chân bạch tuộc che mặt, ngượng ngùng nói: "Em, em có thể nhận được nụ hôn tình yêu của anh không?"

Lục Tước: "?"

Một cảnh tương tự cũng xảy ra với Kerr, Harsco và Hestia, bọn hắn không hẹn mà cùng mở phòng phát sóng trực tiếp, nhìn thấy sự t ần tại của nhau.

Cùng lúc đó, bọn hắn cũng nhìn thấy màn hình quay chụp Đường Ân.

Đường Ân ngẩng đầu nhìn Yuanna phía trên lầu đài cổ, Yuanna đang tương tác hiêm hoi với fan hâm mộ: "Các bạn có thích ai không?"

Đám người: "Có!"

Yuanna: "Người đó trong lòng các bạn có phải rất đẹp đúng không?"

Đám người: "Đúng!!"

Yuanna: "Vậy khi tôi hát, nếu người bạn thích không có ở đó thì hãy nhìn tôi, nếu người bạn thích có mặt ở hiện trường thì bạn nhìn về người đó có được hay không?"

Đám người: "Được!!!"

Giai điệu nhạc đệm nhẹ nhàng vang lên, Yuanna trong mắt fan hâm mộ từ trước đến nay luôn lạnh lùng, nói xong lần tương tác này thì liền nhìn Đường Ân ở trong đám người.

Hắn thấy Đường Ân cũng đang nhìn hắn.

Chỉ có lúc này Yuanna mới có thể tự thôi miên chính mình là Đường Ân yêu hắn, kiếp trước vô số lần cậu ở dưới đài thâm tình ngóng nhìn, kiếp trước vô số lần cậu đi theo phía sau trả giá không oán không hối, mọi chuyện kiếp trước đều không phải ảo tưởng của hắn nghĩ ra.

Trên màn hình lớn, khuôn mặt được xưng là thần kia dần xuất hiện một nụ cười trên gương mặt của Yuanna.

Hắn cười lên như thể băng tuyết tan chảy, toàn bộ fan hâm mộ rơi vào sôi trào.

Yuanna xuyên qua người đông nghìn nghịt nhìn Đường Ân đang đứng đung lạnh nhạt đứng trong đám người, hắn đã nói rất nhiều lời với tất cả fan hâm mộ của mình nhưng thật ra người duy nhất hắn muốn nói chỉ một mình người đó.

Một câu hát nhẹ nhàng dịu dàng phát ra từ miệng Yuanna, lúc trước hắn từng tỏ ra hời hợt khi hát vì hắn chưa từng khắc cốt ghi tâm yêu người nào nên fan hâm mộ nói hắn là nam thần, dù là hát một bản tình ca cũng hát một cách lạnh lùng dè dặt như thể hắn không phải đang yêu một người nào đó trong số tất cả chúng sinh mà là thiên hà ở trên bầu trời cao.

Nhưng lần này, do Yuanna ngâm xướng giống như từ trên hạ xuống, bất chấp tất cả mọi thứ theo đuổi tình yêu của con tim, đều có lặn xuống biển sâu, đều có lặn vào vực sâu.

Harsco đứng dậy hóa thành một con hổ mạnh mẽ trong tiếng reo hò cổ vũ của Hùng Mạnh Mạnh rồi chạy về phía Đường Ân, móng hổ giẫm lên cỏ ngập nước biển, bắn ra từng đợt bọt nước lấp lánh.

Hestia đẩy ra những huyết thực xung quanh mình sang một bên, đôi cánh đen tuyền của hắn từ phía sau giang ra, gió thổi bay mái tóc vàng xoăn của hắn, Hestia bay về phía nơi có ngài thân vương.

Kerr hạ vành mũ xuống, dưới chân xuất hiện hoa văn hình thành trận pháp không gian, ánh sao vàng nhạt chiếu vào lòng bàn chân giống như tám cuộn giấy được tung ra, biến xung quanh thành một không gian khép kín, nuốt chửng lấy bóng dáng hắn trong chốc lát.

Lục Tước đưa tay ra, vô số cây cối ven sông buông cành rũ xuống, dây leo xanh thẫm quấn quanh cành tạo thành thang dây, Lục Tước nhấc chân bước lên thang.

!

Đường Ân đang yên lành nghe hát thì người đàn ông tóc xám như quen thuộc bên cạnh đột nhiên nói: "Trước đây tôi đã từng yêu một con người.

"

"Người ấy có khuôn mặt hoàn hảo nhất và linh hồn trong sáng nhất mà tôi từng thấy.

"

"Người ấy cái gì cũng tốt nhưng không yêu tôi.

"

Đường Ân quay đầu nhìn về phía người xa lạ đột nhiên mở rộng cửa lòng, đối phương khẽ nói: "Nghe nói trong buổi hòa nhạc, nếu có thể nhận được nụ hôn từ người được máy quay ghi lại trong một thời gian dài thì có thể nhận được nụ hôn của tình yêu.

"

"Bạn có thể tặng tôi một nụ hôn không?"

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 41: 41: Tại Sao Lại Nhìn Người Khác

Dưới mái tóc xoăn màu xám xoăn là đôi mắt đỏ lưu luyến và u sầu khiến người ta muốn san sẻ nỗi lo lắng và giải quyết vấn đề cho hắn, hắn nói câu "Cậu có thể tặng tôi một nụ hôn không" thì giọng điệu của hắn thẳng thắn hào phóng lại y như một đứa trẻ đang xin kẹo nhưng hắn lại làm ra dáng vẻ của quý ông, giọng điệu và ngoại hình tạo nên tương phản cực lớn và có khả năng thu hoạch mạnh mẽ đối với mọi lứa tuổi.

Camera phòng phát sóng trực tiếp cho người đàn ông này một cảnh quay cận cảnh, tập thể mưa đạn bắt đầu sôi trào:

[Ồi giờ ời, tại sao vừa rồi không phát hiện anh chàng đẹp trai này!]

[Anh chàng đẹp trai này đột nhiên xuất hiện ở đâu vậy? Trông đẹp trai như vậy nhưng khi đứng bên cạnh không nói lời nào y như người trong suốt!]

[Đừng ý với ảnh đừng ý với ảnh đi! Đẹp trai quá đẹp trai như vậy thì con người nào nỡ bỏ một anh chàng đẹp trai như thế chứ! Nếu tôi yêu đương cãi nhau với ảnh thì tôi sẽ tự sát mình được không!]

Đường Ân nhìn quý ông tóc xám, còn chưa kịp phản ứng thì sức mạnh màu vàng của thời không chợt lóe lên quanh người, ánh sao tỏa sáng, một bóng người chậm rãi hiện ra trong khoảng không, ánh sáng lung linh tan biến để lộ ra Kerr mang mũ trùm.

Kerr giống như một người cha già nhìn thấy người xã hội đang lợi dụng con mình, hắn bước đến giữa hai người, phong độ nhẹ nhàng đưa tay cởi mũ trùm đầu xuống, vẻ ngoài cổ điển khiến người ta không thể nói chính xác tuổi của hắn, đôi đồng tử vàng sâu thẳm đến khó tin, lộ ra một loại chất vô cơ lạnh lẽo nào đó, đuôi mắt và nửa trên khuôn mặt được bao phủ bởi lớp vảy đen như mực càng làm tăng thêm cho khí chất học giả giáo sư của hắn một cảm giác nguy hiểm khó tả.

Hắn lạnh lùng nói: "Trông ngài quen lắm, không biết tên họ là gì?"

[Vl, chết mị r ồi, mị thích người này.

]

[Đây hẳn là long tộc, nhìn vậy r ồng chắc là đang trong thời kỳ tìm bạn đời.

]

[Vây r ồng của ảnh đẹp quá! Có ai biết ngài r ồng này không?]

[Tri thức lạnh lùng, cự long sẽ có vậy trên ngay khi biến thành hình người trong thời kỳ tìm bạn đời, trong thời kỳ này, bọn họ thích đội mũ trùm đầu, đeo khẩu trang,! không muốn người lạ nhìn thấy nhưng trước mặt người yêu thì bọn họ sẽ hào phóng thể hiện bản thân, khoe những chiếc váy khỏe, đẹp và sáng bóng, đây là một bản năng vô thức giống như thú nhân tộc chó vậy đuôi khi đang vui vẻ ~]

Quý ông tóc xám híp mắt cười: "Nhiều người nói tôi trông rất quen, tôi tên là Iss, ngài và tiên sinh đằng sau là quan hệ người yêu à?"

Kerr phủ nhận: "Không.

"

"Ồ? Là quan hệ người thân à?" Iss tiếp tục hỏi.

Kerr nhú mày: "Tôi là bạn của em ấy, tôi không muốn bất cứ ai có ý đồ xấu tiếp cận em ấy cả.

"

Iss chợt nhận ra, nghiêm túc nói: "Vậy ngài nhất định phải giúp cậu ấy chặn lại cự long, đặc biệt là cự long đang trong thời kỳ tán tỉnh bởi vì lòng ghen tị và tính chiếm hữu của bọn họ không có chỗ nào để đặt, thậm chí bọn họ sẽ hủy hoại cuộc đời của cậu ấy vì những ham muốn ích kỷ.

"

Iss nhanh chóng nháy mắt trái cười với Đường Ân: "Dù là một con rồng đáng tin với cậu như thế nào thì tôi cũng không khuyên cậu nên hôn một con ác long, dù sao trong lòng gã cũng chỉ muốn ăn sạch lau sạch."

"

Lông mày Kerr nhíu chặt lại.

Hai người còn muốn nói gì đó nữa thì một bóng đen từ trên trời rơi xuống, công tước Hestia dang rộng đôi cánh đen chạy tới hiện trường, hần nhìn thấy Đường liễn thâm tình kêu: "Ngài ~"

Giọng ngâm thơ mang theo chút nghẹn ngào, dù sao từ khi Đường Ân muốn một số thông tin khó nói từ Hestia xong thì liễn mất liên lạc, Hestia ăn ngủ không yên càng nghĩ càng khó chịu nên liễn mạng liên lạc với Đường Ân, lần này đến buổi hòa nhạc của Yuanna cũng hoàn toàn là để tìm Đường Ân.

"Cuối cùng tôi cũng được gặp lại ngài! Vẻ đẹp của ngài như vầng trăng sáng trong đêm, một khi tôi đã đặt chân trên cùng một mặt đất với ngài thì tôi liễn có thể tìm thấy ngài theo chỉ dẫn của ánh sáng rạng rỡ!"

Khóe môi Đường Ân khẽ run rẩy, có đi ầm báo không lạnh sẽ mất mặt trước thiên hạ.

Chỉ thấy Hestia lách qua Kerr và Iss, nửa quỳ trước mặt Đường Ân, dịu dàng như nước nói: "Ngài chính là hiện thân của thần tình yêu và sắc đẹp, nếu nhận được nụ hôn từ ngài là có thể nhận được tình yêu của cả thế giới nhưng tôi không dám đòi hỏi nhiều như vậy, tôi chỉ muốn hôn ngón chân của ngài thôi, à không, hôn đế giày của ngài tôi cũng đủ hài lòng rồi."

"

Nếu muốn dùng một loại cá để miêu tả thì Hestia chính là cá nheo trong số những con cá đó, khiến cho mặt nước vốn đang tĩnh lặng bỗng nhiên

cuộn trào.

Kerr: "?" Thật là lạ, lại nhìn thêm một chút.

[Quá nịnh hót! Sao mà thấp hèn thế!]

[Nhưng mà anh nói đừng mà, có được một nụ hôn của người đẹp thì quá hời hợt rồi cũng không cần phải thấp hèn hôn để giày như thế, chỉ cần hôn đầu ngón tay của người đẹp là được rồi, tốt nhất là hôn đầu ngón tay nhọn nhọt thành màu hồng nhạt.

]

[Tôi thì không giống thế, tôi thậm chí còn không xứng hôn để giày! Người đẹp giẫm tôi đi!]

[??? Bên trên có phải tên biến thái nào đó đột nhập vào không?]

Đường Ân không đành lòng nhìn thẳng: "Cút.

"

Nếu bây giờ cậu ở trong lâu đài cổ thì cậu sẽ nhờ quản gia kéo Hestia ra ngoài.

"Là do tôi đường đột.

" Hestia gạt nước mắt lấp lánh từ khóe mắt: "Nhưng có một việc tôi phải làm trước khi cút.

"

Nói xong hắn lấy ra một bộ bàn ghế, thảm và dụng cụ uống trà từ trong không gian được sắp xếp nhanh chóng xong rồi hắn ưỡn ngực nghiêm mặt nói: "Mời ngài ngồi.

"

Đường Ân xoa xoa huyết thái dương, tiếng hát của Yuanna vẫn tiếp tục nhưng cậu đã không còn lòng dạ nào để nghe hát, nhất là khi cậu nhìn thấy một con mèo to đang ngậm len hồ, bước lên những nhịp điệu của âm nhạc giống như một chú mèo con đang ngậm gậy trong miệng hi vọng chủ nhân sẽ nhìn mình nhiều hơn một chút.

Đường Ân không ngờ lại có thể nhìn thấy Harsco ở đây, Harsco đặt len hồ vào tay Đường Ân, trước khi Đường Ân nói lời sắc bén như dao ra thì hắn đã tuyên bố trước: "Em chỉ muốn chụp một bức ảnh với anh, chúng ta đã quen nhau lâu như vậy mà còn chưa chụp ảnh chung."

" Thuận tiện đẹp sạch tất cả những ai đang có ý đồ xấu với Đường Ân."

Nói rồi Harsco đặt hai bàn chân trước của mình ở bên chân Đường Ân, vênh mông lên gior đuôi hồ lên, lộ ra vẻ đẹp trai lại thâm trầm, nói với máy ảnh đang liên tục bấm máy: "Chụp đi."

"

Đường Ân: "?"

Hestia đột nhiên nghĩ tới trước đây mình cũng chưa từng chụp ảnh chung với Đường Ân, hắn nở nụ cười gằn, dựa vào lưng ghế của Đường Ân, tạo dáng đẹp trai và một tay vỗ ngực rồi chỉ vào máy ảnh lạnh lùng nói: "Tôi cũng muốn được cùng khung hình với ngài."

"

Đường Ân: "??"

[Đm, bánh cuốn quá!]

[Con mèo nịnh hót này hình như là vương của tộc chúng tôi (lặng im suy nghĩ.

jpg]

[Huyết tộc nịnh hót bên cạnh hình như là công tước của tộc chúng ta (lặng im suy nghĩ.

jpg)]

Đường Ân từ trên ghế đứng lên, quyết định tránh xa đám người ngu ngốc quấy rầy cậu nghe hát, đúng lúc này một cái thang làm bằng dây leo ở đằng xa kéo dài đến chân cậu, Lục Tước không nhanh không chậm bước tới, hấn lau vết máu trên môi, giọt máu đó trông bắt mắt hơn hơn bất kỳ lời nói và thủ đoạn nào.

Đường Ân quả nhiên không chớp mắt nhìn chăm chăm giọt máu đó.

Những bài hát của nhân ngư không có lời, Yuanna trên lầu đài cổ vẫn thâm tình ngâm xướng, hấn hát đến cao trào, tiếng hát cao vút và da diết, khuấy động sức mạnh của tình yêu không thể kiềm chế và không ngừng dâng cao, giống như một đám mây nâng đỡ tất cả những ai tràn đầy tình yêu và đưa những người yêu nhau đến vương quốc của tình yêu vĩnh cửu.

Đường Ân vươn tay, đặt đầu ngón tay lên ngực Lục Tước, cậu là một người không có tình yêu mà cũng không muốn đến vương quốc tình yêu, cậu cũng không thích phơi bày quá trình ăn uống của mình trước mặt hàng trăm triệu người xem.

Lòng bàn tay tái nhợt dùng một chút lực, cậu đẩy Lục Tước xuống từ cây cầu làm bằng dây leo, Lục Tước không phản kháng, mặc cho Đường Ân đẩy hấn xuống biển dưới chân cầu vì hấn nhìn thấy huyết tộc cao quý đỏ cũng thả người nhảy xuống.

Mái tóc đen bồng bênh trong nước, Đường Ân ngã xuống như một con búp bê xinh đẹp, mái tóc đen trôi nổi trên mặt nước giống như rong biển dày, đôi mắt đẫm máu như tràn ra máu, nước da tái nhợt giống như một viên ngọc trai lấp lánh dưới ánh sáng mặt nước.

Họ cứ rơi xuống biển sâu, xuống vực sâu vô tận.

Dưới đáy biển khó có thể phân biệt ngày đêm, những san hô lộng lẫy như ánh hoàng hôn, âm thanh của tự nhiên ca ngợi tình yêu vang vọng trong biển cả, máy quay cải trang thành cá bám theo Đường Ân nhưng Đường Ân đã che đi những đôi mắt nhìn trộm bằng sức mạnh lan ra của bóng tối.

Trong không gian riêng tư được bao bọc bởi sức mạnh của bóng tối, Đường Ân cup mắt xuống, hai tay ôm lấy khuôn mặt trắng như tuyết của Lục Tước, dưới ánh mắt kinh ngạc của Lục Tước, cậu hôn lên môi Lục Tước, dù giọt máu trên môi đã bị nước biển cuốn trôi nhưng Iss không phải đã nói, nụ hôn của người được máy quay nhìn chăm chăm thật lâu, là nụ hôn của thần tình yêu?

Cậu không có tình yêu.

Hi vọng Lục Tước có thể được thần tình yêu phù hộ và yêu một người có thể đáp trả lại tình cảm.

Răng nanh đâm vào cổ Lục Tước, Đường Ân uống máu tươi ấm áp liên tục không ngừng, một giọt máu tràn ra, nhuộm đỏ đầu lông mi của Đường Ân.

Ngoại trừ Lục Tước, không ai có thể nhìn thấy Đường Ân lúc này đẹp cỡ nào giống như bong bóng chỉ tồn tại trong giấc mơ, không một sinh vật nào có thể cưỡng lại cám dỗ đó, kể cả thần linh.

!

Phía trên mặt biển, mọi người đều nhìn hai bóng người biến mất trong biển cả, hầu hết mọi người đều không để ý đến đôi mắt đẫm máu của Iss co rút lại thành một đường thẳng, mái tóc màu xám xốc xếch tản ra, không biết lúc nào hắn đã cầm trên tay một điếu thuốc lá như đũa ngoai một cảm xúc nào đó rồi nhẹ nhàng thở ra một vòng khói, đôi mắt xuyên qua làn khói nhìn chăm chăm vào mặt biển.

Mặc dù trong tình huống này, mọi người dường như không để ý đến Iss, ngay cả máy quay cũng không ngoại lệ.

— — "Tại sao anh lại hủy hoại Đờ An?"

— — "Bệ hạ, ánh mắt căm hận của em thật đẹp nên cứ tiếp tục nhìn tôi như thế đi, hận tôi hết lòng, hận một mình tôi.

"

Tại sao lại nhìn người khác?.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 42: 42: Dù Làm Một Chú Hề Cũng Được

Đường Ân mang theo Lục Tước xuống đáy biển tiến vào một căn phòng vỏ ốc, Đường Ân đóng lại vỏ sò, trong phòng vỏ ốc có một chiếc giường mềm mại, Lục Tước biết thời biết thế ngã xuống giường, ôm ờ nhìn Đường Ân: "Có phải ngài đưa tôi đến đây để làm chuyện đó không? Ở trước mặt mọi người không tốt lắm đâu.

"

Đường Ân khó hiểu nhìn Lục Tước: "Ở trước mặt mọi người mới tốt chứ.

"

Nụ cười của Lục Tước đông cứng lại, đôi mắt xanh đáng thương nhìn Đường Ân: "Ngài còn muốn để mọi người tham gia à?"

"Chẳng lẽ một mình anh có thể?" Ánh mắt Đường Ân có hơi nghi hoặc.

Lục Tước cũng không mảnh mai ngã ở trên giường vỏ sò nữa, việc này liên quan đến tôn nghiêm của hắn: "Đương nhiên.

"

"Nhưng trước đó không phải đã nói rồi sao, anh và Kerr sẽ cùng nhau hành động, dù sao anh vẫn chưa hoàn toàn thức tỉnh như kiếp trước, một người đối phó với rừng ảo ảnh và chiến tranh có phải hơi quá miễn cưỡng không?" Đường Ân muốn đảm bảo không thể có sai sót nhàn lẩn trong lần hành động này.

Sau khi cậu nói xong, Lục Tước im lặng trong ba giây: "! Ngài đã phát hiện tung tích của rừng ảo ảnh và chiến tranh?"

"Đây không phải là đi ều vô nghĩa?" Đường Ân cũng ng ồi ở trên giường vỏ sò: "Nếu không tôi tìm anh làm gì?"

Lục Tước rơi vào im lặng lâu hơn: "! Yuanna còn chưa hát bài kia, làm thế nào mà ngài phát hiện ra?"

Điều khó giải quyết nhất của r òng ảo ảnh và chiến tranh là khả năng cải trang của hắn, hắn có thể trở thành bất cứ ai mà bạn biết, hắn cũng có thể trở thành một người xa lạ mà bạn không biết.

Ngay cả Kerr cũng không có khả năng nhận ra r òng ảo ảnh và chiến tranh.

Kiếp trước Lục Tước đã thức tỉnh sức mạnh của thời không, thu thập hơi thở của r òng ảo ảnh và chiến tranh nơi Đường Ân bị giết r ồi lại sử dụng đá tiên tri ở đảo r òng để xác định vị trí đại khái của r òng ảo ảnh và chiến tranh, sau đó nhờ Kerr phong tỏa đảo r òng, so sánh và kiểm tra hơi thở của từng con r òng của toàn bộ đảo r òng, cuối cùng mới tìm ra r òng ảo ảnh và chiến tranh.

Đường Ân chống khuỷu tay xuống giường, ánh sáng yếu ớt của đèn ngọc chiếu vào đôi mắt đỏ như máu của cậu, đẹp đến khó tin, cậu quay đầu mở to đôi mắt đỏ nhìn Lục Tước, thản nhiên nói: "Vì tôi ghét mắt đỏ.

"

Lục Tước đột nhiên nhớ tới lời Đường Ân thuận miệng nói ngày ký kết huyết khế với hắn: "Huyết tộc quả nhiên là một chủng tộc có vẻ ngoài xấu xí.

"

Khi đó Đường Ân nói nhẹ lại nhanh, vẻ mặt hồ hững, bình tĩnh đến mức làm cho Lục Tước hoài nghi mình nghe nhầm.

Nhưng vào lúc này lời nói quen thuộc khiến Lục Tước khẳng định mình không có nghe nhầm.

Trái tim của hắn như bị vật nhọn nào đó đâm nhẹ.

Hắn không muốn nghe những lời hạ thấp bản thân từ miệng Đường Ân, Đường Ân vốn nên cao ngạo ngay từ khi sinh ra, luôn luôn tự cao tự đại, là ngài thân vương không hiểu tình yêu và chà đạp lên tâm chân tình của người khác.

"Nhưng tôi rất thích đôi mắt của ngài.

"Lục Tước nhìn thẳng vào mắt Đường Ân, đôi mắt xanh giống như phản chiếu ánh mặt trời thiêu đốt trên mặt biển, giọng điệu rất kiên định như thể hắn đang tuyên thệ thứ gì: "Rất đẹp, vô cùng đẹp.

"

Hai mắt đối diện nhau, Đường Ân dường như bị nhói bởi đôi mắt xanh sáng chói ấy, cậu nhìn thấy chính mình trong đôi mắt đó, Đường Ân chớp mắt nhìn, dời ánh mắt sang chỗ khác trước tiên, lẩm bẫm nói: "Mắt Iss màu đỏ, màu mà tôi ghét nhất — —"

"— — tôi rất thích màu đỏ.

"Lục Tước nói từng chữ: "Tôi thích hoa hồng đỏ mà ngài tặng cho tôi, tôi rất thích đôi môi hồng hồng sau khi ngài uống máu của tôi, tôi thích đôi mắt đỏ của ngài nhìn tôi như trăng máu như nắng gắt.

"

Đường Ân không nhìn Lục Tước.

Cậu tự hỏi liệu khả năng thôi miên của Lục Tước có phải lại tăng cường hay không, kiếp trước Lục Tước cũng đã nói rõ với cậu về tính ngưỡng của mình đối với nhân loại bằng giọng điệu kiên quyết việc nghĩa chẳng từ nan, khiến cậu mơ mơ hồ hồ để Lục Tước đi.

"

"Tóc của Iss có màu xám, là xám xịt, khí chất vẫn thuộc loại u sầu mà tôi không thích kiểu đó.

" Đường Ân bình tĩnh nói: "Ngay khi tôi gặp gã thì không hiểu tại sao sinh ra thiện cảm với gã, đi đâu này có hợp lý không?"

"Không hợp lý.

" Lục Tước hỏi câu tiếp theo: "Ngài thích kiểu gì?"

Đường Ân: "?"

Lúc đầu Đường Ân không muốn lãng phí miệng lưỡi của mình trên vấn đề không quá quan trọng này nhưng ánh mắt Lục Tước quá kiên định, có tư thế muốn đập n ồi hỏi đến cùng.

"Máu uống ngon.

"

"Ngoại trừ đi ầu này?" Lục Tước không buông tha, hấn thậm chí còn lộ ra đuôi h ồly như làm nũng lắc lư với Đường Ân.

"Mắt xanh dương, mắt xanh lá, tóc vàng.

" Đường Ân thích những màu sáng khiến người ta liên tưởng đến trời xanh, biển cả, đồng cỏ rừng cây, ánh nắng và mặt trời, tốt nhất là trong mắt có ánh sáng, cậu thích Lục Tước kiếp trước không ngừng chiến đấu vì lý tưởng của mình, đứng dưới ánh nắng chói chang, eo thẳng tắp, cả người ầu sáng ngời, mái tóc cũng giống như được phủ một lớp vàng.

Sau này Lục Tước công thành danh toại thì hấn càng trở nên tr ần ổn nội liễm rất khó gặp được ánh mắt sáng ngời.

Sau khi nghe Đường Ân nói đôi mắt xanh thắm đột nhiên sáng lên giống như một viên ngọc bích tỏa ra ánh sáng chói lọi sau khi được lau cẩn thận: "Còn gì nữa không?"

Lúc đầu Đường Ân không muốn nói tiếp nhưng cậu rất thích nhìn đôi mắt sáng ngời của Lục Tước, cậu l ằng lạng nhìn Lục Tước như vậy một h ầ lâu, trong lòng cũng tự hỏi.

Cậu chưa suy nghĩ nghiêm túc về những gì mình thích nhưng nghĩ kỹ về những người mà cậu có ấn tượng tốt trong những năm qua thì có lẽ là linh mục chia sẻ những nỗi lo lắng và khó khăn của các tín đồ, ca sĩ mang lại niềm vui cho khán giả và Lục Tước người đã từng mang lại hy vọng cho nhân loại.

"Người tốt.

" Đường Ân lời ít mà ý nhiều nói.

"Tôi chính là người tốt.

" Lục Tước cố gắng lấy thẻ người tốt do Đường Ân phát.

Đường Ân gật đầu: "Tôi biết.

"

Cậu biết Lục Tước là một người rất tốt nên mặc dù ngay từ đầu nghi ngờ Lục Tước là người phong ấn cậu nhưng cậu cũng không có lập tức giết Lục Tước đang nhỏ yếu.

Cậu biết Lục Tước sẽ có một tương lai tươi sáng và sẽ dẫn dắt nhân văn minh nhân loại tới vinh quang, một người như vậy đáng lẽ ra nên ôm lấy ánh mặt trời và dành tình cảm quý giá của mình cho một tôn tại xứng đáng hơn là lãng phí cho một sinh vật đen tối như cậu.

"Được rồi, đừng nói chuyện này nữa, nói chuyện chính đi.

" Đường Ân mở quang não ra, gửi tin nhắn cho Kerr, bảo Kerr nhìn chăm chăm Iss.

Dù cậu nghi ngờ Iss nhưng cậu không chắc Iss có phải là rợ ảo ảnh và chiến tranh không.

Lần này Đường Ân xuất hiện đặc biệt tại buổi hòa nhạc, đồng thời cũng sử dụng bản thân mình để làm mẫu thử, để xem liệu có thể dẫn rợ ảo ảnh và chiến tranh ra như lần trước không.

Mấu chốt dẫn r ồng ảo ảnh và chiến tranh ra hay không là bài hát của Yuanna có thể khơi dậy nỗi buồn của mọi người hay không, mọi người càng buồn thì khả năng xuất hiện của r ồng ảo ảnh và chiến tranh bại lộ ra càng lớn.

Kiếp trước Đường Ân chưa từng nghe thấy bài hát đó do Yuanna hát nên cậu vẫn có hơi lo lắng với Yuanna.

Nghe xong lo lắng của Đường Ân, vẻ mặt Lục Tước khẽ động, bỗng nhiên nói: "Khi một người khổ sở, hát một bài hát buồn chắc chắn sẽ dễ lây lan hơn.

"

Đường Ân do dự nói: "Chắc là vậy.

"

"Tôi có một cách để giúp điện hạ Yuanna rơi vào trạng thái khổ sở.

" Lục Tước tỏ ra thái độ tích cực giúp đỡ người khác là niềm vui.

Đường Ân: "?"

Lục Tước chính nghĩa nghiêm trang nói: "Chỉ cần để điện hạ Yuanna biết được tình cảm chân thành tha thiết của ngài với anh ấy, điện hạ Yuanna nhất định sẽ tiến vào trạng thái đó.

"

Đường Ân: "??"

Đường Ân: "Tình cảm chân thành tha thiết gì?"

"Tình cảm của thể thân.

" Lục Tước nắm tay Đường Ân chân thành nói, đuôi h ồly phía sau vẫy rất nhanh, bụng đầy nước thối sắp tràn ra tới r ồi giống như yêu phi hại

nước hại dân xúi giục hoàng đế giết hại người trung thành thành thành thẳng thắn.

Đường Ân: "! "

Đường Ân: "Anh bây giờ trông không giống người tốt lắm.

"

Lục Tước yếu ớt dựa vào vai Đường Ân đáng thương nói: "Tôi chỉ đùa với ngài thôi, sao tôi có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy với điện hạ Yuanna chứ?"

Đường Ân im lặng suy nghĩ.

Cậu không khỏi nghĩ đến cuộc sống tàn đã làm những đi ều tàn nhẫn với Lục Tước mới có thể biến vị thần bảo hộ cứng nhắc một thời của nhân loại trở thành bộ dạng như ngày hôm nay.

Một lát sau.

Đường Ân phát hiện việc này hình như là do cậu.

Tạo nghiệp rồi.

"Kỳ thật, anh không cần phải làm hành động như vậy.

" Đường Ân nghiêm túc nói: "Tôi mới vừa nghĩ lại, xem ra tôi dẫn anh tới gặp Hestia để học quy củ từ những huyết thực đó nên anh mới vẫn luôn làm như vậy.

"

"Nhưng tôi đã nói rồi, chờ khi giết rồng này kết thúc, anh sẽ có thể lấy lại tự do của mình mà không cần phải làm khổ bản thân nữa.

"

Lục Tước nghe xong liền sững sờ, hắn nhìn Đường Ân, giọng điệu của đối phương rất nhẹ, lúc nói những lời này về mặt của cậu không hề dao động, ngay cả từ giết rùng cũng không mấy tinh thần, ngược lại lộ ra một chút mệt mỏi.

Giống như sau khi làm xong chuyện giết rùng thì Đường Ân liền muốn ngủ một giấc thật sâu.

Điều này khiến Lục Tước không hiểu sao hoảng hốt.

Thật ra từ khi biết Đường Ân đến nay, Đường Ân chưa từng bộc lộ cảm xúc gì, mấy lần nảy sinh cảm xúc đều là liên quan đến hút máu những mê đắm và tình cảm đó chỉ giới hạn trong đôi mắt mà Đường Ân nhìn hắn khi đang hút máu.

Đường Ân không hay cười, luôn tỏ ra bình tĩnh như thể cậu tách biệt với thế giới này.

Nhưng khi Lục Tước đóng vai trà xanh thì mọi thứ khác hẳn, nhất là khi hắn đóng một vai trà xanh sứt sẹo thì Đường Ân khi nhìn thấy sẽ cười với hắn, nghiêng mặt qua cười, mí mắt khẽ miệt mài lại ý cười, đôi khi không có biểu hiện gì lớn trên khuôn mặt nhưng ý cười lại chạy ra từ khe mắt và đuôi lông mày.

"Tôi không có làm khổ mình, tôi làm những chuyện này và nói những nói những lời này, không chỉ là vì ngài bảo tôi học quy tắc mà bởi vì tôi thấy khi tôi làm vậy, ngài có đôi khi sẽ cười.

" Lục Tước nhìn Đường Ân, hắn nói: "Tôi thích nhìn dáng vẻ ngài cười lên.

"

Dù làm một chú hề cũng được.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 43: Anh Đã Phá Hồng Đồ An Của Em

"Bài hát tiếp theo tôi sẽ hát dành cho một người.

" Yuanna dừng lại một lát: "Nó có tên là.

"

Một tiếng kèn u s ầu và hùng h ờn vang lên như tiếng thở dài từ thuở xa xưa, Yuanna nhắm mắt lại ngâm xướng lên bài hát huyền bí đau thương, giai điệu da diết và giọng hát thanh tao như gột rửa tâm hồn người nghe, nhắc nhở mọi người về những gì họ hối tiếc nhất trong đời.

Người đàn ông tóc xám đứng trong đám đông, hẳn nghĩ đến vô số tội lỗi mình đã làm trong cả đời này, hết tội lỗi này đến tội lỗi khác nhưng không một tội lỗi nào có thể khiến hắn cảm thấy hối hận dù là nhỏ nhất.

m nhạc có thể lay động trái tim con người, đi đâu kiện tiên quyết là người nghe có một trái tim có thể bị lay động.

Hắn chưa bao giờ hối hận những gì mình đã làm trong đời.

Giai điệu được lặp đi lặp lại, ngoại trừ người đàn ông tóc xám ra thì người nghe đâu đã bật khóc lúc nào không hay.

[a a a a tuyên lệ của em không khống chế được, nước mắt cứ rơi mãi!]

[sốc quá, tác phẩm phong thần của Yunna!!! Tôi cảm thấy như mình sắp được chứng kiến sự ra đời của ca thần!]

[Bài hát rất hay nhưng tôi nghe không nổi nữa, trái tim như thắt chặt lại làm tôi nghĩ đến người mình yêu nhất, người ấy đã mất từ lâu rồi.

]

Bài hát này chỉ mới hát phần đầu thôi đã khơi dậy được đồng cảm của vô số người, ngày càng nhiều người đổ vào kênh phát sóng trực tiếp và trang web phát sóng trực tiếp thậm chí bắt đầu bị quá tải.

Cảm xúc buồn bã lan tỏa ra khắp thủy quốc, nơi mà bài hát chạm đến là đại dương của nỗi buồn, người đàn ông tóc xám lộ ra vẻ mặt say mê thương thụ trong đám đông buồn bã.

"Tìm được mày rồi, Brandt.

"

Ánh sao tràn ra khỏi đầu ngón tay của Kerr, mặc dù đôi mắt vàng dưới vành nón ẩn trong bóng tối nhưng giống như vẫn nhìn xuống chúng sinh dưới màn đêm vĩnh hằng, hắn mở rộng vòng tay, sức mạnh của thời không hiện lên xung quanh hắn giống như vô số sao chổi rơi xuống, một phép thuật không gian mạnh mẽ đáng sợ bao phủ Brandt, không chỉ ngăn chặn đường trốn thoát của Brandt mà còn chặn can thiệp của những quỳ chúng không rõ chân tướng từ thế giới bên ngoài.

Vẻ mặt của Brandt cứng đờ, hắn muốn phá vỡ kết giới không gian, ngay sau đó vô số dây leo bắn ra khỏi mặt nước, sóng biển dâng trào, ánh đèn điện chập chờn, tàn khốc vô cùng.

Rồng ảo ảnh và chiến tranh đã từng bị giết một lần trong kiếp trước, lần này hợp tác giữa Kerr và Lục Tước càng thêm liên mạch, cùng nhau đánh cho Brandt không có sức lực chống đỡ chút nào.

Dưới đòn tấn công lặp đi lặp lại, Brandt buộc phải hiện nguyên hình, một người đàn ông với vảy xám che kín khuôn mặt, đôi mắt hẹp dài đẫm máu, xấu xa lại lạnh lẽo.

Một dây leo thô lập tức xuyên qua bụng của hắn giống như một lưỡi dao sắc bén, vô số rễ cây nhỏ bé xuyên vào trong những mạch máu để hút chất dinh dưỡng và được nuôi nấng bởi cơ thể rồng, bộ rễ xuyên qua da và cắm sâu vào tường đá giống như đóng đinh cơ thể Brandt vào tường đá.

Brandt phun ra một ngụm máu, đối mặt với lưỡi kiếm phán quyết mà Kerr chỉ vào mình và ánh điện trong tay Lục Tước, Brandt bình tĩnh biến khuôn mặt của mình thành khuôn mặt của Đường Ân.

Máu rỉ ra theo vết thương rơi xuống như từng đóa hoa hồng nở rộ.

Tấn công của Kerr và Lục tước đều dừng lại.

Một trong những khả năng của r ồng ảo ảnh và chiến tranh là hẳn có thể trở thành người quen thuộc nào trong ký ức của kẻ thù, dù biết đây chỉ là ảo ảnh nhưng vẫn khơi dậy tình cảm sâu đậm nhất của mình dành cho người đó.

Đương nhiên loại quấy nhiễu này chỉ trong chốc lát, Kerr và Lục Tước còn phải tiếp tục, khi nhìn thấy Brandt lộ ra nụ cười không hề sợ hãi, hẳn cười nói: "Bọn mày không thể giết tao được, tao trộm được tình yêu của em ấy.

"

Thanh kiếm của thời không kéo dài đến lông mày của Brandt thì dừng lại, sức mạnh sấm sét sắp tràn ra cũng bị Lục Tước đè xuống.

"Anh nói gì cơ?" Đường Ân từ trong bóng tối bước ra, cậu không khỏi cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy Brandt với khuôn mặt giống hệt mình, cây roi dài được biến đổi bởi sức mạnh bóng tối được giữ trong lòng bàn tay của cậu, Đường Ân vẫy tay quất cho Brandt một roi.

Brandt bị đóng đinh vào tường đá dựng đứng, đầu trực tiếp bị roi quất qua một bên, khuôn mặt biến ảo giả dạng dưới tác dụng của sức mạnh bóng tối của Đường Ân cũng bị đập tan thành từng mảnh, lộ ra bộ mặt thật của Brandt.

Một giọt máu trào ra từ khoeo môi Brandt, mùi máu tanh từ r ồng ảo ảnh và chiến tranh rất hấp dẫn nhưng Đường Ân lại hiếm khi không thèm ăn, thậm chí còn có cảm giác buồn nôn mơ hồ do sinh lý.

Đường Ân nhíu mày nhìn Brandt, cậu cao ngạo như đứng trên mây nhìn xuống con kiến, tuy cảm xúc tuôn trào trong đôi mắt đẫm máu là căm ghét nhưng căm ghét đó không đến nỗi khiến cậu phải dùng tất cả sức lực của mình để cầm hận Brandt.

"Bệ hạ, em không phát hiện em thiếu thứ gì sao?"

Đường Ân vẫn lạnh lùng nhìn Brandt như một tác phẩm nghệ thuật được tạc bằng ngọc, lạnh đến mức không có chút nhiệt độ nào, lạnh đến mức Brandt bắt đầu tự hỏi không biết liệu có phải bệ hạ có đôi mắt sáng ngời trước kia của hắn hay không.

"Thật đáng buồn biết bao, bệ hạ của tôi, tình yêu chân thành nhất mà em từng có đang chảy trong tim em đó.

"

Tim huyết tộc sẽ không đập cũng sẽ không hô hấp, Đường Ân không có biểu hiện dao động nào, đẹp đẽ lại lạnh lùng.

Brandt si ngốc nhìn Đường Ân: "Anh luôn mong em có thể ban cho anh một tình yêu, không cần quá nhiều, anh cũng không tham lam chỉ cần em cho anh một chút tình yêu là được.

"

"Thế nhưng là, em thà dành tình yêu này cho lũ dân đen ti tiện lại vô dụng kia cũng không muốn ban cho anh một chút, em chỉ thích con dân của em.

"

"Im ngay!" Kerr bước tới muốn khóa miệng Brandt nhưng sức mạnh bóng tối do Đường Ân thả ra đã ngăn Kerr lại.

"Đề gã nói.

" Đường Ân nói.

Kerr vội vàng nói: "Gã điên rồi, em không cần phải nghe gã nói nhảm.

"

Brandt phá lên cười: "Khi nào thì Claykerrstie biết nói dối? Mà dám trả lại cho em ấy những ký ức đó không?"

Nói đến chữ ký ức, vẻ mặt luôn bình tĩnh tự chủ của Kerr rốt cuộc không kìm được nữa, đôi mắt vàng lộ ra sát khí nồng đậm, vốn dĩ hẳn để Đường Ân xử lý Brandt nhưng bây giờ sức mạnh của thời gian đã bao phủ Brandt ngay lập tức những dây leo đang chói trật Brandt già đi nhanh chóng vào lúc này.

"Máu của rừng thời không và vĩnh hằng là chìa khóa dẫn đến cung điện ký ức, anh đã lấy đi ký ức lúc làm người của tôi nên vẫn luôn không cho tôi uống máu, đúng không?" Đường Ân liên kết vô số chuyện cùng một lúc, cậu nói ra vấn đề mà Kerr vẫn luôn giữ bí mật.

Môi của Kerr mấp máy nhưng hẳn không biết phải nói gì.

"Bây giờ tôi đã biết, cho dù hôm nay anh ngăn cản tôi, tôi cũng sẽ cố hết sức lấy máu của anh, thả gã ra.

"Đối mặt với Kerr vẫn không chịu nhượng bộ, Đường Ân quay đầu lại nhìn Lục Tước.

Ánh mắt Lục Tước vô cùng phức tạp, trong đôi mắt xanh hiện lên vẻ vẻ lo lắng.

"Tôi cần anh, Lục Tước.

"Đường Ân nói bằng giọng điệu dịu dàng như vậy.

Vừa dứt lời, những dây leo liên tục không dứt quấn lấy Brandt ngay lập tức, chúng khô héo và tàn lụi nhanh chóng rồi lại nhanh chóng tái sinh vì Brandt chặn đòn tấn công của phép thuật thời gian.

Kerr bất lực ngăn lại tất cả chuyện này, Đường Ân đi tới trước mặt Brandt, đối phương càng thêm kích động vì Đường Ân đến gần, con người máu không ngừng co rút lại, hưng phấn đến mức hơi thở không ổn định: "Bệ hạ, em làm sao có thể quên?"

Tôi quên cái gì chứ?

Cho tới nay, Đường Ân đầu cảm thấy mình dường như đã mất đi thứ gì đó.

Brandt gắt gao nhìn Đường Ân, gằn từng chữ: "Anh đã phá hỏng Đ ô An của em.

"

Khi từ Đ ô An xuất hiện từ miệng của Brandt, Đường Ân không hề ngạc nhiên, ngược lại còn có cảm giác "Quả nhiên".

Trong mắt Brandt hiện ra sự ngọt ngào đến bệnh hoạn: "Bệ hạ vì em đã từ chối ban tình yêu cho anh, vậy thì trút mọi hận thù lên người anh đi.

"

Hắn muốn kể hết tội lỗi đã gây ra, hắn muốn nhìn thấy lại đôi mắt đẹp đầy căm hận của Đường Ân trước khi chết, nếu phải chết thì chết trong tay tên tại xinh đẹp như vậy cũng là cái kết cục mà hắn mong đợi.

Nhưng ngoài dự liệu của Brandt, ánh mắt Đường Ân rất bình tĩnh, cậu đưa tay ra, ngón tay tái nhợt gần như trong suốt nhẹ nhàng nâng cằm của Brandt lên, động tác của Đường Ân rất dịu dàng không giống như đối xử với kẻ thù từng hủy hoại quốc gia của mình mà giống như đối xử với người yêu.

"Tôi nhớ hết mọi thứ rồi."

" Đường Ân thì thầm.

Thật ra cậu cũng không nhớ ra.

Kerr đã lấy đi ký ức đau buồn đó rất sạch sẽ.

Nhưng khi còn là một con người, cậu đúng là hận con rồng này đến tận xương nên dù không nhớ gì nhưng căm ghét đôi mắt đỏ vẫn hằn sâu trong xương.

Đường Ân yên lặng nhìn đôi mắt đỏ này, cậu nhìn thấy chính trong đôi mắt đỏ này cùng một màu đỏ như máu giống như quỷ dữ đến từ địa ngục.

Rồng ảo ảnh và chiến tranh có thể có ký ức sâu sắc về cậu khi cậu còn là một con người nên mới có thể nhìn cậu với ánh mắt si mê đến làm cho người ghê tởm như vậy, thật ra không cần thiết, cậu đã mất hết cảm xúc của con người từ lâu, thứ mà cậu có được chỉ là cái túi da đẹp và một đồng thối rửa bên trong.

Đường Ân nhẹ nhàng chạm vào mi mắt của Brandt, cậu nhìn đôi phương bằng ánh mắt rất tập trung như đang nói lời thật lòng nào đó, ở bên tai hắn nói: "Em nhớ hết rồi, anh tại sao lại làm thế?"

Giọng điệu của cậu rất nhẹ như tiếng gió thổi dài: "Em rõ ràng thích anh.

"

Thời gian dường như đứng yên.

Tất cả mọi người đều ngơ ngàng ngoại trừ Đường Ân.

Brandt không thể tin mở to hai mắt: "! Không, không thể nào, không thể nào.

"

Đúng vậy, không thể nào.

Nhưng nó có quan trọng đâu? Chỉ cần Brandt có chút tin tưởng vào lời nói dối này, gã sẽ rơi xuống vực sâu của diệt vong.

Đường Ân đang đứng ngay lối vào của vực sâu này, nhìn chăm chú Brandt với đôi mắt đỏ đậy thâm tình ấy, dịu dàng đến tận nhãn, tình yêu dường như đã vượt qua con sông dài của thời gian và không gian và cô đọng lại vào lúc này, cái gọi là chớp mắt đã vạn năm chỉ là như thế này.

"Lúc đầu anh có thể có tất cả tình yêu của em.

"

"Là do anh tự tay phá hủy hết thấy.

"

"Anh tự hủy nó.

"

Tại sao kẻ vô tình nhất trên đời lại có đôi mắt đa tình nhất?

"Không, không! đây không phải là thật! " Brandt choáng váng, đây không thể là sự thật, bệ hạ làm sao có thể yêu hắn, bệ hạ của hắn, bệ hạ mà hắn muốn bảo vệ, chính hắn đã tự tay phá hủy bệ hạ của hắn: "Đây không phải là thật! Đây không phải là thật!!! A a a a a a — —!!!!!!!"

Những lớp vảy rồng phủ kín mặt Brandt, khớp môi của hắn nứt ra, gào thét đến tan nát cõi lòng, nỗi đau khổ này quá mức tuyệt vọng, thậm chí người xem bên ngoài không gian đều cảm nhận được một loại đau khổ không thể giải thích được.

Bên ngoài Yuanna đã hát đến đoạn cao trào của bài hát, nhân ngư giữa cổ kêu gào một tiếng khóc than tuyệt vọng, nước mắt chảy ra hóa thành từng viên trân châu, thương tiếc cho người yêu mà hắn đã bỏ lỡ mãi mãi.

Lần đầu tiên Brandt trong phép thuật không gian cảm thấy tuyệt vọng và hối hận vì mất đi: "Bệ hạ! Bệ hạ anh sai rồi! Anh sai rồi!!!"

Đường Ân xoay người, thản nhiên nói với Lục Tước: "Giết gã.

".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 44: 44: Tôi Không Cần Yêu

Lục Tước không hành động ngay lập tức, hắn nghĩ đến những gì Brandt nói "Chúng mày không thể giết tao, tao trộm đi tình yêu của em ấy.

"

Chuyện này là sao?

Chính miệng Đường Ân nói thích Brandt là có ý gì?

Brandt kích động la lên: "Bệ hạ! Bệ hạ anh sẵn sàng trả lại tình yêu cho em!"

Đường Ân chưa từng quay đầu, Brandt đành phải nói với Lục Tước: "Mày không thể giết tao, tao đã lấy đi tình yêu của em ấy đối với thế giới.

"

Lục Tước siết chặt dây leo khổng lồ chế Brandt, hung hăng bóp chặt cổ hắn, đôi mắt xanh biếc như oan hồn lấy mạng: "Mày nói cái gì?"

"Nếu mày giết tao, bệ hạ sẽ không còn luyện tiệc thế giới này nữa.

"

Kiếp trước Brandt không nói câu này trước khi chết bởi vì Đường Ân lúc đó đã chết rồi nên nói như những điều này cũng vô nghĩa.

Nhưng bây giờ thì khác.

Đôi mắt của Kerr tối dãn.

Đường Ân quay đầu lại nghiêm túc quan sát Brandt, Brandt dấy lên hy vọng, hắn dốc sức nói: "Bệ hạ, anh biết sai rồi, bệ hạ, xin em hãy cho anh thêm một cơ hội! Anh bằng lòng trả lại tình yêu cho em!!!"

"Yêu?"

Đường Ân nhìn Brandt gần đến mức chóp mũi dường như chạm vào nhau, cậu nhẹ giọng hơi tò mò hỏi: "Tôi cũng có tình yêu?"

"Tất nhiên, em có một tình yêu từ bi nhất, em yêu con dân, đất nước, từng ngọn cây ngọn cỏ trên mảnh đất của em, tình yêu của em như cơn mưa dài của phước lành là ánh nắng mặt trời soi sáng vạn vật.

"

Nhưng đó cũng là tình yêu tàn nhẫn nhất trên đời bởi vì cậu sẽ không bao giờ từ bỏ con dân một nước mà chỉ yêu một mình hắn, ngay cả khi hắn luôn ở bên cạnh cậu thì cậu cũng sẽ không nhìn nhiều hơn một chút, ngay cả khi hắn không còn trung thành với cậu nữa thì cậu cũng không nhìn nhiều thêm, tình yêu của bệ hạ nhân từ hoàn mỹ đó đối xử với tất cả mọi người đều bình đẳng, cậu mãi mãi công bằng chính trực, mãi mãi nhân từ và mãi mãi xa không thể chạm tới.

Bây giờ bệ hạ lại có thể chăm chú nhìn hắn mà còn là ở khoảng cách gần như vậy, dường như trong mắt Đường Ân chỉ có một người là hắn, Brandt gần như chết chìm trong đôi mắt đó.

Bệ hạ của hắn.

Bệ hạ chỉ nhìn một mình hắn.

Nét mặt say mê của Brandt chỉ xuất hiện trong giây lát và khoảnh khắc tiếp theo, vẻ mặt của hắn đờ đẫn bởi vì những chiếc móng đen và sắc nhọn đã xuyên qua da, xuyên vào khoang ngực được bao bọc bởi các lớp xương sườn và giữ lấy trái tim đang đập của hắn.

"Anh giấu tình yêu của tôi ở đây à?" Đường Ân nhẹ giọng hỏi.

Tốc độ Đường Ân quá nhanh, Lục Tước và Kerr thậm chí đều không nghĩ Đường Ân sẽ hành động như vậy và khi họ phát hiện ra thì đã không kịp ngăn cản.

Cơn đau dữ dội từ tim làm cho cổ họng của Brandt phát ra tiếng "Rắc rắc", khuôn mặt hắn nhăn lại vì đau và nước mắt chảy ra trong vô thức.

"Đồ của tôi, tôi sẽ tự mình lấy lại.

" Đường Ân chậm rãi thu tay về và cảm một trái tim đang đập trong lòng bàn tay.

Lúc này trong cơn đau đớn tột cùng, Brandt dường như nghe thấy tiếng trái tim của mình đang đập thành thịch, thình thịch! Trái tim của cự long đập rất chậm giống như từng tiếng chuông dài vang mạnh trong nhà thờ.

Trong tiếng chuông thiêng liêng liên tục, Brandt cảm thấy sức sống nhanh chóng trôi dạt đi, hắn nhớ mỗi sớm mai khi tiếng chuông nhà thờ vang lên, bình minh sẽ xuyên qua những tầng mây, rơi xuống đất nước thịnh vượng, hôn lên khuôn mặt của bệ hạ.

"Nếu không phải ở đây thì quên đi.

" Về mặt Đường Ân hờ hững khép năm ngón tay lại, máu chảy ra từ kẽ hở giữa các ngón tay, Đường Ân buông tay ra giống như vứt bỏ thứ gì đó bẩn thỉu, ném một khóa chân tâm của rồng xuống đất.

"Tôi không cần yêu.

" Cậu nói.

Nghe được lời này của Đường Ân, trái tim Lục Tước như bị một bàn tay giữ chặt, chua xót lại đau nhói.

Brandt nhìn Đường Ân, trong thoáng chốc hắn giống như thấy được bệ hạ năm đó, cao quý ngẩng ở trên ngai vàng đeo mặt nạ vàng rờn che kín khuôn mặt, bàn tay thon dài nắm chặt quyền trượng, quyền lực và tham vọng là vật trang trí cho vẻ đẹp không gì sánh được và đôi mắt đen đằng sau chiếc mặt nạ vừa dịu dàng vừa thương xót nhìn xuống tất cả chúng sinh.

Đẹp thật!

Brandt ngây người nhìn bệ hạ của hắn, bệ hạ đẹp đẽ lạnh lùng tàn nhẫn như thế, hắn cứ vậy si ngốc ngắm nhìn cho đến khi đôi mắt mất đi tia sáng cuối cùng.

"Ngài.

"Lục Tước lo lắng đi đến bên cạnh Đường Ân, quan sát biểu hiện của Đường Ân, hắn sợ Đường Ân xảy ra vấn đề gì, những gì Brandt nói trước khi chết khiến hắn cảm thấy không ổn.

Về mặt Đường Ân rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống như đã tự tay giết kẻ thù, cậu vươn bàn tay đỡ đầu máu me về phía Lục Tước:
"Lau sạch đi.

"

Lục Tước đỡ cổ tay Đường Ân dùng khăn tay cẩn thận lau cho Đường Ân, máu rùng vẫn còn ấm áp, sau khi lau sạch vết máu, tay Đường Ân trở lại trạng thái lạnh như ban đầu, đầu ngón tay lạnh như băng.

"Lục Tước.

"Bàn tay lạnh lẽo đó rút về "Lúc trước tôi đã nói khi mọi chuyện đã làm xong, tôi sẽ để anh đi.

"

"Ngài! Ngài đã nói rằng ngài cũng sẽ tự tay pha trà cho tôi.

"

Đường Ân suy nghĩ một lát, phát hiện quả thực có chuyện như vậy, cậu vẫn luôn là người giữ chữ tín vì vậy khẽ gật đầu: "Vậy anh về với tôi.

"

Đường Ân quay đầu lại nhìn Kerr, thật ra cậu muốn hỏi Kerr một chuyện, chẳng hạn như ký ức lúc làm con người nhưng hiện tại nghĩ lại, hình như cũng không còn mấy quan trọng, mọi chuyện đã trôi qua rồi thì sao cứ bám vào quá khứ làm chi?

"Kerr, hãy bỏ phép thuật không gian đi.

" Đường Ân nói.

Thân thể Kerr căng thẳng, ánh mắt màu vàng nhìn chằm chằm Đường Ân lộ ra một chút yếu ớt: " Em đã nhớ hết mọi chuyện rồi?"

"Không.

" Đường Ân thẳng thắn bác bỏ.

"Bây giờ em cảm thấy có khó chịu gì không?" Kerr tiếp tục hỏi, ánh mắt hẳn cứ khóa chặt Đường Ân, dường như sợ Đường Ân sẽ biến mất trong giây tiếp theo.

"Không.

" Đường Ân không hiểu tại sao Kerr lại hoảng hốt như vậy.

"Về đảo rồi với anh, anh sẽ đưa em đến hang ổ mà anh đã chuẩn bị cho em.

" Nếu ai đó quen thuộc với cự long thì có thể thấy lúc này Kerr đã rơi vào trạng thái vô cùng lo lắng, khi một con rồng trong trạng thái thiếu cảm giác an toàn sẽ làm mọi cách để đưa những bảo vật quan trọng vào trong hang ổ.

"Tôi muốn trở về lãnh địa của tôi.

" Đường Ân từ chối Kerr, cậu từng quan tâm đến việc Kerr tái hiện Đồn An trong hang ổ nhưng bây giờ cậu lại cảm thấy không có gì to tát cả.

"Em đã hứa sẽ gửi cho anh hoa hồng khi việc này kết thúc, anh muốn đến vườn của em tự mình chọn lựa.

" Kerr nói.

"Được.

"

Khi phép thuật không gian bị phá vỡ, Đường Ân nghe thấy đoạn cuối bài hát của Yuanna, thật ra lúc mới bắt đầu bài hát này, Đường Ân vô cùng kinh ngạc với bài hát này chỉ cần nghe mở đầu đã có thể biết đây là một bài thần khúc, cậu thậm chí còn tiếc mình vì để giết con rồng mà đã bỏ lỡ phần giữa của bài hát.

Thế nhưng chẳng biết tại sao, tiếng ca của Yuanna bây giờ vẫn rất hay, kỹ năng và cảm xúc đều có nhưng Đường Ân lại cảm thấy bình thường không có gì lạ.

Cậu dường như bị tách biệt khỏi thế giới bởi một lớp màn che, nhận thức của cậu về mọi thứ rất mơ hồ.

Nhìn Yuanna đang hát thâm tình trên lầu đài cổ, Đường Ân quay người lại, dù sao cậu cũng đã bỏ lỡ bài hát này, ở lại đây cũng không còn việc gì ngoại trừ lãng phí thời gian.

"Bây giờ ngài muốn đi à?" Lục Tước không quên được ánh mắt kinh ngạc của Đường Ân khi lần đầu tiên nghe thấy.

"Sao, anh còn muốn nghe?" Đường Ân hỏi.

Lục Tước lắc đầu.

"Vậy thì đi thôi, tôi đã mua xong vé quay về rồi.

" Đường Ân không chút do dự rời đi giống như đã cậu đã bỏ đi vô số lần như vậy, một khi cậu đã quyết tâm bỏ xuống thì dù có dốc hết tất cả cũng không thể nào lấy lại được.

Lục Tước nhìn chằm chằm bóng lưng kiên quyết của Đường Ân, nỗi bất an trong lòng càng lúc càng mạnh, lan đến toàn thân xương cốt của hắn, những gì Brandt nói trước khi chết giống như một lời nguyền khiến Lục Tước sinh ra sợ hãi mình sắp mất Đường Ân.

Hắn có thể từ bỏ mọi thứ, kể cả mạng sống của mình nhưng hắn tuyệt đối không thể chấp nhận mất đi Đường Ân một lần nữa.

Có một số vấn đề nhỏ trong lần thời gian quay lại khiến Lục Tước quên đi một số ký ức, hắn đã để đường lui trong đền thần thú và mẫu thụ tinh linh.

Lời cảnh báo hắn để lại trong đền thần thú là:

"Mạnh lên.

"

"Đi khu cấm của tộc tinh linh.

"

"Giết rừng ảo ảnh và chiến tranh.

"

"Đến bảo khố của rừng thời không và vĩnh hằng cướp đoạt đồ cất giữ quan trọng nhất của nó.

"

"Dẫn dắt nền văn minh nhân loại đến một thời đại đỉnh cao.

"

Hắn đã hoàn thành ba phần đầu tiên và hai phần tiếp theo vẫn chưa hoàn thành.

Lục Tước bước đến trước mặt Kerr và nói thẳng vào vấn đề "Đánh một không trận không?"

Kerr nghiêm túc nói: "Đặt cược cơ hội ng ấ với Đường Ân không?"

Lục Tước trịnh trọng nói: "Được.

"

!

Đường Ân vừa đi chưa được mấy bước liền phát hiện hai người phía sau đang đánh nhau trong một không gian nhỏ độc lập, lần này đánh ra máu thật, máu Kerr là màu vàng, nhìn rất đẹp.

Nhưng lạ lùng là.

Đường Ân đột nhiên không thấy muốn uống chút nào.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 45: 45: Cậu Muốn An Nghỉ Ở Nơi Đó

Tại sao trước đây cậu lại muốn máy nhiều nhiều đến vậy?

Đường Ân chợt nhận ra mình chưa từng nghĩ tới vấn đề này.

Cậu thân là huyết tộc, cảm thấy máu của kẻ mạnh uống rất ngon.

Nhưng cậu thích máu như thế chỉ vì ngon thôi sao?

Hình như cũng không phải vậy.

Nhưng mà tất cả những thứ này đều không quan trọng.

Trái tim của Đường Ân lúc này chưa bao giờ bình tĩnh đến thế, cậu không xem trận đấu giữa Lục Tước và Kerr mà đi một mình giữa đám người cu ồng nhiệt, tất cả mọi người đang khóc, họ đang trút những cảm xúc trong lòng của mình ra ngoài.

Lúc trước Đường Ân thích ở trong bầu không khí như thế này giống như cậu cũng hòa nhập vào rồi trở thành một người bình thường có cảm xúc sống động.

Nhưng bây giờ cậu chỉ nghĩ những người này rất ồn ào.

Nhìn lại quãng đời huyết tộc của mình, nhìn như có vẻ rất dài nhưng vì phần lớn thời gian đều nhằm chán và lặp lại quá trình ngày hôm trước nên có thể giảm bớt những năm tháng đơn điệu đó thành một ngày ngắn ngủi.

Phải chọn ra một vài thời điểm quan trọng như lúc mới sinh ra nhìn thấy thế giới này, cậu từng rất tò mò; cậu vui vẻ khi nghe bài hát mà Permilia đã tặng cậu; cậu thỏa mãn khi uống được máu của Lục Tước!

Nhưng đã nghe được những bài hát hay nhất, đã nếm được máu thơm ngon nhất, cậu mất thời gian ngàn năm để quen dần thế giới này, suy nghĩ cẩn thận lại thì cũng không còn gì để lưu luyến.

Thật ra kể từ khi bắt đầu sống lại, cậu vẫn luôn cảm thấy mệt mỏi.

Ý nghĩ muốn giết kẻ thù bằng chính đôi bàn tay mình vẫn luôn chống đỡ cậu và bây giờ tất cả mọi thứ đều đã giải quyết, cậu muốn ngủ một giấc thật dài nhưng lại sợ phải ngủ trong không gian nhỏ hẹp tối tăm, phương pháp ngủ thường thấy nhất của huyết tộc cũng không phù hợp với cậu.

Cậu muốn ngủ ở nơi có nắng vàng, màu sắc rực rỡ và tràn đầy sức sống.

Nhưng làm sao có thể có một nơi trên thế giới này luôn ngập tràn ánh nắng, hoa luôn nở và mãi mãi tràn đầy sức sống?

!

Lục Tước dùng dây leo lấy đi máu rồng, ngay lập tức những dây leo biến thành bột dù đang cắm vào người Kerr nhưng dây leo mới sinh ra vẫn hút máu rồng trước khi những dây leo cũ khô héo.

"Anh muốn em ấy khôi phục trí nhớ lúc làm con người?" Kerr nhận ra ý đồ của Lục Tước, khuôn mặt lạnh lùng có hơi tức giận nói: "Lục Tước, anh muốn hại chết em ấy sao?!"

Lục Tước không hiểu ý của Kerr.

Đường Ân biết mình đã từng là vua của Đò An cũng biết rồng ảo ảnh và chiến tranh đã phá hủy vương quốc của mình, bây giờ cậu đã biết tất cả những đi đầu này thì có vấn đề gì khi khôi phục lại ký ức?

"Em ấy có quyền được biết sự thật.

"Lục Tước thu hồi dây leo và lạnh lùng nói.

"Anh có biết tại sao trong lịch sử có rất ít ghi chép về Đò An không, mà có biết tại sao Đường Ân là thân vương huyết tộc duy nhất hiện tại không?"

"Tại sao?"

Kerr sử dụng phép thuật cách âm, mở miệng nói sự thật cho Lục Tước: "Tôi đã xóa mọi ghi chép về cuộc chiến đó, thực tế là Brandt đã sử dụng sức mạnh của huyết tộc để tiêu diệt Đờ An.

Trước đó tôi đã không phát hiện ra thân phận thực sự của Brandt, luôn nghĩ Brandt cũng đang bảo vệ nền văn minh huy hoàng này giống tôi nên tôi đã mất cảnh giác với Brandt.

"

"Lúc tôi chạy đến, buổi lễ The Embrace (*) đã diễn ra được một nửa, Đường Ân cầu xin tôi giết em ấy mà không muốn trở thành huyết tộc em ấy cảm hận nhất.

"

"Tôi không giết em ấy.

"

"Lục Tước, anh có nghĩ tôi đã làm sai không?" có phải đã làm sai rồi hay không?" Kerr khép lại đôi mắt vô cùng chua xót, hấn dường như đã trải qua rất nhiều chuyện tang thương: "Em ấy cứ van xin tôi, em ấy sụp đổ nhìn móng tay của mình biến thành màu đen vì để ngăn chặn quá trình đó, em ấy bẻ gãy những chiếc móng tay mới mọc ra, em ấy nói em ấy thà chết như một con người khi nghi thức chuyển hóa chưa hoàn thành hoàn toàn còn hơn sống tạm bợ thân phận của huyết tộc.

:

"Nhưng em ấy còn quá trẻ, cuộc đời còn chưa bắt đầu, dung mạo xuất chúng tài hoa hơn người nên tôi không giết em ấy mà lấy đi tất cả ký ức, giết toàn bộ huyết tộc ở đó, đưa em ấy lên ngai vàng lần nữa.

"

Lục Tước yên lặng nghe, hai tay hắn nắm chặt, ngay cả móng tay cắm vào da thịt chảy ra máu tươi đều không hề hay biết, bàn tay có hơi run rẩy rồi cực không nhìn được mà đấm mạnh Kerr một cái, Kerr không chống trả, đôi mắt ánh lên nỗi buồn.

"Claykerrstie, anh sai lầm rồi."

"

Lục Tước cắn chặt răng, từng chữ giống như nặn ra khỏi kẽ răng.

Hắn chưa bao giờ đau lòng như vậy, hắn không thể tưởng tượng được một người kiêu ngạo như thế lại chật vật cúi đầu van xin người khác càng không cách nào tưởng tượng được Đường Ân lúc đó tuyệt vọng thế nào khi bị từ chối, là cảm xúc mãnh liệt đến mức nào mới có thể để Đường Ân sau khi quên hết mọi chuyện vẫn căm ghét huyết tộc?

Bao nhiêu năm qua ngài ấy căm ghét thân phận huyết tộc của mình đến mức nào? Ngài ấy có tâm trạng gì khi trở thành vị vua mạnh nhất của huyết tộc? Ngài ấy kiêu gì cũng sẽ lặng lẽ nhìn chăm chú vào mắt hắn, lúc này ngài ấy đang nghĩ gì? Chẳng lẽ lại đột nhiên cảm thấy ghê tởm đôi mắt đỏ của huyết tộc?

Lục Tước nhớ tới kiếp trước, trước khi gặp được hắn thì Đường Ân chưa từng uống máu của nhân loại mà thật ra ngay kiếp này Đường Ân uống được máu của nhân loại cũng chỉ có một mình hắn.

Lục Tước của kiếp trước cũng không biết ký ức bị Kerr lấy đi có ý nghĩa gì, chỉ có Đường Ân uống máu của Kerr mới biết được sự thật năm đó, hắn cho rằng khi Đường Ân khôi phục ký ức lúc làm con người thì đối với con người sẽ cảm thấy có điểm chung với con người, sau đó nhìn hắn đích thân dẫn dắt nên văn minh nhân loại đến vinh quang, sẽ tháo gỡ được nút thắt trong lòng và thậm chí là yêu hắn.

Nhưng khi biết tất cả sự thật, hắn nhận ra đây là một tử cục.

Cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao Kerr lại từ chối cho Đường Ân uống máu rồng, một khi cậu uống vào và khôi phục lại toàn bộ ký ức thì Đường Ân rất có thể sẽ chọn cái chết.

Bởi vì Đường Ân đã chết trong buổi lễ chuyển hóa nhưng Kerr lại ép buộc Đường Ân phải sống tiếp.

Hắn nên làm như thế nào?

Hắn nên làm như thế nào mới có thể phá cục?

Lục Tước dốc sức ép mình nghĩ ra phương pháp, hai mắt của hắn hiện ra tơ máu, đầu như sắp vỡ tung nhưng bây giờ hắn không thể nghĩ ra cách để phá cục.

Đúng lúc này tin nhắn của Đường Ân trong quang não truyền đến:
[Mấy anh đánh xong chưa?]

Lục Tước: [Thưa ngài, tôi sẽ đến ngay.

]

Đường Ân đợi Lục Tước một hồi liền nhìn thấy Lục Tước và Kerr xuất hiện, hai người đều bị thương nhẹ phát ra một mùi hương hấp dẫn, Đường Ân nhìn vết thương của Lục Tước và Kerr.

Trong lòng Lục Tước căng thẳng, suy nghĩ của hắn rối loạn, vừa rồi hắn chỉ lo vội vàng tới đây, quên xử lý máu rồng trên người, nếu như Đường Ân muốn máu rồng thì phải làm sao?

Nhưng trước sự ngạc nhiên của Lục Tước, Đường Ân thản nhiên lướt qua hắn và Kerr như thể cậu chưa từng có chút hứng thú với đồ ăn ngon dễ dàng có được trong tầm tay.

Thờ ơ của Đường Ân lẽ ra phải khiến cho Lục Tước thở phào nhẹ nhõm nhưng vào giờ khắc này Lục Tước lại bắt đầu lo lắng.

Bất thường.

Rất bất thường.

Hắn xòe lòng bàn tay bị thương ra, phơi bày trước mắt Đường Ân, hoa hồng vàng đỏ trong lòng bàn tay càng thêm rực rỡ bởi da thịt, dòng máu chảy ra giống như hương thơm thật của hoa.

"Ngài có muốn uống không?" Lục Tước hỏi.

Đường Ân giống như đối mặt với hoa hồng thật sự, ánh mắt của cậu không có chút nào dao động: "Không muốn."

"

Lục Tước bướng bỉnh duy trì động tác đưa tay với Đường Ân, giọng điệu lộ ra chút khó khăn và cầu xin: "Ngài ngán uống máu của tôi phải không?"

Đường Ân lắc đầu.

"Vậy thì sao ngài không uống?" Đôi mắt xanh thăm nhìn chăm chú Đường Ân không buông tha.

Tâm trạng của Đường Ân rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ ngoại vật nào bởi vậy mà phi thường có lý trí, Đường Ân ở tình trạng này xem xét lại trạng thái bị máu mê hoặc giống như mất đi lý trí của mình hồi trước.

Uống máu của kẻ mạnh không chỉ ngon mà còn có khả năng trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi cậu là con người chắc phải vô cùng hối hận khi không thể bảo vệ được đất nước của mình, nếu cậu đã trải qua những đi ều này, chắc hẳn cậu đã khao khát một lực lượng hùng mạnh để giết kẻ thù bằng chính tay mình.

Giờ đi khi r ồng ảo ảnh và chiến tranh đã bị giết, chấp niệm duy nhất của thời kỳ nhân loại và thời kỳ huyết tộc đã hoàn thành cùng một lúc, bây

giờ cho dù có để cho cậu chết đi lần nữa, cậu cũng sẽ không có bất kỳ hối tiếc nào! nhỉ?

Đường Ân đúng là nghĩ không ra mình còn tiếc nuối đi đâu nữa.

Cậu hơi mệt chút.

"Chỉ là tôi đột nhiên không có hứng thú.

" Đường Ân thản nhiên nói: "Đi thôi.

"

Lục Tước vẫn vươn tay giống như một con chó lớn bị bỏ rơi, luống cuống đứng tại chỗ, ngậm món đồ chơi mà chủ nhân thường chơi cùng, nhìn chủ nhân quay người rời đi với đôi mắt ướt sũng.

Hắn không biết mình đã làm sai đi đâu gì.

Hắn không biết tại sao Đường Ân đột nhiên không có hứng thú với máu của hắn.

Nhưng dù sao hắn cũng không phải một con không biết gì, hắn biết Đường Ân đi rồi sẽ không quay đầu tìm hắn cho nên máu tươi chảy xuôi theo bàn tay nắm lấy góc áo Đường Ân.

"Ngài đừng bỏ rơi tôi.

" Lục Tước run giọng nói.

Cảm xúc đau khổ trên người Lục Tước truyền tới quá mạnh mẽ giống như một người chết đuối vớ được nhánh cỏ cứu mạng duy nhất, cho dù là Đường Ân đang ở trong trạng thái hiện tại cũng có thể mơ hồ cảm nhận được sức mạnh mà Lục Tước đang cố gắng hết sức giữ lại.

Đáng tiếc Đường Ân cũng là người chết chìm.

Cậu bị vô số thứ vô hình kéo xuống vực sâu vô tận, cậu là ác quỷ trong địa ngục, cậu không cứu được ai.

Đường Ân bình tĩnh nắm lấy tay Lục Tước: "Anh không muốn uống trà do chính tôi pha sao? Trà chưa pha cho anh thì làm sao tôi có thể bỏ rơi anh bây giờ?"

Cậu chưa bao giờ nhìn thấy một giây phút mong manh như vậy của Lục Tước, không phải giả vờ yếu ớt.

Nên làm gì khi một người đang buồn bã?

Một câu trả lời từ đâu tới hiện lên trong lòng Đường Ân — —

Hát cho hắn nghe.

"Đường xa vọng tiếng ngựa ai, chàng còn rong ruổi, một mai có về!" Đường Ân hát bài hát mà cậu từng hát cho Lục Tước nghe nhưng biểu cảm của Lục Tước càng buồn hơn.

Thứ mà Đường Ân giỏi những năm này là làm tổn thương trái tim của một người, hiện tại mặc dù ý định ban đầu của cậu là muốn an ủi Lục Tước nhưng lại không có tác dụng gì, thậm chí còn phản tác dụng.

Đường Ân nhìn Kerr muốn xin giúp đỡ, kết quả là Kerr bắt gặp ánh mắt của cậu thì tránh đi giống như đôi mắt bị đâm đau nhức.

Trong bầu không khí kỳ lạ như vậy, Đường Ân bước chân lên phi thuyền trở về lâu đài cổ.

Văn minh Đồn An có một câu, gọi là lá rụng về cội.

Lâu đài cổ không phải cội của cậu nhưng dù sau cũng là nhà của cậu khi làm huyết tộc.

Cậu muốn giải quyết xong những chuyện trước khi chết rồi đi tìm nơi có ánh mặt trời rực rỡ, hoa nở đầy màu sắc và tràn đầy sức sống.

Cậu muốn an nghỉ ở nơi đó.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 46: 46: Tôi Sẽ Mang Đến Cho Ngài Một Cuộc Sống Mới

Sau nhiều ngày trôi qua, Đường Ân lại trở về lâu đài cổ.

Quản gia Lan Y có vẻ hơi kích động khi thấy Đường Ân đến: "Ngài cuối cùng đã trở về rồi."

"

Đường Ân gật đầu một cái: "Lan Y, giúp tôi lấy bộ ấm trà ra."

"

Lan Y: "Vâng."

"

Đường Ân nói với Kerr: "Anh tự đi ra vườn lấy hoa, muốn lấy bao nhiêu cũng được."

"

Giọng điệu tùy ý không giống như đối với vườn hoa hồng được chăm sóc tỉ mỉ của chính mình mà giống như nói về cỏ dại có thể tìm thấy ở khắp nơi.

Kerr cũng cảm thấy Đường Ân có gì đó bất thường, hẳn biết Đường Ân trước đây yêu thích vườn hoa hồng này đến mức nào và biết Đường Ân đã tốn bao nhiêu công sức để trồng ra hoa hồng ánh trắng mà chạy tới rừng tinh linh.

"Nếu như anh lấy hết tất cả hoa hồng trong vườn thì sao?" Kerr hỏi.

"Vậy lấy hết đi."

"

Đường Ân không nhìn biểu hiện của Kerr, cậu ngoắc ngón tay với Lục Tước và dẫn Lục Tước đến phòng trà của mình.

Lan Y đã chuẩn bị trà trước r ồi còn Đường Ân nước chảy mây trôi ng ồi xuống pha trà, tay của cậu nhìn đặc biệt đẹp trong mây mù dày đặc, đôi mắt đỏ lẳng lặng nhìn lá trà chìm r ồi lại nổi, Đường Ân đột nhiên hỏi: "Lan Y, cậu theo tôi bao lâu r ồi?"

Lan Y khẽ nói: "Chính xác là một ngàn năm.

"

"Tử tước hình như chỉ có thể sống một hai ngàn năm.

" Mười ngón tay của Đường Ân thon dài, giữ ấm trà r ồi rót trà, đầu ngón tay dường như cũng nhuốm chút hương trà nhàn nhạt, cậu đưa ấm trà cho Lục Tước

Tuy nói huyết tộc là sinh vật bất tử nhưng ngoại trừ các thân vương mạnh mẽ ra thì tuổi thọ của các huyết tộc khác cũng có thời hạn, sau thời hạn này dù vẫn còn sống nhưng có thể sẽ không duy trì được hình dạng con người phải ngủ trong quan tài hàng trăm năm để đổi lại vài tháng ngắn ngủi tỉnh táo và sức mạnh.

Lan Y cup mắt xuống để che giấu nỗi buồn trong mắt: "Tôi có thể tiếp tục hầu hạ ngài thêm trăm năm.

"

Khi thời gian của y sắp hết, y sẽ tìm một người phù hợp để tiếp tục phục vụ cho chủ nhân.

"Từ nay về sau tôi không cần cậu hầu hạ nữa.

" Đường Ân bình tĩnh nói.

Lan Y kinh ngạc ngược mắt lên, bối rối nói: "Thưa ngài, tôi đã làm sai chuyện gì sao?"

--

Lục Tước cũng nhìn Đường Ân.

Đường Ân cần tách trà thổi nhẹ một hơi, gương mặt thấp thoáng hiện lên trong sương mù tạo cho người ta cảm giác mơ hồ nhẹ nhàng như một bức tranh vẽ trên giấy: "Cậu chẳng làm gì sai cả.

"

Đường Ân nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, cậu không uống được chút hương vị nào, Đường Ân đặt tách trà xuống, nhìn Lan Y đang lo lắng.

Suốt mấy năm qua Lan Y vẫn luôn trung thành và có đôi khi cậu cho rằng Lan Y không cần làm tốt như thế, thật không cần thiết nhưng Lan Y mấy chục năm như một đầu tận tâm tận lực quản lý tòa lâu đài cổ này, bất cứ chuyện gì cậu phân phó thì Lan Y đều có thể hoàn thành đúng lúc, Lan Y sẽ không chạm vào bất cứ thứ gì mà cậu không phân phó.

"Cậu đã làm rất tốt.

" Đường Ân nở nụ cười trấn an với Lan Y: "Tôi muốn thưởng cho cậu.

"

"Cậu làm thân vương, được không?"

Bộ ấm trà trong tay Lan Y tan thành từng mảnh nhưng y lại nhìn chăm chú vào Đường Ân như không hề để ý: "! Chủ nhân?"

Sức mạnh của huyết tộc có thể được chuyển giao.

Thân vương sẽ không chết nhưng chỉ cần thân vương rút hết cội nguồn sinh mệnh của mình, bồi dưỡng thân vương đời tiếp theo, sức mạnh đột ngột giảm mạnh của huyết tộc cũng có thể dẫn đến cái chết.

Nơi nào mãi mãi có ánh sáng mặt trời rực rỡ, hoa nở đầy màu sắc và tràn đầy sức sống chứ?

Có lẽ nơi đó là thiên đường.

Chỉ là sinh vật đen tối không thể lên thiên đường, Đường Ân cũng chưa từng nghĩ tới sẽ lên thiên đường, cậu chỉ cần khoảnh khắc chết nhìn thấy cảnh vật chung quanh rực rỡ tươi sáng thì mạng sống của cậu sẽ mãi mãi dừng lại trong giây phút này.

Điểm khởi đầu làm huyết tộc của cậu là nằm trong vùng máu me im lặng chết chóc, điểm khởi đầu có thể là thứ mà cậu không cách nào có thể lựa chọn nhưng bây giờ cậu có thể lựa chọn điểm kết thúc cuộc đời mình.

Lan Y quỳ trên tấm thảm đầy những mảnh vỡ và run giọng nói: "Lan Y chưa bao giờ dám mong đợi ngai vàng của thân vương, kiếp này tôi chỉ muốn hầu hạ ngài thân vương, hết lòng trung thành với ngài đến cuối đời, nếu Lan Y làm đi đâu gì sai, xin ngài hãy trừng phạt!"

Đường Ân chống cằm, kỳ lạ nhìn Lan Y: "Cậu không làm gì sai cả, đây là khen thưởng cho cậu, làm thân vương có cái gì không tốt sao ——"

Làm bạn với đêm tối và tận hưởng nỗi cô đơn vô bờ bến.

"Lan Y không đòi hỏi bất cứ phần thưởng nào, được đi theo thân vương là phần thưởng lớn nhất đối với tôi.

"Đôi mắt Lan Y như sắp khóc nhưng huyết tộc bình thường không thể rơi nước mắt, đầu gối của y bị mảnh sứ sắc nhọn cứa vào, máu tươi chảy ra.

Đường Ân không hiểu được phản ứng như vậy, cậu rõ ràng xuất phát từ ý tốt, đồ vật muốn cho Lan Y tốt đến không thể nào tốt hơn, tại sao Lan Y trái lại như bị cậu trừng phạt?

Máu tươi thấm ướt cả tấm thảm lông lầy, Lan Y từ từ áp trán xuống thảm giống như cừ non nằm rạp xuống bên chân ngài thân vương: "Tôi đã làm vỡ bộ ấm trà và làm bẩn tấm thảm của ngài, xin ngài hãy trừng phạt tôi.

"

"Được rồi."

"Đường Ân có hơi nhàm chán nói: "Cậu gọi Hestia đến đây đi."

"

Lan Y hơi có vẻ chật vật đứng lên, y khẽ nói: "Tuân mệnh."

"

Lục Tước đặt chén trà xuống, đầu lưỡi của hắn đắng chát: "Ngài không muốn tiếp tục làm thân vương sao?"

"Ừ."

"

"Tại sao?" Lục Tước hỏi.

"Không muốn thì chính là không muốn, nào có nhiều tại sao như vậy?" Đường Ân hỏi: "Anh còn muốn uống trà không?"

Nhìn thái độ của Lục Tước giống như không muốn tiếp tục uống rồi, Đường Ân sẽ trực tiếp tiễn khách.

Lục Tước đưa tách trà cho Đường Ân, vị đắng càng ngày càng đậm.

Đường Ân tiếp tục rót trà cho Lục Tước, Kerr cầm một bó hoa hồng trong tay đẩy cửa vào, mi mắt Đường Ân không hề rung động mấy may, cậu rót đầy nước trà rồi đặt bộ ấm trà xuống mới ngẩng đầu nhìn Kerr.

"Đường Ân, em cùng anh trở về đảo rồi được không?" Kerr bỏ tất cả kiêu ngạo của mình xuống, khẽ nói: "Chỉ là đi xem cung điện Đồn An một chút, được không?"

"Được."

" Đường Ân nói: "Nhưng phải đợi tôi giải quyết xong chuyện của huyết tộc.

"

Kerr đánh hơi thấy mùi gì đó không tốt từ giọng điệu của Đường Ân như thể cậu đang muốn trắng trối: "Chuyện gì?"

"Tôi muốn bồi dưỡng một thân vương mới thay thế tôi.

" Huyết tộc cần một người mạnh trấn giữ, Đường Ân không thể cứ thế mà bỏ đi.

"Không có ai có thể thay thế em.

" Kerr gằn từng chữ một.

Đường Ân lười biếng dựa vào trên ghế, nước da tái nhợt như đờ đẫn, đưng một cái là vỡ, môi cũng nhợt nhạt hơn người thường khiến cho đôi môi nhìn trông mềm mại hơn nhưng kiểu này vừa mở miệng ra toàn phun ra những câu tổn thương người: "Người thay thế tôi tới.

"

Hestia đẩy cửa bước vào, hưng phấn vén lên mái tóc vàng xoắn giống như một con công đực lông lẩy khoe sắc, mỗi một bước đi tới Đường Ân đều hận không thể xòe đuôi ra: "Thưa ngài, tôi đến rồi đây! Hôm nay cũng không nhịn được muốn nhảy lên điệu Valse cho ngài ~"

"Hestia, anh muốn có thêm sức mạnh không?" Đường Ân hỏi.

"Đương nhiên.

" Hestia nói không chút do dự, hấn khao khát sức mạnh có thể chiến thắng Đường Ân, thế này mới có thể nhốt người đẹp vào trong một chiếc lồng và tưới nước bằng tình yêu.

Tốt lắm.

..

Đường Ân lo lắng Hestia cũng không muốn trở thành thân vương nên sẽ không có ứng cử viên phù hợp để nâng đỡ.

Đường Ân hài lòng cười với Hestia, cậu rất ít khi cười với Hestia, Hestia nhìn đến ngây dại cả người bị hạnh phúc to lớn đánh trúng.

Nếu như hắn trở nên mạnh mẽ hơn thì sẽ nuôi dưỡng ngài thân vương ở trong lâu đài, ngày nào cũng ôm ngài thân vương ôm hôn, dù hôn một chút có thể bị tát hay ăn roi thì hắn đâu vui vẻ chịu đựng.

Hestia chìm vào trong tưởng tượng.

Hạnh phúc của hắn kết thúc bằng việc Đường Ân đâm dao vào ngực mình, thả cội ngu ờn sinh mệnh quý giá xuống tách trà dọc theo đầu dao.

Kerr muốn chạy tới ngăn Đường Ân ngay lúc cậu tự làm tổn thương bản thân nhưng Lục Tước ngăn cản hắn.

Mỗi khi cội ngu ờn sinh mệnh buộc ra khỏi cơ thể cậu một giọt thì nước da tái nhợt của Đường Ân lại tái đi, đôi môi vốn dĩ có chút đỏ nhạt nhưng cuối cùng lại biến thành màu hồng xám xỉn.

Dao găm sắc bén từ trong ngực lấy ra, khả năng phục hồi mạnh mẽ của huyết tộc vốn dĩ có thể khiến vết thương này lành ngay lập tức nhưng lúc này Đường Ân đã yếu đến mức thậm chí không thể khép lại vết thương.

Nhưng vết thương không lành cũng chẳng sao vì trái tim cậu đã khô cạn không thể đỡ một giọt máu nào.

Tách trà toát ra mùi máu đáng kinh ngạc được đưa cho Hestia, vẻ đẹp của Đường Ân vốn dĩ kiêu ngạo đến mức không thể nhìn thẳng nhưng lúc này cậu lại yếu ớt đến mức đựng một cái là có thể vỡ tan giống như một con rối vô hồn: "Mau lên, uống đi, từ nay về sau anh sẽ là thân vương.

"

Hestia run rẩy che miệng lại, răng nanh bật ra theo bản năng, dĩ tợn lại xấu xí nhưng hẳn biết Đường Ân không thích răng nanh của huyết tộc nên lúc này hẳn đã nhét lòng bàn tay của mình vào miệng.

"Tại sao anh không uống?" Đường Ân yếu đến nỗi không cần nổi cái chén, cậu nhú mào: "Anh không phải nói muốn sức mạnh sao?"

Hestia lùi lại vài bước để cố kiềm chế ham muốn bản thân không nhào tới vồ lấy tách trà: "Tôi thích nhìn thấy khuôn mặt của ngài hơn là lấy được sức mạnh.

"

Hắn nói thẳng: "Người còn sống đẹp hơn là người đã chết.

"

Đường Ân cầm con dao găm lên, dí đầu nhọn vào khuôn mặt đẹp đến không chân thực kia của mình: "Nếu tôi cắt khuôn mặt này thì sao? Anh còn thích nhìn không?"

"Không!"

Hestia suy sụp quỳ trên mặt đất: "Nếu ngài muốn hủy hoại khuôn mặt này thì hãy giết tôi trước đi, tôi cũng không muốn sống nữa!"

Đường Ân vốn dĩ một lòng muốn chết nhìn thấy bộ dáng kia của Hestia thì không khỏi ghen hòng nói: "Anh làm sao vậy?"

Hestia hu hu nói: "Làm sao tôi có thể sống mà không có vẻ đẹp của ngài!"

Đường Ân suýt nữa tức cười trước bộ dạng không tì vết của Hestia, cơ thể của cậu vốn đã yếu ớt, cổ tay khẽ run và chiếc cốc trong tay sắp rơi xuống thì ngay sau đó liền bị một bàn tay có hình xăm hoa hồng vàng đỏ rực rỡ bắt lấy.

Lục Tước đứng ở trước mặt Đường Ân, đôi mắt xanh thẳm nhìn thẳng Đường Ân, một lúc sau mới nhẹ giọng nói: "Thật ra ngài không cần phải chọn cách nghênh đón cái chết dứt khoát như vậy.

"

"Cái chết của huyết tộc là bóng tối hoàn toàn yên tĩnh, ngài đã trải qua quá nhiều tăm tối, thà trở thành người để quăng thời gian còn lại sống trong ánh sáng rực rỡ.

"

Đường Ân ngờ ngác: "Anh nói cái gì?"

"Tôi đã thành lập huyết khế với ngài, chúng ta ở một trình độ nào đó là một thể đây, tôi có cách để biến ngài trở lại thành người.

"

"Con người vốn rất mỏng manh, chỉ có thể sống một trăm năm, so với tuổi thọ dài vốn có của ngài thì không có gì đáng nói, trong mắt ngài khoảng thời gian này có thể chỉ là một giấc ngủ dài bình thường, khác với an nghỉ bình thường, thoáng qua một trăm năm tôi và ngài sẽ chìm vào giấc ngủ dài vĩnh viễn và không bao giờ tỉnh lại nữa.

"

"Tôi sẽ cố gắng tạo ra những giấc mơ đẹp nhất cho ngài trong thời gian này.

"

"Con người có thể nếm thử tất cả các loại thức ăn, ngài rất thích ăn ngon, tôi có thể học nấu tất cả các loại món ăn cho ngài ăn, chắc là một hương vị hoàn toàn khác với uống máu của huyết tộc.

"

Lục Tước quỳ một chân xuống, đây là tư thế thể hiện lòng trung thành trong huyết tộc và là tư thế phổ biến nhất khi cầi hôn giữa con người.

"Ngài có thể có thể cho tôi một cơ hội không? Giống như The Embrace huyết tộc làm với nhân loại, tôi sẽ mang đến cho ngài một cuộc sống mới, chúng ta có thể bước đi trong vương quốc phồn vinh của loài người, đi trong ánh nắng rực rỡ, đi trên đại lộ được bao quanh bởi hoa và đi đến cái chết.

".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 47: 47: Được Tôi Đồng Ý Với Anh

Đường Ân nhìn Lục Tước đang quỳ trước mặt, ánh đèn trong phòng trà u ám, đôi mắt xanh biếc của Lục Tước sáng rực lên, mái tóc vàng rực rỡ cùng đôi mắt xanh biếc như làm bừng sáng cả không gian trong chốc lát.

Trở lại làm con người!

Liệu trái tim yên lặng trong lồng ngực cậu có tiếp tục đập không? Liệu dòng máu trong huyết quản như nước đọng có lại chảy ra? Đôi mắt của cậu sẽ như thế nào sau khi những đặc điểm của huyết tộc đã biến mất?

Có phải là một màu xanh sáng như Lục Tước không?

Không thể phủ nhận là, Đường Ân bỗng nhiên sinh ra một tia chờ mong đã lâu không thấy.

Cậu muốn uống trà của Đờ An, nếm món mực xé của Hùng Mạnh Mạnh đưa cho cậu và muốn ăn nhiều món ngon của con người.

"Anh sẽ phải trả cái giá gì cho việc biến tôi thành con người?"

Lục Tước hôn lên đầu ngón tay của Đường Ân giống như tín đờ tín ngưỡng thần linh: "Sau trăm năm, tôi sẽ chết cùng ngài.

"

Nhiệt độ cơ thể ấm áp của con người lưu lại trên đầu ngón tay của Đường Ân, nhiệt độ như bàn ủi dần dần lan rộng ra, tay Đường Ân bị đông cứng dường như đã có chút sức lực.

Cậu muốn bắt cái gì.

Một tia nắng xuyên qua ô cửa sổ rơi vào lòng bàn tay của Đường Ân.

"Sẽ không đáng tiếc sao? Anh đã có thể sống một cuộc sống dài vô tận.

" Đường Ân cup mắt nhìn chăm chú Lục Tước.

Lục Tước không chút do dự nói: "Một thế giới không có ngài chẳng có ý nghĩa tồn tại gì với tôi.

"

Mặc dù cảm nhận của Đường Ân về thế giới này giống như một lớp sương mờ nhưng vào lúc này ánh mắt và giọng điệu kiên định của Lục Tước giống như một tia sáng xuyên qua lớp che chắn.

"Anh yêu tôi nhưng tôi không có tình yêu để trả lại cho anh.

"

Đôi mắt xanh biếc lặng lẽ ngắm nhìn Đường Ân, mặt mày sâu sắc là muôn thuở dịu dàng: "Tình yêu không phải là mua bán, tôi sẵn sàng dành hết tình cảm cho ngài, không phải tôi mong chờ ngài đền đáp lại tương tự mà trọn vẹn tình yêu của tôi chỉ thuộc về ngài.

"

Đường Ân khẽ cười, mí mắt nặng trĩu, toàn bộ sức lực đều không chống đỡ nổi để mở mắt nói chuyện, cậu dùng giọng điệu rất nhẹ như nói mớ, chậm rãi nói: "Được, tôi đồng ý với anh.

"

Cơ thể giống như được khoác một chiếc áo khoác nặng nề, mỗi một động tác đều tiêu hao rất nhiều sức lực, Đường Ân nói xong lời này, rốt cuộc không nhịn được nữa chậm rãi nhắm mắt lại.

Bóng tối dày đặc kéo đến với Đường Ân nhưng chỉ là lần này, cậu bỗng nhiên không ghét bóng tối bao trùm đến vậy bởi vì cậu biết đêm tối trôi qua cuối cùng rồi sẽ là bình minh.

Lục Tước đặt tách trà chứa đầy cội ngũ tân sinh mệnh lên bàn, hẳn bề Đường Ân đang ngủ say trên ghế, thân thể Đường Ân rất nhẹ, nhẹ tựa như

một giấc mơ.

Lục Tước ôm Đường Ân bước ra khỏi phòng trà và đi trên hành lang tối tăm, mái tóc dài của Đường Ân khẽ đung đưa trong khi bước đi, Lục Tước bước vào vườn hoa hồng.

Vườn hoa hồng nở đầy hoa thơm, cỏ xanh, trời xanh, dây leo từ trong đất trỗi lên, nhanh chóng đan thành giường dây, Lục Tước cẩn thận từng li từng tí một đặt Đường Ân lên giường dây.

Hắn cởi áo cho Đường Ân, nhìn thấy vết thương chưa lành trên ngực trái, cậu quanh năm sống an nhàn sung sướng nên thân thể này không có một chút khuyết điểm nào giống như một món đồ sứ tinh xảo bởi vậy việc xuất hiện một mũi dao đặc biệt nhìn thấy mà giật mình.

Lục Tước nhẹ nhàng hôn lên đôi môi tái nhợt và mềm mại của Đường Ân, rót cội ngũ sinh mệnh vào miệng Đường Ân, hình xăm hoa hồng đỏ và vàng quấn quanh vết thương, vết thương lành với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, trên da thịt mới sinh ra hiện lên hình xăm hoa hồng của huyết khế.

Trong huyết khế truyền thống, địa vị của người cung cấp nuôi dưỡng và địa vị của người huyết khế không bình đẳng, trước kia Đường Ân là người cung cấp nuôi dưỡng nhưng bây giờ thân phận đã thay đổi, Lục Tước đã trở thành người cung cấp nuôi dưỡng mới.

Trả giá nhiều ít của cả hai trong huyết khế lần này tựa như im ắng giăng co, cuối cùng dừng lại trong cân bằng kỳ diệu.

Những hoa hồng đỏ vàng đặc biệt lộng lẫy trên nền da trắng như tuyết, bọn chúng phát ra ánh sáng yếu để làn da trắng bệch dần chuyển thành màu trắng sữa căng mọng, trông khỏe khoắn và trơn bóng dưới ánh nắng dường như chỉ cần dùng ngón tay ấn nhẹ là có thể đè lại những nếp gấp trên da như vầng sữa.

Thứ thay đổi theo màu da đó chính là đôi môi hiện lên màu đỏ, Lục Tước thành kính hôn môi Đường Ân, hắn có thể cảm nhận được nhịp đập

nhẹ trong lòng ngực của Đường Ân, đó là nhịp đập thuộc về nhịp tim con người.

Đường Ân nhắm mắt lại, khoanh tay đặt ở bụng dưới, ngủ say trong rừng cây xanh tốt, tựa hồ sẽ tỉnh giấc ngay giây tiếp theo.

Lục Tước vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Đường Ân, từ hàng lông mày nhướng lên đến hàng lông mi dài, cuối cùng đầu ngón tay rơi xuống trước mũi Đường Ân, cảm nhận được hơi thở kéo dài.

Hắn có thể vừa nhìn Đường Ân vừa ngắm hoàng hôn nhưng bây giờ không phải lúc lưu luyến.

Lục Tước đứng dậy nói với Kerr đang nhìn chăm chăm Đường Ân:
"Tôi muốn đi đảo r òng.

"

Đảo r òng là một không gian độc lập, r òng ảo ảnh và chiến tranh ở kiếp trước đã trốn ở đảo r òng sau khi sự việc bị bại lộ chính là vì tìm viên đá không gian.

R òng thời không và vĩnh hằng sẽ để lại hai viên đá sau khi chết, một là viên đá không gian và một là viên đá tiên tri.

Viên đá không gian có thể truy ãn tổng con người đến bất kỳ nơi nào và viên đá tiên tri có thể dự đoán tương lai, hai viên đá này chỉ có thể được sử dụng trên đảo r òng bởi vì một khi đi ra ngoài và tiếp xúc với chi ều không gian bình thường thì bọn chúng sẽ bị xóa sổ nên chúng chỉ có thể được sử dụng duy nhất trong không gian của đảo r òng.

Mỗi lần sử dụng đá tiên tri đều cần đến máu của r òng thời không và vĩnh hằng và cội ngu ồ n sinh mệnh của người sử dụng.

"Tôi muốn dự đoán tương lai của Đường Ân thông qua viên đá tiên tri, tôi không biết sau khi biến ngài ấy thành người thì ngài ấy có còn tìm đến cái chết hay không.

" Mặc dù Lục Tước đã hoàn thành việc chuyển hóa nhưng hắn không dám để Đường Ân tình lại, hắn muốn mượn sức mạnh của viên đá tiên tri.

Kerr lảng lạng nhìn Đường Ân đang ngủ, hồi lâu, hắn mới gật đầu.

!

Đảo r òng là một hòn đảo lớn trôi nổi trên không trung rất hiếm khi thấy xuất hiện bóng dáng cự long, hầu hết các cự long đều rất lười biếng và không muốn ra khỏi hang ổ của mình.

Địa vị của Kerr ở đảo r òng rất cao, hắn có thể mang ngoại tộc vào khu cấm của đảo r òng.

Viên đá tiên tri nằm trong khu cấm của đảo r òng, khu cấm là nơi được cự long bảo vệ chặt chẽ nhất, nơi này đặt toàn bộ kho báu quan trọng nhất của cả tộc r òng — —

Một đồng trứng r òng.

Những quả trứng r òng có kích thước và màu sắc khác nhau tập hợp lại với nhau, việc ấp trứng r òng mất nhiều thời gian, nếu bố mẹ lười biếng không muốn trông coi những quả trứng r òng của mình thì họ sẽ chọn người quản lý trứng r òng r ồi sẽ đón con của họ khi trứng r òng nở.

Viên đá tiên tri và viên đá không gian được trộn lẫn trong những quả trứng r òng, Kerr có cảm nhận đặc biệt về viên đá tiên tri, hắn nhanh chóng tìm thấy viên đá tiên tri hình tròn màu trắng xám giữa những quả trứng r òng dày đặc.

Lục Tước lấy đá tiên tri, máu r òng đã lấy ra trước đó bồi lên viên đá tiên tri r ồi lại rót cội ngu ãn sinh mệnh vào, lúc này cội ngu ãn sinh mệnh của hắn và Đường Ân liên kết chặt chẽ với nhau cho nên đá tiên tri càng có thể dự đoán chính xác tương lai của Đường Ân.

Hắn thấy rèm cửa được kéo ra, ánh nắng chói chang chiếu vào nhà chiếu lên khuôn mặt đang say ngủ của Đường Ân, Đường Ân khẽ cau mày,

đôi mắt đen khép hờ có chút ánh nước, đưa tay che lỗ tai lẩm bầm gì đó như than thở, vẻ mặt có hơi cáu kỉnh nhưng trên mặt không hề có vẻ chán ghét, cuối cùng còn bất đắc dĩ mỉm cười.

Hình ảnh tương lai kết thúc tại đây.

Hình ảnh tương lai ngắn ngủi mà viên đá tiên tri hiển thị ra phải chứa thông tin rất quan trọng, Lục Tước nhớ lại bức tranh tràn đầy sức sống vừa rồi thì có loại cảm giác mơ mộng không thực, hẳn thậm chí có thể nhớ lại từng chi tiết nhỏ của Đường Ân trong bức ảnh, cho dù đó là vết đỏ nhạt bị cắn khi cậu đang ngủ, mái tóc rối bù, đốt ngón tay ửng hồng!

Ngay cả khi bức tranh im lặng, cảm xúc được truyền ra vẫn tươi sáng sống động.

Lục Tước có thể đọc được những lời trong miệng của Đường Ân đó là
— —

"Đừng hát nữa.

"

Đừng hát nữa là có ý gì?

Cái người hát chưa xuất hiện trong ảnh có phải là nhân tố quyết định Đường Ân có thể sống tiếp hay không?

"Anh thấy được gì?" Kerr hỏi.

Lục Tước tóm tắt lại những gì hắn nhìn thấy, thuận tiện nói đi đâu hắn nghĩ là nhân tố quyết định.

"Đừng hát nữa?" Kerr cau mày: "Thông thường loại tình huống này nên nói đến ca hát, một người đang hát cho Đường Ân.

"

"Người đó có phải là Yuanna không?"

Lục Tước và Kerr nhìn nhau và cũng không thể không để ý với suy đoán này.

Đường Ân luôn thích nghe Yuanna ca hát, đi đâu này đã trở thành nhận thức chung trong lòng họ.

!

Hành tinh nhân ngư.

Biển cấm.

Một nhân ngư lớn tuổi cầm chiếc radio cổ của mình và hí hửng nghe một bài hát cũ rích.

Ngồi bên cạnh ông là ngôi sao đang lên Yuanna, người vừa tổ chức xong buổi hòa nhạc, đúng thời đã gặt hái được thành công vang dội hay nói chính hơn là ngôi sao trong giới ca nhạc bởi vì Yuanna đã tuyên bố rời khỏi thế giới âm nhạc sau khi hắn đã thành công lớn sau khi hát

Lúc đó ai cũng thấy bộ mặt vô cùng xấu của Yuanna, có người cho là do Yuanna quá nhập tâm, đắm chìm vào bài hát nên trong lúc nhất thời không thể bước ra, có người cho là Yuanna không nỡ bỏ fan hâm mộ yêu quý hắn!

Mà giờ khắc này nhân ngư lớn tuổi đang lắng nghe những cảm xúc bộc lộ mãnh liệt của người trong cuộc: "Tại sao em ấy bỏ đi mà không nghe bài hát của tôi? Bài hát của tôi không đạt được công nhận của em ấy sao?!"

Hes Vista thở dài: "Điện hạ, của ngài đủ hay rồi, thậm chí có thể so sánh với vài bài hát do Permia viết, ngài không cần phải coi thường mình.

"

Đúng vậy, Yuanna đã chạy đến tìm Hes Vista chỉ để nghe câu này nhưng hắn không vui như hắn tưởng tượng: "Vậy tại sao em ấy lại bỏ dở giữa chừng?"

Hes Vista lại thờ dài, trên mặt như có thêm nhiều nếp nhăn: "Tôi cũng không phải giun đũa trong bụng cậu ấy, ngài hỏi tôi, tôi phải hỏi ai?"

Yunna ng ồi trên bãi đá ngầm mà hờn dỗi, cái đuôi to dài hơn nhai mét của hắn đong đưa trên những con sóng đang ập tới và nhấc thẳng làn sóng về phía sau.

Giọt nước bắn tung tóe khuôn mặt Hes Vista, lão nhân ngư bất lực lau mặt, đau lòng ôm radio, ông đột nhiên ngừng đầu lên, đôi mắt đục ng ầu nhìn hai vị khách mời mà đến cách đó không xa.

Yuanna lấy lại phong thái trang nghiêm ưu nhã, đem cái đuôi cá trắng bạc thon dài đặt ở trong nước biển dịu dàng, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Lục Tước và Kerr: "Mấy người đến đây làm gì?"

"Đường Ân gặp chút sự cố, em ấy có thể cần tiếng hát của anh.

"Lục Tước đi thẳng vào vấn đề

Ánh mắt Yuanna sáng lên: "Em ấy cần tôi?" Phát hiện mình thế này hơi kích động quá, có chút mất tự nhiên hơi rụt đuôi cá lại: "Em ấy xảy ra chuyện gì?"

"R ồng ảo ảnh và chiến tranh lấy đi tình yêu của em ấy đối với thế này khi em ấy còn là con người, Đường Ân!" Lục Tước kể lại câu chuyện từ đầu, vẻ mặt của Yuanna chuyển từ vui vẻ lúc đầu sang nặng nề sau đó.

Khi Lục Tước nói có thể Đường Ân vẫn muốn chết sau khi trở thành con người, chỉ có giọng ca không rõ của ai do viên tiên tri truyền đến là nhân tố quyết định thì đuôi cá của Yuanna li ền biến thành hai chân, hắn vội vàng đứng dậy, không thể chờ thêm một giây nào nữa đến bên Đường Ân.

Thấy Yunna hợp tác như thế, Lục Tước dự định cùng Yuanna rời đi ngay.

Nhưng cũng chính lúc này, một tiếng thờ dài truyền đến.

Lão nhân ngư chậm rãi nói: "Trước khi mấy ngài đi, sao không nghe tôi kể một câu chuyện.

"

"Hes Vista đã đến lúc này, chúng tôi không có thời gian nghe ông lái nhài.

" Yuanna không kiên nhẫn ngắt lời Hes Vista nhưng lão nhân ngư lại lẩm bẩm nói: "Rất lâu trước đây có một ca sĩ nhân ngư bậc nhất, tên là Permilia.

"

Ngay khi cái tên vừa xuất hiện, ba người chuẩn bị rời đi đều dừng lại.

"Giọng hát của anh đã được thần biển hôn qua, không một sinh vật nào có thể cưỡng lại được giọng ca của anh, đặc biệt là sinh vật biển, vì vậy tuy anh không giỏi đánh nhau nhưng anh tuyệt đối là vua trong biển cả.

"

"Anh ấy rất thích hát, ca hát có ý nghĩa là tất cả với anh.

"

"Hoàn cảnh không thay đổi không thể truyền cảm hứng cho anh, anh dự định du lịch, anh sử dụng quyền trục quý giá để đi đến một đất nước khác.

"

"Anh đã ở lại đất nước đó rất lâu.

" Hes Vista thì thầm: "Nếu không có ai nạn đó xảy ra thì có lẽ anh sẽ ở lại đất nước đó mãi mãi như một con chim hoàng yến được nuôi dưỡng, ngày đêm cất tiếng hát.

"

"Hát về phồn vinh của vương quốc đó, hát về ánh sáng thánh viện của vị vua, hát về tình yêu mà anh chưa bao giờ thốt ra.

"

Hes Vista nói đến đây rồi im bật, xung quanh im lặng, không ai lên tiếng chỉ có tiếng sóng đập vào bờ biển.

Cứ như làn sóng thời gian ăn mòn ký ức.

"Một tai nạn đã phá hủy đất nước phồn vinh đó, tôi gặp lại anh ấy mà trong lúc nhất thời không thể nhận ra anh, một nửa vảy của anh rơi xuống và một nửa cơ thể đang thối rữa, anh nói với tôi, anh ấy đã chứng kiến một nền văn minh bị hủy diệt.

"

"Anh là một nhân ngư, anh được nuôi dưỡng trong ao, ngày đêm ca hát cho người trong lòng nghe, khi tai họa ập đến, hồ bơi nhân tạo không có cự thú sâu mạnh mẽ, rốt cuộc cũng chỉ là một hồ bơi nhỏ, không phải biển sâu thực sự.

"

"Anh chỉ có thể nhìn vương quốc và người trong lòng mình đi về hướng diệt vong, từ đầu đến cuối bất lực không thể làm gì được.

"

Lục Tước không biết tại sao, hần bỗng dưng cảm thấy ngọt ngào khi nghe câu chuyện này giống như có một đám mây đen bao trùm lòng ngực.

"Người trong lòng của anh thay đổi từ người thành huyết tộc nhưng quên đi tất cả, anh ấy hạnh phúc vì người trong lòng mình vẫn còn sống, thế là anh đã sáng tác một bản tình ca lấy cảm hứng từ cuộc đời của người trong lòng mình.

"

Đó là bài hát trong ốc biển bằng vàng?

Kiếp trước khi Đường Ân chết, Lục Tước nhặt được ốc biển bằng vàng đặt ở bên tai, đó là âm thanh của tự nhiên mà không ngôn ngữ nào có thể diễn tả được, ngay cả một người không hiểu gì về âm luật cũng có thể bị một giọng hát như vậy làm cho rung động thật sâu.

Lúc đó hẳn nhớ tới việc Đường Ân thường đặt ốc biển bằng vàng lên tai lắng nghe cẩn thận, trước khi chìm vào an giấc ngàn thu bên cạnh Đường Ân, Lục Tước cố gắng mô phỏng theo tiếng ca trong ốc biển.

Khác biệt một trời một vực, không có gì hơn.

"Anh ấy đã đưa người trong lòng mình đến đây vào mùa sinh sản.

"

"Tôi đã nghĩ anh ấy sẽ hát cho huyết tộc trước mặt mọi người nhưng anh lại cất bài hát trong ốc biển bằng vàng và đưa nó cho huyết tộc kia, anh ấy nói anh chỉ muốn một mình huyết tộc nghe bài hát đó.

"

"Tôi không hiểu tại sao anh không nhân cơ hội này để bày tỏ lòng mình với huyết tộc kia?"

"Anh nói với tôi, Hes Vista, tôi không thể tha thứ cho bản thân mình, tôi không thể cứu em ấy.

"

Hes Vista hơi mệt một chút, về già rất dễ mệt mỗi nhất là khi trút ra quá nhiều cảm xúc, ông rũ xuống mi mắt, ôm lấy radio cổ, khẽ nói: "Mấy ngài có biết nhân ngư đó rốt cuộc làm cái gì không?"

"Anh ấy à, đã giao dịch với vị thần biển trong truyền thuyết, hy vọng đổi lấy sức mạnh quyền năng để kiếp sau luôn có thể bảo vệ người yêu của mình và loại bỏ mọi nguy hiểm cho đối phương.

"

Trái tim Lục Tước chợt thất lại, nếu Yuanna là Permilia, Đường Ân có thích Yuanna hơn không?

Hes Vista ngẩng đầu chậm rãi nhìn về phía Yuanna: "Ngay từ đầu tôi luôn cho rằng điện hạ chính là chuyển thế của anh, dù sao điện hạ rất giống anh ấy."

"

"Nhưng bây giờ tôi chắc chắn điện hạ không phải anh ấy rồi."

"

"Anh ấy đã hy sinh giọng hát của mình."

"

"Anh ấy không còn hát được một bài hát hay nữa."

".

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 48: 48: Chỉ Là Em Đã Quên Mất Anh Cũng Không Nhớ Ra

Đường Ân dạo bước trong bóng tối, cậu cảm thấy mình đi như vậy đã lâu, phía trước là bóng tối vô tận tựa như không bao giờ có ngày hôm sau.

Đường Ân cảm thấy rất mệt mỏi, cậu muốn dang đôi rộng đôi cánh ra, bọc mình như một con dơi và lặng lẽ trốn trong góc — —

O?

Cánh đâu rồi?

Đường Ân ngạc nhiên vươn tay sờ xương bả vai, thế mà không sờ được đôi cánh như trong tưởng tượng nhưng cậu cũng không thấy tiếc, đó chỉ là một đôi cánh lớn màu đen, đen xì thôi...

Cậu thật sự ghét bóng tối.

Ghét bóng tối vô tận này.

Đường Ân không đi nữa, cậu ng ồi xõm xuống, tự ôm lấy mình, muốn chờ bóng tối dài đằng đẵng này kết thúc.

Nhưng liệu bóng tối có thật sự kết không?

Cậu bị giam c ầm trong phong ấn mà thời gian trôi qua không rõ, muốn sống không được muốn chết không xong, đối với cậu lúc đó có lẽ cái chết mới là sự giải thoát thực sự.

Thế nhưng cậu không chờ được thiên th ần đến cứu mình khỏi vực sâu cũng không chờ được quỷ dữ kết liễu cuộc đời mình, cậu giống như bị cả thế giới lãng quên bị nuốt chửng bởi tuyệt vọng và cô đơn.

Trong bóng tối yên tĩnh đến đáng sợ này, Đường Ân ôm chặt lấy chính mình, không ai có thể nhìn thấy cậu vì vậy cậu có thể không kiêng nể gì phơi bày ra một mặt yếu ớt của mình, cậu c ầu mong thế giới này sẽ có một

chút âm thanh, dù là âm thanh gì cũng được như tiếng gió, tiếng mưa, tiếng sấm...!Miễn là thế giới này đừng quá yên lặng.

Ngay khi Đường Ân vô vọng nhìn về phía trước, một giọng nói kỳ lạ bỗng dưng xuất hiện trong vực sâu — —

Giọng điệu không thể lường trước như những nốt nhạc trên khuôn nhạc đang đánh nhau mà cũng giống như lời thì thầm đáng sợ của một con quỷ đang niệm một câu thần chú có thể phá hủy tín ngưỡng của một nhạc sĩ.

Đường Ân muốn bịt tai lại nhưng âm thanh của quỷ dữ vẫn tấn công cậu mọi nơi, âm thanh càng lúc càng lớn như muốn tra tấn lỗ tai của người nghe và thế sẽ không bỏ qua cho đến khi đạt được mục đích.

Một thế giới bóng tối nhìn như không thể phá vỡ cũng không thể tránh khỏi tiếng nói của quỷ dữ và những vết nứt xuất hiện ở khắp nơi trong lòng tối, một ánh sáng chói lóa xuyên qua khe hở như mạng nhện, cả thế giới này — —

Nó nứt ra.

Ánh sáng chói lóa càng ngày càng sáng, bóng tối giống như lớp tường cũ bị bong tróc, vô số tia sáng đan xen vào nhau, thế giới dần bừng sáng.

Lông mi dày chậm rãi mở ra, ánh sáng xuyên qua lông mi hôn vào trong đồng tử, Đường Ân hơi nheo mắt lại, cậu nhìn thấy những bông hoa nở rộ xung quanh, ánh nắng vàng rơi lên mái tóc vàng, nhìn thoáng qua trông như đang mạ một lớp vàng cho người bên giường.

Sẽ tốt hơn nếu một bức tranh đẹp như vậy có thể im lặng.

Lục Tước nghiêm túc hát cho Đường Ân vừa mới thức tỉnh, Đường Ân phải mất mười giây để xác nhận âm thanh kỳ diệu đó đang hát chứ không phải là tiếng thì thầm của ma quỷ, Đường Ân chưa từng nghe qua giọng hát khó nghe đến mức làm cho cậu rợn cả người như vậy.

Lục Tước từng hát một bài hát trước mặt cự thú biển sâu Mất Răng Cửa nhưng khi đó chỉ là những bài hát quân đội có nhịp điệu và giai điệu rất đơn giản còn lần này thử thách hát quá khó.

Đường Ân khiếp sợ nhìn Lục Tước, Lục Tước ngừng hát, nghiêm túc hỏi: "Ngài cảm thấy tôi hát thế nào?"

Rất dở.

Rất dở đó được không.

Nhưng đi đâu khiến Đường Ân có hơi khó mở miệng đó chính là giọng hát khó nghe này làm cho cậu thoát ra khỏi bóng tối dài đằng đẵng kia, song đến nỗi cậu cảm thấy khó chịu nhưng lại có một loại khoan dung có thể tạm thời chịu đựng.

Nhưng dù sao đi nữa Đường Ân cũng không thể trái lương tâm khen Lục Tước đến nở ra hoa được.

Đường Ân suy nghĩ một lát rồi khéo léo nói: "Anh xem ra không có tài năng ca hát."

Lục Tước nghe vậy lộ ra một nụ cười chân thành giống như Đường Ân đang khen ngợi hẳn: "Tôi cũng cảm thấy vậy, sau này tôi sẽ hát cho ngài nghe mỗi ngày."

Đường Ân: "?"

Anh đúng là biết vẽ bánh nướng (*) quá nhỉ.

(*) 画大饼: ngôn ngữ mạng, chỉ việc xã giao, vẽ ra những thứ tưởng ngon ăn làm người khác tin sái cổ nhưng thực ra chỉ là "bánh vẽ".

Đường Ân không tiếp tục nghiên cứu vấn đề ca hát mà hỏi đi đâu cậu quan tâm nhất: "Tôi đã trở thành con người rồi?"

Lục Tước gật đầu: "Ngài có cảm thấy khó chịu chỗ nào không?"

Đường Ân cúi đầu quan sát thay đổi của cơ thể, chạm vào cánh tay bên ngoài vẫn thấy mát lạnh nhưng trong cánh tay lại cảm thấy ấm áp.

Trong những năm tháng dài trở thành huyết tộc, cậu chưa bao giờ cảm nhận được nhiệt độ từ bản thân.

Nhưng mà hình như vẫn thấp hơn nhiệt độ cơ thể của Lục Tước.

Cậu ấn lòng bàn tay lên ngực trái, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, bên trong giống như chứa một chú chim con đang nhảy, cậu cảm nhận được bụng mình phồng lên xẹp xuống theo nhịp thở của mình, đặt ngón tay lên mũi, đón nhận hơi thở ấm áp ẩm ướt kia...

Đường Ân như một đứa trẻ được nhận được một món đồ chơi mới, không ngừng thử nghiệm các bộ phận khác nhau.

"Có gương không?"

Lục Tước đưa cho Đường Ân một chiếc gương, Đường Ân kinh ngạc nhìn vào đôi mắt đen của mình trong gương.

Đầu ngón tay cậu chạm vào mặt gương lạnh giá, nhẹ nhàng miêu tả lại hình dáng đôi mắt của mình.

Thì ra cậu có một đôi mắt đen khi còn là một con người.

Đông tử đen phản chiếu ánh sáng mặt trời.

Đường Ân đã lâu không nghiêm túc nhìn mình, cậu ghét đôi mắt đỏ nên mỗi lần soi gương cậu đều lướt qua, người trong gương vừa quen vừa lạ tựa như có một nỗi đau khổ nhàn nhạt.

Cậu có lẽ không thích bóng đêm nhưng nhìn thấy đôi mắt đen này, Đường Ân đột nhiên cảm thấy bóng tối không khó chấp nhận đến vậy.

Không phải có một câu nói trong văn minh Đồn An sao?

Đêm đen cho tôi đôi mắt đen nhưng tôi dùng chúng để tìm kiếm ánh sáng.

Đường Ân trong gương mỉm cười với bản thân, lúc cậu cười lên đôi mắt đen sạch sẽ, hàm răng đều tăm tắp không còn thấy được răng nanh của huyết tộc, ánh nắng rơi trên mặt cậu, thoang thoang mùi mùa xuân với những bông hoa phía sau.

Thế này cũng rất tốt.

Không còn là một sinh vật đen tối nữa, cậu có thể đi tới một nơi xa lạ mà không ai biết tới cậu và dành phần đời còn lại của mình trong an tĩnh dưới ánh mặt trời.

"Sau này anh không cần gọi tôi là ngài nữa và cũng không cần phải dùng xưng hô kính trọng với tôi." Đường Ân đặt gương xuống, hít một hơi thật sâu, giọng điệu có chút khoan thai thoải mái khó nhận ra: "Bây giờ tôi không phải là thân vương huyết tộc nữa rồi."

"Vâng, thưa ngài." Lục Tước vô thức trả lời.

"Gọi tôi là Đường Ân."

"Được...!Đường Ân."

Đường Ân nhảy khỏi giường dây, nói với Lục Tước đang có hơi ngu ngơ: "Không phải anh nói muốn dẫn tôi đi ném thử các loại đồ ăn của con người sao?"

"Mới tỉnh lại, đói bụng đến hơi co thắt lại, à, phải gọi là dạ dày đúng không?" Đường Ân ra hiệu với Lục Tước: "Đi thôi."

Lục Tước lập tức đi đến bên người Đường Ân, hẳn có thể cảm giác được Đường Ân sau khi biến thành con người thì so với trước kia còn sống động hơn, cho dù trước đây Đường Ân có gần gũi với mọi người đến mấy thì trên người cậu dường như có tầng băng vô hình quanh thân.

Lớp băng này bảo vệ cậu khỏi bị thương với thế giới bên ngoài cũng hoàn toàn cắt đứt cảm xúc giao tiếp của mình với thế giới bên ngoài.

Đêm đen cho tôi đôi mắt đen

Nhưng tôi dùng chúng để kiếm tìm ánh sáng

Nhưng bây giờ, lớp băng vô hình này dường như đang tan dần.

Nơi nhanh nhất có thể ăn được thức ăn của con người là lâu đài cổ của Đường Ân, Đường Ân bước ra khỏi vườn hoa hồng lại đi dạo trong lâu đài cổ mà cậu đã rất quen thuộc này, đây sẽ là lần cuối cùng cậu dạo bước trong lâu đài cổ này nhưng Đường Ân lại không có gì lưu luyến với tất cả những thứ này.

Cậu hiếm khi lưu luyến thứ gì, một khi cậu đã quyết định rời đi thì mọi thứ đều có thể bỏ lại.

Khi đi ngang qua bức tượng bán thân treo ở hành lang, Đường Ân khó được dừng lại, trong bức chân dung, cậu có đôi mắt đỏ và mái tóc đen, trên tay cầm một ly đế cao đầy máu.

Đường Ân đã quên ly máu đó có mùi vị như thế nào.

Cậu bật đèn lấp ở hành lang lâu đài và bước đến bàn ăn.

Lan Y đứng trước một chiếc bàn dài chuẩn bị món ăn cho Đường Ân lần cuối, trước kia Lan Y chỉ cần đổ máu vào ly, lần này sắp xếp món ăn con người cho Đường Ân là lần đầu thử làm nên không thể tránh khỏi việc y không thành thạo.

"Đây là cua đào hấp là nguyên liệu cao cấp bình thường chỉ cần dùng cách đơn giản để nấu, cua đào được chọn từ hành tinh nhân ngư rất ngọt và ngon, thịt tươi non..." Lan Y giới thiệu các món ăn cho Đường Ân, ánh mắt bất giác bị phần gáy của ngài thân vương hấp dẫn, cái cổ thon dài trắng nõn như thiên nga, tỏa ra hương thơm lạ thường khó mà tin nổi.

Răng nanh bật ra không kiểm soát được, trước khi Lan Y mất kiểm soát, Lục Tước cầm khăn ăn lên, thẳng thắn dứt khoát che miệng Lan Y, hắn tiếp tục vị trí của Lan Y và nói với Đường Ân đang chăm chú nhìn món ăn: "Đặc trưng lớn nhất của cua đào là vỏ cua sau khi nấu sẽ có màu hồng như đào."

Đường Ân nghiêm túc nói: "Vậy nó cũng có vị như đào không?"

Đôi tay thon dài mang găng tay vào, Lục Tước lột vỏ cua ra để lộ phần thịt cua chắc nịch màu đỏ cam, hắn dùng thìa bạc bới hết gạch cua ra rồi bỏ đi phần mang cua màu trắng, lấy hết thịt cua trong chân cua ra bằng một cách ưu nhã mà Đường Ân xem không hiểu.

Toàn bộ thịt cua được Lục Tước cẩn thận đặt lên đĩa, kèm một chén nước chấm thơm ngon: "Tất nhiên là không, ngài có thể ăn quả đào để tráng miệng."

Đường Ân cầm đĩa lên, tuy cậu chưa từng có ký ức dùng đĩa nhưng vừa chạm vào hai thanh gỗ thì cơ thể theo bản năng linh hoạt sử dụng.

Đường Ân gấp miếng thịt cua vào miệng, nhai hai lần rồi nghiêm túc khẽ gật đầu: "Ừm...!ăn có vị rất ngon."

Đường Ân đổi một đôi đũa khác gấp thịt cua đưa đến bên miệng Lục Tước đang gõ càng cua cho cậu: "Anh cũng nếm thử xem."

Lục Tước cầm càng cua, hắn chớp mắt nhìn, ngờ ra một hồi mới chậm rãi há miệng cắn lấy thịt cua.

"Ăn ngon không?" Đường Ân hỏi.

Lục Tước hoàn toàn không thể nếm được mùi vị trong miệng là vị gì: "...!Ngon."

"Tôi cũng cảm thấy mùi vị cũng khá ngon." Đường Ân đặt đũa xuống lại cầm chiếc thìa bạc lên, múc phần gạch cua màu đỏ cam lên, ăn vào đây

một ngụm lớn, sau khi ăn no thỏa mãn, cậu nói với Lục Tước còn đang ngần ngừ: "Còn nữa, anh vừa gọi tôi là ngài nữa."

"Xin lỗi."

Gọi Đường Ân là ngài đã trở thành một thói quen của Lục Tước cũng như tình yêu của hắn dành cho Đường Ân đã trở thành một thói quen.

Đa phần trong lâu đài cổ là huyết tộc, sau khi trở thành người Đường Ân dùng như có một sức hút chết người đối với huyết tộc, ngay cả khi Đường Ân không bị thương hay đổ một giọt máu nào, tất cả những huyết tộc tới gần Đường Ân đều sẽ vô thức nhe nanh.

Thế là trong bữa ăn này Lục Tước trở thành người duy nhất có thể tiếp cận Đường Ân và phục vụ Đường Ân.

Lột vỏ tôm, cua là thứ mà Lục Tước thích nhất bởi vì mỗi khi bận rộn bóc những thứ này thì Đường Ân sẽ tiện thể gấp một miếng đưa vào miệng Lục Tước.

Dưới tác động to lớn của hạnh phúc, chiếc đuôi cáo của Lục Tước không kìm được mà bật ra và đung đưa vui vẻ.

Đường Ân ăn một miếng, mỗi lần dọn một món ăn đều nghe Lục Tước phổ cập các loại khoa học kiến thức, ăn no xong thì dừng lại một hồi, ăn miếng cuối cùng thì hoàn toàn no căng.

Hiện tại niềm vui lớn nhất khi trở thành con người chính là có thể mang đến cho vị giác các loại kích thích mới lạ.

Lục Tước bưng rượu vang đỏ và trái cây sau bữa ăn.

Đường Ân ăn quả đào ngon ngọt và mọng nước trước, sau đó nhìn Lục Tước rót rượu đỏ vào ly rượu.

Rượu đỏ giống như máu nhưng màu sắc trong hơn, mùi thơm êm dịu khiến Đường Ân rất thích, cậu cầm lấy ly rượu nhấp một ngụm nhỏ, chép

chép miệng, một lúc sau mới nói: "Hơi đắng chút mà còn không có mùi thơm."

Lục Tước rót một ly rượu vang trắng cho Đường Ân: "Ngài uống thử xem?"

Đường Ân cầm ly rượu lên uống thêm một ngụm, tuy rượu vang trắng mà Lục Tước rót cho cậu không giống như rượu vang đỏ không có mùi nhưng lại có vị ngọt hơn rất nhiều, "Tôi nghĩ cái này ngon hơn, anh đã thêm đường vào đúng không?"

Trữ lượng rượu trong lâu đài cố thật đáng kinh ngạc, thấy Đường Ân thích uống rượu, mọi người mang nốt phần rượu còn lại lên, Đường Ân nhâm nhi mỗi loại rượu càng uống càng ngon, bất tri bất giác Đường Ân đã uống quá nhiều.

Đường Ân ôm bình rượu có hơi cố sức chớp mắt một cái, nhìn Lục Tước một thân tây trang rỗ bối rồi nói: "Lục Tước, anh sao lại trở thành hai người rỗ? Đây là năng lực mới thức tỉnh của anh hả?"

Lục Tước cúi người, duỗi một ngón tay về phía Đường Ân, nhẹ giọng hỏi: "Đây là mấy, thưa ngài?"

Đường Ân nhíu mày nắm lấy ngón tay Lục Tước: "Không phải đã nói rỗ sao? Đừng gọi tôi là ngài nữa."

Một làn sương đỏ mờ ảo xuất hiện trên khuôn mặt say xỉn của Đường Ân, đặc biệt là màu đỏ ở cuối đuôi mắt y như vừa bị bắt nạt mà khóc nhưng giữa lông mày và đôi mắt của cậu lại có một vẻ đẹp ngang bướng xinh đẹp, thần thái này chỉ nên khi để người khác: "Đồng gốc, đây là hai."

Đôi mắt xanh biếc cong lên, cứng chiêng không thể che giấu gần như tràn ngập trong mắt, Lục Tước dịu dàng nói: "Em uống say rỗ."

"Rót rượu tiếp cho tôi." Đường Ân ra lệnh.

"Không thể uống nữa, tỉnh rượu sẽ rất khó chịu." Lục Tước hiềm khi từ chối Đường Ân: "Để tôi dẫn ngài đi nghỉ ngơi."

Hắn muốn đỡ Đường Ân dậy, người say không có ý thức, Đường Ân có chút không vui khi nghe nói không được uống nữa, nghe thấy Lục Tước gọi mình là ngài thì Đường Ân bất mãn mà cắn hầu kết Lục Tước một cái.

Cậu cắn rất nhẹ, không bằng nói là mút thay vì nói là cắn.

Rượu làm mờ trí nhớ của cậu, khiến Đường Ân nhất thời quên đi ranh giới giữa huyết tộc và con người, cậu nhớ tới cỗ của người trước mặt rất ngon, mùi vị còn ngon hơn cả rượu, sao lần này cậu không nếm thử được?

Đường Ân bất mãn lắm, nói lần bần: "Anh giấu đồ uống ngon ở đâu?"

Lục Tước đưa tay chạm vào hầu kết của mình, ngón tay hắn có khớp xương rõ ràng, dáng vẻ đặt ở trên hầu kết nhô ra trông rất đẹp, nghe Đường Ân chất vấn, Lục Tước bất đắc dĩ cười một tiếng: "Tôi sẽ đưa em đi uống trà giải rượu."

Đường Ân không hiểu Lục Tước đang nói gì, có lẽ cậu đã nghe thấy nhưng đầu óc của cậu không xử lý được thông tin này, cậu híp mắt liền thấy đôi môi khế khép mở trước mắt tỏa ra một chút hương thơm.

Cậu vẫn nhớ hương vị màu của Lục Tước vừa thơm vừa ngọt mang đến cảm giác tê dại và kích thích không gì sánh nổi, mỗi lần như vậy sẽ khiến người không kìm lòng được mà nghiện.

Nghĩ lại như vậy, Đường Ân kiễng chân hôn lên môi Lục Tước.

Rất mềm mại.

Đường Ân nhắm mắt lại, đầu óc của người say luôn rối bời, một giây đang nghĩ đến chuyện này thì giây tiếp theo đã nghĩ đến chuyện khác.

Bên tai cậu dường như vang lên bài hát mà Lục Tước hát hoàn toàn lạc tông cho cậu nghe khi cậu vừa tỉnh dậy, vậy bài hát đó từ đâu ra — —

"Anh chắc chắn mấy trăm năm trước đã nói lời yêu em,

Chỉ là em đã quên mất anh cũng không nhớ ra."

Tác giả có lời muốn nói:

[1] "Em chắc chắn mấy trăm năm trước đã nói lời yêu anh, chỉ là anh đã quên mất em cũng không nhớ ra."

[2] Đêm đen cho tôi đôi mắt đen nhưng tôi dùng chúng để tìm kiếm ánh sáng.

Cho dù đêm trường dài dằng dặc, không có các vì sao, không có ánh trăng, thậm chí không có đốm lửa le lói, thế nhưng cõi lòng khát vọng tìm kiếm ánh sáng vẫn không thể bị vùi lấp đè nén được.

Bài thơ ngắn "Một thế hệ người" mang tính tượng trưng mạnh mẽ.

Bởi vì đắm chìm trong màn đêm, cho nên đôi mắt cũng trở thành màu đen.

Trong đêm đen mê mông, rất có thể chính đôi mắt là hai ngọn đèn duy nhất.

"Đôi mắt " ở đây tượng trưng cho sự tìm tòi, khát vọng đôi mắt sáng ngời của cả một thế hệ người, mà chữ "tôi " trong thơ, chính là tượng trưng cho cả một thế hệ con người.

Cả bài thơ này đơn giản, rõ ràng tràn đầy niềm tin tất thắng..

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 49: 49: Em Tìm Được Anh Rồi

Trước khi Đường Ân hôn hắn thì thật ra Lục Tước đang suy nghĩ về những chuyện lão nhân ngư nói cho hắn biết.

Khi chuẩn bị đưa Yuanna đi vào ngày hôm đó, Hes Vista đã kể câu chuyện của Permilia và Đường Ân, Hes Vista không biết ai là người chuyển thế của Permilia và cũng không ai biết được chuyện này.

Điều chắc chắn duy nhất là Yuanna tuyệt đối không phải là chuyển thế của Permilia.

Người chuyển thế của Permilia có lẽ nhân tố quyết định cho việc Đường Ân có thể tiếp tục sống sót hay không.

Khả năng tìm thấy đối phương chỉ có thể dựa trên hai điểm thông tin, một điểm là mạnh và một điểm khác là mù âm nhạc.

Trên đời này có quá nhiều người có thể đáp ứng được hai điều kiện này, dựa theo điểm thông tin này thì độ khó không thua gì mò kim đáy biển.

Mà nếu như Đường Ân sau khi tìm thấy đối phương rồi yêu người chuyển thế của Permilia thì lúc đó hắn nên xử lý như thế nào?

Trước giờ Lục Tước luôn nghĩ hắn có thể từ bỏ mọi thứ vì Đường Ân nhưng khi hắn nghĩ đến Đường Ân có lẽ sẽ yêu một người nào đó thì nỗi đau khổ to lớn đã lấn át hắn.

Sau khi Đường Ân tỉnh lại, hắn luôn muốn tìm cơ hội để nói cho Đường Ân biết chuyện này nhưng khi nhìn thấy Đường Ân tự tay dứt thức ăn cho hắn rồi lại nghĩ đến sa này Đường Ân sẽ dứt cho người khác ăn vậy thì con rắn của ghen tị đã quấn chặt lấy trái tim hắn.

Hắn đã cố gắng vượt qua những cảm xúc ích kỷ này bằng lý trí nhưng mọi nỗ lực của hắn đều tan vỡ trước nụ hôn này.

Nụ hôn vừa ấm áp vừa ngây thơ, nhưng chỉ là chạm môi, hơi thở gấp gáp dồn lên trên mặt Lục Tước, Lục Tước mở to mắt nhìn Đường Ân, sau này Đường Ân sẽ hôn chuyển thế của Permilia như thế này sao?

Hắn giống như nghe thấy tiếng con rắn ghen tuông đang gặm nhấm trái tim hắn để trái tim hắn thủng trăm ngàn lỗ và nỗi đau đớn khôn tả nổi lên.

Trong cảm giác uất ức và tuyệt vọng như vậy, Lục Tước không có lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà tiến thêm một bước, hắn cẩn thận từng li từng tí ôm Đường Ân đang say rượu giống như chạm vào chân tâm không thể chạm tới.

Lần này Đường Ân không phải huyết tộc, hắn có thể hiểu nụ hôn này không có liên quan gì đến sức hấp dẫn của máu không?

Lục Tước sờ lên gò má nóng rực của Đường Ân, Đường Ân rất gầy, bên mặt chỉ có một chút da thịt mềm mại, hắn nhẹ nhàng ôm ngang Đường Ân lên, dưới ánh mắt chăm chú không cam lòng của Lan Y, hắn bế Đường Ân vào phòng ngủ.

"Xác xược, Lục Tước, anh thả tôi xuống."

"Đường Ân lạnh lùng nói, đôi mắt của cậu vẫn còn mơ màng, sau khi say rượu thì giọng điệu của cậu sẽ kéo dài ra một chút nên câu này vốn khí thế kinh người nghe qua hơi giống một đứa nhỏ đang làm nũng."

"Ngại có thể tự đi được không?" Lục Tước hỏi.

Đường Ân kên kiệu a một tiếng.

Lục Tước buông Đường Ân xuống, ngay khi vừa xuống đất Đường Ân có chút đứng không vững, cậu vịn tường bước hai bước rồi bình tĩnh nói: "Tôi nghi ngờ một phép thuật làm cong không gian đã được sử dụng ở đây, anh nhìn đi, những đường này đều cong."

"

Lục Tước nhìn hàng lang thẳng tắp, nghiêm túc gật đầu: "Đúng vậy.

"

Đường Ân ấn huyết thái dương của mình, lộ ra vẻ căm hận khi bị người ám hại: "Chết tiệt, chắc chắn đó là rồng ảo ảnh và chiến tranh giở trò quỷ.

"

Xác của rồng ảo ảnh và chiến tranh được Kerr làm chiến lợi phẩm mang trở lại đảo rồng, cơ thể của rồng chứa đầy bảo vật, đối với đờng tộc quan hệ thân thiết thì Kerr sẽ chỉ mang về chôn cất nhưng giống như kẻ thù là rồng ảo ảnh và chiến tranh thì Kerr không lấy roi quất thì thể thì đã coi như nhân từ.

"Ngài nói đúng, bây giờ sức mạnh của ngài đã yếu đi rất nhiều, một mình đối mặt với rồng ảo ảnh và chiến tranh có thể rất nguy hiểm, ngài đến nơi này của tôi thì tốt hơn.

" Lục Tước tiếp lời Đường Ân.

Không ngờ Đường Ân hết sức cảnh giác đứng dựa vào tường, nhìn hẩn như đang nhìn kẻ thù nào đó, nghiêm túc từ chối: "Không, bây giờ anh có thể là do con rồng đó biến ra!"

Lục Tước không ngờ cảnh giác của Đường Ân đang say lại cao như vậy: "Ngài đã hiểu lầm rồi, tôi là Lục Tước.

"

"Lần trước con rồng đó cũng nói như vậy.

" Đường Ân cố gắng sử dụng sức mạnh của bóng tối nhưng cậu đã mất đi thân phận huyết tộc của mình, thứ mà cậu triệu hồi ra không phải là một cái bóng mà là một dây leo xanh thẫm.

.

Bây giờ Đường Ân có thể cộng hưởng sức mạnh với Lục Tước.

Dây leo ân cần cọ xát lòng bàn tay của Đường Ân, nịnh nọt lấy lòng không thể tả được nhưng Đường Ân lại trở tay tát một cái: "Đồ hư hỏng, cú."

"

Mặc dù Đường Ân say rượu nhưng cậu vẫn nhớ tới trong rừng tinh tinh có một dây leo xanh thẫm dự định làm ra chuyện phản nghịch ra sao.

"Lần trước là kiếp trước sao?" Lục Tước nghe được từ máu chốt, hần không có thời gian để ý tới dây leo chạy tới tìm an ủi, trở tay đẩy dây leo sang một bên.

Sợ làm cho Đường Ân buồn, hần chưa từng hỏi chuyện gì đã xảy ra trong kiếp trước của Đường Ân.

Dây leo bị vỗ hai lần bị tự kỷ núp ở trong góc, thuận tiện xây một bức tường dây leo bảo vệ để ngăn những người khác tiếp cận Lục Tước và Đường Ân,

"Đúng vậy, lần trước gã giả làm anh cũng có thể là Kerr hoặc cũng có thể là Yunna, lừa tôi mở cửa."

"Đường Ân nói về kiếp trước của mình, giọng điệu bỗng nhiên suy sụp: "Tôi bị lừa vào phong ấn! "

"Chỉ có một mình tôi ở nơi tối tăm và yên tĩnh đó."

"

"Tôi đã ở đó một trăm, một ngàn năm, một vạn năm! Lâu đến nỗi không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua."

"

Mỗi một con số ngày càng tăng lên tượng trưng cho tích tụ của vô số cảm xúc tuyệt vọng, dù chỉ tóm gọn trong một câu nói ngắn gọn nhưng Đường Ân cũng không chịu nổi áp lực ùn ùn kéo đến kia.

Đường Ân chậm rãi ng ồi x ồm xuống, hai tay ôm lấy chính mình có hơi hốt hoảng nói: "Cho nên tôi đã th ề trong lòng, nếu cuối cùng tôi có thể thoát ra khỏi phong ấn thì tôi sẽ khiến cuộc đời gã còn tội tệ hơn cái chết.

"

Cậu cuộn mình trong góc, cầm ch ớng đ ầu gối, hàng mi dài phủ bóng mờ dưới mắt: "! Lạ thật, có vẻ như tôi đã đ ể con r ồng đó sống không bằng chết?"

Vài đoạn ngắn lóe lên trong đ ầu Đường Ân, cậu chớp mắt, kính ngạc ng ẩng đ ầu lên, nhìn thấy thân ảnh cao lớn của Lục Tước.

Với mái tóc vàng và đôi mắt xanh th ắm, đó đáng lẽ là vị th ần hộ mệnh chiến đấu h ăng hái của con người nhưng vào lúc này, hắn lại chậm rãi quỳ xuống trước mặt cậu.

Lòng bàn tay rộng run rẩy che đi khuôn mặt của Đường Ân, trán của Lục Tước áp vào trán Đường Ân: "Thật xin lỗi ngài, tôi vẫn không thể bảo vệ em.

"

Tại sao nói "vẫn" chứ?

Giống như cậu đã có hối tiếc khắc cốt ghi tâm này từ lâu lắm r ồi.

Đường Ân ngờ ng ạc nhìn chăm chú ánh mắt Lục Tước, cảm giác rất quen thuộc, trong thoáng chốc cậu chợt nhớ tới một vị t ể ti nhân ngư đã đưa cậu đến tham gia mùa tìm bạn đời của hành tinh nhân ngư.

Đường Ân tuy không nhạy cảm với cảm xúc nhưng cậu cũng không ngốc, cậu hiểu phong tục của nhân ngư và biết nhân ngư sẽ hát những bài

hát mà họ thích trong mùa tìm bạn đời.

Chỉ là hành vi của tế ti nhân ngư đó quá kỳ lạ, hẳn đặt bài hát vào vỏ ốc vàng rồi đưa vỏ ốc cho một mình cậu.

Nhân ngư cho rằng dùng tiếng hát để tỏ tình trong mùa tìm bạn đời được càng nhiều người nghe và công nhận giọng hát của mình thì mối quan hệ sẽ càng nhận được nhiều lời chúc phúc.

Vì nên Đường Ân có chút không rõ ý tứ của đối phương, sau khi mùa tìm bạn đời kết thúc, cậu muốn trực tiếp hỏi đối phương xem hẳn có muốn ở bên cậu không.

Lúc đó tế ti nhân ngư cũng lặng lẽ nhìn Đường Ân như ánh mắt của Lục Tước lúc này, bi thương như sắp hóa thành nước mắt chảy ra nhưng nhìn lại thì không có, nỗi đau thương cuộn trào mãnh liệt đều bị đối phương nén lại.

Vị tế ti nhân ngư kia nói, không, hẳn nói ngài xứng đáng có một người tốt hơn.

Lần này Đường Ân giống như bị mê hoặc lại hỏi câu giống như lần trước: "Anh có muốn ở bên em không?"

Lục Tước run rẩy rút tay về "Không, ngài xứng đáng có một người tốt hơn.

"

Đường Ân nghiêm túc nhìn Lục Tước, thật sự rất kỳ quái, rõ ràng bọn họ ngoại hình hoàn toàn khác nhau rõ ràng có giọng hát khác nhau nhưng vào lúc này, vượt qua thời gian và không gian, thế mà hai người đó trong chớp nhoáng trùng lặp lên nhau.

Nói cũng lạ, cậu vẫn luôn nhớ nhung máu của Permilia không thể nào quên, cuối cùng thậm chí cậu còn yêu ai yêu cả đường đi thích khuôn mặt

rất giống của Permilia kia của Yuanna, đối với Đường Ân mà nói đây là một chuyện không thể tưởng tượng nổi.

Cậu chưa bao giờ chọn huyết thực dựa trên ngoại hình, song điệu bộ của Hestia cũng không lọt nổi mắt xanh của cậu.

Nhưng khi gặp Yuanna, cậu lại lật đổ tư tưởng của mình.

So về thực lực, Yuanna không bằng Kerr và Lục Tước nhưng kiếp trước Đường Ân theo đuổi ba người một lượt cũng không phân chia cao thấp theo mức độ quan trọng của sức mạnh rất khó để nói ngoại hình giống với Permilia đến cuối cùng có mấy phần ảnh hưởng.

Kiếp này cậu từ bỏ Yuanna, thứ nhất cậu nghi ngờ Yuanna là người phong ấn cậu, thứ hai cậu đã có được Lục Tước.

Sau khi Lục Tước ở bên cạnh, cậu rất ít nghĩ đến Yuanna, lúc đó Đường Ân luôn cảm thấy máu của Lục Tước uống rất ngon, có đôi khi lại cảm thấy ánh sáng trong mắt của Lục Tước trông rất đẹp.

Tại sao cậu lại cố chấp bởi đôi mắt sáng ngời đó như vậy?

Thật sự không thể hiểu được.

Cứ như thể đã từng có một người nhìn cậu bằng đôi mắt như vậy.

Nhưng Permilia chưa bao giờ có được đôi mắt sáng ngời như vậy, sau khi cậu trở thành huyết tộc và gặp Permilia thì Permilia luôn lộ ra đôi mắt buồn mà cậu không thể hiểu được.

Thật ra cậu không thích nhìn thấy đôi mắt buồn bã như vậy.

"Có một điều tôi chưa nói với ngài.

" Lục Tước lại dùng kính ngữ, khi Đường Ân nói sau này có thể không cần dùng kính ngữ nữa thì Lục Tước đã rất mong chờ tương lai của hắn và Đường Ân, khoảng cách giữa hắn và Đường Ân sẽ càng ngày càng gần rồi một ngày hắn sẽ làm tan chảy hoàn toàn lớp băng quanh người Đường Ân.

Nhưng bây giờ hấn không chắc chắn nữa.

Hấn không thể bảo vệ được ngài.

Đường Ân ở trong phong ấn lâu như vậy, chẳng lẽ là vì lần đó hấn không hoàn thành tốt thời gian quay lại? Đường Ân sẽ bị phong ấn bởi rồng ảo ảnh và chiến tranh có phải là do đêm hôm đó hấn đã từ chối lời mời của Đường Ân không?

Tất cả là lỗi của hấn là do hấn không chuẩn bị đầy đủ vẹn toàn chu đáo là do hấn không đủ mạnh đến mức để đảo ngược thời gian mà không để lại bất kỳ sai sót nào.

Hấn có tư cách gì để ở bên cạnh Đường Ân? Hấn làm sao có thể vì ghen tị mà giấu giếm những gì Hes Vista nói, hủy hoại Đường Ân lần nữa?

Lục Tước run giọng, từng lời hấn nói ra đều biến thành lưỡi dao sắc bén lặn một vòng trong trái tim hấn rồi mới từ từ lộ ra: "Tôi đã đến đảo rồng để sử dụng viên đá tiên tri và phát hiện ra ngài và Permilicia phải chuyển thế cùng nhau, Hes Vista nói người kia rất mạnh nhưng giọng hát rất tệ, tôi không biết anh ta là ai nhưng trong thời gian còn lại, tôi sẽ theo ngài tìm anh ta! "

"Lúc đầu tôi không dám chắc.

" Đường Ân bình tĩnh nhìn Lục Tước một hồi, cậu lúc này mới tỉnh táo một chút, tuy ý thức còn có chút hỗn loạn nhưng Đường Ân rõ ràng biết mình đang làm gì.

Cậu nắm lấy tay Lục Tước, dưới ánh mắt đau đớn và tuyệt vọng của Lục Tước, cậu hôn lên hoa hồng vàng đỏ trên lòng bàn tay hấn: "Em tìm được anh rồi.

".

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 50: 50: Ấm Áp Trước Nay Chưa Từng Có

Lục Tước còn chưa phản ứng lại hoặc là nói hần nghi ngờ mình bị xuất hiện ảo giác: "Ngài đây có là ý gì?"

Bàn tay được Đường Ân nắm lấy trở tay nắm ngược lại Đường Ân, nắm chặt như nắm bắt một giấc mơ có thể vượt mất bất cứ lúc nào.

Không, cho dù là trong những giấc mơ đẹp nhất cũng sẽ không xảy ra vở kịch như vậy.

Không phải Lục Tước không nghĩ tới mình có thể là chuyển thế của Permilia nhưng loại suy nghĩ này rõ ràng chỉ là ảo tưởng của bản thân, hần làm sao có thể là người may mắn đó?

Đường Ân đoán dấu vân tay của Lục Tước sẽ để lại trên tay cậu, cậu đột nhiên phát hiện mình chưa từng tìm hiểu kỹ Lục Tước, khi cứu Lục Tước trên chiến trường, ý thức Lục Tước mơ hồ không rõ cũng nắm chặt tay cậu như thế này.

Người này luôn rất kiên chế và giữ mọi cảm xúc xuống tận đáy lòng, theo một khía cạnh nào đó mà nói thì họ thực sự là một loại người.

Chỉ có đi đầu khác biệt lớn nhất là, Lục Tước có tình yêu trong tim, một tình yêu chân thành đến mức sắp thiêu rụi cậu.

Yêu là một thứ rất đáng sợ có thể khiến Lục Tước từ một người rất mạnh mẽ và cứng rắn không thể phá vỡ trở nên tằm thường lại hết sức lo sợ suy tính thiệt hơn.

Đường Ân không muốn nhìn thấy Lục Tước trở thành bộ dáng này.

"Em nghĩ anh là chuyển thế của Permilia.

" Đường Ân nói khẽ.

"Làm sao có thể?" Hạnh phúc đến quá đột ngột khiến Lục Tước phủ nhận theo bản năng.

Đường Ân thấy Lục Tước không dám thừa nhận liền nói đùa: "Anh nghĩ anh hát hay lắm sao?"

"Không, anh chỉ nghĩ trên đời này có rất nhiều người hát dở như vậy! " Lục Tước giống như đột nhiên trúng số, không dám tin mà lặp đi lại lại nhiều lần để xác nhận.

"Đừng tự ti, hát dở giống anh cũng không nhiều lắm.

"

Thấy Lục Tước còn muốn nói tiếp, Đường Ân liền dứt khoát cắt ngang: "Mà em có cách nhận định của riêng mình.

"

Nhìn thấy ánh mắt chắc chắn của Đường Ân, trong lòng Lục Tước bỗng có chút chua xót, coi như hẳn thực sự là chuyển thế của Permilia, nếu Đường Ân chọn hẳn vì lý do này thì trong lòng hẳn vẫn còn mỗi nỗi mất mát và ghen tị khó tả, tại sao người ta lại tham lam lam như vậy, hẳn đã từng nghĩ chỉ cần có được một chút tình yêu từ Đường Ân, hẳn sẽ có thể chết không hối tiếc nhưng một khi đã có được, hẳn còn muốn có nhiều hơn nữa: "Ngài! có phải thích Permilia không?"

Đôi mắt xanh biếc cẩn thận dè dặt nhìn Đường Ân.

Thật là kỳ diệu, Đường Ân dường như hiểu được một chút tâm tư của Lục Tước.

Đường Ân không muốn nhìn thấy dáng vẻ khúm núm của Lục Tước thế này, Lục Tước của kiếp trước cho cậu ấn tượng là tươi sáng, tự tin, tránh xa người ngàn dặm, có trách nhiệm có đảm đương, nếu như kiếp trước Lục Tước luôn làm ra bộ dáng lo được lo mất thế này thì Đường Ân nhất định sẽ không theo đuổi đối phương.

Tại sao Lục Tước kiếp này luôn thiếu tự tin đến vậy?

Thật ra trời sinh Lục Tước có một khuôn mặt tuấn tú mà sau khi có quyển lực trong tay thì tuy hấn im lặng ít nói nhưng vẫn có thể tạo ra cho người ta một khí chất yên tâm.

Nên hấn không thích hợp đóng vai trà xanh, vai trà xanh mâu thuẫn với tính cách của chính hấn, một khi hấn đóng một vai rất mâu thuẫn như vậy sẽ luôn khiến Đường Ân buồn cười.

Nhưng Lục Tước lại nói, hấn hi vọng Đường Ân được vui vẻ.

Trong trái tim con người tràn ngập cảm xúc chua xót, kỳ thực cảm giác này lờ mờ xuất hiện sau khi cậu tỉnh lại nhưng lúc đó cũng không rõ ràng lắm giống như trong giai đoạn rèn luyện, theo thời gian trôi qua thì cảm xúc trong lòng của cậu càng rõ ràng, Đường Ân sờ lên ngực trái của mình, cậu tỉnh táo hỏi: "Lục Tước, bây giờ anh có cảm thấy khổ sở không?"

Lục Tước ngạc nhiên một chút, sau đó gật đầu.

Đường Ân vòng tay qua cổ Lục Tước, hôn lên môi Lục Tước lại ngược lên hỏi: "Bây giờ cảm giác khổ sở đó đã bớt đi nhiều rồi phải không."

"

Lục Tước ngờ ngác mà gật đầu.

Đường Ân suy nghĩ một chút, giữ sau đầu Lục Tước, cạy mở môi và răng của Lục Tước, không quá thành thạo hôn Lục Tước.

Không có sự kích thích của máu, trá lại cậu có thể cảm nhận rõ ràng hơn từng đợt cảm giác tê dại khi hôn, cảm giác đau nhức trong lòng ngực lại càng giảm bớt, nhạt đến gần như không còn, Đường Ân đang định kết thúc nụ hôn và hỏi lại nhưng Lục Tước đột nhiên ôm chặt lấy eo của cậu, liều lĩnh làm sâu nụ hôn này hơn.

Cảm xúc mạnh mẽ như biển cả muốn nhấn chìm cậu lại đưa cậu lên trời như những đám mây, rõ ràng ghét cậu là một ác ma không hiểu tình yêu lại nhún nhường tôn sùng cậu làm thần linh, Đường Ân giống như nghe thấy tình yêu đang trào dâng từ trái tim Lục Tước, huyết khế không chỉ kết nối mạng sống của họ với nhau mà nó dường như còn truyền đạt tình yêu trong trái tim của Lục Tước cho cậu.

Một cảm giác rất đặc biệt.

Ấm áp trước nay chưa từng có.

Đường Ân bị Lục Tước đẩy ngã xuống đất, trước khi thân thể tiếp xúc với tấm thảm thì dây leo dẹt thành một thảm mềm mại trước tiên, những bông hoa màu trắng lần lượt nở ra từ những dây leo màu xanh thẫm và những đóa hoa chạm vào còn mềm hơn so với dây leo, Đường Ân ngã ngửa cũng không cảm thấy khó chịu, tóc của cậu xõa ra, trong khi bị Lục Tước hôn thì trong đầu cậu hiện lên ý nghĩ lạ lùng — —

Đây gọi là nở gan nở ruột à? (*)

(*) 心花怒放: tương tự như niềm vui dạt dào/ tung bừng vui nhộn.

Những dây leo đó dường như đại diện cho suy nghĩ thực sự của Lục Tước ở một mức độ nào đó, giống như cửu vĩ.

Đôi mắt đen xinh đẹp nhìn chằm chằm vào đường nét trên trần nhà, Đường Ân chợt nhận ra có lẽ kiếp trước trong vô thức không hay biết cậu đã coi Lục Tước như một cuộc đời khác của mình.

Cậu nhìn Lục Tước thì với cậu rằng hẳn sẽ đổ giọt máu cuối cùng cho nhân loại, cậu nhìn Lục Tước không chút do dự dấn thân vào chiến trường, cậu quan sát Lục Tước vươn lên từ trong nhỏ bé và tạo ra một thế giới mới mà cậu không thể hoàn thành.

Nên rốt cuộc Lục Tước và cậu vẫn khác nhau.

Cho dù là Lục Tước không phải là chuyển thế của Permilia, cho dù bây giờ máu của Lục Tước cũng không còn đủ lực hấp dẫn cậu nữa thì người này cũng đặc biệt với cậu.

Khi Lục Tước kết thúc nộ hôn này rồi có chút lo lắng nhìn Đường Ân thì Đường Ân đang nằm trên giường dây đột nhiên nói: "Em không nhớ mình có thích Permilia hay không nhưng em biết thích một người là như thế nào.

"

"Nhưng em hi vọng anh có thể hạnh phúc.

"

"Em hy vọng anh có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

"

"Em hy vọng anh có thể yêu một người xứng đáng hơn.

"

Cảm xúc kích động trong lòng làm nhịp tim đập nhanh chóng, giọng điệu của Đường Ân vẫn bình tĩnh như vậy, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt như cũ, cậu nhẹ nhàng nói: "Em cũng hy vọng anh có thể tiếp tục thích em.

"

Bởi vì cảm giác được yêu thương thật ấm áp.

Làm cho linh hồn lang thang khắp nơi của cậu cảm thấy yên tĩnh ấm áp.

"Ôm em đi.

" Cậu thì thào: "Đầu em hơi đau.

" Thân thể của con người quá mỏng manh, uống chút rượu xong thì bây giờ xây xẩm.

Lục Tước ngạc nhiên ôm Đường Ân, một loạt chấn động làm hắn hoàn toàn mất phương hướng, hắn ôm Đường Ân đứng ngốc một hồi, sau đó lại nghe Đường Ân nói: "Đưa em rời khỏi đây.

"

Lục Tước ngạc nhiên một hồi: "Ngài muốn đi nơi nào?"

"Đi đến một thị trấn nhỏ, mua một ngôi nhà nhỏ, mặt trời mọc, có đủ loại hoa trong vườn, em chán hoa hồng rồi, đổi sang hoa hướng dương đi!" Đường Ân từ tốn nói yêu cầu của mình và giọng điệu của cậu dịu đi khi nói về những chuyện bình thường này: "Đúng rồi, tốt nhất là những người xung quanh sẽ không nhận ra thân phận ban đầu của em.

"

"Có lẽ hơi khó khăn, trước đây ngài đã tham gia buổi hòa nhạc của Yuanna rồi lên hot search một lần.

"

"Vậy đi đến một hành tinh kém phát triển mà trước khi đi, nguyện vọng mà anh muốn thực hiện nhất vẫn chưa thực hiện được đúng không?"

Cậu đang nói về việc dẫn dắt quân phản kháng nổi dậy lật đổ sự thống trị của đế quốc.

Lục Tước nhìn chủ nhân của hắn, trái tim của hắn vẫn chưa hoàn toàn bình tĩnh lại — —

Thật ra đã thực hiện rồi.

Điều hắn mong muốn nhất cuối cùng đã đưa tay là có thể chạm tới.

"Đã thực hiện ở kiếp trước rồi.

" Sau khi thực hiện, đi đâu hẳn hối hận nhất chính là vì bận rộn với sự nghiệp mà chưa từng bầu bạn cùng Đường Ân.

"Lần này anh có thể gửi thẳng máu của mình đến viện nghiên cứu, sau đó tìm người kế vị mà anh chọn ở kiếp trước, nhóc ấy là một cậu bé ngoan, nhóc ấy có thể sống lâu hơn và trở thành thần hộ mệnh bảo vệ nhân loại lâu hơn.

"

"Được.

" Về mặt của Đường Ân có chút buồn ngủ, cậu hạ quyết tâm lần sau không nên uống nhiều rượu như vậy, con người yếu ớt quá vì uống chút rượu xong sẽ kể hết những chuyện thối rửa trong bụng ra, rõ ràng cậu không muốn kể cho ai nghe những gì mình đã trải qua trong phong ấn nhưng kết quả vẫn mất mặt trước mặt Lục Tước như vậy!

Nhưng liệu lần sau cậu có thể làm cho Lục Tước say không rồi để cho Lục Tước mất mặt trước mặt cậu một lần?

"Bây giờ anh có thể có đưa ngài đi không?" Lục Tước vẫn có chút không thể tin được.

Đường Ân nhắm mắt lại khẽ ừ.

"Anh! anh có thể hôn ngài một lần nữa không?"

Đường Ân tiếp tục ừ một tiếng.

Lục Tước cúi đầu xuống, cẩn thận dè dặt đặt lên trán Đường Ân một nụ hôn, sau khi hôn xong hẳn lại hỏi: "! Anh còn thể hôn lại lần nữa không?"

Lần này Đường Ân không trả lời hẳn.

Bởi vì Đường Ân đã thiếp đi trong lòng ngực hẳn.

Đôi mắt xanh biếc ngậy ngốc nhìn Đường Ân ngủ, đôi mắt xanh như sóng gợn lăn tăn trên mặt biển, Lục Tước nhớ lại tất cả những gì Đường Ân nói với hắn vừa rồi trong đầu một lần nữa.

— — "Nhưng em hi vọng anh có thể hạnh phúc.

"

Bây giờ hắn đang rất hạnh phúc, vui mừng khôn xiết, hạnh phúc đến nỗi hắn còn lo lắng mình sẽ vui quá hóa buồn.

"Em hy vọng anh có một cuộc sống tốt đẹp hơn.

"

Hắn đã có được một cuộc sống tốt nhất mà hắn có thể tưởng tượng.

"Em hy vọng anh có thể yêu một người xứng đáng hơn.

"

Sẽ không bao giờ có ai xứng đáng để hắn thích hơn Đường Ân.

Anh yêu ngài, anh sẽ luôn yêu ngài.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 51: 51: Hoa Vách Núi

Khi tỉnh dậy lần nữa, Đường Ân phát hiện mình đang nằm trên một chiếc máy bay tư nhân, chiếc máy bay tư nhân là đại diện tiêu biểu của loài chim sẻ tuy bên trong nhỏ bé nhưng đầy đủ, Đường Ân bước tới phòng điếu khiên, nhìn thấy Lục Tước đang điếu khiên bán tự động.

"Em tỉnh rồi, đói không?" Lục Tước lấy hộp cơm đã chuẩn bị sẵn ra.

Đường Ân đúng là có hơi đói bụng, cậu ngồi xuống bên cạnh Lục Tước, mở hộp cơm ra ăn vài miếng.

"Hương vị thế nào?" Lục Tước rất quan tâm đến nét mặt thay đổi của Đường Ân bởi vì hắn đã làm ra bữa ăn này.

Để nắm lấy trái tim của một người đàn ông, đầu tiên phải nắm lấy dạ dày của người ta.

Đường Ân dứt lưỡi bò vào trong miệng, gật đầu khi nghe vậy.

Lục Tước nhìn Đường Ân dùng cơm với ánh mắt dịu dàng, hắn lặng lẽ nhìn Đường Ân ăn gần hết đồ ăn mới bỗng nhiên nói: "Con đường này là con đường anh đã dùng để chạy trốn khỏi hành tinh xanh.

"

Lục Tước luôn im lặng, đây là lần đầu tiên hắn nhắc đến quá khứ của mình với Đường Ân.

Đường Ân cầm hộp cơm nhìn khung cảnh vũ trụ bao la ngoài cửa sổ phòng điếu khiên, nghe Lục Tước chậm rãi nói: "Anh sinh ra trong phòng thí nghiệm, sau khi rời khỏi phòng thí nghiệm thì gia nhập quân đội, anh học cách giết người nhưng anh không học cách yêu một người ra sao, nếu anh có sai sót chỗ nào thì ngài hãy nói cho anh biết, anh nhất định sẽ sửa sai.

"

Hắn lo lắng trong tương lai sau này, Đường Ân sẽ cảm thấy mệt mỏi mình.

"Có mấy lời nói thẳng ở trước mặt thì quá tổn thương người.

" Đường Ân lần đầu tiên ngẫm lại khả năng tổn thương người khác qua cách nói chuyện của mình, cậu suy nghĩ một chút rồi nói: "Không bằng thế này nhé, mỗi năm chúng ta đều viết cho nhau một lá thư, dù là góp ý, phê bình hay khen ngợi đều viết trong thư đi.

"

Lục Tước gật đầu.

"Chuyện gì đã xảy ra khi anh sinh ra trong phòng thí nghiệm, em hình như chưa từng nghe anh kể.

" Đường Ân có chút tò mò, kiếp trước cậu cũng đi tìm hiểu quá khứ của Lục Tước nhưng Lục Tước đã xử lý thông tin quá sạch sẽ.

Đôi mắt màu xanh phản chiếu những vì sao và biển cả Lục Tước thản nhiên nói: "Một phòng thí nghiệm không tốt lắm nhưng anh đã xử lý nó rồi.

"

Vẻ mặt của Lục Tước quá mức dửng dưng, nếu như Đường Ân không cảm thấy trong lòng nhói đau có lẽ cậu sẽ tin.

Nhưng hiển nhiên Lục Tước không muốn nhắc lại nữa, đối với một số người nói ra ngọn nguồn của nỗi đau sẽ giải phóng áp lực nhưng đối với những người như Lục Tước đó là mở ra vết sẹo rướm máu và đau khổ thêm một lần nữa.

Không cần hỏi thêm vào lúc này chỉ cần ôm cái là được rồi nhỉ?

Đường Ân giang hai cánh tay ôm lấy Lục Tước giống như cậu đã từng ôm đối phương khi hấn đau khổ.

Bàn tay Lục Tước dừng lại, một lúc lâu sau, hấn đặt lòng bàn tay lên lưng Đường Ân.

"Em đã nói rất nhiều mơ ước tương lai của mình nhưng hình như chưa nghe thấy anh nói đến.

" Đường Ân có thể cảm nhận được nỗi đau trong lòng Lục Tước dần dần nguôi ngoai, cậu hy vọng cảm xúc đó có thể càng phai đi nữa.

"Chỉ cần ngài ở bên cạnh anh là được rồi.

" Lục Tước nghiêm túc nói.

"Làm mấy việc nhỏ đi, chẳng hạn như anh muốn trang trí kiểu gì?" Đường Ân nói đến đây lại không thể không suy ngẫm lại bản thân, thật ra cậu đã quen với việc ra lệnh và tự cho mình là trung tâm quá nhiều năm mà ít khi quan tâm đến cảm xúc của người khác, Lục Tước quá khiêm nhường trước cậu, lỡ như Lục Tước muốn trang trí phong cách gothic thì sao?

Đường Ân cũng không quên khi Lục Tước đến lâu đài cổ của cậu, hấn nghiêm túc quan sát từng chi tiết trong phòng ngủ của cậu giống như hấn ước mình có thể sống trong đó.

Nếu Lục Tước thích phong cách u ám cũng không sao, đến lúc đó có thể xây thêm một tầng hầm cho Lục Tước!

"Anh thật sự có thể nói sao?" Lục Tước ngập ngừng hỏi.

Đường Ân bạo dạn vỗ Lục Tước: "Nói đi.

"

Lục Tước có hơi ngượng ngùng: "Giường đôi được không?"

Đường Ân: "?"

Thấy Đường Ân không lập tức phản bác, Lục Tước tiếp tục nói: "Còn có b ần tám hai người."

"

Đường Ân híp mắt lại, nhận ra vấn đề này không đơn giản.

!

Tại một thị trấn nhỏ gần khu ổ chuột của hành tinh xanh, một hộ gia đình mới đã chuyển đến gần đây.

Trong thị trấn nhỏ thông tin tác nghẽn thế này có rất ít người tai to mắt lớn chuyển đến nhưng ngay khi Merce nhìn thấy cặp tình nhân đó, y đã chắc chắn bọn họ là đại nhân vật, đặc biệt là thanh niên tóc đen mắt đen kia, trước khi biết đối phương, y chưa từng thấy làn da trắng nõn nà, mái tóc đen mượt như vậy, dù cho đối phương luôn đeo mặt nạ nhưng y nghĩ người đó trông đẹp hơn bất cứ ai mà y từng gặp.

Mà người đàn ông cao lớn bên cạnh người đó cũng có khí chất bất phàm, Merce đã quen với cuộc sống liếm máu bằng mũi dao và có trực giác giống dã thú trước nguy hiểm, sau khi nhìn thấy người đàn ông với mái tóc vàng và đôi mắt xanh kia, y theo bản năng cảm thấy vô cùng nguy hiểm.

Trong rất nhiều trận đấu của Merce, người đàn ông tóc vàng mắt xanh sẽ xuất hiện, ng ồi trên khán đài cao và nhìn xuống y.

Merce trẻ tuổi tất nhiên là tuyển thủ nổi tiếng trong đấu trường ngầm, y rất mạnh, cơ thể nhanh nhẹn và có thiên phú cao siêu với cơ giáp, nhiều người từ thành phố muốn bắt y đến một đấu trường lớn hơn.

Nhưng Merce cảm thấy mình có thể chờ đợi, y không bằng lòng trở thành một đấu sĩ dưới lòng đất mãi mãi.

Lúc trước Merce không biết điểm cuối tham vọng của mình ở đâu, luôn nghĩ mình sẽ được ng ồi trên khán đài và là người quyết định số phận của

những đấu sĩ.

Khi người đàn ông tóc vàng và đôi mắt xanh xuất hiện, Merce tấm máu bỗng nhiên có thể hình dung ra tham vọng của y — —

Y muốn trở nên mạnh mẽ như đại nhân vật đó.

Mỗi khi người đàn ông tóc vàng đó xuất hiện, Merce đâu sẽ thi đấu hết mình, nếu như bình thường chỉ cần năm phần sức là thắng ván đấu còn khi đối phương ở đây y sẽ phải trả mười hai phần sức, y muốn thắng thật đẹp, y muốn nắm lấy một trong mười ngàn cơ hội, y muốn gây ấn tượng một chút với đại nhân vật đó.

Dù chỉ là một chút thôi, đó là một cơ hội để đổi đời đối với những người như họ.

Không phải ngày nào người đàn ông tóc vàng cũng xuất hiện trong đấu trường ngầm của khu ổ chuột, thế là Merce làm mọi cách để dò hỏi và cuối cùng phát hiện ra nơi mà người đàn ông sẽ đến hàng ngày là chợ bán thức ăn trong thị trấn, hơn nữa hẳn còn là nhóm người đến chợ bán thức ăn sớm nhất, nghe nói kỹ thuật chọn đồ ăn đã khiến mấy bà dì dày dặn kinh nghiệm đều bái phục chịu thua.

Đôi khi thanh niên tóc đen sẽ mua với đối phương nhưng thanh niên tóc đen rõ ràng thích mua hoa hơn là mua đồ ăn, cậu kiêu gì cũng sẽ mua một vài bó hoa khi đi ngang qua quây hoa, mua đủ loại nhưng không mua hoa hồng.

Merce nghĩ tới một bước đột phá.

Y biết một nơi có loài hoa đẹp mọc trên vách đá cao nhất.

Merce không biết khi nào thanh niên tóc đen sẽ đi ra ngoài, đối phương đi ra ngoài không tới hai lần một tuần, lần suất đi ra ngoài cũng không giống nhau, bởi vậy Merce lần nào cũng leo lên vách núi cao bằng tay không trong suốt một tuần tiếp theo, hái những bông xinh đẹp trên vách đá,

ng ồi xồm bên bà lão bán hoa, cẩn thận bảo vệ những bông hoa vách núi mảnh mai trắng như tuyết.

Loại hoa này rất lạ, trong môi trường khắc nghiệt của vách núi nó có thể chống chọi với những cơn bão dữ dội và rất dẻo dai, nhưng nó không sống được lâu trong bình nước mà Merce đã chuẩn bị, mới nửa ngày đã ồm yếu r ồi.

Nhiều lần có người đề nghị mua hoa Merce nhưng Merce đầu từ chối, lần nào ra khỏi đấu trường hẳn cũng ng ồi xồm, lần nào cũng không đợi được thanh niên tóc đen kia.

Thế nhưng Merce cũng không chán nản, y đã quen với cuộc sống như thế này.

Y lấy hoa vách núi ồm yếu làm thành thẻ kẹp sách, y nghe nói thanh niên tóc đen thỉnh thoảng đến hiệu sách mua sách, nếu đối phương thích loại hoa vách đá này thì lần sau có thể tặng đối phương một thẻ kẹp sách bằng hoa vách đá.

Nhắc đến sách, Merce cũng thích sách.

Cuốn sách nói cơ hội luôn dành riêng cho những ai đã có chuẩn bị.

Sau một tháng chuẩn bị, Merce cuối cùng cũng gặp lại thanh niên tóc đen và người đàn ông tóc vàng trong một buổi sáng rất bình thường.

Họ vừa trở về từ chợ bán thức ăn, có lẽ do sáng sớm ít người hơn nên lần này thanh niên tóc đen kia không đeo mặt nạ để lộ một khuôn mặt đẹp đến mức Merce không thể diễn tả được bằng trình độ văn chương kém cỏi của y.

Merce ngờ ngác nhìn đối phương đang đi tới trước mặt mình từ xa, cả thế giới lúc này bỗng chốc hóa yên lặng chỉ có giọng nói của đối phương trong trẻo rõ ràng để nghe cực kỳ mang theo một nhịp điệu dễ chịu: "Đây là loại hoa gì?"

Merce kinh ngạc không trả lời ít nhất ba giây.

Thanh niên tóc đen hơi nghi hoặc nhướn mày, Merce nghe được chính mình ngu ngốc nói: "Tôi cũng không biết.

"

Thanh niên tóc đen nghe vậy không nhịn được cười, lúc không cười cậu như băng tuyết trắng tinh từ trên trời rơi xuống có cảm giác xa cách lạnh lẽo như băng, khi cười thì giống như đóa hoa kiêu hãnh nở rộ trong tuyết, trời vẫn lạnh nhưng tỏa ra hương thơm thoang thoảng trong gió lạnh.

Merce đột nhiên cảm thấy hoa vách núi không còn xinh đẹp nữa.

"Anh có bán hoa không?" Thanh niên tóc đen hỏi.

Khả năng chấp nhận của Merce mạnh hơn người thường, giờ phút này y vẫn có thể trả lời trôi chảy: "Bán, một đóa một đồng tinh tẻ, nếu như ngài thích, tôi sẽ giữ một đóa cho ngài mỗi ngày.

"

"Được, tôi lấy hai đóa.

"

Chiếc ví được đặt trên người đàn ông tóc vàng, người thanh niên tóc đen lấy ra hai đồng tiền tinh tẻ từ trên người đối phương rồi đưa cho Merce.

Merce lặng lẽ lau tay vào quần áo sau lưng vài lần trước khi cẩn thận cầm lấy hai đồng tinh tẻ: "Chúc ngài sống vui vẻ, hoan nghênh lần sau ghé thăm.

"

"Em không thể dậy sớm nổi.

" Thanh niên tóc đen người lấy bông hoa nhỏ màu trắng, bông hoa vách núi xinh đẹp hơi cong xuống tựa như cây xấu hổ, thanh niên đùa nghịch ghim bông hoa vào tai người đàn ông tên Lục Tước: "Lục Tước, ngày mai anh giúp em mua một đóa được không?"

Cho dù kể cả sau này khi Merce trở thành học trò của Lục Tước và khi Merce trở thành thần hộ mệnh của nhân loại, y vẫn không thể nào quên được cảnh này.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 52: 52: ĐỪNG NGHIỆN RƯỢU

Đường Ân trở về nhà mới với những bông hoa vách núi vừa mua, cánh cổng sắt của ngôi nhà mới đã đầy dây leo, khi vừa mở cổng đã thấy hoa tulip tím, trắng, vàng nở rộ góc sân, ban công tầng một và tầng hai đầy hoa, các nhánh hoa rủ xuống để dàng thu hút bướm bướm.

"Tại sao người nối nghiệp của anh lại kiêm luôn chức bán hoa nữa?" Đường Ân thoải mái nói với Lục Tước.

Merce là một trong những lí do khiến bọn họ chuyển đến nơi này, Lục Tước nói thiếu niên kia đã thức tỉnh thiên phú tương tự như cảm giác tuyệt đối cơ khí, sau này còn có thể thức tỉnh nhiều khả năng giống như Lục Tước.

"Có vẻ như nhóc ấy muốn lấy lòng sư mẫu tương lai.

"Lục Tước vừa để dây leo vận chuyển giỏ rau vào bếp, vừa mạnh dạn chiếm tiện nghi bằng lời nói.

Trái lại Đường Ân không ghét đứa trẻ đó, đối phương rất giống Lục Tước ở một số phương diện, cả hai đều là kiểu người sẽ vì một việc mà giở trò tâm cơ nhưng thủ đoạn cũng không thông minh lắm, vừa nhìn liền có thể nhìn ra mức độ nên sẽ không để cho người khác cảm thấy lòng dạ quá sâu.

"Vẫn cần anh dạy dỗ thêm.

"Đường Ân bắt đầu chăm sóc khu vườn nhỏ, năng lực dây leo giúp cậu thuận tiện trong việc xử lý thực vật, sau khi kiểm tra cây cỏ hoa lá, Đường Ân thở dài ngẩng lên xích đu dưới gốc cây hoa, cảm quang não lên xem các chương trình phát sóng tin tức về các hành tinh khác nhau.

Cậu không quan tâm nhiều đến thế giới bên ngoài chỉ đơn giản nhìn thoáng qua hành tinh mình từng cai trị có đủ loại tin tức để yên, gì mà thân

vương huyết tộc Đường Ân chìm vào giấc ngủ say, gì mà máu của thân vương được giữ trong lâu đài cổ.

Cả Hestia và Lan Y mà Đường Ân vừa ý đầu không uống ly máu của thân vương, máu thân vương đã bị phong ấn ở sâu trong lâu đài, có lẽ ai đó sẽ uống ly máu đó khi huyết tộc gặp nguy hiểm.

Cũng có những tin tức giải trí nói về chuyện của Yuanna, nghe nói Yuanna đến nhiều nơi khác nhau để nghiên cứu âm nhạc của mình nhưng hẳn thường xuyên gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ, cuối cùng trở thành đánh nhau khắp nơi.

Tin tức của long tộc rất ít khi truyền ra, Đường Ân chỉ biết Kerr tìm một chỗ ẩn nấp để ngủ, Kerr muốn ở ẩn thì rất ít người có thể tìm được.

Đường Ân không biết liệu mình có tìm được tung tích của Kerr trước khi chết hay không, nếu như không thể thì có lẽ cậu sẽ không bao giờ biết được những ký ức về thời gian làm người của mình.

Sau khi xem qua một số tin tức, Đường Ân tắt quang não, cầm một cuốn sách giải trí lên đọc, thoáng chớp mắt đã đến trưa, Đường Ân đứng dậy đi vào bếp xem có giúp được gì cho Lục Tước không.

Đồ ăn Lục Tước làm đầu là mấy món thường ngày, đọc các tài liệu khác nhau mỗi ngày để học hỏi, kỹ năng nấu ăn ngày càng tiến bộ hơn.

Còn Đường Ân có lần nửa đêm dậy làm cơm chiên trứng, cậu đổ một ít dầu, một bát cơm, một nửa bát dầu, Đường Ân cau mày, cuối cùng thừa nhận sự thật rằng mình không có tài nấu nướng.

Nhưng mà cậu có thể giúp Lục Tước làm công việc không cần kỹ năng như nhặt rau đánh trứng.

Đường Ân đi dạo đến phòng bếp, nhìn thấy Lục Tước đeo tạp dề sau lưng, vai rộng eo hẹp, sau lưng thắt nơ bướm rất đẹp, khói dầu lan tỏa trong không gian nhỏ, Đường Ân cũng không ghét mùi khói lửa này.

"Có cần em giúp không?" Đường Ân tựa vào cạnh cửa lười biếng nói.

"Em bới cơm hộ anh.

"Lục Tước nói cũng không quay đầu lại.

Đường Ân chậm rãi bới đầy hai bát cơm, đi ngang qua tủ rượu liền nhìn thấy rượu vang đỏ được đặt trên kệ, tuy cậu thích hương vị của rượu vang trắng hơn nhưng rượu vang đỏ có thể kích thích cậu về màu sắc: "Lục Tước, lâu rồi em không uống rượu.

"

Lục Tước đẩy nắp nĩa, quay người lại, nhìn thấy ngai của hắn đang cần một chai rượu đỏ, mặt dán vào chai dùng đôi mắt đen xinh đẹp lười biếng nhìn hắn: "Hôm nay chúng ta uống rượu với nhau nha?"

Lục Tước hoàn toàn không có cách nào từ chối.

Dọn đồ ăn xong, Lục Tước lo lắng Đường Ân uống nhiều quá sẽ khó chịu thế là hắn đặc biệt dặn đi dặn lại: "Đừng ham uống quá.

"

Đường Ân chống cằm lười biếng nhìn Lục Tước, không biết nhớ ra cái gì khéo môi cậu hơi nhếch lên: "Biết rồi, anh uống hết một ly trước thì em mới nhấp một ngụm được chưa?"

Lục Tước nghĩ đây là một phương pháp hay, chỉ cần hắn không uống quá nhiều thì Đường Ân cũng chỉ có thể uống một chút cho đỡ nghiện, hắn rót một ly cho Đường Ân và mình, sau đó cầm ly rượu lên định uống một hớp thì chợt nghe Đường Ân nói: "Khoảng thời gian này anh sống vui không? Vui thì uống cạn xong ly này đi.

"

Lục Tước dừng lại một chút, ngừng đầu uống hết một hơi, hàu kết không ngừng chuyển động trông rất là đẹp.

Đường Ân nhấp một ngụm nhỏ, nhìn Lục Tước rót thêm một ly mới thản nhiên hỏi: "Anh thích em bao nhiêu? Thích bao nhiêu thì uống bấy nhiêu."

"

Đôi mắt xanh biếc bất lực nhìn Đường Ân, Lục Tước khẽ nói: "Thưa ngài, anh thật sự! "

Đôi mắt đen không sợ hãi ngược lên nhìn lại Lục Tước, Đường Ân rõ ràng nghĩ muốn uống thêm nhưng Lục Tước không có cách nào làm gì được đối phương.

Lục Tước uống cạn rượu trong ly xong sau đó uống hết rượu còn lại trong chai, khác với Đường Ân, Lục Tước thuộc kiểu người càng uống mặt càng trắng, hẳn uống xong một chai rượu vang đỏ mà trông tỉnh táo cực kỳ, không giống như đang say một chút nào.

Đường Ân vui vẻ nhìn Lục Tước uống xong: "Anh uống nhiều như vậy rồi, em uống mấy ly cũng không có gì là quá đáng đúng không."

"

Nói xong cậu định đứng dậy đi lấy chai rượu khác trong tủ rượu.

Nhưng mà ngay khi Đường Ân đứng lên, eo bị dây leo xanh thẫm trói chặt, Đường Ân quay đầu lại nhìn thấy Lục Tước đang yên lặng ngồi trên ghế, đầu hơi cúi xuống, tóc vàng che khuất mặt mũi.

"Sao vậy?" Đường Ân gỡ dây leo, ngay sau đó nhìn thấy đôi cái hõm trắng như tuyết từ mái tóc vàng dựng đứng lên, chín cái đuôi đã lâu không gặp lần lượt xuất hiện, Lục Tước chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt xanh biếc giống như biển đen, tràn ngập cảm dỗ khó tả.

"Anh tới đút cho ngài một ly nhé?" Dây leo lao tới tủ rượu, chói trật một chai rượu, sau đó chai rượu vang xuất hiện trong tay của Lục Tước.

Đường Ân cảm thấy trạng thái hiện tại của Lục Tước có đi ều gì đó không ổn nhưng mặt Lục Tước không hề đỏ lên, đi ều này khiến Đường Ân không chắc chắn lắm! cậu học theo Lục Tước làm như lúc trước, bước đến chỗ Lục Tước, duỗi một ngón tay ra hỏi: "Đây là mấy?"

Đôi môi mỏng dài khẽ mở ra, Lục Tước ngậm lấy đ ầu ngón tay của Đường Ân, đôi mắt xanh thăm kia vẫn nhìn chăm chăm vào Đường Ân.

ngôn tình ngược

Đường Ân chớp mắt nhìn: "Hình như anh say r ồi.

"

Chín cái đuôi chậm rãi đi tới quẩn quanh eo Đường Ân, Đường Ân phát hiện lần này có nhi ều hơn một cái đuôi hồ ly đang làm chuyện xấu xa, núi chai bị dây leo ném đi, miệng chai nhỏ hẹp bị dây leo đưa tới miệng Đường Ân, mạnh mẽ cạy mở môi Đường Ân.

Đường Ân hơi bối rối nghiêng đ ầu, rượu trào ra trong lúc di chuyển, dần dần rơi vào mặt cậu.

"Được r ồi Lục Tước, bây giờ em không muốn uống rượu nữa.

" Đường Ân cau mày muốn rút ngón tay của mình ra nhưng rõ ràng đã quá trễ!

"U! buông ra!"

Quả nhiên rượu không phải là thứ gì tốt.

Đường Ân đã học được bài học bi thảm này.

!

Khi tỉnh lại Đường Ân thấy mình đang nằm trên chiếc giường đôi trong phòng của Lục Tước, đúng vậy, khi hắn nói hắn muốn có một chiếc giường

đôi, Đường Ân đã rất hào phóng đặt trong phòng mình và Lục Tước đầu là giường đôi.

Bây giờ cậu cảm thấy lưng mình đau nhức, cơ thể yếu ớt quá mức không thể chạm tới, dù Lục Tước mất đi lý trí theo bản năng có không chế sức lực vẫn vô tình để lại dấu tay đỏ ửng trên eo Đường Ân.

Làn gió nhẹ không ngừng thổi rèm cửa bay lật phất, Đường Ân bước ra khỏi giường, căn nhà ấm cúng này được phủ đầy thảm bông khắp nơi, dù đi chân trần trên mặt đất cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Cậu chậm rãi đi đến bên cửa sổ muốn đóng cửa sổ lại, góc nhìn này cho cậu trông thấy một bóng dáng đang bận rộn trong vườn hoa phía dưới, một người đàn ông mặc quần áo ở nhà, trên tay cầm vòi hoa sen, tỉ mỉ chăm sóc cho hoa cỏ.

Có một con mèo cam lang thang kêu meo meo với một người đàn ông bên kia hàng rào, Lục Tước đặt vòi hoa sen xuống, ngẩng đầu xuống đưa tay ra vuốt ve con mèo con lang thang.

Ánh mặt trời chiếu vào Lục Tước và chú mèo cam, mọi thứ đều ấm áp lúc này thời gian như trôi chậm lại.

Như nhận ra đi đâu gì đó, Lục Tước ngẩng đầu lên liếc nhìn thấy Đường Ân ở bên cửa sổ, Đường Ân đang mặc một bộ đồng phục màu trắng mềm mại, mái tóc đen rối bù bị gió thổi nhẹ lay động.

Lục Tước nhanh chóng rút bàn tay sờ soạn con mèo, tuy Đường Ân luôn tỏ ra mình thích lông xù nhưng trong lâu đài cổ chưa bao giờ nuôi những con vật nhỏ như vậy nên hẳn không rõ Đường Ân thích hay không thích.

Mèo cam không có được nhân loại vỗ về mơn mụi uốn bụng ra kêu với Lục Tước.

Mặt trời rất chói chang bị ngược sáng Lục Tước không nhìn rõ được vẻ mặt của Đường Ân, hẳn cảm thấy Đường Ân có vẻ đang cười nhưng hình

như lại không phải: "Mang con mèo đó vào đi.

"

Lục Tước đang chuẩn bị mang con mèo vào.

Lúc này có tiếng chuông cửa lạnh lạnh truyền đến, một thiếu niên thận trọng đứng ở ngoài cửa, là Lục Tước bảo y đến, sau khi quan sát lại đưa trẻ này trong một thoáng rười, Lục Tước vẫn quyết định chọn y làm người nối nghiệp.

Khi Lục Tước ra mở cửa, Merce lo lắng nói: "Ngài Lục, tôi xin lỗi, tôi vừa vô thức bấm chuông cửa, tôi có đánh thức người yêu của ngài đang nghỉ ngơi không?"

"Không sao, lần này em ấy dậy rồi.

"

[Hoàn chính văn.

]

Tác giả có điều muốn nói: Chính văn kết thúc ở đây còn có khoảng sáu bảy chương ngoại truyện, dự tính viết bộ này như truyện ngắn để giải tỏa cảm xúc, trong nửa năm nay mình rơi vào trạng thái thiếu tự tin và phủ nhận bản thân trong một thời gian rất dài, sau đó mình cảm thấy thế này không ổn nên nhờ ủng hộ động viên của bạn bè mà viết ra truyện này, tâm trạng khi quyết truyện này có lẽ là lúc buồn nhất mà mình từng trải qua, mình phải vật lộn với những cảm xúc tiêu cực hàng ngày, mỗi ngày mình đều cảm thấy không thể cập nhật chương được nhưng thật kỳ diệu thay mình đã kiên trì được.

Mặc dù thời gian cập nhật sau này càng ngày càng muộn orz, sau đó đã xảy ra một ít chuyện ở thực tế, những cảm xúc vui vẻ khó tìm thấy đột nhiên lại biến mất, mình không thể viết được một từ nào vào tài liệu, hôm qua đăng câu hỏi về vấn đề đang gặp phải không ngờ lại thấy nhiều câu

trả lời dễ thương, bỗng dưng mình nhận được bao hạnh phúc từ khu bình luận, cảm ơn các bạn đã xuất hiện, các bạn là niềm hạnh phúc lớn nhất mà mình gặp phải trong năm nay, mình mở xổ số, mong mọi người có thể được hạnh phúc và khỏe mạnh mỗi ngày.

.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 53: Ngoại truyện 1: Rồng ảo ảnh và? Chiến tranh

Chủ thành của đế quốc Đồn An mới đến một vị giáo chủ mới, nghe đâu vị giáo chủ đó là sứ giả của thần, hẳn luôn mặc một bộ giáo phục lộng lẫy và rộng rãi màu đỏ vàng, đeo một sợi dây chuyền bạc chúc phúc quanh cổ, cầm một quyển kinh thánh dày trong tay.

Khác với những giáo chủ kiêu ngạo và xa cách trước đây, giáo chủ mới có tính tình dịu dàng khiêm tốn khiến người ta không kìm lòng được sinh ra yêu mến trong lòng, đôi mắt đỏ trong suốt ấy giống như ánh mắt trời chói chang, ban cho mọi người sự ấm áp và ánh sáng.

Về ngoài điển trai và tính tình dịu dàng khiến nhiều phu nhân quý tộc bỗng nhiên bừng bừng nhiệt huyết muốn đến nhà thờ, giáo chủ mới chịu trách nhiệm lắng nghe tâm sự của các tín đồ trong phòng sám hối, các phu nhân quý tộc luôn tiếp cận phòng xưng tội với khuôn mặt ửng hồng và nói chuyện với giáo chủ này sau bức màn.

Ban đầu ai cũng nghĩ vị giáo chủ mới trẻ trung, đẹp trai không đủ đảm đương trọng trách hướng dẫn tín đồ, chỉ một vị linh mục già dặn kinh nghiệm mới có thể để các tín đồ thả lỏng tâm lý để phòng yên tâm, hướng dẫn tức bước và làm theo hướng dẫn rõ ràng.

Ngược lại ra ngoài dự liệu của mọi người là, cảm xúc của mỗi phu nhân quý tộc bước ra khỏi phòng xưng tội đều nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhắc tới vị giáo chủ mới kia không còn bất chính mập mờ như lúc ban đầu nữa mà thay vào đó là sự tín ngưỡng thành kính.

Từ khi giáo chủ mới nhậm chức, ngày càng có nhiều đến phòng xưng tội, có người nói giáo chủ mới có thể khiến người ta đối diện với bóng tối trong lòng, đưa ra hướng dẫn khi tâm trí bị lạc lối mờ mịt và làm cho người ta cảm thấy như tìm lại được cuộc sống mới.

Ban đầu chỉ có giới quý tộc mới được vào phòng xưng tội, sau này thường dân cũng vào được, cuối cùng vị giáo chủ mới bước ra khỏi phòng

xung tội, đi trên những đường phố nhộn nhịp, đi đến ngõ ngách tối tăm nhất của thành phố, lắng nghe tiếng lòng của tên ăn mày, kẻ trộm và những người thấp hèn nhất.

Hắn đối xử bình đẳng với tất cả mọi người và lan tỏa ánh hào quang của thần lên tất cả những ai mà hắn chú ý. Trong phạm vi quản lý khu vực của hắn, an ninh của chủ thành đã được cải thiện rõ rệt, hành vi tội phạm đã giảm đáng kể, cuối cùng hắn cũng đã nhận được bệ hạ triệu kiến.

Bệ hạ vương triều Đờ An là báu vật lớn nhất của Đờ An, từ lúc vị bệ hạ này lên nắm quyền, thống nhất Đờ An, thành lập thương mại, phổ biến văn tự định hình lại bộ luật...

Chính vị bệ hạ trẻ tuổi này đã thúc đẩy nền văn minh Đờ An đến thời kỳ cường thịnh.

Có người nói lĩnh vực tiếp theo mà bệ hạ sẽ kiểm soát là thần quyền, bất cứ ai quen thuộc với bệ hạ đều biết bệ hạ tin vào sự tồn tại của các vị thần trên thế giới này, nhưng cậu không cách nào dễ dàng tha thứ cho thần linh xâm phạm đất nước của cậu vì cậu là vị thần duy nhất.

Rồng ảo ảnh và chiến tranh cải trang thành người, Brandt cũng nghe được những lời đồn đại tương tự. Dường như hắn nhìn thấy một người đầu đội cỏ rác một con kiến hôi đục lỗ đang khiêu khích thần linh, đi đâu này làm cho khuôn mặt dịu dàng và tao nhã ấy thoáng chốc lộ ra vẻ giễu cợt khinh thường, cảm xúc xấu xa này đến cũng nhanh đi cũng nhanh, chỉ xuất hiện trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhanh đến mức sứ giả phụng mệnh lãnh chúa dẫn giáo chủ tiến cung nghi ngờ mình xuất hiện ảo giác.

"Thật may mắn biết bao khi được bệ hạ triệu kiến." Để che đậy sai sót nhỏ của mình mà Brandt bắt đầu hết lời thành kính ca ngợi thần linh, ca ngợi Đờ An, ca ngợi bệ hạ.

Đây là lần đầu tiên hắn dùng những lời tán dương lộng lẫy để khen ngợi bệ hạ chưa từng gặp, lúc đó Brandt không bao giờ có thể ngờ được trong tương lai, hắn sẽ nói những lời tán dương càng thêm lộng lẫy hoa mỹ

đến khó tinh, dùng vô số lời đẹp để tưởng tượng để đắp lên cho bệ hạ vô song không có gì có thể so sánh.

Nếu có thể thấy trước được tương lai, Brandt sẽ không tiến cung với tư thái ngạo mạn như vậy, hẳn thường tự hỏi không biết ngay từ lúc bắt đầu vị bệ hạ ngồi trên ngai vàng kia đã nhìn thấu chiếc mặt nạ đạo đức giả và linh hồn bẩn thỉu của hẳn không nên cho dù sau này hẳn có bù đắp như thế nào thì bị bệ hạ kia đều có tầng ngăn cách nhỏ với hẳn.

Lúc đó hẳn không biết gì cả.

Hắn bước vào cung điện lộng lẫy, bước vào phòng làm việc liền nhìn thấy bệ hạ được mệnh danh là "Kho báu của Đờ An", nghe đồn bệ hạ có dung mạo vô song, người thường không thể nhìn thẳng vào được nên bệ hạ luôn mang một chiếc mặt nạ openwork vàng.

Người thanh niên ngồi trước bàn cờ mang một chiếc mặt nạ, mái tóc dài đen nhánh được buộc hờ hững bên cổ bên phải, ngón tay mảnh khảnh vân vân quân cờ màu trắng, trong thoáng chốc không rõ đâu ngón tay thanh niên trắng nõn hay vẫn là quân cờ màu trắng.

Hương thơm kéo dài trong lưu hương trút lên những ngón tay mềm mại, bệ hạ trẻ tuổi hạ quân cờ xuống, gương đôi mắt đen của mình lên, ánh mắt từ bi và dịu dàng rơi vào trên người Brandt.

Brandt luôn nguy trang ánh mắt ấm áp của mình để chiếu rọi vào kẻ khác nhưng khi ánh mắt của bệ hạ rơi vào người mình, hẳn chợt nghĩ đến sự khác biệt giữa đom đóm và trăng sáng, kẻ bắt chước kém cỏi đã lộ nguyên hình ngay lúc này.

"Giáo chủ có muốn đánh một ván cờ với ta không?" Bệ hạ hỏi như vậy.

Brandt yếu thế ngồi trước mặt bệ hạ, hẳn rất hiếm khi đánh cờ bởi vì thực tế đối với hẳn là một ván cờ, những trận đánh trong ván cờ chẳng là gì đối với hẳn, dù sao thì hẳn cũng không thể vui vẻ được.

Nhưng trong chiến tích chơi cờ ít ỏi của Brandt thì hẳn chưa bao giờ thua.

Điêu hẳn không ngờ là mình lại thua bộ hạ tưởng chừng như vô hại này, chính lúc này thì Brandt mới chợt nghĩ lại rằng vị bộ hạ nhìn như nhu nhược và nhân hậu này đã phát động vô số cuộc chiến tranh lớn nhỏ thống nhất Đ ô An.

Chỉ là ánh mắt từ bi có thể dễ dàng khiến người ta quên đi đôi tay đẫm máu của cậu.

Thật là một sự mâu thuẫn tuyệt vời.

Từ bi lại tàn nhẫn.

Yếu đuối lại mạnh mẽ.

"Ta nghe đồn giáo chủ Brant là người mềm lòng." Bộ hạ nhẹ giọng nói: "Không ngờ giáo chủ lại hành động dứt khoát như vậy, đúng là một người tài hiếm thấy."

Đôi mắt đen khê nhìn chăm chú hẳn, một ván kết thúc, mọi mặt đen tối của hẳn dường như không còn nơi nào có thể che giấu dưới con mắt của bộ hạ.

Bỗng nhiên Brandt cảm thấy không vui.

Hẳn cũng muốn cởi bỏ lớp mặt nạ trên mặt bộ hạ để xem khuôn mặt che giấu là gì, hẳn cũng muốn moi tim của bộ hạ để xem thứ gì được giấu trong trái tim yếu đuối của nhân loại.

Những cảm xúc xấu xa và bạo ngược tùy ý chạm vào dây thần kinh của Brandt, hẳn hơi giơ tay lên nhưng trước khi hành động, hẳn chợt thấy dấu ấn không gian và thời gian quấn quanh cơ thể của bộ hạ.

Đó là dấu ấn bảo vệ của r ùng thời không và vĩnh hằng, nếu Brandt ra tay thì tất nhiên sẽ quấy nhiễu cự long cường đại đó.

Thế là Brandt lại đặt đầu ngón tay đang giờ lên của mình xuống, hấn nở một nụ cười giả tạo, ôn hòa lại khiếm tốn nói: "Bệ hạ quá khen."

Đôi mắt đen ấm áp lặng lẽ nhìn chăm chăm khuôn mặt tươi cười của hấn, đôi mắt đen láy chăm chú giống như chỉ chứa được mỗi mình hấn, vị bệ hạ kia đột nhiên vươn tay ra, lòng bàn tay trắng như tuyết phủ lên mặt nạ lộng lầy, lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ còn chói mắt hơn cả ánh mặt trời gay gắt.

Suy nghĩ của Brandt dừng lại trong giây lát, hấn thấy bệ hạ nhẹ nhàng đưa chiếc mặt nạ openwork vào mặt mình, vô số ánh sáng chiếu xuyên qua những mảng rỗng, như thể ánh sáng thương hại hấn, một ác ma dưới địa ngục.

"Chủ giáo nếu không muốn cười thì mang mặt nạ vào, thế này sẽ thoải mái hơn nhiều."

Bệ hạ nhếch khóe môi nở nụ cười nhẹ với hấn.

Sau này nhớ lại lần nữa, hấn chỉ cảm thấy nụ cười ấy giống như ánh sáng mặt trời băng qua ngàn sông núi, nước mưa băng qua vực sâu thăm thẳm, cuối cùng rơi xuống trái tim hoang vắng của hấn.

Trên người vị bệ hạ này có một sức quyến rũ cá tính mạnh mẽ, rất dễ khiến người ta sinh ra yêu mến trong lòng, ngay cả một ác ma như Brandt cũng không ngoại lệ.

Hấn vẫn luôn trân trọng chiếc mặt nạ mà bệ hạ đã tặng khi lần đầu gặp mặt, hấn chưa bao giờ nâng niu một vật phàm trần đến vậy, rừng ảo ảnh và chiến tranh khác với những con rừng khác, hấn không có mong muốn thu thập và bảo vệ kho báu, trái lại là cảm xúc hủy diệt mạnh mẽ hơn.

Nhưng Brandt lại trân trọng chiếc mặt nạ đó.

Mỗi khi hấn dấy lên dự vọng hủy diệt tòa thành thị này thì hấn sẽ mang chiếc mặt nạ đó lên.

Sau này nhiều tình tiết khác nhau xảy ra khiến Brandt càng ngày càng lún sâu, sau này hắn đi theo bộ hạ cùng cậu đi quan sát và thể nghiệm dân tình, hắn nhìn ánh mắt ôn nhu từ ái của bộ hạ rơi vào trên người khác, như cơn mưa xuân nuôi dưỡng vạn vật, rơi xuống ân huệ cho những người trên mảnh đất này.

Ngay cả những tên dân đen thô tục nhất cũng có được lòng khoan dung của bộ hạ.

Có lẽ chiếc mặt nạ mới gặp lần đầu kia khiến Brandt luôn nghĩ mình là người đặc biệt nhưng trên thực tế vị bộ hạ kia có vô số mặt nạ được chế tạo tinh xảo giá trị trên trời như vàng, bạc, ngọc lục bảo, thủy tinh...

Ngày hôm đó bộ hạ mang một chiếc mặt nạ thủy tinh, cười trên một con chiến mã trắng như tuyết, cầm dây cương và quay đầu nói với hắn: "Brandt, gần đây các đại thần đầu đang thúc giục ta lập hoàng hậu nhưng thật ra trong lòng ta đã có một ứng cử viên rồi."

Hiếm thấy thanh niên có chút cảm xúc tươi mới buồn bực, lúc này đây không còn giống như bộ hạ hoàn mỹ xa cách khó tiếp cận như thần linh, mà là một phạm nhân cũng phiền muộn lo lắng.

Hắn nói: "Chỉ là người đó có thể không phải là người phù hợp nhất trong suy nghĩ của hầu hết mọi người, ta không muốn tạo áp lực quá lớn cho người đó."

"Đến lúc đó chỉ sợ sẽ làm phiền anh rồi."

Chỉ cần giáo chủ đứng ra nói hoàng hậu được bộ hạ lựa chọn là người của thiên mệnh, dựa theo uy vọng ban đầu của bộ hạ trong nhân dân và số mệnh do lời tiên tri trong miệng của giáo chủ thì mọi tin đồn đều có thể dập tắt bằng quyền lực tuyệt đối.

Brandt sững sờ tại chỗ, hắn nghe thấy chính mình hỏi: "Người được bộ hạ lựa chọn là ai?"

"Tạm thời giữ bí mật nha."

Sau khi trở về, Brandt đã tự tay đập vỡ chiếc mặt nạ vàng quý giá.

Đôi mắt đỏ lạnh lẻo thấu xương như thể đang nhìn vào một thứ rác rưởi.

Ngày hôm sau, người thợ khéo lắt nhất Đờ An có một đơn đặt hàng từ giáo chủ Brandt, đối phương đã vẽ một mẫu mặt nạ mà bệ hạ đã từng sử dụng, mọi họa tiết đều tinh xảo đến làm cho người ta ca ngợi, cùng với giấy vẽ được gửi tới thì còn có một quả bóng vàng nhỏ, có một số dấu tay trên quả bóng vàng có vẻ như đã bị người chà xát thành hình dạng này.

"Giáo chủ cũng muốn khắc lại mặt nạ của bệ hạ để sưu tập sao?" Thợ thủ công cười nói.

Giáo chủ từ trước đến nay luôn dịu dàng lễ độ, lần đầu tiên không cười mà lạnh lùng nhìn ông.

Brandt lúc này cũng không muốn cười nhưng hẳn không có mặt nạ, xoay người bước ra khỏi cửa hàng liền thấy đường phố trải đầy lụa đỏ ăn mừng, tất cả mọi người đang ăn mừng chào đón cho tuyển phi sắp tới.

"Hoàng hậu sẽ trông như thế nào!"

"Mẹ ời, hoàng hậu chắc không đẹp bằng bệ hạ đâu đúng không?"

"Bệ hạ sao sao cưới sớm vậy, mình còn chưa lớn."

Những đứa trẻ giờ những chiếc chong chóng gió trên đường chạy ngang qua, bọn nhỏ vừa chạy vừa nói về hoàng hậu tương lai.

Trước giờ bệ hạ chỉ chuyên tâm lo việc nước, chưa bao giờ tính chuyện lớn của cả đời mình, nay đất nước đã ổn định và đi đúng hướng nên việc lớn như chọn thế thiếp cũng tới.

Có rất nhiều phụ nữ khát vọng bước vào hậu cung của bệ hạ như vậy khiến Brandt mất lý trí.

Lúc trước hẳn luôn nghĩ bệ hạ sẽ không yêu ai, sẽ không ưu ái ai, ai cũng như nhau nhưng thực tế lại cho hẳn biết không phải như vậy.

Vị bệ hạ kia sẽ cưới hoàng hậu cho dù bệ hạ không yêu hoàng hậu cũng sẽ dùng ánh mắt dịu dàng chăm chú nhìn đối phương, sau đó hôn, chiếm hữu, chăm sóc.

Hoàng hậu ngu ngốc, thấp hèn và vô dụng sẽ để lại dấu vết trên làn da hoàn mỹ của bệ hạ, chạm vào bộ phận mà hẳn luôn muốn chạm vào.

Chỉ nghĩ đến đó, Brandt liền nở một nụ cười máu lạnh chế giễu.

Bệ hạ mà hẳn luôn hằng ao ước sẽ bị ai đó làm vậy bản, vậy tại sao người đó không phải là hẳn chứ?

Tại sao hẳn lại đi ngược lại bản chất của mình, làm những đi ều ngu xuẩn để bảo vệ và trả giá? Đã không chiếm được, vậy không bằng trực tiếp phá hủy đi.

Vào thời khắc đẹp đẽ nhất của những thứ đẹp đẽ nhất, trước khi mọi ô nhiễm còn chưa bắt đầu, hẳn sẽ tự tay hủy hoại tất cả.

Nếu bệ hạ sẽ không bao giờ yêu hẳn nữa, vậy tại sao không trút hết hận thù vào hẳn? Đôi mắt đen tuyệt đẹp kia sẽ chỉ có thể nhìn hẳn đầy hận thù -

-

Vậy sẽ là đôi mắt đẹp đẽ cỡ nào.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 54: Ngoại truyện 2: Rồng ảo ảnh và? Chiến tranh

Trên người bệ hạ có dấu ấn bảo vệ của rồng thời không và vĩnh hằng, nếu có chuyện gì xảy ra với bệ hạ thì Claykerrstie sẽ ra tay can thiệp nên Brandt đầu tiên đến đảo rồng để tạo ra hỗn loạn trước, Claykerrstie vội vàng rời đi vì đảo rồng.

Sau khi dẫn Claykerrstie đi, Brandt hợp tác với vua của huyết tộc lúc bấy giờ.

Hắn đã giúp huyết tộc mở cổng thành, đồng thời tiết lộ mọi điều kiện cảnh giác cho huyết tộc, huyết tộc có thể bắt đầu giết chóc ở Đồn An mà hắn chỉ cần đưa bệ hạ đi là được.

Kế hoạch tốt đẹp nhưng thay đổi duy nhất là vụ của huyết tộc đổi ý rồi.

Ngày đó khi huyết tộc xâm chiếm kinh thành, bệ hạ không chịu chạy trốn, muốn cùng Đồn An sống chết, thấy hắn vẫn ở bên cạnh mình lúc nguy cấp, ánh mắt bệ hạ hiện lên một tia động lòng: "Brandt, đây là bản đồ lối thoát bí mật, thừa dịp bọn họ còn chưa đến..."

"Thì ra bệ hạ còn chuẩn bị đường rút lui." Brandt khẽ cười: "Suýt nữa thì để bệ hạ chạy mất."

Bệ hạ nghe xong câu này thì động tác giao bản đồ cho Brandt dừng lại, dưới lớp mặt nạ không nhìn thấy biểu hiện của cậu có chút thay đổi nào, đôi mắt đen lầy mất đi sự ấm áp, chỉ còn lại vẻ uy nghiêm lạnh lùng, giọng nói xinh đẹp lúc này không có thăng trầm mà là tràn ngập cảm giác áp lực không nói nên lời: "Giáo chủ lời ấy có ý gì?"

Đã rất lâu rồi Brandt mới được bệ hạ nhìn chăm chú như vậy, ánh mắt chạm nhau, tất cả những gì hắn có thể thấy là đôi mắt đen đẹp để lạnh lùng của bệ hạ, trước khi gặp bệ hạ, hắn chưa từng thấy đôi mắt đẹp như vậy, đẹp đến mức muốn đào ra cất vào kho báu.

Nhưng vẻ đẹp của bệ hạ không chỉ là đôi mắt mà toàn thân đều đạt đến đỉnh cao của thẩm mỹ, chính là t ờn tại mà h ắn muốn hủy diệt, có lẽ ngay từ cái nhìn đầu tiên, h ắn đã được định sẵn để phá hủy tất cả những thứ này bằng chính tay của mình.

Vì bản thân vẻ đẹp này đã là ngu ờn gốc của tai họa, không nên thuộc sở hữu của người phạm, nhân loại đều là những sinh vật bản thủ và đạo đức giả, một ngày nào đó, bệ hạ cũng sẽ bị ô nhiễm.

Cho nên trước khi bị ô nhiễm, hãy để h ắn tự tay chấm dứt tất cả những chuyện này, những kẻ ngu dốt trên đời không thể hiểu được h ắn, cho rằng đó là một hành động xúc phạm nhưng chỉ có làm như vậy thì h ắn mới có thể làm cho vẻ đẹp của khoảnh khắc này thành vĩnh viễn.

"Chẳng lẽ người sáng suốt như bệ hạ lại không đoán ra được kẻ đã gây ra tất cả những tai họa này sao?"

Nhìn nhau, Brandt nghe thấy tiếng la hét của những thị vệ bị tàn sát bên ngoài, liên tục không dứt như tiếng ve kêu ờn ào vào mùa hè, trong khi đôi mắt đen của bệ hạ lạnh như băng tuyết vào mùa đông.

Rất lạnh lùng.

Ngọn lửa giận dữ bùng cháy dưới lớp băng, ngọn lửa hận thù đang thiêu đốt hừng hực, nóng bỏng nóng rực có thể nh ắm lẫn với tình yêu.

"Tại sao anh lại muốn hủy hoại Đ ờ An?" Bệ hạ hỏi từng chữ một.

Trước đây rất khó để Brandt có thể chạm vào trái tim của vị bệ hạ này, nhưng giờ phút này, h ắn khẳng định mình đã làm tổn thương thấu tim của vị bệ hạ này.

Tấm chân tình không thể có được đó chính là ngu ờn gốc tội lỗi, cũng là tội lỗi cả đời này của h ắn.

H ắn không khỏi mỉm cười: "Bệ hạ, đôi mắt đáng ghét của người thật đẹp nên xin hãy tiếp tục nhìn tôi như thế này — —"

"Hận ta thật nhiều, chỉ một mình ta thôi." Thật là một lời nguyền đáng yêu và độc ác.

Brandt vui vẻ đến mức giọng run run, hắn dùng cấm thuật lấy đi tình yêu của bệ hạ, hắn sẽ dùng mọi cách để lấy đi những thứ không thuộc về mình, quả nhiên hắn đã làm được như vậy kế hoạch lần này lẽ ra phải hoàn hảo nhưng thật đáng tiếc khi vua huyết tộc lại đột nhập vào cung điện, bị hấp dẫn bởi mùi của bệ hạ, khăng khăng muốn nếm máu của bệ hạ.

Sau khi bị cậu từ chối, vua huyết tộc trực tiếp cướp đoạt bệ hạ, mặt nạ của bệ hạ rơi xuống trong lúc giao đấu, vua huyết tộc trong khoảnh khắc đó nhìn mà trợn tròn mắt, tranh đấu với hắn biến thành cuộc chiến không ngừng.

Brandt nhận ra mùi của rừng thời không và vĩnh hằng đang đến gần, hắn biết sức mạnh của Kerr nên đành phải ra đi đây nuôi tiếc.

Ngàn năm trôi qua, nhớ lại quá khứ của Đờ An, Brandt cảm thấy sai lầm của mình chính là không ngờ vua huyết tộc lại bị bệ hạ thu hút.

Hắn biết bệ hạ sau này trở thành huyết tộc, trở thành thân vương huyết tộc, tiếp tục bị Kerr bảo vệ, Kerr trông bệ hạ rất kỹ, bệ hạ quanh năm ở lại lãnh thổ của huyết tộc, đóng cửa không ra nên Brandt rất khó tiếp cận.

Nhưng thứ càng không thể có được thì Brandt càng muốn lấy được.

Cuối cùng hắn cũng tìm thấy cơ hội của mình.

Tại buổi hòa nhạc của Yuanna, hắn đã gặp lại bệ hạ, sau bao nhiêu năm, vì đặc tính bất tử mà vẻ đẹp của bệ hạ không hề thay đổi nhưng đôi mắt đen từ bi và uy nghiêm đã biến thành đôi mắt đỏ thâm tình máu lạnh.

Brandt cần tẩu thuốc, thổi nhẹ một vòng khói, nhìn chăm chăm vào bệ hạ qua làn khói.

Hắn biết Claykerrstie cũng đang ở gần đây, cũng biết rằng hắn có thể chết một khi thân phận bị bại lộ, nhưng vì lòng căm thù của bệ hạ đối với

hắn, cho dù có chết đi chẳng nữa thì hắn cũng sẽ chết dưới tay bệ hạ.

Sống nhiều năm như vậy rất buồn chán, hắn đã hủy đi vô số thứ đẹp đẽ trong đời, nếu hắn sắp bị tiêu diệt thì hắn muốn tính mạng của mình kết thúc xinh đẹp nhất trong tay của bệ hạ.

Cho nên Brandt từng bước một đến bệ hạ không hề hay biết, bệ hạ đang chăm chú lắng nghe ca nhạc, hắn biết tại sao bệ hạ thích Yuanna. Hồi đó bệ hạ từng nuôi một nhân ngư, mỗi khi xử lý xong việc chính trị thì bệ hạ sẽ nghe bài hát của nhân ngư kia hát.

Khi bệ hạ nói cậu có một ứng cử viên thích hợp, Brandt nghi ngờ trong giây lát đó chính là nhân ngư nhưng hắn nhanh chóng bác bỏ.

Ý nghĩa lớn nhất của cuộc hôn nhân của bệ hạ đối với đất nước này là sinh ra một người thừa kế, nhân ngư kia là nam, dù thế nào đi nữa cũng không thể sinh con, cho dù bệ hạ có muốn đưa nhân ngư đó vào hậu cung thì cũng không bao giờ cho đối phương thân phận hoàng hậu.

Nhưng bệ hạ thực sự thích nghe nhân ngư kia hát.

Thích đến nỗi cho dù đã mất đi ký ức sau một nghìn năm, tướng mạo Yuanna tương tự với nhân ngư kia vẫn sẽ khiến cậu yêu ai yêu cả đường đi.

Brandt có quá nhiều suy nghĩ trào dâng chỉ trong vài bước chân ngắn ngủi mà tưởng như đã vượt qua cả đại dương, cuối cùng cũng bước đến bên cạnh bệ hạ, dùng tất cả sức lực của mình để làm ra vẻ tự nhiên tùy ý nhất và ngồi bên cạnh bệ hạ.

Bệ hạ nhìn thoáng qua hắn.

Ánh mắt bình thản như thế giống như đang nhìn những người xa lạ có thể gặp ở khắp mọi nơi trên đường, niềm vui nỗi buồn đều không có, thậm chí lạnh lẽo cũng không.

Brandt đã từng nhìn thấy ánh mắt căm hận đến cực điểm của bệ hạ, hắn cũng đã từng nhìn thấy ánh mắt bệ hạ coi hắn như người tài, nhưng hắn chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt bình thản gần như lãnh đạm của bệ hạ.

Ánh mắt lãnh đạm như vậy khiến hắn lạnh hết cả sống lưng, hắn bắt đầu tự hỏi liệu ánh mắt căm hận và nóng rực ấy trong ký ức có phải là ảo tưởng của bản thân hay không.

Hắn muốn có được tình yêu của bệ hạ, hắn thích nhìn bệ hạ hận, hắn nguyện ý chịu mọi ánh mắt của bệ hạ, nhưng ngoại trừ ánh mắt bình thản như vậy thì hắn không muốn nhìn thấy.

Thế nên Brandt không thể tự chủ được nói rất nhiều.

Nhưng ánh mắt bệ hạ nhìn hắn vẫn không thay đổi.

Sau đó Claykerrstie và Lục Tước hợp sức chế phục hắn, thật ra thì Brandt không quá quan tâm đến trận đánh nhau này, trong lòng hắn chỉ có bệ hạ, hắn lại gọi bệ hạ, kể lại tội lỗi đã phạm phải những năm đó cho bệ hạ mất ký ức.

Nhân loại luôn thích ở trong phòng xưng tội, để phân tích tội lỗi của mình với thần linh và cầu xin thần linh tha thứ.

Nhưng Brandt khác với người trần, hắn thú nhận toàn bộ tội lỗi của mình chỉ để xúc phạm một lần nữa, hắn muốn nhìn thấy vị thần trên cao phát điên vì hắn một lần nữa.

Hắn ôm tâm tư bản thủ, điên cuồng và si mê như vậy nhìn bệ hạ, nhìn bệ hạ bước xuống thần đàn từng bước một vì hắn, thì thần với hắn: "Em nhớ ra rồi."

Bệ hạ đưa tay chạm nhẹ vào hốc mắt của hắn, sau khi trở thành huyết tộc, bàn tay bệ hạ lạnh như băng, lạnh đến mức không có một chút nhiệt độ giống như chiếc mặt nạ vàng mà bệ hạ đắp lên mặt khi lần đầu tiên gặp nhau.

Đôi mắt đỏ ấy nhìn hắn mang theo cảm xúc giấu kín, nhìn chăm chú vào hắn, họ rõ ràng dựa vào gần nhau như vậy nhưng Brandt lại cảm thấy hắn và bệ hạ của hắn lại xa cách như vậy.

"Em đã nhớ mọi thứ, tại sao anh lại làm vậy?"

Giọng nói dịu dàng và thanh mát đó như một cơn gió thổi dài: "Em rõ ràng thích anh."

Thời gian dường như đứng yên.

Đầu óc Brandt trở nên trống rỗng, hắn nghĩ vô số phản ứng của bệ hạ và mọi thủ đoạn mà bệ hạ có thể thực hiện trên người hắn, nhưng hắn không ngờ bệ hạ sẽ nói ra câu này với hắn.

Sao có thể như vậy được?

Sao lại có thể như vậy được?

Bệ hạ sao có thể thích hắn?

"Lẽ ra anh đã có được tất cả tình yêu của em." Đôi mắt đỏ như máu ấy nhìn hắn đầy thâm tình, tình sâu nhưng cũng thật lạnh lùng, có lẽ khi thần linh thực sự yêu một ai đó, đôi mắt của họ cũng lạnh lùng đến vậy.

Brandt chợt nhớ tới quá khứ ngàn năm trước, rất nhiều chuyện hắn cho rằng sẽ không nhớ rõ nhưng mọi chuyện vụn vặt liên quan đến bệ hạ thì hắn từ đầu đến cuối đều khắc sâu trong lòng.

Hắn rất thích nghe mọi người kể về những trải nghiệm đau đớn, như dùng con dao nhẹ nhàng rạch vết thương đã lành lại phải chảy máu lần nữa.

Brandt muốn nghe nỗi đau khổ của bệ hạ, hắn nói ngàn vạn lần những gì hắn đã nói, hắn nguyện ý giúp đỡ giải quyết để cho bệ hạ.

"Brandt, anh là con dân của ta, ta là quốc vương của anh, cho dù vết thương của ta có chôn cất ở đâu thì trước mặt anh, ta cũng phải bất khả chiến bại."

Đôi mắt đen sau lớp mặt nạ thật thương xót lại uy nghiêm, hắn luôn cho rằng bệ hạ nhìn mọi người bằng ánh mắt này, vậy lúc bệ hạ nhìn hắn chăm chú thì có thêm chút dịu dàng nữa không?

Brandt nhớ lại lần nữa hắn và bệ hạ cưỡi ngựa lao nhanh tại bãi săn, bệ hạ rút nỏ bắn không thương tiếc các loại con mồi. Khi họ quay trở lại, bệ hạ không nhuộm bụi trần ngổ trên một con chiến mã trắng như tuyết, mang mặt nạ thủy tinh chói mắt, có làn gió nhẹ thổi qua, thổi bay mùi máu tanh nồng nặc, mọi thứ đều sạch sẽ.

"Brandt, gần đây các đại thần đang thúc giục ta lập hoàng hậu." Bệ hạ bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn: "Thực ra trong lòng ta đã có ứng cử viên rồi."

Bầu trời là màu xanh thẳm, bãi cỏ là màu xanh lục bát ngát, mọi thứ đều là dáng vẻ tươi đẹp.

"Người bệ hạ chọn là ai?"

Người trên lưng bạch mã nháy mắt với hắn lại cười nói: "Tạm thời giữ bí mật nha."

Cơn gió trong ký ức vượt qua thời gian và không gian, bao phủ lên giọng nói như thở dài của bệ hạ:

"Em rõ ràng thích anh."

Một tiếng thở dài khe khẽ như vậy, chỉ có thể nhẹ nhàng thổi một chiếc lá rơi nhưng trong lòng Brandt lại giống như một cơn sóng thần tràn ngập bầu trời, khiến cho trong lòng hắn có thứ gì đó như muốn vỡ òa.

"Chính anh đã tự tay hủy hoại tất cả."

Thứ cảm xúc lạnh buốt thấu xương ấy khiến hắn cảm thấy lạnh lẽo đến mức rơi xuống vực thẳm, kỳ lạ thật, hắn đã xuống địa ngục rồi, sao lại có cảm giác sa đọa kinh khủng như vậy?

Bên tai hắn như vang lên tiếng than khóc vào cái ngày mà Đồ An bị tiêu diệt, trong chốn luyện ngục trần gian như vậy, bệ hạ nhìn hắn và tự tay trao cho hắn tấm bản đồ trốn thoát quý giá.

Phải chăng ngay lúc đó, tấm chân tình mà hắn muốn có được, chân tình mà hắn đau khổ kiếm tìm, đã từng nằm trong tầm tay của hắn một cách dễ dàng?

"Anh hủy nó."

Cảm xúc lạnh lẽo thấm vào cơ thể hắn, linh hồn tội ác bắt đầu run rẩy.

— — "Anh hủy nó."

— — "Anh hủy nó."

— — "Anh hủy nó."

Giống như một lời nguyền không thể hóa giải, hàng ngàn thế giới, vô số vị thần, dường như đang theo dõi tội ác của một kẻ xúc phạm thần.

"Không, không... đây không phải sự thật..."

Bệ hạ của hắn, bệ hạ là người đầu tiên hắn muốn bảo vệ, bệ hạ do chính tay hắn phá hủy, bệ hạ mang mặt nạ lên cho hắn, bệ hạ đi cùng hắn trong góc tối hẻo lánh của đám người, nói với hắn: "Trước mặt anh, ta cũng phải trở nên bất khả chiến bại.", bệ hạ...

Những cảnh đó chùng lên nhau, những khoảng thời gian đẹp đẽ mà hắn chưa bao giờ quên bỗng chốc trở thành những nhát dao sắc bén nhất, cứa vào tim hắn từng nhát một.

"Đây không phải là thật!!! Đây không phải là thật!!! A a a a a a a!!!"

Đời này của hắn đã phạm bao nhiêu tội lỗi, chưa một lần hối hận, chỉ có đi đầu lần này hắn đã ném trái nõi đau khổ tội cùng.

Hắn nghĩ ngày đó là một cuộc hủy diệt bình thường, nhưng nhìn lại, hắn cũng đã hủy hoại chính mình.

Trái tim đang đập chậm rãi trong lồng ngực của hắn bị lấy ra, vào thời điểm sinh mệnh sắp kết thúc, hắn mở mắt ra nhìn bệ hạ, tầm mắt bắt đầu mơ hồ, ý thức dần mê man, trong thoáng chốc, dường như hắn đã trở lại lần ngày đầu tiên gặp bệ hạ, hắn được bệ hạ triệu kiến được người người hầu dẫn vào cung điện rộng rãi, đi qua hành lang dài, bước vào phòng làm việc yên tĩnh.

Bệ hạ tóc đen, mắt đen ngời trước bàn cờ, dùng ngón tay hoàn mỹ vân vê quân cờ, ngừng đầu lên nhìn hắn.

Ánh mắt từ ngàn năm trước trùng lặp với ánh mắt đỏ máu lúc này, hắn nhìn thấy bệ hạ đang bóp nát trái tim đang đập trong tay mình, vết máu nhuộm đỏ bàn tay đáng lẽ phải trắng nõn — —

"Thì ra đây là cảm giác đau lòng, bệ hạ."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 55: Ngoại truyện 3: Rồng thời không và Vĩnh hằng

Đối với rồng thời không và vĩnh hằng mà nói, ít có thứ gì có thể gọi là vĩnh hằng, tuổi thọ của nhân loại có thể gọi là thoáng qua liền mất, có lẽ khi hắn mới chớp mắt thì một đứa trẻ mới chào đời đã biến thành cát bụi.

Cho đến khi một vị quốc vương loài người nói với hắn rằng: "Ta sẽ tạo ra một vương quốc vĩnh hằng, lần sau khi anh đi ngang qua trần gian thì ý nguyện của ta sẽ mãi mãi truyền lại trên mảnh đất này, đó là sông biển bất tận, núi non hùng vĩ, mùa màng bội thu, người dân sống làm ăn yên ổn hòa bình."

Claykerrstie cúi đầu xuống, nhìn chằm chằm vào nhân loại giống như con kiến bên cạnh đôi chân của mình với đôi mắt rồng vàng nóng chảy. Nhân loại mà hắn có thể giết bằng một ngón tay nhìn hắn không sợ hãi, hào hoa phong nhã, sắc sảo lóa mắt.

"Nhân loại." Tiếng rồng như sấm rền, binh lính xung quanh đều sợ hãi bò trên mặt đất nhưng nhân loại kiêu ngạo lại càng ngẩng cao đầu hơn.

"Nói tên của cậu."

Bệ hạ lớn tiếng nói: "Đường Ân."

Ngay từ đầu, Claykerrstie cũng không để tâm đến lời nói của Đường Ân, hắn thừa nhận nếu chỉ xét về sắc đẹp thì nhân loại đó quả thực có thể xếp hàng đầu nhưng việc tạo ra một vương quốc vĩnh hằng thực sự là không biết tự lượng sức mình.

Nhân loại quá yếu ớt, ngay cả những cự long cũng không thể tạo ra một vương quốc vĩnh hằng thì làm sao một nhân loại có thể làm được?

Dù không tin nhưng Claykerrstie quá nhàm chán, hắn lựa chọn nền văn minh yếu ớt này làm trò tiêu khiển.

Hắn quan sát vị quốc vương trẻ tuổi thống nhất Đồn An từng chút một, quan sát đối phương thống nhất chữ viết và tiền tệ, quan đối phương phát triển thương mại, quan sát đối phương thành lập một chế độ mới...

Thời gian cứ thấm thoát trôi qua như vậy, đối với cự long mà nói thì thời gian thoáng liền mất đối với cự long đã tạo nên huy hoàng lạ thường trong bàn tay của nhân loại này.

Còn sinh mệnh của đối phương vừa mới bắt đầu, có thể có một ngày cậu có thể nhận ra những lời nói ngôn ngữ của mình, không cần vĩnh hằng, cho dù là ngàn năm cũng được coi là một kỳ tích.

Cự long kiêu ngạo biến thành hình người, đến bên cạnh quốc vương nhân loại, quốc vương nhân loại bày tiệc thịnh soạn và chiêu đãi nhiệt tình, thức ăn nóng hôi tỏa ra mùi thơm hấp dẫn nhưng đối với cự long ăn bảo ngọc mà nói thì không có chút sức hấp dẫn nào.

"Sao không động đũa, có chuyện gì sao?" Vị quốc vương trẻ tuổi khó hiểu hỏi.

Claykerrstie thản nhiên trả lời: "Ta không ăn thức ăn của nhân loại."

Đôi đòng tử vàng của rồng không khách khí chút nào nhìn chằm chằm quyên trượng trong tay quốc vương, hay chính xác hơn là viên hồng ngọc chói lọi trên đỉnh quyên trượng.

"Chỉ có nó mới tạm bỏ vào miệng được."

Các thần tử và người hầu xung quanh giận mà không dám lên tiếng nói gì, nhưng vị quốc vương trẻ tuổi không hề cảm thấy bị xúc phạm, cậu mỉm cười và trao quyên trượng tượng trưng cho vinh quang cao nhất cho Claykerrstie, đầy tò mò hỏi: "Bảo ngọc có mùi vị gì?"

"Đây là viên bảo ngọc có vẻ rất quan trọng đối với nhân loại các cậu." Claykerrstie nói một câu trước khi nhận quyên trượng.

"Sở dĩ quan trọng là vì ta đã ban cho nó vinh quang." Đôi mắt đen như đá obsidian lấp lánh dưới ánh mặt trời, vị quốc vương trẻ tuổi tự hào nói: "Bảo ngọc quý nhất không thể thay thế nhất của toàn bộ Đờ An không phải nói."

"Là ta."

Mặt Claykerrstie vẫn luôn không thay đổi có hơi nhếch khóe môi lên, hần thận trọng gạt đầu, tán thành những gì quốc vương Đờ An nói — —

Quả thực như thế.

Đây là bảo ngọc nhỏ được hần đào ra, bảo vệ cẩn thận từng chút một.

Viên bảo ngọc này quá mức trân quý và độc nhất vô nhị, cự long luôn phung phí của trời không nở hạ miệng, cũng không thềm liếm, hần biết trên đời này không có gì là sống mãi, thứ gần nhất với vĩnh hằng chính là rờng thời không và vĩnh hằng, chỉ cần hần trân trọng ký ức của vị quốc vương nhân loại này suốt đời thì đối phương có thể tỏa ra ánh hào quang hấp dẫn trong cung điện ký ức của hần.

Nhưng con đường canh giữ kho báu không có khả năng có thể thuận buồm xuôi gió.

Lần đầu tiên trong những năm qua, Claykerrstie nhận ra rằng vấn đề khó khăn không phải là sóng to gió lớn mà là cơn gió nhỏ ớn lạnh.

Quốc vương nhân loại vốn luôn có năng lượng vô hạn, đang nằm trên giường bệnh, toàn bộ khuôn mặt đỏ bừng ốm yếu, cổ tay mảnh khảnh lộ ra khỏi chăn, ốm yếu mà rơi xuống như cánh của một con chim trắng gãy cánh.

Một đám bác sĩ khần trương quây quanh bệ hạ, một hầu gái cẩn thận lấy một chiếc thìa ra, đút thuốc cho đối phương, thuốc có vẻ rất đắng khiến quốc vương khẽ nhú mày.

Claykerrstie cũng nhúu mày đi theo, hấn chợt xuất hiện trong cung điện, bóng người đột nhiên xuất hiện khiến hầu gái giật mình còn chưa kịp cầm bát thuốc thì canh thuốc đã đổ trên mặt đất, bát sứ vỡ tan tành.

Cho đến khi hầu gái mắc lỗi quỳ xuống đất hoảng sợ, toàn thân run rẩy.

"Các người lui xuống đi." Quốc vương ấm áp nói.

Mọi người đều lui ra, còn Claykerrstie thì đứng bên giường tỏ vẻ bất mãn, như thể ai đó nợ hấn một món nợ khổng lồ.

Kỳ thật cũng chính xác có thể hiểu như vậy, bảo ngọc vô song của hấn bị va chạm rã, nếu có vết nứt, quả thực là tổn thất rất lớn, chuyện này cực long keo kiệt làm sao có thể giữ được bình tĩnh.

"Ai làm anh tức giận?" Đôi mắt đen âm ỉ nhìn hấn khó hiểu.

Claykerrstie từ trên cao chỉ vào cậu: "Cơ thể nhân loại quá yếu ớt."

Quân chủ bất đắc dĩ cười.

Claykerrstie vươn tay sờ lên cái trán nóng rực của quốc vương, bắt chước hành vi vừa mới nhìn thấy của hầu gái, đem khăn đặt ở chậu nước lên trán quốc vương, nghiêm mặt dạy dỗ như phụ huynh: "Cậu phải chú ý thân thể, biết chưa?"

"Ta hiểu rồi." Trong thời gian bị bệnh, giọng nói của quốc vương nghe có hơi khàn.

Claykerrstie thực sự không muốn nghe loại giọng nói này, hấn quay người bỏ đi.

Khi quay lại lần nữa, hấn lại được nhìn thấy vị quốc vương nhân loại vui vẻ đầy sức sống, Claykerrstie ném một chiếc lọ nhỏ chứa tinh hoa sinh mệnh cho vị quốc vương này.

"Đây là cái gì?" Đối phương hỏi.

Claykerrstie lãnh đạm trả lời: "Uống đi."

"Để uống không?"

Claykerrstie nhú mày: "Ta không biết."

Rồng thời không và vĩnh hằng chỉ có thể nếm được vị của bảo ngọc.

Quốc vương uống hết tinh hoa sinh mệnh có thể gặp nhưng không thể cầu, liếm môi nhận xét: "Mùi vị cũng ngon lắm."

"Được, lần sau ta sẽ cho cậu thêm."

Sau đó, nhân loại mà hắn nuôi dưỡng cũng không bao giờ bị bệnh nữa.

Nhưng sinh vật nhân loại này quá yếu ớt mong manh, chẳng bao lâu Claykerrstie lại gặp phải rắc rối thứ hai, tinh thần của nhân loại mà hắn nuôi dưỡng quá căng thẳng.

Thật ra hắn cũng không hiểu tại sao quốc vương lại siêng năng như vậy, mỗi ngày cậu dậy sớm hơn gà ngủ muộn hơn chó, theo cách gọi của con người là dốc sức vì nước.

Cự long đầu là sinh vật lười biếng, giống như Claykerrstie, hắn có thể ngủ trong hang động cả trăm năm rồi đi kiếm ăn và sau quay lại ngủ tiếp.

Hoặc đơn giản là ngủ trên mỏ bảo ngọc, thức dậy, mở mắt, cắn viên rồi ngủ tiếp.

"Cậu nên nghỉ ngơi nhiều hơn." Claykerrstie xuất hiện trong phòng làm việc của quân vương, bất mãn nói.

Quốc vương bất lực mỉm cười nhìn hắn nói: "Thân thể của ta không sao cả."

Đây không phải thật vớ vẩn sao?

Hắn đã cho nhân loại này ăn không biết bao nhiêu là thiên tài địa bảo, nếu thân thể vẫn có vấn đề thì đúng là kỳ quái.

Nhưng nhân loại dễ bị tổn thương không chỉ về thể chất mà còn về tâm lý.

Claykerrstie đã làm rất nhiều bài tập về nhà trong thời gian này, biết rằng bệnh tâm thần cũng có thể hủy hoại một nhân loại.

Phiền phức.

Chết tiệt, yếu quá mức.

Nhìn thấy cử chỉ không thể tranh cãi của Claykerrstie ép buộc cậu phải nghỉ ngơi, quốc vương thở dài nói với hắn: "Ta không có thời gian, Kerr, ta chỉ có thể sống một trăm năm, ta vẫn còn rất nhiều chuyện ta muốn làm, bây giờ ta chỉ có thể làm hết sức mình."

Claykerrstie bình tĩnh nói: "Ta sẽ không để cho cậu chỉ sống được một trăm năm đâu."

"Vậy anh định làm gì? Anh định biến ta thành sinh vật bất tử sao?" Quốc vương mỉm cười: "Kerr, anh có biết tại sao sinh mệnh lại thú vị không?"

"Vì có chết, vì có thời gian."

Khi cậu nói về cái chết, trong mắt cậu không có nhiều sợ hãi mà rất bình: "Sinh mệnh cũng không phải vĩnh hằng thì mới có ý nghĩa, ý chí của ta sẽ trường tồn cùng Đờ An, khi anh đi ngang qua nhân gian lần nữa, mỗi ngọn cây cọng cọng cỏ đều là ta, anh sẽ chứng kiến vĩnh hằng thay cho ta."

Claykerrstie lại bỏ đi.

Hắn không nghĩ mỗi ngọn cây cọng cỏ là bảo ngọc của mình, hắn bắt đầu tìm cách biến nhân loại trở thành vĩnh hằng ngoại trừ sinh vật bất tử.

Cự long luôn kiêu ngạo, kiên định với ý nghĩa của mình và không bị người khác quấy nhiễu.

Kerr cuối cùng đã phải trả giá cho tính kiêu ngạo của mình.

Tai nạn xảy ra quá đột ngột, khi phát hiện Đường Ân gặp nạn liền vội vàng đến đó thì đã quá muộn.

Hắn nhìn thấy quốc vương kiêu ngạo tự cao tự đại ngã xuống đất, da dẻ hồng nhuận trở nên tái nhợt, đôi mắt đen bị màu đỏ thâm thấu, móng tay đen mới sinh ra cực kỳ sắc bén nhưng lại bị quân vương mạnh mẽ bẻ gãy trên mặt đất.

Tay đứt ruột xót là một chuyện chắc chắn cực kỳ đau đớn, thế nhưng vị quốc vương này lại liên tục bẻ gãy ngón tay của mình, dưới sự đau đớn tột cùng, gân xanh trên trán của cậu xuất hiện, giống như vết nứt từ đờ sắp vỡ, đúng là một vẻ đẹp vỡ vụn khiến cho người ta rung động.

Claykerrstie tàn sát tất cả các huyết tộc có mặt, hắn thần thờ bước tới vị quốc vương sắp bị biến thành huyết tộc, ngơ ngác nhìn quốc vương đầy nhếch nhác.

"Giết ta." Môi dưới của cậu bị cắn nát, mỗi câu nói ra đều là đậm mùi máu tươi: "Giết ta trước khi ta trở thành huyết tộc, giết ta."

Đôi mắt vàng ngăm nhìn quốc vương, Claykerrstie dường như bị trúng thuật ngưng đọng thời gian, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đầu ngón tay đầm máu run rẩy nắm lấy vạt áo của hắn: "Ta xin anh."

Cần cổ ngẩng cao như một con thiên nga trên bờ vực của cái chết, vị quốc vương kiêu ngạo lần đầu tiên cúi đầu: "Claykerrstie, ta xin anh."

"Ta thà ở vào thời điểm mà nghi thức chuyển đổi... chưa hoàn thành hoàn toàn — — a a a a!" Cơ thể dần mất đi nhiệt độ đột nhiên co giập, hai dòng máu và nước mắt chảy ra từ đôi mắt xinh đẹp kia, nhuộm cả tròng

trắng của đôi mắt, đôi mắt đó giống như máu quẩn quanh mã não: "Chết theo cách của nhân loại..."

Cậu nói ngắt quãng, giọng khàn khàn: "VẬY. Cũng không cần sống tạm thân phận huyết tộc."

Răng nanh đặc biệt của huyết tộc chậm rãi nhô ra, vào lúc này đôi mắt đen sáng ngời ban đầu không thể cưỡng lại được đã biến thành màu đỏ thẫm.

Nhân loại.

Tại sao lại yếu ớt đến như vậy?

Hắn mới đi một lúc, hắn mới đi một thời gian, tại sao sẽ xảy ra chuyện này?

Claykerrstie chậm rãi cúi xuống, hắn run rẩy vươn tay sờ trán quốc vương, lúc này không còn nhiệt độ nóng hổi nữa mà lạnh lẽo đến chết người: "Không sao." Hắn không biết chính mình đang nói cái gì, hay là đang nói chuyện với ai.

"Cậu sẽ không chết."

"Cậu sẽ mãi không bao giờ thay đổi, cậu sẽ được lại lên ngôi vua lần nữa."

Trong âm thanh của lời thề không thể tranh cãi, đôi mắt đỏ máu ấy dần mất đi tia sáng cuối cùng.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 56: Đối với rồng thời không và? Vĩnh hằng ma? Nói, ít có thứ gì? Có thể gọi là? Vĩnh hằng, tuổi thọ của

Claykerrstie đã tốn rất nhiều thời gian, sử dụng thời gian và không gian pháp thuật để phong ấn toàn bộ Đồ An, hẳn hiếm khi có đủ kiên nhẫn để làm bất cứ việc gì nhưng lần này lại bận rộn với kế hoạch của mình.

Hắn xóa sạch dấu vết chiến tranh, lấy đi tất cả ký ức quân vương lúc làm nhân loại, hẳn ôm quốc vương của mình lên tế đàn lại lần nữa làm lễ lên ngôi cho đối phương.

Chỉ có hắn là người duy nhất chứng kiến buổi lễ này.

Trên tế đàn đầy máu tươi, vị quốc vương đang say ngủ chậm rãi mở ra đôi mắt đỏ máu, đôi mắt đó trống rỗng lại cô đơn, không có chút ánh sáng nào giống như một cái xác không hồn, thật ra đó cũng là sự thật, huyết tộc vốn là một xác chết biết đi.

Huyết tộc mới sinh thẫn thờ ngẩng đầu nhìn Claykerrstie: "Ta là ai?"

Trong đầu hiện ra cuộc gặp gỡ đầu tiên giữa hắn với đối phương, nhân loại cao ngạo ngẩng cao đầu uốn ngực báo tên — —

"Cậu là Đường Ân."

Đường Ân yên lặng nhìn hắn như là nhìn một người xa lạ không liên quan: "Anh là ai?"

"Claykerrstie, là tên của ta."

Đường Ân lại hỏi: "Anh và ta có quan hệ gì?"

Claykerrstie im lặng nhìn xuống Đường Ân, đuôi rồng vây chặt tế đàn, đây là tư thế bảo vệ.

Bọn họ có quan hệ gì?

Hắn chưa bao giờ cẩn thận suy nghĩ vấn đề này.

Là mối quan hệ giữa người bảo vệ và người được bảo vệ?

Thế nhưng hắn đã không bảo vệ được kho báu của mình.

Là quan hệ bạn bè?

Nhưng cuối cùng ánh mắt Đường Ân nhìn hắn đầy thất vọng.

Bọn họ là quan hệ gì?

Thế giới hoàn toàn im lặng, giống như hoàng hôn của ngày các vị thần giáng lâm trong thần thoại, mọi thứ trong quá khứ đều như mây tan theo gió, Claykerrstie không muốn nhắc lại quá khứ nữa, đây sẽ là nỗi đau không tả đối với hắn, mối quan hệ của hắn với Đường Ân cũng nên được xác định lại.

Hắn nhớ lại mối quan hệ giữa huyết tộc, một huyết tộc mới sẽ gọi người đã biến họ thành huyết tộc là "Father"

"Ta là cha của cậu." Hắn nghiêm túc nói.

Đôi mắt máu không vui nhìn hắn chằm chằm, huyết tộc mới cũng không tin lời hắn nói giống như coi hắn thành một tên lừa gạt.

Vậy hắn có trở thành tên lừa gạt cũng không sao, nếu nói thẳng ra mọi chuyện, nếu Đường Ân lấy lại được ký ức, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi bảo ngọc của mình: "Được rồi, thật ra ta chỉ đi ngang qua thôi."

Cuộc gặp gỡ đầu tiên với quốc vương nhân loại thực sự chỉ là một sự tình cờ, hắn đi ngang qua thế giới trần tục, vì bảo ngọc của mình mà dừng lại.

Nhưng bây giờ Kerr không cách nào dừng lại được vì hắn sợ kỹ năng diễn xuất của mình sẽ không thể duy trì ảo giác bình tĩnh, cự long vỗ cánh, băng qua núi non sông ngòi, quay đầu bay về phương trời vô tận — —

"Sinh mệnh cũng không phải vĩnh hằng mới có ý nghĩa, ý chỉ của ta sẽ trường tồn cùng Đồ An, lần sau anh đi ngang qua thế gian, mỗi ngọn cây cọng cỏ đều là ta, anh sẽ thay ta chứng kiến vĩnh hằng."

Rốt cuộc hắn đã làm ngược lại nguyện vọng của Đường Ân, đời Đồ An của Đường Ân về rồi, hắn không cần xuyên qua nhân gian cũng có thể được tâm nguyện của Đường Ân.

Mọi thứ đã trở lại đúng hướng, Đường Ân sẽ sống trên thế giới này mãi mãi và tạo ra vinh quang cho mình một lần nữa.

Claykerrstie vốn là nghĩ như vậy.

Nhưng diễn biến của mọi chuyện dường như đã đi sai hướng, Đường Ân trở thành thân vương huyết tộc, ngồi trên ngai vàng đầy đá quý, có quyền lực tối cao nhưng lại đánh mất khát vọng tạo ra vĩnh hằng.

Cậu trở nên giống như huyết tộc mà Claykerrstie đã thấy qua, ngủ trong bóng tối, say đắm máu tươi, sa đọa lại thối rữa.

Là vì thích ứng tạm thời thân phận huyết tộc nên mới như vậy sao?

Claykerrstie trốn trong bóng tối quan sát liên tục thấy Đường Ân mỗi ngày đều lặp lại cuộc sống của ngày hôm qua, vẻ ngoài vẫn đẹp đẽ như cũ nhưng ánh mắt lại trống rỗng vô thần.

Không nên như thế.

Đường Ân không nên như vậy.

Bảo ngọc của hắn phải luôn tỏa sáng rực rỡ và chiếu sáng bóng tối.

Claykerrstie cảm thấy mất kiểm soát và bất lực, hắn xuất hiện lại bên cạnh Đường Ân, cố gắng khơi dậy ý chí trong quá khứ của Đường Ân. Hắn và Đường Ân cùng nhau sưu tầm đồ của Đồ An, hắn nhìn Đường Ân đặt tách trà xuống nâng ly rượu đầy máu lên, hắn đối mặt với đôi mắt đỏ máu của Đường Ân, đôi mắt đó như ngưng tụ lại tình yêu ở đây — —

"Tôi có thể ném thử máu của anh được không?" Đường Ân nở một nụ cười quyến rũ giống như bông hoa nở rộ: "Hay là, anh có hứng thú muốn lên giường với tôi?"

Hắn ngửi thấy mùi thối rữa.

Bảo ngọc sẽ không hư thối.

Hắn đã tự tay phá hủy bảo ngọc của mình.

Claykerrstie bắt đầu dần dần hiểu được những gì Đường Ân đã nói với hắn — —

"Kerr, anh có biết tại sao sinh mệnh lại thú vị không?"

"Vì có chết, vì có thời gian."

Nhưng hắn nhận ra quá muộn, cuối cùng hắn đã phải trả giá cho thói kiêu ngạo của mình.

Sau đó một số chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra, r òng ảo ảnh và chiến tranh giết Đường Ân. Hắn và Lục Tước sử dụng pháp thuật quay ngược thời gian, hắn quá tham lam, Lục Tước chỉ muốn quay trở lại thời điểm trước khi Đường Ân bị giết nhưng hắn lại cố gắng đi ngược lại hơn ngàn năm.

Một mình hắn không thể làm được tất cả, khoảng cách thời không quá mức xa xôi, cho dù là r òng thời không và vĩnh hằng cũng không làm được nên hắn đã lợi dụng Lục Tước.

Chỉ tiếc là thực lực của hai người vẫn chưa đủ, có chút sai sót trong việc quay lại thời không nên vẫn chỉ có thể quay v ề thời điểm Đường Ân trở thành huyết tộc.

Lục Tước trở thành một biến số trong cuộc đời của Đường Ân.

Khiến cuộc sống của Đường Ân trong vũng nước đọng được thêm gọn sóng.

Hắn không ngờ tới Lục Tước lại sẵn sàng khiến Đường Ân trở thành nhân loại thông qua huyết khế, phương pháp này chỉ có Lục Tước mới có thể làm được, nếu được sử dụng bởi Claykerrstie thì hắn chỉ có thể đứng hóa Đường Ân thành rồng thời không và vĩnh hằng, nhưng thế giới này chỉ có thể tồn tại một rồng thời không và vĩnh hằng nên điểu này là một nghịch lý ngay từ đầu.

Đường Ân thân là thân vương huyết tộc đã sống hơn ngàn năm, đã mất đi sức mạnh của huyết tộc, hắn sẽ trả lại thời gian đã đánh cắp, Đường Ân lẽ ra phải già đi nhanh chóng nhưng Lục Tước đã cho Đường Ân thời gian của mình.

Được cái này mất cái kia, Lục Tước và Đường Ân chỉ còn lại tuổi thọ bình thường của nhân loại.

Mọi thứ dường như trở lại ban đầu.

Nhưng quá khứ đã là quá khứ, thời gian không thể quay ngược được nữa, cho dù có trở lại thành người thì Đường Ân cũng không còn quân vương nhân loại trong trí nhớ của hắn nữa.

Hắn nên nghe theo Đường Ân, cho Đường Ân được chết một cách đàng hoàng khi vẫn còn là quân vương nhân loại.

Bằng cách này khi lần sau hắn đi ngang qua nhân gian, hắn sẽ nhìn thấy dòng sông chảy xiết, đỉnh núi ẩn hiện trong mây, cỏ và hoa dại không ngừng sinh sôi nảy nở và sự diệt vong của Đồn An trong lịch sử — —

Và gặp lại vị quân vương cao ngạo hãnh hái nói muốn tạo ra vĩnh hằng cho nhân loại.

*

— — "Nhân loại, nói tên của cậu."

— — "Đường Ân."

— — "Ờng, nói tên của anh!"

Trên bầu trời vọng ra tiếng cười nhẹ của cự long: "Tên ta là Claykerrstie."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 57: Ngoại truyện 5: Permilia

Permilia là đại tể ti của tộc nhân ngư, ca hát là toàn bộ ý nghĩa cuộc sống đối với hắn, hoàn cảnh không thay đổi không thể khơi dậy ngu ồn cảm hứng của hắn. Hắn đã sử dụng cuộn giấy dịch chuyển quý giá để đi đến một đất nước xa xôi khác.

Nghe nói đất nước này là một bộ tộc man rợ của nhân loại, vào thời cổ đại có một tể ti nhân ngư đã truyền bá âm nhạc ở đó và thiết lập một điểm dịch chuyển trong bộ lạc đó.

Trước khi lên đường, Permilia đã lên kế hoạch cho chuyến đi này của mình, hắn sẽ không ở lại vùng đất hoang vu đó quá lâu mà sẽ dùng nơi đó làm điểm xuất phát, chu du khắp tộc người lại đi hành tinh thú nhân, hành tinh tinh linh...

Sức mạnh của thời không tràn ra từ cuộn giấy vỡ, kéo Permilia đi.

Permilia cảm nhận được tác dụng phụ của xuyên qua không gian, cảm giác mất trọng lượng đập mạnh, tai của hắn như phát ra tiếng "Ù ù", trước mắt biến thành màu đen hắn ngay lập tức ngất đi.

Vào khoảnh khắc đầu tiên khi hắn đến tể đàn, Permilia thực sự không có sức quan sát những gì đang xảy ra xung quanh mình, khuôn mặt không có cảm xúc là do cơ thể hắn quá khó chịu làm hắn cười không nổi, không để thế gian vạn vật vào mắt là do mắt hắn biến thành màu đen không nhìn rõ vật gì, sở dĩ tể đàn sáng lên là vì điểm dịch chuyển mà nhân ngư để lại trước đó không bị hư hại.

Nhưng trong mắt người ngoài khi quốc vương Đồn độc ác xâm lược bộ lạc thì vị thần biển cả đã nghe thấy lời khẩn cầu của bộ lạc Slota, tể đàn thần biển yên lặng hơn ngàn năm tỏa sáng rực rỡ, thần biển trong huyền thoại giáng lâm nhân gian.

Đuôi cá màu trắng bạc dài hai mét buông thõng trên mặt nước biển, giao sa màu bạc che phủ phần trên cơ thể hoàn mỹ như điêu khắc, chiếc cổ thon dài được vẽ nhưng hoa văn phức tạp độc đáo của đại tể ti. Gió biển thổi bay mái tóc dài màu bạc, lộ ra khuôn mặt tuấn tú của "thần biển", mặc dù đôi mắt bạc sâu thẳm kia nhìn thẳng về phía trước như không để ai vào mắt.

Dưới sự dẫn dắt của phù thủy bộ lạc Slota, tất cả người dân bộ lạc Slota đều quỳ xuống, cầu xin sự phù hộ của thần linh nhưng Permilia không thể hiểu được ngôn ngữ của những người này, hấn ngơ ngác giữ một tư thế cứng ngắc, thái độ không có tình người làm cho hấn càng hiện ra vẻ "Uy nghiêm của thần linh."

Quân đội đối diện đến từ Đờ An chìm vào im lặng như chết, không ai muốn chiến đấu với các vị thần, ngay cả các chiến sĩ của Đờ An.

Trên một con tàu chiến khổng lồ to gấp hàng chục lần con tàu gỗ của bộ lạc Slota, một nhân loại với mái tóc và đôi mắt đen từ trung tâm đi về phía trước, ái tóc đen trên trán bị gió biển thổi bay lên lộ ra một mặt nạ vàng xinh đẹp lộng lẫ.

"Nhân ngư?" Nhân loại kia nói ngôn ngữ cổ của nhân ngư.

Trong hoàn cảnh ồn ào, xa lạ và hỗn loạn, Permilia đột nhiên nghe thấy một thứ ngôn ngữ quen thuộc, trong lòng đột nhiên cảm thấy thân thiết, hấn gật đầu với nhân loại kia: "Ta tên là Permilia, la ca sĩ nhân ngư, cậu có thể cho ta biết chuyện gì đang xảy ra không?"

Khi Permilia giao tiếp với nhân loại, mọi sự chú ý đều đổ dồn vào hai người họ.

"Khoảng cách giữa chúng ta quá xa, nói thế mệt lắm, anh có thể đón ta không?"

Thế là Permilia nhờ một chú cá heo đến đón đối phương xuống.

Khi hấn chỉ huy chú cá heo thì tất cả mọi người ngoại trừ nhân loại tóc đen ra đều nhìn cậu với vẻ kính sợ hơn, nhiều người thậm chí không dám

nhìn thẳng vào cậu.

"Trước đây ta nghe Kerr nói nhân ngư có thể giao tiếp với các sinh vật biển nhưng không ngờ những đi đầu này là sự thật." Nhân loại tóc đen có vẻ rất vui mừng, cậu chạm vào đi đầu cá heo, sau đó cậu bước xuống từ cá heo, đi tới trước mặt hắn, hào phóng giới thiệu: "Ta tên là Đường Ân, vua của Đồ An, ta có thể nói cho anh biết tình hình bây giờ, ta cũng có thể lệnh cho người của ta thu thập tất cả các bản nhạc dành tặng chúng cho anh, miễn là anh với ta một đi đầu kiện."

Permilia không cảm nhận được ác ý từ nhân loại này, tuy đối phương mang mặt nạ nhưng sức hấp dẫn rất cao cũng không thể cản được, trực giác của hắn cho rằng đây là một nhân loại rất xuất sắc, cậu rất thân thiện với hắn còn hứa giúp hắn thu thập bản nhạc tràn đầy sức hấp dẫn.

"Đi đầu kiện gì?" Hắn hỏi

"Hôn ta." Vị nhân loại kia ra lệnh.

Permilia ngạc nhiên chờ người, hoài nghi mình nghe nhầm, hắn nghe thấy vị nhân loại kia cường thế nói: "Hay là ta hôn anh, nếu như anh không từ chối, ta coi như anh đồng ý."

Permilia muốn từ chối nhưng giây tiếp theo, nhân loại trước mặt hắn đã tháo mặt nạ ra.

Lời từ chối vừa định nói ra đã bị mắc kẹt trong cổ họng vì cảm giác kinh ngạc mạnh mẽ, hắn ngờ ngác nhìn vị quốc vương đang nhắm mắt hôn mình.

Rất ấm áp, rất dịu dàng.

Gió lúc này dường như ngưng đọng, giác quan được mở rộng vô tận, dần về nơi môi chạm môi, một giai điệu đẹp như vang lên giữa đất trời, nhẹ nhàng lại rạo rức.

Tất cả mọi người ở đây đều thấy thần linh lạnh lùng xa cách không thể chạm tới dãn đảo mặt lên.

Quốc vương Đồn An đã hôn thần linh, quay đầu linh nói với mọi người, chỉ cần các bộ lạc được thần biển phù hộ từ bỏ phản kháng và đầu hàng Đồn An thì Đồn An sẽ mở ra một con đường, không làm hại bất cứ ai.

"Thần biển" đứng sau lưng quốc vương Đồn An không nói một lời giống như thần hộ mệnh của quốc vương.

Chứng kiến thần linh xuất hiện, ngay sau đó lại thấy được đối tượng thần linh ưu ái, tất cả các bộ lạc lớn nhỏ đầu đầu hàng, quốc vương Đồn An không cần tốn nhiều sức đã mở rộng lãnh thổ của mình.

Permilia sau này mới biết được động cơ của Đường Ân, Đường Ân sau đó đã giải thích cho hần người dân nơi này không có khái niệm về một quốc gia, chỉ có sự khác biệt giữa các bộ lạc và những người trong bộ lạc về cơ bản đều tin vào thần biển, họ thà chết trong trận chiến chứ không chịu khuất phục Đồn An, bởi vì đi đầu này tương đương với việc phản bội lại tín ngưỡng của họ.

Và Permilia tình cờ được họ coi như thần biển, Đường Ân đã ôm tâm lý thử biện pháp này: "Dù sao thì cách này cũng chẳng tổn thất gì." Quân vương Đồn An cười nói giống như nụ hôn bất ngờ ngày đó chưa từng để lại trong lòng đối phương một chút gợn sóng.

Biết được tất cả sự thật, Permilia đột nhiên không biết phải nói gì, chỉ có thể bu ãn bực viết bài hát trong khoang thuyền, Đường Ân chính là nàng thơ thuyền cảm hứng cho hần, từ ngày đầu tiên gặp Đường Ân, hần có thể nghe thấy vạn vật đều đang ngâm xướng vì Đường Ân mà hần chỉ cần phụ trách ghi lại những giai điệu này — —

Sau đó hát cho Đường Ân nghe.

Quốc vương nhân loại thích nghe hần ca hát, đặc biệt là trước khi đi ngủ nghe hần ngâm xướng.

Nghe nói trước đây quốc vương hay bị đau đầu, về đêm thường sẽ đau đầu khó chìm vào giấc ngủ mà tiếng hát của Permilia đã trở thành phương thuốc của đối phương.

Phòng ngủ của quốc vương đặc biệt xây cho hắn một cái hồ, khi màn đêm buông xuống, qua tấm rèm vải, hắn nhìn chăm chú vào bóng dáng mờ ảo đang nằm trên giường và nhẹ nhàng hát một bài hát tuyệt đẹp.

Hết bài này đến bài khác, hát cho đến khi mọi âm thanh đều im lặng, hát cho đến khi xuân hạ thu sang.

Đáng lẽ hắn phải đi tới những nơi khác sau một thời gian ngắn ở lại, để lắng nghe âm nhạc của mọi chủng tộc, bởi lợi tự do trên biển và trở về hành tinh nhân ngư, hết lòng hết dạ làm đại tể ti của hắn.

Nhưng hắn đã ở rất lâu trong hồ bơi chật hẹp trong phòng ngủ của quân vương, ngày đêm ca hát cho quân vương nghe.

Quốc vương cho xây hồ bơi ở mọi nơi trong cung điện, ngay cả khi thư viện phải tránh âm thấp, khi Đường Ân đang giải quyết việc chính trị thì Permilia sẽ lặng lẽ xem bản nhạc một mình.

Thỉnh thoảng Đường Ân ngồi bên hồ bơi nói chuyện với hắn sau một ngày làm việc, dùng ngón chân trắng như tuyết nhúng vào nước, Đường Ân chia sẻ một quyển sách linh tinh với hắn: "Trong truyện này kể rằng công chúa nhân ngư đã đổi giọng lấy đôi chân của mình vì tình yêu, nhưng mỗi bước đi đều như giẫm phải mũi dao, vô cùng đau đớn, ta thấy anh thường dùng hình dạng đuôi cá, ít khi đi bằng chân người, chẳng lẽ lúc đi đường anh cũng sẽ cảm thấy đau sao?"

Permilia lắc đầu, hắn chỉ là không quen với việc đi bằng chân của nhân loại.

"Như vậy là tốt rồi." Đường Ân nghiêm túc nói: "Nếu ở đây gặp phải chuyện khó chịu, nhất định phải nói cho ta biết, đừng giống như nhân ngư trong truyện này, dù nàng không thể nói nhưng nàng có thể viết chữ cho hoàng tử, không, ngay từ đầu nàng đã làm sai rồi."

"Không ai đáng để nàng hy sinh giọng hát của mình." Quốc vương nhân loại nhận xét: "Thật đại khờ."

Permilia không bày tỏ ý kiến của mình, trong thời gian ở bên Đường Ân, ngoài ca hát, hắn luôn im lặng, lặng lẽ lắng nghe, lặng lẽ nhìn, lặng lẽ yêu người này.

Đường Ân giống như một vòng xoáy bí ẩn, một khi đã đến gần thì sẽ bị thu hút, càng ở bên nhau lâu thì sẽ càng lún sâu.

Hắn không biết Đường Ân có thái độ như thế nào đối với hắn, có lẽ Đường Ân chỉ coi hắn thành thuốc, hoặc coi hắn thành bạn, hoặc là cái gì đây?

Hắn cũng không biết.

Một đêm mưa giông có sấm sét, Đường Ân trần trọc mãi không ngủ được, hắn biến ra hai chân bước đến bên giường Đường Ân, vị quân vương kiên cố không thể phá vỡ thường ngày nay không mang mặt nạ, tia chớp xẹt qua màn đêm lập tức chiếu rọi khuôn mặt tái nhợt của Đường Ân.

"Bệ hạ?" Hắn có hơi lo lắng.

Đường Ân nói khẽ: "Permilia, đâu ta đau."

Permilia nghe xong lập tức muốn hát cho Đường Ân nghe nhưng Đường Ân đột nhiên nói: "Thực ra lúc đó ta không cần đích thân ra trận."

Đích thân ra trận mà cậu đang nói đến là lần gặp gỡ đầu tiên của cậu với Permilia.

"Dù vùng đất cần cõi đầy vàng bạc châu báu nhưng người dân nơi đây không còn sức để canh giữ kho báu, họ yếu đuối, thiếu hiểu biết và tin vào vị thần biển trong truyền thuyết, thà chết chứ không phản bội thần."

"Anh nghĩ thế giới này có thần linh không?"

Đó là một câu hỏi nhưng Permilia biết cậu không cần câu trả lời, hẳn chỉ cần lắng nghe.

"Có thể có, nhưng ở đất nước của ta thì ta là thần linh duy nhất." Đường Ân nhắm mắt lại: "Ta không cần con dân của ta chôn cùng, nếu một ngày ta thua, hãy cứ lấy mạng sống của ta, đừng làm tổn thương họ."

"Ta không hiểu vị thần mà họ tín ngưỡng, tại sao họ lại tình nguyện tự sát cũng không chịu thuận theo Đờ An nên ta hành quân xa, ta muốn tìm ra cách giải quyết."

"Một ít cái chết là không thể tránh khỏi, nhưng lần này, ta không muốn đơn phương tàn sát."

"Ta giết quá nhiều người."

"Nếu lần đó anh không xuất hiện, có lẽ ta sẽ giết thêm nhiều người, máu của họ sẽ nhuộm đỏ cả biển..." Nói đến đây, lông mày Đường Ân vô thức nhíu lại, Permilia muốn đưa tay ra chạm vào những nếp nhăn giữa lông mày đối phương, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt nhắm nghiền từ từ mở ra.

Bóng tối bao trùm quá nhiều cảm xúc, đôi mắt đen láy kia lặng lẽ nhìn Permilia, Đường Ân thì thầm: "May là, anh đã xuất hiện."

Mưa như trút nước, bốn bề vắng lặng không một tiếng động.

Vị quân vương kiêu ngạo kiêu kiêu chế của Đờ An sẽ không bao giờ nói với ca sĩ nhân ngư đang ở gần trong gang tấc — —

"Trong một khoảnh khắc, ta cũng nghĩ anh là vị thần từ trên thiên đàng xuống, đến đây để cứu vớt ta."

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 58: Ngoại truyện 6: Permilia

Mưa bão liên tục tạo ra ẩm ướt, Permilia đã quen với không khí ẩm chỉ là hần có hơi lo lắng quân vương nhân loại sẽ bị cảm lạnh, lụa và sa tanh trên giường rất mát, rất khó cung cấp độ ẩm, Permilia đứng dậy muốn đi ra ngoài dẫn dò người hầu thay ga trải giường, nhưng đầu ngón tay của Đường Ân lại chạm nhẹ vào tay hần.

Permilia đứng bên cạnh giường, trước giờ hần vẫn luôn chú ý đến cảm xúc của Đường Ân nhưng thật ra không có chú ý tới những bộ phận khác ngoài gương mặt của Đường Ân, lúc này ánh mắt hần đầu tiên nhìn đến đầu ngón tay của Đường Ân chạm vào mình, sau đó là ánh mắt lại bị đầu ngón tay mảnh khảnh dẫn dắt —

Quân chủ nhân loại lười biếng đặt tay vào đường cong giữa eo và hông.

Chiếc chăn làm bằng sa tanh rất mỏng và ôm sát vào cơ thể, phác họa ra đường cong yếu đuối lại hấp dẫn, thực sự có hơi chói mắt.

"Đừng đi." Đường Ân lùi lại một chút vào bên trong giường, bàn tay đặt trên eo dèi đến chiếc giường trống, bàn tay thon dài trắng như tuyết gõ nhẹ lên ga giường, lông mi dày nhướng lên, đôi mắt đen lặng lẽ nhìn Permilia: "Ở bên cạnh ta."

Permilia như bị bỏ bùa mê, trèo lên chiếc giường rỗng, nằm bên cạnh người cao quý nhất đất nước này.

Trong bóng tối, hần dường như nhìn thấy vị quốc vương tóc đen nhếch khóe môi nhưng độ cong tinh tế đến mức Permilia nghĩ đó chỉ là ảo giác của hần.

Đôi tay trắng nõn đến mức gầy như trong suốt nhẹ nhàng nhấc tấm chăn bông lên, phủ lên cơ thể cứng ngắc của Permilia bằng lụa và sa tanh.

"Mưa to quá." Quốc vương nhân loại thì thầm vào tai Permilia, luồng khí nóng phả vào bên tai nhạy cảm của nhân ngư, tai Permilia đột nhiên đỏ

bùng.

Dưới lớp lụa và sa tanh bao phủ, bàn tay da thịt mỏng manh lướt qua eo Permilia, quốc vương nhân loại nhắm mắt dựa đầu vào thân thể Permilia: "May là có anh ở bên cạnh."

Đầu óc Permilia trở nên trống rỗng, hấn không biết phải nói gì hay làm gì, cổ họng hấn khô khốc giống như con cá thiếu nước.

Đây là một đêm cực kỳ khó trải qua, Đường Ân ôm hấn ngủ một giấc nhưng Permilia lại thức suốt đêm.

Thật ra đêm đó hấn có rất nhiều cơ hội hôn cậu, Đường Ân ở gần hấn như vậy, khuôn mặt hoàn mỹ đến khó tin đó lại ở ngay bên cạnh hấn, không giống như đôi môi căng mọng và khô ráp, Đường Ân vô thức liếm môi dưới trong giấc ngủ, màu sắc ẩm ướt, hấn chỉ cần chạm nhẹ lên là có thể cảm nhận được...

Nhưng Permilia lại không làm như thế.

Hấn sợ hãi nhìn thấy ánh mắt kinh tởm của Đường Ân.

Hấn không biết mình là tởn tại kiểu gì trong suy nghĩ của Đường Ân, hấn sẽ không vượt qua ranh giới cho đến khi chắc chắn.

Nhưng nếu một ngày nào đó, hấn có thể tạo ra một giai điệu hoàn hảo, nếu lúc đó Đường Ân chưa có người mình thích thì hấn sẽ đưa Đường Ân đến hành tinh nhân ngư, hấn muốn hát bài hát mà hấn sáng tác cho Đường Ân trong buổi tế lễ lớn, trước sự chứng kiến của người trong tộc.

Đó chắc là một bài hát rất hay, hay đến mức dù Đường Ân không yêu hấn, cậu cũng sẽ nói với hấn rằng: "Rất dễ nghe."

Permilia tưởng tượng một ngày như vậy, hấn nhắm mắt lại, cẩn thận nắm ta Đường Ân.

Sau đó hấn hay tin Đường Ân sẽ chọn hoàng hậu.

Hắn không biết Đường Ân sẽ chọn ai, có phải là giáo chủ mà Đường Ân rất coi trọng không? Hay là con rồng dưng mãnh kia?

Hắn không khỏi hỏi hâu gái, hâu gái cười nói: "Hoàng hậu nhất định phải là phụ nữ, nếu không làm sao có thể sinh một hoàng tử nhỏ cho bệ hạ?"

Permilia ngây người.

Suy nghĩ của ca sĩ nhân ngư khác với suy nghĩ của nhân loại truyền thống, trong tộc nhân ngư, tình yêu không liên quan đến giới tính, không liên quan đến chủng tộc hay tuổi tác, chỉ cần yêu một người là đủ. Đôi khi thứ tình yêu này chẳng cần nói ra cũng thứ tình yêu đẹp đẽ, giấu trong lòng mà không làm phiền nhau cũng là một loại tình yêu đẹp.

Nghĩ đến Đường Ân sau này sẽ sinh con với một người phụ nữ nhân loại, tâm trạng của Permilia liền suy sụp.

Hắn lặng lẽ chuẩn bị một món quà cho Đường Ân, đó là một chiếc váy làm từ giao sa, hắn nghĩ Đường Ân mặc vào sẽ rất đẹp.

Buổi tối Đường Ân trở lại phòng ngủ nhận quà của hắn, sau đó để hắn rời khỏi nơi này và ở trong cung điện một thời gian, hắn hỏi Đường Ân tại sao, Đường Ân nắm tay hắn: "Ở đây tổ chức đám cưới có một quy định, trong thời gian trước khi kết hôn, tân nương không được mỗi ngày ở chung với tân lang."

Permilia hoang mang hỏi: "Tân nương? Thế nghĩa là sao?"

Đường Ân nở nụ cười: "Sau này ta sẽ nói cho anh biết."

Sau này.

Sau này thì cậu có hoàng hậu rồi.

Permilia vẻ mặt buồn rầu nói: "Ta nghe nói gần đây người chuẩn bị chọn hoàng hậu."

Đường Ân khẽ gật đầu.

"Người có thích nàng không?" Permilia hỏi.

Đôi mắt đen của Đường Ân sáng ngời, cậu nhìn Permilia chăm chú, nói từng chữ một: "Thích."

"Ta đã thích người ấy từ cái nhìn cái đầu tiên rồi."

Tốt thật, Permilia bắt đầu ghen tỵ với hoàng hậu mà hần chưa từng gặp, người đó nhất định là người hạnh phúc nhất thế giới này.

Hần ghen tỵ đến mức trái tim đau nhói, nhưng nhìn thấy Đường Ân vui vẻ như vậy, Permilia cũng nở nụ cười dịu dàng yếu ớt: "Chúc mừng cậu."

Khi rời cung điện, hần không bao giờ quay lại nhìn quân vương nhân loại đang tiến đưa mình vì hần sợ mình sẽ rơi nước mắt.

Mãi về sau hần mới phát hiện hóa ra lời tạm biệt hôm đó chính là vĩnh biệt.

Huyết tộc tấn công Đờ An, Claykerrstie không có ở đó, Brandt trở thành kẻ phản bội, hần ở xa tận đáy biển sâu không thể giúp đỡ Đường Ân, thậm chí không thể vượt qua vòng vây và lao vào cung điện, ca sĩ nhân ngư quá yếu đuối.

Hần đã tận mắt chứng kiến sự tàn lụi của Đờ An, dường như hần nhớ lại những gì Đường Ân đã nói bên tai hần trong đêm mưa: "Nếu một ngày nào đó ta thua, chỉ cần lấy mạng của ta, đừng làm tổn thương họ." nên hần đã cố gắng hết sức cứu được vài người dân Đờ An.

Đáng lẽ hần phải chết với Đường Ân, nhưng để đưa những người này đi, hần đã sử dụng cuộn dịch chuyển để rời đi.

Sau đó, hần nghe được tin Đường Ân đã trở thành huyết tộc.

Lần đầu tiên Permilia biết thế nào là mừng rỡ như điên, hần phí hết tâm tư để gặp Đường Ân tại một cuộc triển lãm về văn minh Đờ An,

Đường Ân là t ờn tại bắt mắt nhất trong buổi triển lãm đó, h ắn không c ần phải tìm chỉ c ần đi theo ánh mắt của đám đ ồng giao nhau thì h ắn có thể nhìn thấy đ ược bóng dáng quen thuộc đó.

"Bệ hạ!" H ắn kích đ ộng kêu gọi.

Đường Ân chưa từng quay đ ầu.

Permilia kích đ ộng không nghĩ nhi ều đi tới bên người Đường Ân li ền bắt gặp một đ ôi mắt đ ỏ máu lạnh lẽo và trống r ỗng.

"Chúng ta có quen biết à?" Đường Ân hỏi.

Ánh mắt xa lạ lạnh l ụng ấy, lạnh đến mức đ ầu ngón tay của Permilia dường như mất hết hơi ấm, lạnh đến mức không nói đ ược lời nào.

Đường Ân nhú m ày, nhìn h ắn một cái sau đó thu h ồi ánh mắt, tiếp tục nghiêm túc nhìn bộ sưu tập có lẽ đến từ Đ ồ An, đó là một bộ qu ần áo chệ từ giao sa.

Permilia đ ứng rất lâu, không nhớ đ ược tâm trạng ngày hôm đó chỉ biết h ắn nói với Đường Ân một số kiến thức v ề sản phẩm từ giao sa, Đường Ân cảm thấy rất hứng thú, nghe xong li ền trao đ ổi thông tin liên lạc với h ắn.

Sau khi trở thành huyết tộc, Đường Ân đã thay đ ổi rất nhi ều, sẽ không còn đau đ ầu, không c ần ngày đ êm ca hát, không còn lo máu tươi xói mòn ước mơ mà thay vào đó là mong chờ cảnh máu chảy, cậu sẽ không còn nhớ đến hoàng hậu đã yêu ngay từ cái nhìn đ ầu tiên và tùy tiện mập mờ mời h ắn lên giường.

Đường Ân quên mất ký ức khi làm nhân loạ, cũng quên mất h ắn.

Tất cả là lỗi của h ắn.

Nếu như h ắn đủ mạnh mẽ thì chuyện đó sẽ không xảy ra.

Hắn thường nhớ lại những đi ều khi Đường Ân vẫn là một nhân loại, nhớ lại từng lời Đường Ân đã nói — —

"May mắn thay, anh đã xuất hiện."

"May mắn có anh bên cạnh ta."

"Anh nói xem trên thế giới này thật sự có thần linh không?"

"Permilia, đầu ta đau."

Bệ hạ, thật xin lỗi, ta đã không xuất hiện kịp thời, không đồng hành cùng bệ hạ, trên đời này thật sự có thần, ta sẽ cầu nguyện với thần linh, ước mình có thể trở nên mạnh mẽ trong kiếp sau và luôn có thể bảo vệ người.

Trước khi quyết định thực hiện giao dịch cấm kỵ đó, hắn đã mời Đường Ân đến hành tinh nhân ngư, đây là thời kỳ tìm bạn đời náo nhiệt nhất của bộ tộc nhân ngư. Hắn đã thay bộ trang phục giống như lần đầu tiên gặp Đường Ân, trên cổ có vẽ những đường vân độc đáo của đại tể ti, tất cả nhân ngư đều biết đại tể ti dẫn người đến lễ hội thần biển, họ đón khách từ xa bằng ánh mắt nồng nhiệt.

Ánh trăng đêm đó rất đẹp, Đường Ân được hắn đỡ đứng ở trên đá ngầm, gió biển thổi tung mái tóc của Đường Ân, cứ như ngày đầu tiên, Đường Ân đón gió biển mà nhìn hắn.

"Những nhân ngư này đang làm gì vậy?" Đường Ân tò mò nhìn tộc nhân của hắn.

Permilia lặng lẽ nhìn Đường Ân, nhẹ nhàng nói: "Bọn họ đang đợi tôi hát cho cậu nghe."

Đường Ân bắt gặp ánh mắt của hắn lại tự nhiên hào phóng thúc giục: "Vậy anh hát đi."

Cảnh tượng này rất giống với cảnh hấn đã thấy trong giấc mơ, hấn đã vô số lần tưởng tượng nếu một ngày nào đó có thể sáng tác một bài hát hoàn hảo, hấn sẽ hát bài hát hay nhất cho Đường Ân trong lễ hội thần biển với sự chúc phúc của vô số tộc nhân.

Nhưng hấn không xứng đáng.

Hấn không thể tha thứ cho chính mình, hấn không thể cứu Đường Ân, làm sao có tư cách bày tỏ tình cảm của mình với Đường Ân trong một buổi lễ vĩ đại như vậy?

Hấn đưa ốc biển vàng đã thu âm bài hát cho Đường Ân, khẽ nói: "Tôi chỉ muốn hát cho một mình cậu nghe."

Nói xong câu đó, hấn cũng không thể ở bên cạnh Đường Ân được nữa, hấn lo lắng mình sẽ thất lễ rơi lệ, nhất định sẽ gây phiền phức cho Đường Ân.

Permilia lặn xuống nước, làn nước biển lạnh lẽo quấn lấy cơ thể và linh hồn hấn, hấn nghe thấy nhân ngư khác hát say sưa, họ hát về tình yêu, về các vị thần, về một ngày mai tốt đẹp hơn, đó là một buổi lễ hội lớn, mọi người đang ăn mừng, chỉ có Permilia lặng lẽ rơi lệ trong dòng nước, những giọt nước mắt ấy hóa thành ngọc trai rồi chìm xuống đáy biển rồi bị bao phủ bởi bùn cát, vĩnh viễn trở thành một bí mật.

Giống như tình yêu của hấn dành cho Đường Ân, cùng nhau lặng im dưới biển sâu này.

Không biết đã qua bao lâu, Permilia từ từ nổi lên, hấn trốn vào một góc khuất nhìn Đường Ân trên đá ngầm từ xa. Ánh trăng chiếu xuống mặt biển lấp lánh, chiếu xuống ốc biển vàng đang áp vào tai trái, chiếu xuống đôi mắt đỏ máu như ngưng tụ tình yêu.

Hấn đã nhiều lần yên lặng nhìn Đường Ân nhưng chưa bao giờ hấn cảm thấy đau khổ và bình tĩnh đến như vậy.

Lông mi dày nhướng lên, có lẽ là trùng hợp, Đường Ân bắt gặp ánh mắt của hắn giữa lễ hội sôi nổi, bốn mắt chạm nhau, Đường Ân nở một nụ cười thật tươi, dùng miệng nói cho hắn biết — —

"Rất dễ nghe."

Thật tốt quá, cuối cùng hắn cũng đã làm nên bài hát hay, hay đến mức dù cho Đường Ân không yêu hắn, cậu cũng sẽ dành cho hắn một lời khen nhẹ nhàng như vậy.

Mãi một lúc lâu, Permilia cũng nở một nụ cười nhẹ.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 59: Ngoại Truyện 7: Hestia

Nhật ký lấy lòng của Hestia 01:

Hôm nay là một ngày vô cùng quan trọng, thân vương huyết tộc mới xuất hiện trong cuộc đời của hắn, làm sao có người lớn lên lại hoàn mỹ như vậy, tôi đã yêu say đắm ngài ấy từ lần đầu tiên gặp.

Tôi chồm lên định hôn ngài ấy rồi ngày ấy tát tôi, bảo tôi rút đi, trời ạ, tại sao có người như vậy được?

Tại sao có người ra tay cũng đẹp đến nỗi không thể tưởng tượng? Tôi rất muốn có một cái bạt tay khác của ngài thân vương in vào bên mặt khác, để khuôn mặt tôi đầy những dấu vết tình yêu của ngài thân vương.

02:

Damon bất ngờ đến gặp tôi, gã muốn liên thủ với tôi để giết ngài thân vương, tôi rất sốc, trên đời này làm sao có người lại nỡ làm tổn thương một thân vương xinh đẹp như vậy? Damon nói mọi người đều biết thân vương sỉ nhục tôi, hỏi tôi chẳng lẽ không muốn rửa sạch nhục nhã sao?

Tôi nhìn gã.

Gã nhìn tôi.

Chúng tôi nhìn nhau mỉm cười.

Cảm ơn Damon, tôi đã tìm ra cách để thể hiện lòng trung thành của mình với ngài thân vương.

Hi vọng sau khi tôi bán Demon, ngài thân vương có thể cho tôi một chút sắc mặt tốt, không có cũng không sao, mặt ngài thân vương cau có cũng rất đẹp

03:

Ngài thân vương cười với tôi!!!

Trời ạ!

Đây là một khoảnh khắc lịch sử! Tại sao tôi không chụp nụ cười của ngài thân vương bằng máy ảnh?!

Ngài thân vương hình như có nói gì đó với tôi nhưng tôi không nghe thấy gì, nhưng tôi đã hạ quyết tâm từ hôm nay nếu ai muốn làm tổn thương ngài thân vương thì phải bước qua xác tôi đã.

A ~ Hestia, mày phải làm việc chăm chỉ để bảo vệ tốt nhất cho ngài thân vương!

04:

Bây giờ tôi đã ở trong phe cánh của ngài thân vương rồi, tôi thực sự muốn ngài thân vương làm một biểu tượng độc quyền để tôi có thể treo nó trên cơ thể mình, mọi người nhìn thấy nó sẽ biết tôi là chó... à không, là bạn bè tốt của ngài thân vương.

Đáng tiếc hôm nay tôi đã đưa ra ý tưởng này với ngài thân vương nhưng ngài thân vương lại từ chối, còn nói tôi là một tên biến thái.

Không hổ danh là ngài thân vương, nhìn thoáng qua cũng có thể thấy được bản chất của tôi, hôm nay cũng là một ngày yêu ngài thân vương hơn nữa.

05:

Rất muốn ngài thân vương uống máu của tôi nhưng ngài thân vương nói không muốn làm suy yếu sức mạnh của tôi.

Ngài thân vương phải yêu tôi nhiều lắm nên mới có thể quan tâm tôi nhiều như vậy, tôi cũng yêu ngài ấy, quả nhiên cả hai chúng ta đều chạy tới bên đối phương.

Tôi đã tìm thấy thể thân số 1 của ngài thân vương.

Ây.

Số 1 chỉ có bóng lưng giống ngài thân vương, mỗi lần quay mặt lại đều khiến tôi suy sụp.

10:

Tôi đã tìm thấy thể thân số 2 của ngài thân vương.

Khuôn mặt có phần giống nhau nhưng giọng nói thì kém quá xa, chẳng lẽ sau này phải tìm thể thân số 3 có giọng nói tương tự giấu dưới gầm giường để ngày nào cũng gọi dậy sao?

Hình như cũng không phải không thể.

11:

Số 3 nghe xong yêu cầu của tôi mắng tôi là đồ biến thái, trời ơi! Tôi chưa bao giờ nghĩ cậu ta sẽ mắng tôi!!!

Giọng điệu cậu ta mắng tôi là đồ biến thái giống hệt ngài thân vương!

Tôi cảm động ngay tại chỗ.

Được rồi, từ bây giờ, tôi có thể nghe thấy giọng nói giống ngài thân vương đang mắng tôi mỗi ngày rồi.

...

N:

Ngài thân vương trở thành nhân loại.

Tôi biến thành một con dơi nhỏ treo trong góc, nhìn thấy dáng vẻ nhân loại của ngài thân vương.

Trông rất đẹp.

Còn đẹp hơn so với lúc làm thân vương huyết tộc.

Ngài thân vương và nhân loại kia rất hạnh phúc bên nhau, tôi chưa bao giờ thấy đáng vẻ ngài thân vương hạnh phúc như vậy.

Có con muỗi đang cố gắng hút máu của ngài thân vương.

Những con muỗi này bị tôi ăn hết.

Hôm nay tôi cũng sẽ bảo vệ tốt nhất cho ngài thân vương.

N+1

Ngài thân vương.

Tôi là Hestia.

Tôi biết ngài không phải là thân vương nữa, tôi biết ngài sẽ không nhìn thấy cuốn nhật ký này, chỉ là tôi không biết tâm sự với ai, nên tôi cứ viết tất cả ra đây.

Ngài thân vương, tôi không nên trốn trong bóng tối mà nhìn trộm ngài, vậy nên tôi rời đi. Ngài thân vương, sau này ngài nhất định phải chú ý đến muỗi, bởi vì ngài nuôi quá nhiều hoa nên rất dễ thu hút muỗi, tôi còn chưa hút máu của ngài, nếu con muỗi hút được, dù cho tôi nằm trong quan tài cũng sẽ giện đến mức bật cả nắp quan tài ra đó.

Đúng, ngài thân vương, hôm nay tôi vẫn thích ngài rất nhiều, cho dù nhan sắc của ngài có tàn phai đi chăng nữa.

Yêu ngài, Hestia.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 60: Ngoại truyện 8: Mất răng cửa

Mất răng cửa đang chờ một người.

Tóc đen và mắt đỏ.

Sẽ cho nó những bông hoa đỏ xinh đẹp.

Sẽ bổ sung răng cửa cho nó.

Và hát những bài hát hay cho nó.

Nhưng khi nào thì người đó đến?

Nó đợi mãi, đợi mãi, chán thì lặn xuống đáy biển thu thập quà tặng, san hô đỏ, vỏ sò hồng... Nó càng lặn sâu, lặn sâu hơn nữa, dưới đáy biển không có ánh sáng, càng xuống sâu, cá càng xấu xí, xấu đến mức mất răng cửa cảm giác mình vượt trội hơn hẳn.

Không biết nó lặn sâu đến mức nào nhưng cuối cùng nó đã nhìn thấy đáy.

Ở đây yên tĩnh quá, không có âm thanh và không có quà đẹp để thu gom.

Nó hơi thất vọng vì răng cửa bị mất, nó định rời khỏi đây, bỗng nhiên nó cảm thấy một tởn tại đặc biệt.

Nơi này tối đến mức thậm chí cự thú khổng lồ dưới đáy biển sâu cũng khó có thể nhìn ra được là gì, mất răng cửa chọn nuốt thứ đặc biệt với bùn và cát trước, sau đó nó từ từ di chuyển ngược dòng.

Nó bơi qua xác của đại nhân ngư, bơi qua cá mập trắng khổng lồ, bơi qua bạch tuộc khổng lồ, bơi qua bầy cá, bơi qua rạn san hô, bơi qua những chùm ánh sáng chiếu xuống đáy biển, nó nổi lên mặt nước, bơi vào bờ, nhả ra mọi thứ trong miệng.

Nhân ngư già Hes Vista nhìn thấy động tĩnh bên này thì ôm radio cũ chậm rãi đi tới: "Ê, nhóc con, hôm nay nhóc thu hoạch lớn quá."

Mất răng cửa tự hào, nó tạo nên những làn sóng âm thanh vui tai.

Hes Vista ng ỡ xồm trên bãi biển, giúp mất răng cửa đếm chiến lợi phẩm: "Đây là rạn san hô biển sâu, phẩm chất tốt, ờ, đây là xương cá r ờng, ơ, đây là ốc xà cừ có thể chế tạo thành ốc xà cừ Nayin..."

Bàn tay già nua nhặt lên một viên ngọc trai trắng như tuyết, Hes Vista đột nhiên sững sờ.

Ông cảm nhận được mùi quen thuộc trên đó.

Một lúc lâu sau, Hes Vista khàn giọng nói: "Đây là giọt nước mắt của anh ấy."

Cẩn thận cất viên ngọc trai này đi, Hes Vista mở to đôi mắt đục ng ầu, nhặt viên thứ hai viên thứ ba,... trên bãi biển.

"Nhóc con, nhóc muốn đưa những thứ này cho người đó sao?" Hes Vista nhẹ nhàng hỏi.

Mất răng cửa vui vẻ phát ra tiếng đáp lại.

"Cảm ơn nhóc, tôi sẽ đưa cho cậu ấy." Cùng những giọt nước mắt mà nhân ngư đã từng rơi một nghìn năm trước.

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 61: Ngoại truyện 9: Yuanna

Yuanna nằm trên hòn đảo hoang, sóng biển ăn mòn mái tóc dài của hắn, đôi mắt bạc nhìn vầng trăng trên trời, hắn đưa tay ra, muốn chạm vào vầng trăng sáng.

— "Vừa bắt đầu, tôi luôn cho rằng điện hạ chính là tái sinh của anh ấy, dù sao vẻ ngoài của điện hạ rất giống anh ấy."

Vầng trăng thật cao, treo trên trời cao, không thể chạm tới.

— "Nhưng bây giờ tôi chắc chắn điện hạ không phải anh ấy."

Yuanna buông tay xuống, hắn thả mình rơi khỏi rìa đảo.

— "Anh ấy đã hy sinh giọng hát của mình."

Biển ngập tóc dài, mắt, cổ, lồng ngực, đuôi cá của Yuanna.

— "Anh ấy không còn thể hát nữa."

*

Khi còn rất nhỏ, Yuanna đã bộc lộ tài năng võ thuật không giống bình thường, khi những nhân ngư nhỏ khác có thể giao tiếp với các sinh vật biển bằng cách hát thì Yuanna hát không hay, đã đuổi theo con cá mập trắng không lờ đánh cho tơi tả.

"Yuanna, con hát không hay, sau này làm sao theo đuổi người yêu?"
Mẫu phi lo lắng nói.

"Con bơi nhanh nhất, làm sao lại không đuổi kịp?!" Nhân ngư nhỏ ngây thơ không tin.

"Aiii, lỡ người con thích có cánh thì sao, bay trên trời thì sao?" Mẫu phi xoa đầu của hắn: "Dù con bơi dưới biển nhanh như thế nào thì làm sao có

thể đuổi được tới trên trời?"

Nhân ngư nhỏ bối rối, hấn ngậy giọng hỏi: "Vậy con phải làm sao?"

"Hát cho hay, để cho dù người yêu của con là trăng trên trời, em ấy cũng sẽ đến bên con."

Một câu giống như thành sự thật, sau khi lớn lên Yuanna thực sự có người trong lòng, người trong lòng đã thực sự mọc thêm cánh, bay trên bầu trời và say mê tiếng hát của hấn, chạy đến bên hấn.

Khi đó Yuanna cho rằng như thế.

Hấn vẫn không biết mình thích Đường Ân, cũng không biết Đường Ân và người đánh giá âm nhạc là cùng một người.

Lần đầu tiên gặp Đường Ân, Đường Ân cầm một bó hoa hồng nói sẽ tặng cho hấn, màu đỏ ấm áp dường như là hiện thân của tình yêu trong đôi mắt đỏ máu ấy.

Đường Ân không hề che giấu chút si mê nào nhìn về phía hấn, nhìn thẳng vào một người rất dễ khiến người ta cảm thấy bị xúc phạm, nhưng Đường Ân lại có một đôi mắt trời sinh thâm tình, lông mi dài và dày làm dịu ánh mắt.

Nhưng không biết tại sao, lần đầu tiên gặp nhau, hấn theo bản năng không thích kiểu nhìn này.

Hấn ném hoa hồng của Đường Ân.

Đường Ân vẫn thâm tình nhìn hấn như vậy, dường như cho dù hấn có chà đạp cả một tấm chân tình của Đường Ân xuống đất thì ánh mắt của người này cũng sẽ không thay đổi.

Hấn cho rằng mình không thích những fan cuồng, không thích người không hiểu âm nhạc, mãi cho đến khi nghe những gì Hes Vista nói sau đó,

hắn mới nhận ra sự phản kháng xuất phát từ bản năng trong lần đầu gặp mặt, hóa ra lại là sự bảo vệ dành cho chính mình.

Hắn không thích ánh mắt Đường Ân nhìn xuyên qua hắn, nhớ về một người khác.

Hóa ra tình cảm của Đường Ân dành cho hắn những năm đó đều xuất phát từ một người khác, hóa ra dù hắn có bỏ rơi và tổn thương Đường Ân như thế nào, Đường Ân vẫn kiên quyết thích hắn, chỉ bởi vì ngoại hình của hắn giống như nhân ngư đã chết kia, hóa ra những màn tỏ tình cuồng nhiệt bằng mọi giá chỉ vì hắn giống người khác.

Hóa ra là thế.

Nhưng tại sao khi biết được tất cả sự thật, thứ hắn hận nhất không phải Đường Ân, không phải nhân ngư đã chết kia, mà là hắn hận chính mình hát hay.

Nếu suốt đời không hát được những bài hát hay, liệu hắn có thể tiếp tục đóng giả làm đờ dỏm, để có được ánh nhìn lâu đầy chăm chú của đôi mắt thâm tình đó không?

Yuanna để mình chìm vào trong phản chiếu của vầng trăng sáng, nước biển lạnh như băng, vầng trăng sáng vỡ ra thành vô số mảnh, như thể nó biến thành một lưỡi dao sắc bén, cứa vào người hắn.

Hắn để mình rơi nước mắt.

Giống như hắn vẫn còn là nhân ngư nhỏ bất lực không thể tìm ra cách giải quyết vấn đề từ người lớn — —

"Mẫu phi, nếu con hát rất hay nhưng người đó vẫn không thích con thì sao?"

"Chuyện đó mẫu phi cũng không biết."

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]

Chương 62: Ngoại truyện 10: Bức thư

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

01

Trước đây chúng ta đã từng nói, nếu có đi đâu gì không thể nói thẳng thì em và anh sẽ trao đổi bằng cách viết thư, thế nên hôm nay em sẽ viết lá thư đầu tiên cho anh.

Đây là lần đầu tiên trong đời em viết một bức thư, nếu như sai mẫu thì xin đừng để ý.

Được rồi, quay lại vấn đề chính, chủ đề của bức thư này chủ yếu là giải thích, em có thứ gì không hài lòng ở anh hay không, thật ra Lục tiên sinh (gọi thẳng tên đầy đủ của anh có vẻ không trang trọng lắm) anh đã rất hoàn hảo rồi, là người yêu tốt, nhị thập tứ hiếu tiếng lành đồn xa cả thị trấn. (*)

(*) Nhị Thập Tứ Hiếu (二十四孝) là một tác phẩm tuyển tập những cổ sự nổi tiếng được lưu truyền trong dân gian. Nói về 24 tấm gương hiếu thảo thời cổ đại do Quách Cư Nghiệp vào thời nhà Nguyên biên soạn. Ông nổi tiếng là một người con hiếu thảo, và sau khi cha mất ông đã xuất bản quyển này. Hầu hết các người con hiếu thảo là nam giới báo hiếu cho mẹ già.

Điều duy nhất làm em có hơi khó chịu là, anh luôn nghi ngờ em muốn tự sát.

Tuần trước, em đứng bên sông một mình ngắm nhìn rất lâu, chỉ vì suy nghĩ xem cá tôm dưới sông có ngon không, em thực sự không phải nhảy sông tự tử, Lục tiên sinh ơi, anh thử nghĩ xem mực nước sông chỉ đến thắt lưng của em, chẳng lẽ em lại lộn ngược để tự chìm chết mình? Hơn nữa nếu chết đuối thì cái xác sẽ rất đáng sợ, lỡ em doạ cho bà cụ giặt quần áo bên

bờ sông hàng ngày thì sao? Em trông giống một người không có lương tâm lắm sao?

Em đã nói em chỉ xem tôm cá bên sông nhưng anh vẫn nhìn em bằng đôi mắt của nữ chính khổ vì tình trong bộ phim truyền hình, Lục tiên sinh, bớt xem mấy phim truyền hình này đi, sẽ biến thành người khờ đó.

Nói về phòng, những con cá con tôm lớn lên trong nước sông giặt quần áo? Ăn có ngon không?

Nếu ngon, mong đêm nay anh nấu một đĩa tôm kho và một đĩa cá rán, với rượu 82 năm, em sẽ cân nhắc tha thứ cho anh vì lúc nào cũng ấn đầu (*) bảo em muốn tự sát.

(*) 按头: là một ngôn ngữ mạng, nghĩa là bắt, ép một việc... phổ biến nhất là trong trường hợp xem phim thấy CP thích muốn hôn nhau thì lúc đó bạn sẽ trở thành người ấn đầu.

02

Lần này vẫn là một lá thư bất mãn.

Thật ra em đã không hài lòng với chuyện này từ lâu rồi, em không nghĩ có thể tiếp tục như vậy được nữa, Lục tiên sinh, anh nghĩ dùng sức mạnh của mình trên giường có hợp lý không?

Em đã nói là không dùng, anh nói với em cũng dùng được mà, Lục tiên sinh, khi một sức mạnh bị anh chiếm đoạt, em không có quyền ưu tiên sử dụng nó, mỗi lần anh chỉ cho em sức mạnh cừu vĩ.

Ơ.

Có phải anh muốn nhìn bộ dạng đuôi tai hồ ly của em? Em nói cho anh biết, sức mạnh mất hết đó làm em nằm liệt giường có thể chết trên giường, em sẽ không sử dụng nó từ trên giường đến phòng tắm.

Lục tiên sinh, anh tốt nhất đừng dùng cửu vĩ, lần sau mà thấy cái đuôi đó, em sẽ cạo trọc.

03

Em muốn lấy lại lá thư đầu tiên đã nói anh là một người yêu hoàn mỹ nhị thập tứ hiếu, hôm nay em phải nói chuyện này, em đã chịu đựng chịu đựng chịu đựng rất lâu, trước đó thật có lỗi khi phải đả kích Lục tiên sinh nhưng hôm nay cần nhắc đến lỗi tai của em, Lục tiên sinh anh có thể từ bỏ nghệ thuật biểu diễn ca hát hàng ngày được không, em cảm thấy mình sắp mất đi sự nhạy cảm với âm nhạc rồi.

Lúc đầu em nghĩ Lục tiên sinh luyện thanh nhạc hàng ngày thì giọng hát của anh sẽ luôn tiến bộ nên lúc đầu em sẽ động viên anh, trái lương tâm khen anh hát hay.

Không nghĩ tới Lục tiên sinh anh được khen xong cũng không vui, mà lại lộ ra ánh mắt kỳ quái trong bộ phim khổ tình true and fals daughter, ở em tại sao lại lấy cái thứ quý này để làm ví dụ cho anh?! Tất cả cũng tại Lục tiên sinh, tại anh tối nào cũng toàn xem mấy bộ phim kỳ quái thiếu dinh dưỡng đó, lần nào anh cũng đặt mình vào vai nữ chính.

Kết quả là khi em nằm cạnh anh, em sẽ có cảm giác tội lỗi không thể giải thích được mình là một tên căn bã, vua thủy tề đàn ông phụ tình, thôi đừng nói chuyện này nữa, trọng điểm là Lục tiên sinh, anh thật sự không có khiếu ca hát, sau này chúng ta có thể từ bỏ sở thích ca hát này không, không chỉ cho em, mà còn cho cả gia đình này, anh nhìn Tiểu Mi, mỗi lần nó nghe anh hát đầu dựng cả lông lên ra sao? Kiểu này không tốt cho nhóc con đâu.

04

Lục Tước, lần này em sẽ gọi tên đầy đủ của anh, có nghĩa là em rất tức giận.

Lục Tước.

Tại sao anh luôn nghi ngờ em không thích anh? Em chưa bao giờ là người sẽ bực đãi bản thân, thích thì thích, không thích thì không thích, em hỏi anh đã bao giờ thấy em trái lại ý muốn của bản thân ở cùng với một người mà em ghét chưa, anh bảo là r ồng ảo ảnh và chiến tranh.

Anh được lắm, Lục Tước.

Chuyện đó lại là chuyện khác, em cố tình nói vậy vì em căm thù sâu sắc gã, Lục Tước, em và anh có hận thù sâu nào không? Em hận anh đến nỗi, em thà tự ghê tởm bản thân còn hơn nói yêu anh sao?

Mấy câu nói vừa bu Ồn nồn lại kiêu cách nên em chưa bao giờ nói, em tưởng Lục Tước, anh rất thông minh chỉ cần chúng ta sớm chiều ở chung thì anh sẽ hiểu tấm lòng của em, nhưng bây giờ em đã thấy mình sai r ồi, làm sao em có thể mong đợi một người xem mấy bộ phim nữ chính khổ vì tình thông minh đến nhường nào?

Hôm nay em nhận được một sợi dây chuy ền ngọc trai từ Hesvista, Hesvista nói đó là món quà từ mất răng cửa, nói rằng viên ngọc trai này là nước mắt mà Permilia đã từng rơi xuống.

Em nhận được quà này định đi thăm mất răng cửa, vì không biết răng cửa bổ sung cho nó còn dùng được không, nếu như không thể dùng thì li ền giúp nó xử lý hậu quả cho tốt. Dù sao người ta lúc trước đã tặng em một món quà lớn như vậy, mà chúng ta chỉ bù lại răng cửa, em không phải loại người lợi dụng người khác.

Không ngờ tới anh lại có tâm trạng không ổn, anh nghĩ em ở bên anh chỉ vì Permilia, anh thế mà cảm thấy em cũng không yêu anh.

Lục Tước, anh có biết tại sao em lại tức giận nấu cơm cho anh ăn khi anh tủi thân nói ra câu đó không?

Sao em lại không thích anh chứ?

Từ l ần đầu tiên em nhìn thấy anh, anh đối với em rất đặc biệt, anh cũng biết lúc em còn là huyết tộc vô tâm, em cứu anh thả anh đi, lại âm thầm bảo

vệ anh, bảo vệ anh suốt chặng đường, nếu như em không thích anh thì tại sao làm như thế? Em rảnh đến mức phải đi làm từ thiện sao?

Anh nói em thềm cơ thể thềm máu của anh, đúng! Em thềm máu của anh! Bây giờ em cũng thềm anh làm cơm, nhưng đi đâu này có gì mâu thuẫn với việc em thích anh không?!

Anh thực hiện ước mơ em đã hằng ao ước, anh đối với em mà nói thì khác với tất cả mọi người, được, em biết em nói như vậy, anh sẽ thắc mắc không biết em có thích Merce nữa không, em viết lá thư này mà sắp tức đến mức đau gan r ồi.

Làm sao để chứng minh em yêu anh? Nếu trái tim nhân loại có thể lấy ra r ồi trả lại, em sẽ cho anh thấy trái tim của em.

Lục Tước, anh có biết trong kí ức bấy lâu nay của em, rất nhiều đi ều rất đổi bình thường đến mức có thể bỏ qua, nhưng chỉ có một người mà em luôn nhớ rõ.

Người đó có mái tóc vàng sáng như mặt trời, có đôi mắt sáng như bầu trời xanh, em rất thích nhìn vào mắt anh, như thế nhìn thấy bầu trời luôn trong xanh và đ ầy nắng.

Trong đôi mắt đó không nên có vẻ lo lắng.

Không nên ảm đạm mất ánh sáng, không nên đau lòng buồn bã.

Em luôn nhớ người đó đã nói với em rằng, anh ấy nguyện đổ giọt máu cuối cùng vì tương lai nhân loại, khoảnh khắc đó cả thế giới của em như bừng sáng.

Em nhìn anh ấy, không khỏi tự hỏi, tại sao nhân loại này lại có một niềm tin vững chắc và sáng chói đến vậy?

Lúc đó trên người anh ấy có máu của người khác nên em không bị quấy nhiễu bởi mùi máu. Em có hơi khó tin mà nhìn anh ấy giống như tìm thấy kho báu.

Lục Tước, anh có biết hay không, vì thực hiện lý tưởng của mình mà người đó bị thương bao nhiêu? Ánh sáng trong đôi mắt của người đó dần dần mờ đi, đôi khi em có hơi lo lắng, lo lắng ánh mắt anh ấy sẽ ảm đạm như những nhân loại khác.

Nhưng vào ngày liên bang được thành lập, toàn thân người đó đầy chiến công, đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ với tư cách là vị thần bảo hộ của nhân loại mà phát biểu. Ánh nắng dường như đã dát lên anh ấy một lớp vàng, đôi mắt xanh ấy thật rạng rỡ, đó vẫn là ngày nắng em thích nhất.

Em biết, anh ấy chỉ trở nên sống nội tâm, thực ra khi đến gần người đó vẫn có thể cảm nhận được sức nóng tỏa ra từ cơ thể.

Em thích người đó.

Dù không có máu tươi hấp dẫn, em vẫn thích người đó.

Em thích đôi mắt sáng ngời của người đó nhìn em, em thích tình yêu mà anh ấy truyền lại cho em, em thích cách anh ấy mô tả tương lai cho em, như thể phần còn lại của cuộc đời em tươi sáng hơn vì nó, làm sao em có thể không thích anh ấy?

Dù anh ấy luôn nghĩ em sẽ tự tử, dù anh ấy luôn sử dụng những sức mạnh đó làm những việc quá đáng, dù anh ấy luôn hát những bài hát không hay cho em nghe... em cảm thấy được gặp và ở bên cạnh anh ấy là điếu hạnh phúc nhất trong cuộc đời em.

Sẽ tốt hơn nếu anh ấy có thể sửa chữa những thiếu sót đó, anh có nghĩ vậy không, Lục Tước.

Không thay đổi được cũng không sao, chuyện này em cũng phải chịu trách nhiệm, chẳng lẽ em đối với anh ấy không đủ tốt để khiến anh ấy không có cảm giác an toàn?

Em chưa từng yêu ai, đây là lần đầu tiên em yêu một ai đó, nếu có gì sai sót mong anh cũng viết thư cho em được không? Lần trước em nhắc đến việc viết thư, đó là để chúng ta có thể giám sát lẫn nhau cùng nhau tiến bộ.

Em viết cho anh rất nhiều bức thư tìm tật xấu, mà mỗi lần anh viết thư cho em đều là gì mà "Anh yêu ngài", tới lui là chủ đề này, có chuyện anh không nói cho em, làm sao em biết trong lòng anh còn giấu nhiều đi đâu như vậy?

Viết nhiều chữ rồi, em viết đều mỗi, hôm nay anh đọc xong thư thì đến xoa tay cho em, nghe chưa?

05

Lục tiên sinh, lần này em đến đây để xem xét vấn đề bệnh lý của anh, đúng, Lục tiên sinh, em nghi ngờ anh có vẻ bị bệnh.

Thật ra sáng nay khi anh kéo rèm đứng cạnh giường rồi vô tư hát cho em nghe, em thực sự không có ý xấu gì cả, mới nói với anh "Đừng hát nữa" nhưng ai ngờ tới, ai ngờ tới Lục tiên sinh anh khóc.

Em xin lỗi, em không biết bây giờ anh rất dễ bị tổn thương, em không biết ca hát rất quan trọng đối với anh, sau này em sẽ không ngăn cản anh hát nữa, em sẽ không lén nhét máy trợ thính khi anh hát, dù anh hát dở thế nào, em cũng sẽ nghe anh hát xong, anh đừng có như ngày hôm nay, khóc rồi ôm em, nói với em sau này sẽ không bao giờ hát nữa.

Em có hơi sợ, lúc đó em không dám nói, em sợ cảm xúc anh quá kích động sẽ ngất xỉu, bây giờ nếu tâm trạng anh tốt rồi thì chúng ta nên đến bệnh viện khám bệnh?

Đúng rồi, sáng nay em chưa nói lời yêu, em sẽ bổ sung thêm ở chỗ này:

Em yêu anh, Lục Tước.

[Toàn văn hoàn]

[6]

Tải ebook: dtv-ebook.com

[6]